

ເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຫວັງ

ຄຳນຳ

ຂໍກຳບຽນມາຍັງບັນດາທ່ານຜູ້ອ່ານທັງຫລາຍ. “ເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຫວັງ” ເຊິ່ງເປັນໜັງສືທີ່ທ່ານກຳລັງຈັບອ່ານຢູ່ໃນຂະນະນີ້ ໄດ້ຖືກແປອອກມາຈາກຕົ້ນສະບັບ ເປັນພາສາອັງກິດທີ່ມີຊື່ວ່າ “Steps to Christ” ເປັນໜັງສືທີ່ຂຽນໂດຍນັກປະພັນຍິງອາເມຣິ ກັນຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າ ເອແລນ ວາຍຕ໌ (Ellen G White 1827-1915). ນີ້ເປັນໜັງສືໃນ ຜົນງານທີ່ໜ້າສັນລະເສີນໃນທົ່ວໂລກຂອງນາງໃນຈຳນວນບົດ ປະພັນທັງໝົດປະມານຮ້ອຍ ເຫລັ້ມ. “ເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຫວັງ” ເປັນໜັງສືທີ່ອະພິບາຍກ່ຽວກັບເສັ້ນທາງຂອງ ຊີວິດຂອງຄົນເຮົາ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍອັນສູງສົ່ງແຫ່ງການຮູ້ຈັກກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະການອຸທິດຕົນແກ່ພຣະກິດແຫ່ງຄວາມຮັກຕໍ່ເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນ. ນັບວ່າເປັນໜັງສື ສາຣະຄະດີທີ່ມີຄຸນຄ່າສູງ ເພື່ອສົ່ງເສີມການຝຶກຝົນຫລໍ່ຫລອມທາງດ້ານແນວຄິດຈິດໃຈຂອງ ຄົນໃຫ້ຫັນໄປສູ່ທາງແຫ່ງຄວາມສັນຕິ, ຄວາມປອດໄພແລະຄວາມເສຍສະຫລະ. {SCL iv.1}

ຄຣິສຕ໌ຄະນະວັນເສົາແຫ່ງປະເທດລາວຂໍຖືໂອກາດນີ້ສະແດງ ຄວາມຮູ້ບຸນຄຸນ ຕໍ່ພັກແລະລັດໂດຍຜ່ານກົມສາສນາປະຈຳສູນກາງແນວລາວສ້າງຊາດທີ່ໄດ້ອະນຸຍາດ ໃຫ້ແປແລະຈັດພິມໜັງສືເຫລັ້ມນີ້ຂຶ້ນເພື່ອບັນດາທ່ານຜູ້ອ່ານທັງຫລາຍຢ່າງເປັນທາງ ການແລະຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ. ສ່ວນພາສາລາວທີ່ໃຊ້ໃນການແປພາສານີ້ເປັນການ ປະສົມກົມກຽວກັນລະຫວ່າງຫລັກໄວຍາກອນລາວເດີມແລະລາວສະໄໝໃໝ່. {SCL iv.2}

ພ້ອມດຽວກັນ, ຂໍໃຫ້ສົ່ງສັກສິດໃນສາກົນນະໂລກຈົ່ງໃຜດບັນດານປະທານພຣະພອນ ມາຍັງທຸກທ່ານທີ່ໄດ້ໃຫ້ການອຸປະຖຳເອົາໜັງສືເຫລັ້ມນີ້ໄວ້ຄອບຄອງ ເປັນເພື່ອນ ຄຸ້ມຮົ່ວມທາງຂອງທ່ານ. ພວກເຮົາຍັງບໍ່ສາມາດທີ່ຈະລົມສະແດງຄວາມຂອບພຣະຄຸນ ເປັນຢ່າງສູງມາຍັງບັນດາເພື່ອນຮ່ວມງານທຸກທ່ານທີ່ໄດ້ອຸທິດສະຕິບັນຍາແລະຄວາມສາມາດ ທັງໝົດຂອງຕົນອອກດ້ວຍຈິດດ້ວຍໃຈ. ບາງຄົນແລະອົງການຈັດຕັ້ງກໍໄດ້ອຸທິດທັງຊັບສິນອັນ ບໍ່ໜ້ອຍຈົນມາໃຫ້ໜັງສືເຫລັ້ມນີ້ໄດ້ບາກດອກສ່ຳຍາຂອງທ່ານຜູ້ອ່ານທັງຫລາຍດັ່ງທີ່ເຫັນ ນຳກັນຢູ່ນີ້. {SCL iv.3}

ເຖິງວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າໄດ້ລາຍພາສາຂອງພວກມະນຸດແລະ ພວກ ທຸກສະຫວັນທັງຫລາຍກໍດີ, ແຕ່ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຫາກບໍ່ມີຄວາມຫັກປລັ່ງຕົນກໍຈະ ກາຍເປັນດັ່ງຄັ້ງຫລືເຊິ່ງທີ່ມີຊື່ສຽງດັ່ງແບບອື່ນກະທຶກ. ເຖິງຂ້າພະເຈົ້າຫາກ ມີພອນສະຫວັນໃນການພະຍາກອນ ແລະເຂົ້າໃຈໄດ້ຄວາມເລິກລັບອັດຕະໂນມັດ ກໍດີ, ແລະມີຄວາມຮູ້ທັງໝົດ, ມີທັງຄວາມເຊື່ອຈົນວ່າຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຄື່ອນ ຍ້າຍພູເຂົາກໍໄດ້, ແຕ່ຖ້າຫາກບໍ່ມີຄວາມຮັກແລ້ວຕົວຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ. ເຖິງວ່າຂ້າພະເຈົ້າແຈກສົ່ງຂອງທີ່ຕົນມີເພື່ອລ້ຽງພວກຄົນຈົນ, ຈົນວ່າຈະເຜົາຕົນ ເອງກໍດີ, ແຕ່ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າຫາກບໍ່ມີຄວາມຮັກແລ້ວສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນມັນກໍບໍ່ນຳປະ ໂຫຍດອັນໃດມາໃຫ້ຕົນເລີຍ. {SCL v.1}

ຄວາມຮັກຄືຄວາມເສຍສະຫລະແລະຄືຄວາມດີ, ຄວາມຮັກບໍ່ມີການອຶດສາ, ຄວາມຮັກບໍ່ອ່ວດອ້າງຕົນ, ບໍ່ຍົກຍ່ຕົນ, ບໍ່ມີຄວາມແຂງກະດ້າງ, ບໍ່ສະແຫວງຫາ ຜົນປະໂຫຍດແກກຕົນ, ບໍ່ໂກດເຄືອງ, ບໍ່ຄົດຮ້າຍ, ບໍ່ຊົນຊົມຍິນດີຕໍ່ຄວາມຜິດພາດ ພັງໄດ້, ສ່ວນການພະຍາກອນນັ້ນອາດພາດພັງໄດ້, ສ່ວນພາສາຕ່າງໆນັ້ນອາດສິ້ນ ສຸດລົງໄດ້, ຫລືວ່າຄວາມຮູ້ນັ້ນກໍອາດສູນຫາຍໄປໄດ້, ເພາະວ່າພວກເຮົາຮູ້ແຕ່ເປັນ ບາງສ່ວນ ແລະພວກເຮົາທຳການພະຍາກອນເປັນບາງສ່ວນ, ແຕ່ເມື່ອໃດສິ່ງທີ່ມີ ຄວາມບຸນໄດ້ມາເຖິງແລ້ວອັນທີ່ເປັນບາງສ່ວນນັ້ນຈະຫາຍໄປ. {SCL v.2}

ເມື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງເປັນເດັກຂ້າພະເຈົ້າກໍເວົ້າແບບພາສາຂອງເດັກ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຂົ້າໃຈຕາມພາສາຂອງເດັກ, ແຕ່ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກາຍ ເປັນບຸຣຸດແລ້ວສິ່ງທີ່ເປັນແບບເດັກນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າກໍເອົາມັນຖິ້ມໄປເສຍ. {SCL v.3}

ເພາະວ່າໃນເວລານີ້ພວກເຮົາເຫັນໃດຍ່ຜ່ານກະຈົກ, ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ, ແຕ່ເມື່ອນັ້ນມາແມ່ນແບບໜ້າເຊິ່ງໜ້າ. ດຽວນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ແຕ່ເປັນພາກສ່ວນ, ແຕ່ຕໍ່ຈາກນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈະຮູ້ດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮູ້ຕົວເຮົາ. {SCL v.4}

ບັດນີ້, ທີ່ຍັງຄົງຢູ່ກໍມີສາມຢ່າງຄື: ຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມຫວັງ, ຄວາມຮັກ, ແຕ່ວ່າທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າໝູ່ໝົດໃນນັ້ນຄືຄວາມຮັກນີ້ເອງ. {SCL v.5}

(ພຣະຄາພິໄໝ, 1 ໂກຣິນໂທ (Corinthians) 13:1-13)

ບົດທີ 1—ຄວາມຮັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ

ທ່າມະຊາດແວດລ້ອມ ແລະການເຜີຍພຣະນິຕິຂອງອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕ່າງກວ່າວັນແຕ່ ເປັນສັກຂີພິຍານໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມ ຮັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທັງນັ້ນ. ອົງພຣະບໍດີເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ຜູ້ເຊິ່ງສະຖິດຢູ່ເທິງເມືອງຟ້ານັ້ນຊົງເປັນບໍ່ເກີດແຫ່ງຊີວິດ; ແຫ່ງອະ ພິປັນຍາ ແລະ ຄວາມສຸກສຳລານ. ທ່ານຈົ່ງມອງເບິ່ງສິ່ງເນຣະ ມິຕິສ້າງທາງທ່າມະຊາດທີ່ສວຍສົດງົດງາມອັນໜ້າບັນດານໃຈນັ້ນ ເຖິດ. ທ່ານໄປຮດຈົ່ງພາກັນພົບພິຈາລະນາ ເຖິງຄວາມອັດສະຈັນ ໃນການປັບຕົວຂອງສັດສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ພາກັນໃຫ້ການຕອບສະ ໜອງຕໍ່ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ ແລະຄວາມສຸກເຊິ່ງບໍ່ພຽງແຕ່

ສະເພາະສຳລັບມະນຸດພວກເຮົາພຽງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຫາກຍັງເພື່ອສິ່ງ ທີ່ມີຊີວິດທັງໝົດອີກດ້ວຍ. ແສງຕາເວັນ ແລະສາຍນ້ຳຝົນ ເຊິ່ງ ໃຫ້ຄວາມສົດຊື່ນເບີກບານແກໂລກມະນຸດ, ເຈື້ອເຂົ້າເນີນພ, ແມ່ນ້ຳມະຫາສະໝຸດ ແລະທັງພຽງບໍລະເວນທັງໝົດເຫລົ່ານັ້ນ ກວ່ວນ ແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ອາກາວໄກໂພວກເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຮັບໄດ້ເຫັນເຖິງ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ເນຣະມິຕິສ້າງ. ນັ້ນຄືອົງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຜູ້ຊົງໃຫ້ການຕອບສະໜອງຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການ ປະຈຳວັນຂອງ ສັດສິ່ງທັງໝົດທີ່ໄດ້ຮັບການເນຣະມິຕິປະດິດສ້າງຂຶ້ນມາໂດຍພຣະ ອົງເອງ.

ຢູ່ໃນບົດເພງສັນລະເສີນບົດໜຶ່ງຍັງມີຖ້ອຍຄຳອັນໄພ ເລາະທີ່ໄດ້ໃຫ້ການພັນລະນາເອົາໄວ້ຢ່າງສວຍສົດງົດງາມວ່າ:

"ສາຍຕາຂອງທັງໝົດກໍຈ້ອງມອງໄປຍັງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງກໍຊົງໃຜດປະທານອາຫານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາຕາມ ການເວລາ.

ພຣະອົງຊົງເປີດອຳພຣະຫັດ(ມື)ຂອງພຣະອົງ ອອກ ແລະຕອບສະໜອງຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງທຸກສິ່ງ ທີ່ມີຊີວິດ" (ບົດເພງສັນລະເສີນ 145:15, 16). {SCL 1.1}

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ເນຣະມິຕິສ້າງມະນຸດຂຶ້ນມາໃຫ້ເປັນ ທີ່ບໍ່ຮືສຸດ, ໃຫ້ມີຄວາມຜາສຸກຢ່າງສົມບູນ ແລະຜົນແຜ່ນດົນທີ່ຫຼາ ກໍໄດ້ຮັບການກຳເນີດເກີດຂຶ້ນມາຈາກຜາພຣະຫັດຂອງອົງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້ານັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ມີຮ່ອງຮອຍແປວແມງຈາກການສາບແຊ່ງແຕ່ ຢ່າງໃດເລີຍ.

ສ່ວນຄຳສາບແຊ່ງແລະຄວາມຕາຍນັ້ນແມ່ນໄດ້ ເກີດຂຶ້ນມາ ເພາະການລ່ວງລະເມີດຕໍ່ກົດໝາຍແຫ່ງຄວາມ ຮັກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນເອງ.

ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດຄວາມຮັກ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຍັງຄົງໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍອອກມາໃຫ້ເຫັນໂດຍຢູ່ຖ້ຳມກາງຄວາມທຸກທໍລະມານອ້ ອັນເປັນຜົນຕາມມາຈາກຄວາມບາບນັ້ນເອງ . ຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີເຮືອງບັນປະຖົມມະ ການ (Genesis) 3:17 ໄດ້ມີຂໍ້ຄວາມບັນທຶກເອົາໄວ້ວ່າການທີ່ພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ສາບແຊ່ງ ຜົນແຜ່ນດົນແຫ່ງນີ້ກໍແມ່ນເພື່ອຜົນປະ ໂຫຍດຂອງມະນຸດນັ້ນເອງ.

ຊີວິດອັນແຕ້ມໄປດ້ວຍວຽນໜາມເຊິ່ງ ເປັນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກລຳບາກ ແລະເປັນການທົດສອບຕ່າງໆນາໆ ເຊິ່ງທ່າໃຫ້ມະນຸດຕ້ອງໄດ້ປະສົບກັບການອອກເຮືອເທແຮງ ແລະ ການແບກຫາບພາລະນັ້ນກໍໄດ້ເປັນການກຳນົດເອົາໄວ້ເພື່ອຄວາມ ເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ແລະເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງການສຶກ ສາອົບຮົມທີ່ນອນຢູ່ໃນແຜນການອັນມີຄວາມຈຳເປັນ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາໄດ້ພັ້ນໄປຈາກຄວາມຫລັ້ມຈົມ ແລະ ຄວາມພັງພົນາດອັນເປັນຜົນຕາມມາຈາກຄວາມບາບທີ່ໄດ້ກະທຳ ມານັ້ນ.

ເຖິງແມ່ນວ່າໂລກນີ້ໄດ້ຕົກຢູ່ໃນສະພາບຄວາມຫາຍຍະ ນາດໄປແລ້ວກໍຕາມ, ແຕ່ກໍບໍ່ແມ່ນວ່າທຸກສິ່ງຢ່າງຈະມີແຕ່ຄວາມ ທຸກໂສກ.

ຢູ່ໃນສິ່ງທ່າມະຊາດແວດລ້ອມເຫລົ່ານັ້ນກໍຍັງຄົງປາກົດ ມີພາບແຫ່ງຄວາມຫວັງແລະຄວາມປອບໃຈເອົາໄວ້ຢູ່. ຢູ່ຖ້ຳມກາງ ໄພໜາມກໍຍັງມີດອກກຫລາບ

ແລະດວງດອກມາລານາງຊະ ນິດອຳກົບເບັງບານໄປທົ່ວ. {SCL 2.1}
ຄຳທີ່ວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄືຄວາມຮັກ” ນັ້ນກໍໄດ້ຖືກຈາ ລືກເອົາໄວ້ຢູ່ໃນດວງດອກເກສອນແຕ່ລະຊໍ, ຕົ້ນໄມ້ໃບຫຍ້າແຕ່ລະ ກໍ. ພວກນັກສັກກຸນາທິໜ້າຮັກທັງຫລາຍກໍຍັງຄົງສັງສຽງຮ້ອງທ່າ ທ່ານອງເພງອັນເບີກບານກ້ອງກັງວານຢ່າງເວຫາອາກາດ, ພວກ ດວງດອກມາລານາງພັນອັນປະດັບປະດາໄປດ້ວຍສີສັນຕ່າງໆກໍ ຍັງຄົງສັງກັນອັນຫອມຫວນຂອງຕົນໄປທົ່ວທ້ອງບັນຍາກາດ, ພວກ ພຶກສານາງຊາດທີ່ຢູ່ຕາມບ່າເຂົາລຳເນົາໄພອັນອດົມຮັ່ງມີໄປດ້ວຍ ດອກກ້ານກັງໃບທີ່ຂຽວສົດງົດງາມມີຊີວິດຊີວາ-ສັງທັງໝົດເຫລົ່ານັ້ນ ກໍລ້ວນແຕ່ສະແດງເປັນພະຍານອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມເອົາ ໃຈໃສ່ອັນໜ້າຮັກໄຄ້ນມືນວນແຫ່ງຄວາມເປັນອົງພຣະບໍດີຜູ້ຊົງ ເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂອງພວກເຮົາພ້ອມດ້ວຍຄວາມປະສົງຂອງ ພຣະອົງທີ່ຢາກຈະໃຫ້ພວກລູກຫລານທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງໄດ້ ພາກັນມີຄວາມສຸກສັນສຳລານໃຈ. {SCL 3.1}

ຄວາມເປັນຄຸນລັກສະນະທາດແທ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ ກໍໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍອອກມາໃຫ້ພວກເຮົາ ໄດ້ເຫັນຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳ ພອັນເປັນພຣະວັຈນະຂອງພຣະອົງ. ແມ່ນພຣະອົງເອງທີ່ຊົງເປັນ ຜູ້ໄດ້ຖະແຫລງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮັກອັນບໍ່ມີຂັບຂີດ ແລະ ຄວາມເອັນດສົງສານຂອງພຣະອົງ. ຍັງມີທ່ານໄມເຊ (Moses) ຜູ້ຊົງເປັນມະຫາບຸຣຸດຜູ້ນຶງເຊິ່ງໄດ້ກ້າວອອກຢູ່ໃນຄຳໄຫວ້ພຣະອະ ທິຖານຂອງເພີນອອກມາວ່າ: “ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງສະແດງຮັສມີ ຂອງພຣະອົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນດ້ວຍ”, ສ່ວນຜ່າຍອົງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍໄດ້ຕອບໄປວ່າ: “ເຮົາພຣະອົງຈະເນຣະມິຕິໃຫ້ ພຣະເດດພຣະຄຸນຂອງເຮົາ ບາກົດອອກໂດຍຜ່ານຕົວຂອງ ເຈົ້າ” (ບັນອີພິບ [Exodus] 33:18,19). ນັ້ນເອງຄືຄວາມ ເປັນຮັສມີສີ່ແສງຂອງພຣະອົງ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ສະແດງ ອອກຕໍ່ທ່ານໄມເຊ ແລະຊົງໄດ້ຖະແຫລງອອກມາວ່າ: “ພຣະ ອົງເຈົ້າ, ພຣະອົງຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງມີຄວາມເມດຕາ, ກະຣຸນາ, ອົດກັນຍາວນານ, ບຽມລົ້ນໄປດ້ວຍພຣະຄຸນ ແລະ ຄວາມຈິງ, ຮັກສາຄວາມເມດຕາບານຕີພັນຊົ່ວເຊັ່ນຄົນ, ໃຫ້ ອະພິຍຄວາມຜົດ, ໂທດ ແລະຄວາມບາບ”, (ບັນອີພິບ 34:6,7). ພຣະອົງ “ກໍຊັກຊ້າໃນຄວາມໂກດ ແລະມີພຣະຄຸນ ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ມະຫາສານ”, (ໃຢນາ [Jonah] 4:2), “ເພາະວ່າ ພຣະອົງຊົງຊອບໄຜດປະທານຄວາມເທດຕາບານ”, (ມີຄາ [Micah] 7:18). {SCL 4.1}

ພວກເຮົາໄດ້ຖືກຜູກພັນຢູ່ກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ຜູກເອົາໝາກຫົວໃຈຂອງພວກ ເຮົາທັງຫລາຍໃຫ້ມາສະໜິດຕິດພັນຢູ່ໃກ້ກັບພຣະອົງດ້ວຍຄວາມ ພິສານຕ່າງໆນາງອັນນັບບໍ່ຖ້ວນ, ທັງຢູ່ທິບິນເວຫາອາກາດແລະ ທັງຢູ່ພາກພື້ນດິນ. ພຣະອົງຊົງພະຍາຍາມທຳການເປີດເຜີຍໃຫ້ ພວກເຮົາໄດ້ຮູ້ຈັກກັບພຣະອົງໂດຍຜ່ານບາກົດການທາງທຳມະ ຊາດ, ຜ່ານຄວາມລືກເຊິ່ງແລະ ຄວາມຮັກໄຄ້ທີ່ສະໜິດຕິດພັນ ຢູ່ກັບເມືອງມະນຸດເຊິ່ງຄວາມຄິດຂອງມະນຸດເຮົາທັງຫລາຍກໍບໍ່ສາ ມາດທີ່ຈະສຳນຶກເຖິງໄດ້. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດສັງເຫລົ່ານັ້ນກໍຍັງບໍ່ສາ ມາດທີ່ຈະສ້າງພາບພົດກ່ຽວກັບຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ໃຫ້ຄົບຖ້ວນບໍ່ຮົບໄດ້. ເຖິງວ່າຈະມີຫລັກຖານພະຍານອັນຊັດເຈນ ພຽງໃດກໍຕາມ ແຕ່ຜ່າຍຜູ້ເປັນສັດຕູຕໍ່ຄວາມມີພຣະຄຸນນັ້ນເຂົາກໍ ຍັງຄົງສືບຕໍ່ທຳການບົດຫຍັງຕາຂອງຄົນທັງຫລາຍເອົາໄວ້ເພື່ອ ເຮັດແນວໃດທີ່ຈະໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ພາກັນຫັນມາມອງເບິ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍຄວາມສະທ້ານຢ້ານກົວ, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ພາ ກັນມີຄວາມຄິດຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນວ່າ ພຣະອົງເປັນຜູ້ມີຄວາມຫຽນ ໂຫດໂກດຮ້າຍ ແລະບໍ່ຍອມໃຫ້ອະພິຍແກ່ຜູ້ໃດທັງນັ້ນ. ສາຕານ (Satan) ໄດ້ເປັນຜູ້ຊັກຈຸງເອົາມະນຸດໃຫ້ມີຄວາມຊ້າໃຈຕໍ່ອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄປໃນທາງຜົດພາດເໝືອນດັ່ງວ່າບົດບາດໜ້າທີ່ອັນສຳຄັນຂອງພຣະອົງນັ້ນກໍຄືການພິພ

ກາສາອັນໃຫຍ່ຫຼ້ມ, ເປັນຜູ້ຕັດສິນແລະທັງເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່ຂຽວຂາດ. ສາຕານໄດ້ແຕ່ມແຕ່ງແປງ
ພາບຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ນຳມາສ້າງເໝືອນກັບວ່າພຣະອົງ ນັ້ນຍາມ
ໃດກໍເປັນຜູ້ທີ່ຕິດຕາມສອດແຕນມເກັບກຳຍ່າງຈົດຈໍ່ຄວາມຜິດພາດ
ຕ່າງໆຂອງພວກມະນຸດເພື່ອຂັ້ນຕໍ່ໄປກໍຈະໄດ້ເປັນຜູ້ຕັດສິນລົງໂທດ ຕໍ່ວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ.
ເພື່ອຈະຈຳກັດບັດເປົ່າເອົາເງົາມືດອັນນີ້ໃຫ້ມ້າງມາຍອອກໄປດ້ວຍການເປີດເຜີຍໃຫ້ໂລກໄດ້ເຫັນເຖິງ
ຄວາມຮັກອັນອະມະຕະຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ ພຣະເຢຊູຈຶ່ງໄດ້ສະເດັດລົງມາ
ໃຊ້ຊີວິດເປັນມະນຸດໂດຍຢູ່ຖ້າມກາງພວກມະນຸດທັງ ຫລາຍ. {SCL 5.1}

ເພື່ອສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງອົງພຣະບໍດີເຈົ້າ
ຜູ້ຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຸຊົງໄດ້ສະເດັດ
ລົງມາຈາກເມືອງຟ້າເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງອົງພຣະບໍດີເຈົ້າ.
ຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີເຮືອງໂຢຫັນ(John) 1:18 ຍັງມີຄຳບັນທຶກ ເອົາໄວ້ວ່າ "
ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຄືອເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈັກ ເທື່ອ, ມີແຕ່ພຣະບຸຕພຽງອົງດຽວຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ ໃນພຣະ
ຊວງພຣະບໍດີເຈົ້າເຊິ່ງພຣະອົງຊົງໄດ້ສະແດງອອກ ມາໃຫ້ເຫັນ". ຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີເຮືອງມັດທາຍ 11:
27, ກໍມີຄຳບັນທຶກເອົາໄວ້ວ່າ: " ນອກຈາກອົງພຣະບຸຕແລ້ວກໍບໍ່ມີຜູ້ໃດອີກທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະບໍດີເຈົ້າ
ນອກຈາກຜູ້ທີ່ພຣະບຸຕຈະ ຊົງເປີດເຜີຍອອກໃຫ້ຮູ້". ໃນເວລາ ທີ່ອີດສາວິກທ່ານນັ່ງຂອງ
ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຄຳຮ້ອງຂໍອອກມາວ່າ : " ຂໃຫ້ພວກຂ້ານອ້ຍ ໄດ້ເຫັນພຣະບໍດີເຈົ້າດ້ວຍເຖີດ",
ສ່ວນພຣະເຢຊູເຈົ້າກຸຊົງ ໄດ້ກ່າວຕອບວ່າ: " ພົລິບເອຍີ, ເຮົາພຣະອົງໄດ້ມາຢູ່ກັບພວກ ເຈົ້າກນານແລ້ວ
ແລະເຈົ້າຫລີກທຶງບໍ່ທັນຮູ້ຈັກເຮົາ? ຜູ້ໃດ ທີ່ໄດ້ເຫັນເຮົາພຣະອົງແລ້ວກໍສະແດງວ່າໄດ້ເຫັນພຣະບໍດີ
ເຈົ້ານັ້ນເອງ, ສະນັ້ນເຈົ້າເວົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ ວ່າຂໃຫ້ພວກຂ້ານອ້ຍໄດ້ເຫັນພຣະບໍດີເຈົ້າດ້ວຍເຖີດ?" (ໂຢຫັນ
14:8-9). {SCL 6.1}

ເພື່ອໃຫ້ການອະທິບາຍກ່ຽວກັບພາຣະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ ໃນເມືອງມະນຸດນີ້
ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງໄດ້ໃຫ້ຄຳຕັດກ່າວເອົາໄວ້ດັ່ງ ນີ້: " ພຣະອົງເຈົ້າຊົງໄດ້ຈົມເອົາເຮົາພຣະອົງນີ້ໃຫ້ມາ
ປະກາດຂ່າວປະເສີດແກ່ພວກຄົນຈີນ, ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງ
ເຮົາເພື່ອມາບິນປົວພະຍາບານເອົາພວກຄົນທີ່ມີຫົວໃຈແຕກຫັກທັງຫລາຍ,
ເພື່ອມາປະກາດເອົາຄວາມເປັນອິສ ຣະພາບ ໃຫ້ແກ່ພວກສະເລຍີ ແລະເພື່ອນຳເອົາສາຍຕາ
ຄົນມາໃຫ້ແກ່ພວກຄົນຕາບອດ, ເພື່ອປົດປ່ອຍເອົາພວກ ຄົນທີ່ຖືກກັດຂີ້ມິແຫ້ງໃຫ້ມີສິດຮູ້ພາບ"
(ລູກາ(Luke)4:18. ນັ້ນເປັນພຣະກິດການຂອງພຣະອົງທີ່ຕ້ອງອອກທ່ຽວເດີນໄປທົ່ວ ທຸກຫົນແຫ່ງ.
ສ້າງຄຸນຄວາມດີແລະປົວເອົາທຸກຄົນທີ່ຖືກສາ ຕານເຂົ້າມາສົ່ງຢູ່.
ຕາມເຂດໝູ່ບ້ານຊົນນະບົດແຫ່ງໃດທີ່ພຣະອົງ ໄດ້ສະເດັດຜ່ານໄປນັ້ນ,
ສຽງຮ້ອງຄາງຈາກຄວາມເຈັບປວດຍ້ອນ ພະຍາດໂລຄາກຫາຍໄປຈາກທຸກຫລັງຄາເຮືອນເຫລົ່ານັ້ນ, ພຣະ
ອົງຊົງໃຫ້ການມະໂຫສົດພະຍາບານຕໍ່ໂລກໄພໄຂ້ເຈັບທຸກປະເພດ.
ພຣະກິດການຂອງພຣະອົງນັ້ນກໍໄດ້ກ້າຍເປັນຫລັກຖານທີ່ສະແດງ ອອກໃຫ້ເຫັນ
ເຖິງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ຮັບການ ເຈົ້ມໂດຍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນເອງ. ຄວາມຮັກ,
ຄວາມເມດຕາ ແລະຄວາມເອັນດສົງສານນັ້ນແມ່ນໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍອອກມາໃຫ້
ເຫັນໂດຍຜ່ານການປະພຶດການກະທຳທຸກຢ່າງຢູ່ໃນການດຳຮົງຊີ ວິດຂອງພຣະອົງ.
ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງນັ້ນຊົງມີຄວາມຮັກໄລ່
ຕໍ່ມວນມະນຸດທັງຫລາຍ. ພຣະອົງຊົງໄດ້ສະເດັດລົງມາເພື່ອສວມ
ເອົາຮ່າງກາຍທີ່ເປັນລັກສະນະທາງທຳມະຊາດຂອງມະນຸດເພື່ອ
ພຣະອົງເອງຈະໄດ້ເອົາຕົວເຂົ້າມາສະໜິດຕິດພັນຢູ່ກັບຄວາມຈຳ
ເປັນໜ້າທີ່ປະຈຳວັນຂອງມະນຸດເຮົາ. ພວກຄົນທີ່ທຸກຈົນແລະຜູ້ທີ່ມີຄວາມຖະໜອມຖອມຕົວທັງຫລາຍກໍ
ກໍບໍ່ມີຄວາມຫວາດຫວັ່ນຢ້ານກົວ ແຕ່ຢ່າງໃດ ທີ່ຈະພາກັນຫຍັບເຂົ້າໄປຢູ່ໃກ້ກັບພຣະອົງ . ແມ່ນແຕ່
ພວກເດັກນ້ອຍກໍຍັງຍາດກັນດີບໍ່ຄານເຂົ້າໄປຫາພຣະອົງ. ພວກ

ເຂົ້າຍັງພາກັນປົນຂົ້ນໄປບຽດໄປນັ່ງຢູ່ເທິງຕັກຂອງພຣະອົງແລ້ວ
ກໍຈ້ອງມອງໄປເບິ່ງສາຍພຣະເນຕອັນຕັ້ງໄປດ້ວຍຄວາມໝາຍ
ເຊິ່ງສະທ້ອນອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງນັ້ນ. {SCL 7.1}
ພຣະເຢຊູໃຫ້ການສົນທະນາທັກທາຍແນວໃດ?

ພຣະເຢຊູບໍ່ເຄີຍເຊື່ອຊ້ອນຄວາມຈິງເອົາໄວ້ແມ່ນແຕ່ພຽງ ຄຳດຽວ,
ຍາມໃດພຣະອົງກໍກ່າວຄວາມຈິງນັ້ນອອກມາພ້ອມດ້ວຍ ຄວາມຮັກ.
ໃນການຄົບຄຳສະມາຄົມກັບພວກຄົນທົ່ວໄປນັ້ນພຣະອົງ ຊົງໃຊ້ກົຣິຍາທ່າທອ້ນເລີດລ້າ,
ສຳນຶກຕົກຕອງແລະໃຫ້ຄວາມຮັກ ໄຄ່ສົນໃຈ. ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍສະແດງຄວາມແຂງກະດ້າງ, ກ່າວຄຳ
ໂກດຮ້າຍ, ບໍ່ເຄີຍທຳຄວາມເຈັບປວດໃຫ້ແກ່ຊີວິດຈິດໃຈຂອງຄົນ,
ບໍ່ໄດ້ໝໍ້ນິປະໜາດຕໍ່ຄວາມອ່ອນແອຂອງມະນຸດ. ພຣະອົງຊົງກ່າວ
ເຖິງສັຈທັມຄວາມຈິງນັ້ນອອກມາດ້ວຍການສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນ
ເຖິງຄວາມຮັກທຸກຄັ້ງ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວປະນາມຕໍ່ລັກສະນະຂອງ ຄວາມເປັນໜ້າພະໃຈມານ,
ການບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອແລະ ຄວາມຜິດ ສົງທັມ, ແຕ່ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນນຳຕາຂອງພຣະອົງກໍຍັງໄຫລອອກ
ມາເຈືອຈານຢູ່ກັບຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງເຄີຍຫລັ່ງນຳຕາ ເຖິງນະຄອນເຢຣຸຊາແລມ
ອັນເປັນນະຄອນທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກຍິ່ງ, ແຕ່ນະຄອນດັ່ງກ່າວນີ້ຊ້ຳພັດໄດ້ທຳການປະຕິເສດຕໍ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງ
ເປັນເສັ້ນທາງ, ເປັນຄວາມຈິງ ແລະເປັນບໍ່ເກີດແຫ່ງຊີວິດນັ້ນໄປ. ພວກເຂົາໄດ້ທຳການປະຕິເສດ
ພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜ ໃຫ້ລອດ, "ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດພຣະອົງກໍຍັງຄົງໃຫ້ຄວາມສັມພັນກັບ
ພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມສົງສານຮັກໄຄ່. ຊີວິດຂອງພຣະອົງໄດ້ ກັບກາຍມາເປັນ
ແບບຢ່າງໃນຖານະທີ່ເປັນມະຫາບຣຸດແຫ່ງຄວາມ ເສຍສະຫລະ ແລະກັນເກືອເພື່ອແຜ່ຕໍ່ຄົນທັງຫລາຍ.
ຢູ່ໃນສາຍຕາ ຂອງພຣະອົງແລ້ວ ມະນຸດທຸກຄົນກໍລ້ວນແຕ່ມີຄົນຄຳທັງໝົດ.

ໂດຍຍຶດໝັ້ນໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງນັ້ນພຣະອົງຊົງ
ໃຫ້ຄວາມຮັກໄຄ່ຖະໜຸດຖະໜອມຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ເຂົ້າມາຮ່ວມຢູ່ໃນວົງຄະນາຍາດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
ພຣະອົງຊົງເຫັນວ່າກໍແມ່ນຊີວິດຂອງມະນຸດທຸກຄົນທີ່ກຳລັງຫລົ້ມຈົມຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມບາບນັ້ນ
ເອງທີ່ເປັນເປົ້າໝາຍແຫ່ງການສະເດັດລົງມາຂອງພຣະອົງເພື່ອ ຈະໃຜດເອົາພວກເຂົາທັງຫລາຍ
ເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດ ພັນ. {SCL 8.1}

ນັ້ນຄືຄົນລັກສະນະທາດແທ້ຂອງ ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ທີ່ໄດ້ຖືກ
ເປີດເຜີຍອອກມາໃຫ້ເຫັນໂດຍຜ່ານການດຳລົງຊີວິດຂອງພຣະອົງ ເອງ.
ນັ້ນຄືຄົນລັກສະນະທາດແທ້ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ນັ້ນ
ເປັນສິ່ງທີ່ໄດ້ມາຈາກໝາກຫົວໃຈຂອງອົງພຣະບົດາເຈົ້າຜູ້ຊົງ ເປັນບໍ່ເກີດແຫ່ງຄວາມເມດຕາ
ສົງສານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຖືກສະ ແດງອອກມາໃຫ້ເຫັນໂດຍຜ່ານອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ເຊິ່ງໄດ້ຫລັ່ງໄຫລ
ເຂົ້າມາສູ່ມວນມະນຸດທັງຫລາຍ. ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜ ໃຫ້ລອດທີ່ມີຄວາມຮັກໄຄ່,
ມີຄວາມເມດຕາສົງສານ, ພຣະອົງເອງ ຊົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ເຊິ່ງໄດ້" ສະແດງອອກມາໃຫ້ເຫັນ
ເປັນທາງເນື້ອກາຍ" (1 ຕີມົທີ [1 Timothy] 3:16). {SCL 9.1}

ການທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດລົງມາໃຊ້ຊີວິດ, ຮັບເອົາຄວາມ ທຸກ ແລະ
ໃນທີ່ສຸດກໍຊົງໄດ້ສົນພຣະຊົນໄປນັ້ນກໍແມ່ນເພື່ອແນໃສ່ ຈະໃຫ້ການໃຜດຜາຍເອົາພວກເຮົາ
ຜູ້ເປັນມະນຸດທັງຫລາຍໃຫ້ໄດ້ ຮັບຄວາມລອດພັນນັ້ນເອງ. ພຣະອົງຊົງໄດ້ກ້າຍເປັນມະນຸດຜູ້ເຊິ່ງມີ
ຄວາມທຸກໃຈເພື່ອພວກເຮົາທັງຫລາຍຈະໄດ້ເປັນ ຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນ ຄວາມສຸກທີ່ອະມະຕະ.
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ອົງພຣະ ບຸຕາທີ່
ແສນຮັກຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງປຽບລົ້ນໄປດ້ວຍຄວາມມີພຣະ ເດດພຣະຄຸນ
ແລະຄວາມຈິງນັ້ນໃຫ້ສະເດັດຈາກເມືອງສະຫວັນຊັ້ນ
ພ້ຳທີ່ຮົ່ງເຮືອງໄປດ້ວຍຄວາມສະຫງ່າລາສີທີ່ບໍ່ສາມາດພັນລະນາ
ໄດ້ນັ້ນລົງມາສູ່ໂລກມະນຸດທີ່ສຶກກະປົກໄປດ້ວຍຄວາມບາບ. ທີ່ມີດ

ມົນໄປດ້ວຍເງົາມົດແຫ່ງຄວາມຫາຍະນາດ ແລະການສາບແສງ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງອະນຸຍາດ
ໃຫ້ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງຕ້ອງພັດ ພາກຫ່າງໄກຈາກອັອມອົກແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງນັ້ນໄປ,
ຈາກຄວາມໂຄຣບຢ່າເກງຂອງ ຊາວເມືອງສະຫວັນຊັນຟ້າເຫລົ່າ
ນັ້ນເພື່ອລົງມາປະເຊີນກັບຄວາມອັບອາຍ,ຄວາມດຸກ, ໝົນປະ ໝາດ, ຄວາມກຽດຊົງ ແລະຄວາມຕາຍ.

"ການລົງໂທດເພື່ອ ໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ກ້າຍເປັນດົນນັ້ນກຕົກໄປໃສ່ພຣະອົງ, ພວກ
ເຮົາຖືກປົນປົວໃຫ້ຫາຍດຽວກັບຄວາມເຊື່ອຂອງພຣະອົງ" (ເອຊາຍາ [Isaiah] 53:5).

ຈົ່ງມອງໄປຍັງພຣະອົງທີ່ເຂດບ່າກັນດານ, ຢູ່ທີ່ສວນເກດສະມະນີ (Gethsemane) ຢູ່ທີ່ໄມ້
ກາງເຂນແຫ່ງພຣະມະຫາວິຣະກັມນັ້ນເຖີດ! ພຣະບຸດຂອງອົງພຣະ

ຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ເຊີນໄຮ້ຄວາມມົນທົນທັງສິ້ນແຕ່ ຊ້າພັດໄດ້ກ້າຍມາ
ເປັນຜູ້ແບກຫາບເອົາພາລະອັນໜັກໜ່ວງອັນເປັນຜົນສະທ້ອນຕາມ

ມາຂອງຄວາມບາບນັ້ນໃຫ້ໄປເປັນຂອງພຣະອົງເອງ. ພຣະອົງຜູ້
ເຊີນໄຮ້ຄວາມດຳຮົງຢູ່ເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນກັບ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ນັ້ນບໍ່ດົນຊ້າພັດໄດ້ກັບກ້າຍມາເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມສັມພັດກັບການຕັດ

ຂາດຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດອັນເປັນຜົນງານ ການກະທຳຂອງຄວາມບາບນັ້ນ.
ຕໍ່ໄປນີ້ຄືສຽງຮອງອັນແຄ້ນແຄ້ອງ ທີ່ດັງກອ້ອມຈາກພຣະໂອດ (ບາກ) ຂອງພຣະອົງນັ້ນວ່າ:

"ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າເອີ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າເອີ, ເປັນຫຍັງ ພຣະອົງຈຶ່ງປ່ອຍປະຂ້າບອ້ຍໄປແລ້ວ?"

(ມັດທາຍ [Matthew] 27:46). ນັ້ນຄືການສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖີງ

ຄວາມແໜ້ນອັງໃນພຣະຊວງອັນເປັນຜົນຕາມມາຈາກຄວາມ ບາບທັງຫລາຍ, ນັ້ນຄື
ຄວາມຮູ້ສຶກໃນທາດແທ້ແຫ່ງຄວາມໂຫດ

ຮ້າຍສາມານຂອງຄວາມບາບທີ່ເປັນຕົວການຜັກະທຳໃຫ້ສາຍສັມ
ພັນລະຫວ່າງມະນຸດເຮົາກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕ້ອງຂາດສະບັ້ນໄປ

-ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ທຳໃຫ້ອົງພຣະບຸດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມ

ເຈັບແຄ້ນແໜ້ນພຣະຊວງເປັນຢ່າງໜັກ. {SCL 10.1}

ພຣະອົງຊົງຮັກພວກເຮົາເປັນຢ່າງຍິ່ງ

ແຕ່ເຖີງຢ່າງໃດ ການເສຍສະຫລະຄັ້ງມະຫາການທີ່ໄດ້ສຳ ເຣັດໄປແລ້ວນັ້ນ

ກໍບໍ່ແມ່ນໄດ້ເກີດມີຂຶ້ນເພື່ອຈະແນໃສ່ສ້າງເອົາ

ຄວາມຮັກຕໍ່ມະນຸດໃຫ້ເກີດມີຂຶ້ນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າແລະກໍບໍ່ແມ່ນເພື່ອຈະທຳໃຫ້

ພຣະອົງໄດ້ເກີດມີຄວາມປະສົງ ທີ່ຢາກຈະໃຜດເອົາມະນຸດໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນແຕ່ຢ່າງໃດ. ບໍ່

ແມ່ນແນວນັ້ນເລີຍ. ຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີເຮືອງໂຍຫັນ (John) 3:16 ມີຂໍ້ຄວາມຂຽນເອົາໄວ້ວ່າ

"ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງມີຄວາມຮັກຕໍ່ໂລກມະນຸດເປັນຢ່າງຍິ່ງ ຈົນໄດ້ໃຜດປະ

ທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງມາໃຫ້".ການທີ່ອົງພຣະ

ເທພບົດາເຈົ້າຊົງມີຄວາມຮັກຕໍ່ມະນຸດພວກເຮົາ ນັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນ

ເປັນອັນການເສຍສະຫລະຄັ້ງດັ່ງກ່າວນັ້ນເລີຍ, ແຕ່ວ່າການເສຍ ສະຫລະທີ່

ພຣະອົງຊົງໃຜດປະທານມາໃຫ້ນັ້ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນກໍອັນ ວ່າ

ພຣະອົງຊົງມີຄວາມຮັກຕໍ່ມະນຸດພວກເຮົານັ້ນເອງ. ອົງພຣະ ຄຣິສຕູຊົງເປັນຜູ້ຊົງກາງເຊີງ

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ຖອກເທ ຄວາມຮັກອັນອະມະຕະຂອງພຣະອົງຜ່ານລົງມາໃຫ້ແກ່ໂລກມະ
ນຸດທີ່ກຳລັງຕົກຢູ່ໃນຄວາມພິນາດແຫ່ງນີ້. "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ ຊົງຊົງດຳຮົງຢູ່ໃນ ອົງພຣະຄຣິສຕູ
ໄດ້ທຳໃຫ້ໂລກມະນຸດຄົນມີຄວາມປອງດອງກັນກັບພຣະອົງ" (2 ໂກຣິນໂທ [2 Corinthians] 5:19).

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ຮັບຄວາມທຸກຮ່ວມກັນກັບພຣະ ບຸດຂອງພຣະອົງ.

ຄວາມເຈັບປວດທໍລະມານຢູ່ທີ່ສວນເກດສະມີ,

ການສົ້ນພຣະຊົນຢູ່ທີ່ໄມ້ກາງເຂນແຫ່ງເນີເຊີກອັນໂກທາ (Golgotha)-

ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເອງຄືຄຸນຄ່າລາຄາທີ່ຄວາມຮັກອະ

ມະຕະນັ້ນຕ້ອງໄດ້ຖືກຈັບຈ່າຍໄປເພື່ອຈະໄດ້ໃຜດເອົາມະນຸດ ພວກ
ເຮົາທັງຫລາຍໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພັນ. {SCL 12.1}

ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງໄດ້ຕັດເອົາໄວ້ວ່າ " ເພາະສະນັ້ນ ພຣະ ບໍດົາຂອງເຮົາພຣະອົງກຮັກເຮົາ ເພາະວ່າ
ເຮົາອາດຊີວິດ ຂອງເຮົາ ເພື່ອຈະຮັບເອົາຊີວິດນັ້ນຄືນມາອີກຄັ້ງໃໝ່" (ໂຍຫັນ 10:17).

ນັກໝາຍຄວາມວ່າ " ພຣະບໍດົາເຈົ້າຂອງ ເຮົາພຣະອົງຊົງຮັກພວກທ່ານທຸ່ງແທ້ ແລະພຣະອົງກຸ່ມ
ຮັກເຮົາຍິ່ງໜັກເພາະເຮົາພຣະອົງໄດ້ອາດຊີວິດຂອງຕົນ ເພື່ອໃຜດເອົາພວກທ່ານທັງຫລາຍໃຫ້ລອດ.
ການທີ່ເຮົາ ພຣະອົງໄດ້ກ້າຍເປັນຕົວແທນ ແລະຕົວປະກັນຂອງພວກ
ທ່ານດ້ວຍການມອບກາຍຖວາຍຊີວິດຂອງເຮົາເອງ, ດ້ວຍ ການຮັບເອົາຄວາມຮັບຜິດຊອບ
ແລະຄວາມຜິດຂອງພວກ

ທ່ານຕາງພວກທ່ານທັງຫລາຍນັ້ນເອງເຮົາກໍຈົ່ງມີຄຸນຄ່າມາກຕ່ອງພຣະບໍດົາເຈົ້າ, ຍ້ອນການເສຍສະຫລະ
ຂອງເຮົາພຣະອົງນັ້ນເອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົ່ງຊົງຊອບທັມ ແລະ
ຈົ່ງຊົງເປັນຜູ້ປົກປ້ອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຊົງຊອບທັມ ແລະ

ຈົ່ງຊົງເປັນຜູ້ປົກປ້ອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຊົງຊອບທັມ ແລະ ພຣະເຢຊູ ເຈົ້າ" {SCL 13.1}
ມີແຕ່ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ພຽງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສາມາດໃຜດເອົາ ພວກເຮົາໃຫ້ລອດພັນໄດ້
ນອກຈາກພຣະບຸຕຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວກໍບໍ່ມີຜູ້ໃດ ອີກທີ່ຈະສາມາດ
ໃຜດເອົາພວກເຮົາທັງຫລາຍໃຫ້ລອດພັນໄປໄດ້,

ເພາະວ່າມີແຕ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງດຳລົງຢູ່ໃນພຣະຊວງຂອງພຣະບໍດົາ
ເຈົ້າພຽງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສາມາດສະແດງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອອກມາໃຫ້ເຫັນໄດ້. ມີແຕ່

ພຣະອົງຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມເລິກເຊິ່ງ ເຖິງຖອງ
ແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຽງເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງສາ
ມາດສະແດງສິ່ງດັ່ງກ່າວອອກມາໃຫ້ໃຈກະມະນຸດເຫັນໄດ້. ນອກ
ເໜືອໄປຈາກການເສຍສະຫລະຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ອະມະຕະຂອງພຣະຄຣິສຕ໌
ເພື່ອມວນມະນຸດຜູ້ທີ່ກຳລັງຕົກຢູ່ໃນຄວາມບາບນັ້ນກໍບໍ່ມີສິ່ງໃດ
ອີກແລ້ວທີ່ຈະສາມາດສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນໄດ້ເຖິງຄວາມຮັກຂອງ
ພຣະບໍດົາເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມວນມະນຸດເຊິ່ງກຳລັງຕົກຢູ່ໃນຄວາມຫາຍຍະ ນາດອັນນີ້. {SCL 13.2}

" ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງມີຄວາມຮັກຕໍ່ໃຈກະມະ ນຸດເຮົານີ້ເປັນຢ່າງຍິ່ງຈົ່ງໄດ້ ໃຜດປະທານພຣະບຸຕອົງ
ໜຶ່ງອົງດຽວຂອງພຣະອົງລົງມາໃຫ້". ພຣະອົງຊົງໄດ້ໃຜດ
ປະທານພຣະບຸຕມາໃຫ້ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ມາຢູ່ກັບ ມະນຸດ,

ເພື່ອມາແບກຫາບເອົາຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ເພື່ອມາສົ່ງພຣະຊົນຕາງມະນຸດຜູ້ທີ່ມີບົາບພຽງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ໃຜດປະທານພຣະບຸຕຂອງ ພຣະອົງລົງມາໃຫ້ແກ່
ມະນຸດຜູ້ເຊິ່ງພວມກຳລັງຕົກຢູ່ໃນຄວາມພັງພິນາດນັ້ນເອງ. ອົງພຣະຄຣິສຕ໌
ຈະຕ້ອງໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໂດຍມາຕົນໃຫ້ເປັນຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກ ກັບຄວາມສຸກຄວາມທຸກຂອງມວນມະນຸດ.

ພຣະອົງຜູ້ເຊິ່ງເຄີຍເປັນ ອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ ບັດນີ້ຊ້ຳພັດໄດ້ມາ
ເອົາຕົວສະໜິດຕິດພັນເຂົ້າກັບມະນຸດທັງຫລາຍດ້ວຍສາຍສັມພັນທີ່
ບໍ່ມີວັນຈະຕັດຂາດອອກຈາກກັນໄປໄດ້. ພຣະເຢຊູ " ບໍ່ລະອາຍທີ່ຈະຮຽກພວກເຂົາວ່າເປັນຍາດພໍ່ນຶ່ງ"

(ຮິບຣູ [Hebrews] 2:11); ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ເສຍສະຫລະຕາງພວກເຮົາ, ເປັນທະ
ນາຍຄວາມຜູ້ປົກປ້ອງຂອງພວກເຮົາ, ເປັນຍາດຕິພົນອົງຂອງພວກ ເຮົາ,
ເປັນຜູ້ມີຮູບຮ່າງຂອງມະນຸດທີ່ເຂົ້າເຝົ້າອົງພຣະບໍດົາເຈົ້າຢູ່ ຕໍ່ໜ້າພຣະຮາຊບັນລັງພຣະອົງ
ແລະຕະຫລອດຊ່ວງລະຍະເວ ລາແຫ່ງຄວາມອະມະຕະນັ້ນພຣະອົງກໍໄດ້ເອົາຕົວເຂົ້າສະໜິດ
ຕິດພັນຢູ່ກັບໄພ່ພົນທີ່ ພຣະອົງເອງຊົງໄດ້ໃຫ້ການ ແລກກາຍຖວາຍ
ຊີວິດເພື່ອກອບກູ້ຖຸຖອນເອົາໄປແລ້ວນັ້ນ, ພຣະອົງຄືພຣະບຸຕຂອງ ມະນຸດ.

ສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານັ້ນແມ່ນເພື່ອເຊີດຊູເອົາມະນຸດມັງຫລາ ຍໃຫ້ພົ້ນໄປຈາກຄວາມຫາຍຍະນາດ

ແລະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເລວ ຊາມທີ່ເກີດມາຈາກຄວາມບາບ ເຊິ່ງຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາທັງ
ຫລາຍສາມາດສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮັກຂອງອົງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ແລະແບ່ງບັນເອົາຄວາມສຸກໃຈທີ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມ ບໍ່ຮຽດຜຸດຜ່ອງນັ້ນ. {SCL 14.1}
ຄຸນຄ່າລາຄາທີ່ໄດ້ຖືກຈົບຫາຍຈ່າຍໄປເພື່ອ ໂຜດເອົາພວກເຮົາ
ໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນນັ້ນກໍຄືນເສັ້ນສະຫລະຂອງອົງພຣະເທພ ບົດາເຈົ້າຂອງ
ພວກເຮົາຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ປະຫວັດການທີ່ຈະຫາສິ່ງໃດ
ມາບຽບບານບໍ່ໄດ້ເຊິ່ງໄດ້ຮັບຄວາມສຳເລັດລົງໄປໂດຍການໂຜດ ປະທານເອົາພຣະບຸຕຂອງ
ພຣະອົງເອງໃຫ້ສະເດັດລົງມາສິ້ນພຣະ ຊົນ ເພື່ອກອບກູ້ເອົາພວກເຮົາທັງຫລາຍ, ສິ່ງນີ້ຄວນຈະຕ້ອງເປັນ
ສິ່ງປຸກລຸກໃຫ້ພວກເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ພາກັນເກີດມີຄວາມເຂົ້າ ໃຈເອົາໄວ້ວ່າໂດຍຜ່ານອົງພຣະຄຣິສຕູນັ້ນ
ພວກເຮົາຈະກັບກາຍ ໄປເປັນຄົນແນວໃດ. ທ່ານໂຢຫັນຜູ້ເຊິ່ງເປັນອັດສາວົກຂອງ ພຣະ
ເຈົ້ານັ້ນໄດ້ແນມເຫັນຄວາມສູງສົ່ງ, ຄວາມກວ້າງໄກແລະຄວາມ
ເລິກເຊິ່ງເຖິງຖອງແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະບົດາເຈົ້າທີ່ ມີຕໍ່ມະ
ນສໂລກເຊິ່ງກຳລັງຕົກຢູ່ໃນຄວາມພັງພົນາດແຫ່ງນີ້ ແລ້ວເພິນກໍ
ເກີດມີຄວາມຄິດເທິດທົນບຸຊາແລະຮັກກິເກງຂາມ ຈົນບໍ່ສາມາດ
ທີ່ຈະຊອກຫາສິ່ງອື່ນໃດທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອຈະມາພັນລະນາ
ເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແລະຄວາມນັ້ນນວນຮັກໄຄ່ຂອງຄວາມຮັກດັ່ງ ກ່າວນັ້ນໄດ້,
ສະນັ້ນທ່ານຈິ່ງໄດ້ສັ່ງສຽງຮຽກຮ້ອງຕໍ່ໂລກທັງໂລກ ອອກມາວ່າ: " ຈົ່ງມອງເອົາເຖິງ, ພຣະບົດາເຈົ້າຊົງໄດ້
ໂຜດປະທານຄວາມຮັກຢ່າງໃດມາໃຫ້ພວກເຮົາ ເພື່ອພວກ ເຮົາຈະຖືກຮຽກວ່າເປັນບຸຕຂອງພຣະເຈົ້າ"
(1 ໂຢຫັນ 3:1). ເຫັນບໍ່ວ່າ ມະນຸດເຮົາມີຄຳສູງພຽງໃດ! ແຕ່ວ່າເມື່ອໄດ້ທຳຄວາມ ບາບລົງໄປແລ້ວ
ມະນຸດກໍໄດ້ຕົກເຂົ້າໄປຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງສາ ຕານ. ພວກລູກຫລານລັ້ນຫລັງຕໍ່ມາທັງຫລາຍຂອງ
ທ່ານອາດາມ ຈິ່ງຈະສາມາດກັບຫລັງຕົວຕົນມາເປັນລູກຫລານຂອງ ອົງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ອີກ
ໂດຍອົງໃສ່ຄວາມເຊື່ອໃນການເສັຍສະຫລະຂອງ ພຣະຄຣິສຕູ
ເພື່ອໃຫ້ຖືກຮັບໂຜດຜາຍເອົາມວນມະນຸດນັ້ນ. ການທີ່ ພຣະຄຣິສຕູ
ຊົງໄດ້ສະເດັດລົງມາໂດຍມຮ້າງກາຍເປັນຂອງມະນຸດ ນັ້ນກໍ
ໄດ້ເປັນການເຊື່ອມຮັບມະນສໂລກນີ້ໃຫ້ມີຄວາມສູງເດັ່ນຂຶ້ນ. ມາບັດນີ້,
ໂດຍຜ່ານຄວາມສັມພັນກັບອົງພຣະຄຣິສຕູນັ້ນເອງ ມວນ
ມະນຸດເຊິ່ງກຳລັງຕົກຢູ່ໃນຄວາມບາບນັ້ນກໍສາມາດທີ່ຈະຮຽກຕົນ ໄດ້ວ່າເປັນ "
ບຸຕຂອງຂອງພຣະເຈົ້າ"ໄດ້ຢ່າງສົມກຽດສົມສັກສີຢ່າງ ແທ້ຈິງ. {SCL 15.1}
ຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະບຽບບານໄດ້
ຄວາມຮັກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຄືດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມານັ້ນ
ກໍຈະຫາສິ່ງໃດມາສົມທຽບບຽບບານບໍ່ໄດ້ອີກແລ້ວ. ນີ້ເປັນຄຳໝັ້ນ
ສັນຍາອັນປະເສີດເລີດລຳພຽງໃດທີ່ຕົນຈະໄດ້ຖືກຂະໜານນາມ ວ່າເປັນ
"ລູກຫລານຂອງພຣະມະຫາກະສັດແຫ່ງເມືອງສະຫວັນ ຊັ້ນຜຳ"
ນີ້ຄືເນື້ອຫາສາອະສຳລັບການຄົ້ນຄິດພິຈາລະນາໃຫ້ຖືກຖ້ວນ!
ນີ້ຄືຄວາມຮັກອັນສົ່ງບຽບບານບໍ່ໄດ້ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ໂລກທະນຸດເຊິ່ງໄດ້ພາກັນຫັນຫລັງໃສ່ພຣະອົງຢູ່ເວລານີ້!
ຄວາມຄິດພິຈາລະນາມາແບບນີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ຊີວິດຈິດໃຈຂອງ ຄົນເຮົາ
ໄດ້ຫັນເຂົ້າໄປຢູ່ໃຕ້ຄຣິດທານພາບຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຈະ ເກີດມີຄວາມເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະອົງ.
ຍິ່ງພວກເຮົາພາກັນສຶກສາຮຽນ ຮູ້ເຖິງ ຄຸນສົມບັດທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍຜ່ານແສງສະຫວ່າງ
ຂອງພຣະມະຫາວິຣະກັມແຫ່ງໄມ້ກ້າງແຂນນັ້ນເທົ່າໃດ ກໍຍິ່ງທຳ
ໃຫ້ພວກເຮົາເກີດມີຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້ເຖິງຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດ ຕາ,ແລະ
ຄວາມໃຫ້ອະພິມຮາປະສານໄປກັບການພິພາກສາ ແລະ ຄວາມຖືກຕ້ອງເປັນທັມ

ແລະນັ້ນຍັງທຳໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນໄດ້ຢ່າງ ແຈ່ມແຈ້ງເຖິງຫລັກຖານພະຍານ
ອັນຖ້ວມລົ້ນແຫ່ງຄວາມຮັກທີ່ອະ ມະຕະ ແລະ ຄວາມເມດຕາສົງສານຂອງພຣະອົງທີ່ມາກເໜືອຍັງ
ໄປກວ່າຄວາມເອັນດສົງສານຂອງມານດາຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມີຕໍ່ລູກຜູ້ຫລົງ ຜິດຂອງຕົນອັ້ໜ່ວຍນັ້ນອີກເສຍດ້ວຍ./.
{SCL 17.1}

ບົດທີ 2—ຄົນບາບຕ້ອງການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມແລກ, ມະນຸດໄດ້ຖືກເນຣະມິຕສ້າງຂຶ້ນມາ ພ້ອມດ້ວຍຄຸນສົມບັດອັນມີສະຕິບັນຍາອັນໝັ້ນທ່ຽງ. ເຂົາເປັນມະນຸດຜູ້ທີ່ມີຄວາມຄົບຖ້ວນບໍ່ຮົບແລະຢູ່ໃນພາວະ ທີ່ມີຄວາມສອດ ຄ່ອງກົມກຽວກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຄວາມຄົດຈົນຕະນາການ ຂອງເຂົາກໍ່ບອດໃສຂາວສະອາດ, ຄວາມມັ່ງຫວັງຕັ້ງໃຈຂອງເຂົາກໍ່ບໍ່ຮື້ສົດຜຸດຜ່ອງ. ພໍແຕ່ເມື່ອໄດ້ເກີດມີການລ່ວງລະເມີດຕໍ່ພຣະຄຳສອນຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວຄຸນລັກສະນະທາດແທ້ຂອງມະນຸດກໍ່ ໄດ້ເສື່ອມເສຍໄປ ແລະຄວາມເຫັນແກ່ຕົວຂອງຄົນກໍ່ໄດ້ເຂົ້າມາ ປຽນແທນຄວາມຮັກ. ຍ້ອນການລ່ວງລະເມີດນັ້ນເອງຈຶ່ງພາໃຫ້ຄຸນ ລັກສະນະທາດແທ້ຂອງມະນຸດໄດ້ເກີດມີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຈົນທຳ ໃຫ້ ມະນຸດຕ້ອງໄຮ້ປະສົຖພາບລົງໄປທີ່ຈະອົງໃສ່ຄວາມສາມາດຂອງ ຕົນຕໍ່ສູ້ຕ້ານກັບອົດທຶກກຳລັງຂອງມານຮ້າຍນັ້ນໄດ້. ສາຕານໄດ້ທຳໃຫ້ມະນຸດຕ້ອງກາຍເປັນທາດຈຳເລີຍ ແລະ ຖ້າຫາກບໍ່ມີອົງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າເຂົ້າມາຊ່ວຍຢ່າງຈິງຈັງ ແລ້ວເຂົາກໍ່ຈະຕົກຢູ່ໃນສະພາບ ແບບນີ້ຕະຫລອດໄປ. ຈຸດປະສົງຂອງຜູ້ເປັນພະຍາມານກໍ່ແມ່ນເພື່ອຈະທຳການມ້າງເພທຳລາຍແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ມັ້ວໄວ້ຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງການເນຣະມິຕສ້າງໃຫ້ມີມະນຸດ ເກີດຂຶ້ນມາຢູ່ໃນໂລກ ແລະ ເພື່ອນຳເອົາຄວາມໂສກເສົ້າພ້ອມທັງ ຄວາມຈົບຫາຍວາຍອອດ ໃຫ້ຫລົ່ງນອງເຂົ້າມາຖ້ວມລົ້ນຢູ່ໃນໂລກມະນຸດແຫ່ງນີ້. ຈາກນັ້ນສາຕານກໍ່ຈະເປັນຜູ້ຖະແຫລງແບງປັ້ນອອກມາວ່າຄວາມໂຫດຮ້າຍສາມານທັງໝົດເຫລົ່ານັ້ນເປັນຜົນງານການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ໄດ້ສ້າງໃຫ້ມີມະນຸດເກີດຂຶ້ນມານັ້ນ ເອງ. {SCL 18.1} ກ່ອນທີ່ມະນຸດເຮົາບໍ່ທັນໄດ້ຫລົງກະທຳຄວາມບາບລົງໄປ ນັ້ນເຂົາກໍ່ຍັງຄົງມີຄວາມສັມພັນກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງຊົມ ຊື່ນເບີກບານ “ ຄົງແຫງ່ອະພິບັນຍາແລະຄວາມຮຸ້ທັງ ໝົດກຳລັງຊຸ້ອຍຢູ່ໃນພຣະອົງ” (ໂກໂລຊຽນ [Colossians] 2:3). ແຕ່ວ່າພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ກະທຳຄວາມບາບລົງໄປແລ້ວ ເຂົາກໍ່ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຊອກຫາຄວາມສຸກທີ່ຈຳໄດ້ມາຈາກຄວາມບໍ່ຮື້ສົດນັ້ນອີກ ຕໍ່ໄປ, ສະນັ້ນເຂົາຈຶ່ງພະຍາຍາມຊອກຫາວິທີທາງທີ່ຈະເອົາຕົວຫລົບຫລີກໃຫ້ໄກອອກໄປຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄົນຜູ້ທີ່ບໍ່ທັນໄດ້ກັບຈິດໃຈໃນເວລານີ້ກໍ່ກຳລັງຕົກຢູ່ໃນສະພາບດັ່ງທີ່ກ່າວນີ້ ເອງ. ພວກເຂົາຂາດຄວາມສັມພັນກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ກໍ່ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຊອກຫາຄວາມສຸກຮ່ວມກັບພຣະອົງໄດ້ເລີຍ. ຄົນ ບາບບໍ່ສາມາດທີ່ຈະມີຄວາມສຸກຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະພັກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນໄດ້, ເຂົາຈະເອົາຕົວຫລົບຫລີກອອກໄປຈາກການທີ່ຈະມີຄວາມສັມພັນກັບສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມບໍ່ຮື້ສົດນັ້ນ. ຖ້າເຂົາຫາກໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ໄປຢູ່ເມືອງສະຫວັນຊັ້ນຟ້າໄດ້ ເຂົາເອງກໍ່ຈະຫາຄວາມ ສຸກຢູ່ແຫ່ງນັ້ນບໍ່ໄດ້ແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. ຢູ່ແຫ່ງນັ້ນແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ຈະ ບໍ່ມີຄວາມເຫັນແກ່ຕົວມາເປັນສິ່ງປົກຄອງ, ທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ສະທ້ອນອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮັກທີ່ອະມະຕະຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ບັນຍາກາດແບບນີ້ກໍ່ຈະບໍ່ຊັກຊວນອອນໃຈເຂົາຜູ້ນັ້ນໄດ້ແຕ່ຢ່າງໃດ ເລີຍ. ຄວາມຄົດຈິດໃຈຂອງເຂົາ, ສົດຜົນປະໂຫຍດຂອງເຂົາກໍ່ຈະ ແຕກຕ່າງໄປຈາກຊາວເມືອງສະຫວັນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມບາບໃນຕົວ. ເຂົາກໍ່ມີແຕ່ຈະພາໃຫ້ເນື້ອຮ້ອງທຳນອງເພງຂອງພວກຊາວເມືອງ ສະຫວັນນັ້ນຂາດຄວາມປະສານກົມກຽວກັນ. ເມືອງສະຫວັນມີແຕ່ຈະກາຍເປັນສະຖານທີ່ແຫ່ງຄວາມທຸກຍາກທ່ວະມານໃຈສຳລັບ ເຂົາ, ແຫ່ງກຽວທີ່ເຂົາຕ້ອງການຈະໄປຢູ່ແລະແຫ່ງນັ້ນຄື: ການ

ຢາກຫລົບລີ້ໃຫ້ພົ້ນໄປຈາກພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນແສງສະຫວ່າງ ແລະ
ເປັນໃຈກາງແຫ່ງຄວາມເບີກບານສຳລານໃຈຂອງຊາວ ເມືອງສະຫວັນທັງຫລາຍນັ້ນເອງ.
ການທີ່ພວກຄົນບໍ່ດີບໍ່ໄດ້ຮັບອະ ນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າໄປຢູ່ເມືອງສະຫວັນ ນັ້ນກໍ່ແມ່ນຜົນທີ່ມາຈາກການ
ຕັດສິນຂອງອົງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ, ແຕ່ຫາກ
ເປັນຍ້ອນຄວາມບໍ່ສົມສັກສີຂອງພວກເຂົາເອງ ທີ່ພາໃຫ້ພວກ ເຂົາຕ້ອງໄປຢູ່ແຫ່ງນັ້ນບໍ່ໄດ້.
ຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນກໍ່ຈະກາຍເປັນດັງແປວໄຟລຸກໄໝໃສ່ພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ,
ສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຂົາໃນເວລານັ້ນກໍ່ຄືຢາກຈະ ຕາຍໄປເສຍດີກວ່າ
ເພື່ອຈະສາມາດເອົາຕົວຫລົບໄປພົ້ນຈາກ ພຣະພັກ (ໜ້າ)
ຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງໄດ້ສະເດັດລົງມາສິ້ນພຣະຊົນ ເພື່ອໃຜຜາຍເອົາພວກເຂົາໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ.
{SCL 19.1}

ພວກເຮົາຜູ້ເປັນມະນຸດບໍ່ສາມາດຈະຊ່ວຍຕົນເອງໃຫ້ລອດ ໄປໄດ້
ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບມະນຸດພວກເຮົາທີ່ຈະອົງໃສ່ຕົນເອງ
ເພື່ອມາຊ່ວຍຕົນເອງໃຫ້ຫລົບຫລັກໄປໃຫ້ພົ້ນຈາກເຫວລົກແຫ່ງ
ຄວາມບາບທີ່ມະນຸດພວກເຮົາກຳລັງພາກັນຕົກຢູ່ໃນພາວະອັນຫລົ້ມ ຈົມຢູ່ນີ້.
ຢູ່ໃນແນວຄິດຈິດໃຈຂອງມະນຸດພວກເຮົານັ້ນກໍ່ມີແຕ່ຄວາມ ເລວຮ້າຍແລະພວກເຮົາກໍ່ບໍ່ສາມາດ
ທີ່ຈະປ່ຽນແປງມັນໄດ້ດ້ວຍ ຕົນເອງ. " ມີຜູ້ໃດຈະສາມາດນຳເອົາສິ່ງທີ່ບໍ່ຮູ້ສຶດໃຫ້ອອກ
ມາຈາກສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄວາມບໍ່ຮູ້ສຶດນັ້ນໄດ້? ບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນ ເລີຍ" (ໂຢບ[Job]14:4). "
ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດກໍ່ເປັນ ສັດຕູຕໍ່ຕົນກັບ ອົງພຣະເຈົ້າຜູ້ເປັນເຈົ້າ: ດ້ວຍເຫດ
ວ່າມັນບໍ່ຍອມຢູ່ໃຕ້ກົດໝາຍຂອງ ພຣະເຈົ້າແລະທັງບໍ່ສາ ມາດຈະຢູ່ໄດ້" (ໂຣມັນ [Romans]8:7).
ການສຶກສາຫາ ຄວາມຮັກຽວກັບທາງຜ່າຍໂລກ, ທາງຊີວິດວິທະຍາ, ການຝຶກ ຝົນແນວຄິດຈິດໃຈ,
ຄວາມຕັ້ງໜ້າພະຍາຍາມຂອງມະນຸດ - ສິ່ງທັງ
ໝົດເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ລ້ວນແຕ່ມີຂອບເຂດການນຳໃຊ້ຂອງມັນ, ແຕ່ພໍເມື່ອ ມາຕົກຢູ່ໃນກະຣະນີທີ່
ກ່າວມານີ້ສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ລ້ວນແຕ່ໄຮ້ ປະສິຖຸພາບ.
ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນສາມາດທຳໃຫ້ຄົນເກີດມີການປະພຶດທີ່ ຖືກຕ້ອງແຕ່ທາງພາຍນອກ,
ແຕ່ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະທຳໃຫ້ຈິດໃຈຂອງ ຄົນປ່ຽນແປງໄດ້ ແລະ ກໍ່ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະສະສາງລ້າງສ່ວນສາຍ ທານ
ແຫ່ງຊີວິດນັ້ນໄດ້. ກ່ອນທີ່ຄົນຈະສາມາດປ່ຽນແປງຕົນໃຫ້ຫັນ
ອອກໄປຈາກຄວາມບາບແລ້ວກໍ່ຈະໄປສູ່ຄວາມບໍ່ຮູ້ສຶດໄດ້ນັ້ນມັນ
ກໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງໃຫ້ມີພະລັງທີ່ຊ່ວຍຊຸກດັນອອກມາຈາກພາຍໃນ
ມັນກໍ່ຈະຕ້ອງກໍ່ໃຫ້ມີຊີວິດໃໝ່ເຊິ່ງໄດ້ມາຈາກເບື້ອງບົນ, ພະລັງດັ່ງ ກ່າວນັ້ນຄື ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ນັ້ນເອງ.
ມີແຕ່ດ້ວຍພຣະເດດພຣະ ຄຸນຂອງພຣະອົງພຽງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສາມາດຊ່ວຍພົ້ນເຝົ້າອົກ
ເຮົາໃຫ້ມີຊີວິດໃໝ່ຄືນມາໄດ້ແລະນຳເອົາເຂົາໃຫ້ກັບຄືນໄປສູ່ອົງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະໄປສູ່ຄວາມບໍ່ຮູ້ສຶດຜູ້ອື່ນນັ້ນໄດ້. {SCL 21.1}
ພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜຜູ້ໃຫ້ລອດຊົງໄດ້ຕັດກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ : " ຖ້າ ຄົນຜູ້ໃດຫາກບໍ່ທັນໄດ້ເກີດໃໝ່ຈາກເບື້ອງບົນ ,
ບໍ່ທັນໄດ້ ຮັບເອົາຫົວໃຈດວງໃໝ່; ຄວາມບາກຖຸນາໃໝ່; ຄວາມປະ ສົງອັນໃໝ່ ແລະ ຄວາມຄິດຈິດໃຈໃໝ່
ທີ່ຈະນຳພາໄປສູ່ ຊີວິດໃໝ່ນັ້ນແລ້ວເຂົາກໍ່ບໍ່ສາມາດ ທີ່ຈະເຫັນພຣະຮາຊອາ
ນາຈັກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້" (ໂຢຫັນ 3:3). ຄວາມ ຄິດທີ່ວ່າຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງເສີມຂະຫຍາຍ
ແຕ່ສິ່ງທີ່ດີທີ່ມີຢູ່ໃນຕົວ ຂອງມະນຸດເຊິ່ງໄດ້ມາຕາມທາງທຳມະຊາດ ນັ້ນມັນກໍ່ເປັນຄວາມ ເຂົ້າໃຈ
ທີ່ຜິດພາດຢ່າງໜັກ. " ມະນຸດທາງເນື້ອກາຍບໍ່ສາມາດ
ທີ່ຈະຮັບເອົາສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ໄດ້ເພາະເຂົາຖືວ່າ
ມັນເປັນຄວາມອັບປັນຍາແລະບໍ່ສາ ມາດທີ່ ຈະເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງນັ້ນໄດ້, ດ້ວຍເຫດວ່າສິ່ງນັ້ນ ຈະ
ຕ້ອງອະພິບາຍກັນດ້ວຍທາງຈິດວິນຍານ" (1 ໂກຣິນໂທ 2:14). ພຣະເຢຊູຊົງຕັດເອົາໄວ້ວ່າ:
" ຈົ່ງຢ່າແປກໃຈໄປເລຍທີ່ ເຮົາພຣະອົງໄດ້ກ່າວຕໍ່ທ່ານວ່າທ່ານຈະຕ້ອງກັບເກີດຄືນໃໝ່ ອີກ" (ໂຢຫັນ 3:7).

ຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີໄດ້ມີຄຳຂຽນກ່ຽວ ກັບພຣະຄຣິສຕ໌ເອົາໄວ້ວ່າ: "ຢູ່ໃນພຣະອົງກໍມີຊີວິດແລະຊີວິດ
ນັ້ນກໍຄືເສຍສະວ່າງຂອງມະນຸດທັງຫລາຍ" (ໂຢຫັນ 1:4), " ບໍ່ມີຊີວິດສິ່ງລຽງນາມອັນໃດອີກຢູ່
ໃຕ້ທ້ອງຟ້າທີ່ໄດ້ ໄຜດປະທານມາໃຫ້ແກ່ມະນຸດທັງຫລາຍເພື່ອຈະ ໃຫ້ພວກ
ເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນໄປໄດ້" (ພຣະກິດການ[Acts] 4:12). {SCL 22.1}

ຈົ່ງຊອກສະແຫວງຫາຄວາມເປັນອິສະຣະພາບໄປຈາກ ຄວາມບາບ
ເປັນສິ່ງທີ່ດີທີ່ ມະນຸດເຮົາມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນຄວາມເມດຕາ ກະຣຸນາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ເຫັນໄດ້ຖືກຄຸນຄວາມດີແລະ ຄວາມຮັກໄຄ້ຂອງ {SCL 23.1}

ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບິດາເຈົ້າ ພ້ອມດ້ວຍຄຸນລັກສະນະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ,
ແຕ່ນັ້ນກໍຍັງບໍ່ທັນພຽງພໍເທື່ອ. ເປັນສິ່ງທີ່
ດີທີ່ຄົນເຮົາມີຄວາມເຂົ້າອີກເຂົ້າໃຈໃນຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດ
ແລະຄວາມຖືກຕ້ອງເປັນທັມຂອງກົດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ທີ່ເຫັນໄດ້ວ່າກົດພຣະບັນຍັດນັ້ນຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ບົນຫລັກການແຫ່ງຄວາມ ຮັກອັນອະມະຕະຂອງພຣະອົງ,
ແຕ່ນັ້ນກໍຍັງບໍ່ທັນພຽງພໍເທື່ອ. ອາ ຈານໂປນ (the apostle Paul) ຜູ້ຊົງເປັນອໍທະສາວິກ
ຂອງທ່ານໜຶ່ງຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ທຸກສິ່ງຢ່າງ ເຫລົ່ານີ້,
ດັ່ງນັ້ນທ່ານກໍຈົ່ງໄດ້ອອກມາວ່າ: " ຂ້າພຣະເຈົ້າ

ເຫັນພ້ອມກັບກົດໝາຍຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າເປັນສິ່ງທີ່ດີ",
" ກົດໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າກໍມີຄວາມບໍ່ຮູ້ສຶກ ແລະກົດພຣະ ບັນຍັດກໍມີຄວາມບໍ່ຮູ້ສຶກ, ຖືກຕ້ອງເປັນທັມ
ແລະດີ". ແຕ່ໃນ ນັ້ນທ່ານຍັງໄດ້ກ່າວຕໍ່ມີອີກດ້ວຍຄຳຂົມຂຶ້ນ, ດ້ວຍຄວາມເຈັບ

ປວດທາງໃຈແລະດ້ວຍຄວາມທ້ຽວອາອອກມາວ່າ: " ແຕ່ຕົວຂ້າ ພຣະເຈົ້ານີ້ພໍດີເປັນມະນຸດ
ທາງດ້ານເນື້ອກາຍທີ່ຖືກຂາຍ ໃຫ້ມ້າຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມບາບ" (ໂຣມັນ 7:16, 12, 14). ທ່ານມີ
ຄວາມໂຫຍຫົວໃນຄວາມບໍ່ຮູ້ສຶກຜຸດຜ່ອງ, ໃນຄວາມຊອບ ທັມເຊິ່ງທ່ານເອງກໍບໍ່ສາມາດທີ່
ຈະຢື່ອບໍ່ເອົາມາດ້ວຍມືຂອງທ່ານ ເອງນັ້ນ, ສະນັ້ນ, ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ຮັບຮ້ອງຄວນຄາງອອກມາວ່າ: " ໂອນ,
ຕົວຜູ້ຂ້ານີ້ກໍຍາກໄຮ້ແທ້! ຜູ້ໃດເດີທີ່ຈະສາມາດມາບົດບອຍ ເອົາຕົວຜູ້ຂ້ານີ້ໃຫ້ພົ້ນອອກ
ໄປຈາກເນື້ອໜັງຮ່າງກາຍແຫ່ງ ຄວາມມລະນະນີ້ໄດ້?" (ໂຣມັນ 7:24). ນັ້ນຄື ສຽງຮ້ອງຄາງ
ທີ່ໄດ້ດັງກ້ອງອອກມາຈາກໝາກຫົວໃຈທີ່ ເຈັບແຄ້ນຂອງມວນມະ ນຸດ

ຢູ່ໃນທົ່ວທຸກແຫ່ງທົນແລະທຸກສະໄໝ. ຕໍ່ສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ ນັ້ນກໍມີພຽງແຕ່ຄຳຕອບອນດຽວຄື:
" ຈົ່ງມອງເບິ່ງແພະນ້ອຍ ຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ໄດ້ຖອດຖອນເອົາຄວາມບາບຂອງໂລກມະ
ນຸດໄປນັ້ນແສ້ຍເຖີດ" (ໂຢຫັນ 1:29). {SCL 23.2}

ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຶກຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ນຳໃຊ້ ເຄື່ອງໝາຍສັນຍາລັກຕ່າງໆເພື່ອ
ໃຫ້ການພັນລະນາພາບພົດກ່ຽວ ກັບສັຈທັມຄວາມຈິງແລະ ທຳໃຫ້ເປັນຄວາມແຈ້ງຂາວຕໍ່ມະນຸດທັງ
ຫລາຍທີ່ພົວພັນກະຫາຍຢາກເປັນອິສະຣະ ໄປຈາກຄວາມໜັກໃຈໃນ ຄວາມສຳນຶກຜິດເຫລົ່ານັ້ນ.
ພາຍຫລັງທີ່ທ່ານເຈກົບ (Jacob) ໄດ້ ກະທຳຄວາມບາບລົງໄປດ້ວຍການໃຊ້ວິທີຫລອກລວງທ່ານ ເອ ໂຊ
(Esau) ຜູ້ເປັນອ້າຍກົກຂອງຕົນໄປແລ້ວນັ້ນເພິ່ນກໍໄດ້ເອົາຕົວ

ຫລົບໜີອອກໄປຈາກບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງຕົນ, ຕົວຂອງທ່ານ
ກໍແຄ້ນເຄືອງໄປດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກສຳນຶກຕໍ່ຄວາມຜິດຂອງຕົນ. ເວ
ລາຕົກຢູ່ໃນຄວາມໂດດດ່ຽວອະນາຖາແລະຖືກຕັດຂາດ ອອກຈາກ
ທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ຄອບຄົວໃຫ້ຊີວິດຂອງເພິ່ນໄດ້ມີຄຸນຄ່າລາຄາໃນເມື່ອກ່ອນນັ້ນແລ້ວ, ຄວາມຄິດທີ່
ທຳໃຫ້ເພິ່ນເອງຕ້ອງໜັກອີກໜັກໃຈ ຍິ່ງກວ່າສິ່ງໃດທັງໝົດນັ້ນກໍຄືຄວາມຫວາດຫວ່ນຢ້ານກົວ
ຕໍ່ການກະ ທຳຄວາມບາບທີ່ໄດ້ເປັນສິ່ງເຂົ້າ ມາຕັດແຍກເອົາຄວາມສັມພັນ
ຂອງທ່ານກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນໃຫ້ຂາດສະບັ້ນໄປ ແລະມາ ບັດນີ້

ນັບທັງເມືອງຟ້າສະຫວັນກໍໄດ້ບໍ່ອຍປະລະຖິ້ມຕົວຂອງທ່ານເຈ ກົບໄປແສ້ຍແລ້ວ. ຈາກນັ້ນ
ເພິ່ນກໍໄດ້ເອົາຕົວລົ້ມນອນລົງໃສ່ຂີ້ດິນ ຫລືອນງຸນນັ້ນດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າເຫງົາໃຈຢ່າງ ໜັກແລະຢູ່ບໍ່ລົ້

ເວນແວດລ້ອມຕົວຂອງທ່ານນັ້ນກໍ່ເຫັນມິດຕິເພີນພູເຈົ້າຂົ່ວອັນເປົ່າ ບຽວງຽບສະຫງົດ. ພໍ່ເມື່ອແຫງນໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງທ້ອງຟ້າກໍ່ເຫັນ ແຕ່ ພວກໝູ່ດວງດາວທີ່ກຳລັງພາກັນສົ່ງແສງອັນ ແຈ້ງໃສແວວວາວ ລະຍົບລະຍົບຂອງພວກຕົນອາບສະຫງ່າໄປທົ່ວ. ພໍ່ເມື່ອອອນຫລັບ ຕາລົງ ໄປກາໄດ້ເກີດເຫັນມິດສາສະຫວ່າງອັນແປກປະຫລາດເຂົ້າ ມາຕັດຄວາມຜັນຂອງທ່ານ ແລະນັ້ນກໍ່ຄືພາບຂອງເຂດແຄວ້ນແດນ ດົນ ທີ່ເພີນກຳລັງນອນຢູ່ນັ້ນເອງເຊິ່ງເຫັນວ່າມັນຄ້າຍດັ່ງລູກຂຶ້ນ ໄດ້ທີ່ກຳຍາວຢຽດສຽງໄປ ຈົນເຖິງປະຕູເມືອງສະຫວັນຊັ້ນຟ້າ ແລະເພີນກໍ່ຍັງໄດ້ ເຫັນພວກຊາວເມືອງສະຫວັນພວກຜູ້ເປັນເທວະ ທຸດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຳລັງພາກັນ ຂຶ້ນໆລົງໆຢູ່ຕາມຂຶ້ນ ໄດ້ເຫລົ່ານັ້ນ, ໃນຂະນະດຽວກັນກໍ່ໄດ້ເກີດມິດສາສະຫວ່າງສະໝັ້ນສະໝັ້ນ ອອກຈາກເບື້ອງບົນ ແລະ ມີພຣະສຣະສຽງ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າດັ່ງກ່ອນອອກມາ ໂດຍກ່າວເປັນຂ່າວສານແຫ່ງຄວາມຫວັງ ແລະຄວາມປອບໃຈ. ສິ່ງນັ້ນຄືການທຳໃຫ້ທ່ານເຈກບິບໄດ້ຮູ້ຈັກກັບ ພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດີໃຫ້ລອດຜູ້ເຊິ່ງ ຈະໃຫ້ການຕອບ ສະໜອງຕໍ່ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການແລະເບິ່ງແຍງລ້ຽງດູເອົາຊີ ວິດຈິດໃຈທີ່ກຳລັງຫົວໃຫຍຂອງທ່ານເຈກບິບນັ້ນ. ທ່ານເຈກບິບກໍ່ມີ ຄວາມເບີກບານໃຈແລະຮຸນຮຸນເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ໄດ້ຮັບການໃຜດີປະ ທານ ໃຫ້ເຫັນພຣະນິມິຕິກ່ຽວກັບເສັ້ນທາງທີ່ ຄົນບາບຈະສາມາດ ກັບຫລ່າວຕ່າງຄົນມາ ມີຄວາມສັມພັນກັນກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້ານັ້ນໄດ້ອີກເປັນຄັ້ງໃໝ່. ລູກຂຶ້ນໄດ້ອັນອັດສະຈັນທີ່ປາກົດອອກ ມາໃຫ້ເຫັນຢູ່ໃນຄວາມຜັນຂອງທ່ານເຈກບິບນັ້ນກໍ່ຄື ພຣະເຢຊູນັ້ນເອງ ເຊິ່ງຊົງເປັນຜູ້ຊົງກາງໃນການຊື້ສັມພັນລະຫວ່າງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກັບ ມະນຸດເຮົາ. {SCL 24.1} ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນຂຶ້ນໄດ້ໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ພາ ກັນເດີນໄຕ ນີ້ເປັນເຄື່ອງໝາຍສັນຍາລັກອັນດຽວ ກັນກັບທີ່ພຣະເຢຊູ ເຄືອໄດ້ກ່າວເຖິງໃນຕອນທີ່ພຣະອົງ ໄດ້ໃຫ້ການສັນທະນາກັບ ທ່ານນາທະນາ ເອນ (Nathanael), ເຊິ່ງພຣະອົງຊົງໄດ້ຕັດ ກ່າວເອົາໄວ້ໃນຕອນນັ້ນວ່າ: "ທ່ານຈະເຫັນທ້ອງຟ້າອ້າ ອອກ ແລະພວກເທວະທຸດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍ່ຈະພາກັນ ເດີນໄຕຕາມພຣະບຸດຂອງມະນຸດຂຶ້ນໆລົງໆ" (ໂຍຫັນ 1:51). ເມື່ອເວລາທີ່ຄົນເຮົາ ໄດ້ທາຄວາມບາບລົງໄປແລ້ວເຂົ້າ ກໍ່ເປັນຜ່າຍທົ່ວອົງຕົວເອງຕັດແຍກອອກ ຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ນັ້ນໄປ. ສາຍສັມພັນລະຫວ່າງເມືອງມະນຸດກັບເມືອງຟ້າກໍ່ໄດ້ຖືກຕັດ ຂາດອອກຈາກກັນ. ເສັ້ນທາງອັນຈະພາໃຫ້ເຫວລືກທັງສອງພາກ ເຊິ່ງສາມາດທີ່ ຈະກັບຄືນມາເສື່ອມຕໍ່ກັນໄດ້ອີກນັ້ນກໍ່ສຸນຫາຍໄປ. ແຕ່ໂດຍຜ່ານອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ເມືອງມະນຸດກໍ່ໄດ້ກັບຄືນມາເສື່ອມ ສັມພັນກັບເມືອງຟ້າອີກເປັນຄັ້ງໃໝ່. ໂດຍອີງໃສ່ຄຸນຄວາມດີຂອງ ພຣະອົງເອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ກໍ່ໄດ້ກ້າຍເປັນສະພາບເສື່ອມຕໍ່ເອົາ ເຫວລືກທີ່ໄດ້ເກີດມາຈາກຄວາມບາບນັ້ນເພື່ອ ຈະໃຫ້ພວກບັນດາ ທຸດສະຫວັນທັງຫລາຍໄດ້ພາ ກັນຫັນເຂົ້າມາມີຄວາມຕິດຕໍ່ສັມພັນ ກັບມະນຸດນັ້ນໄດ້. ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ຊົງເປັນຜູ້ໃຫ້ຄວາມຜູກພັນເອົາ ຄົນບາບຜູ້ທີ່ມີຄວາມອ່ອນແຮງໄຮ້ປະສົຖພາບນັ້ນໃຫ້ກັບຄືນເຂົ້າ ມາມີຄວາມເສື່ອມພັນ ກັບພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນແຫລ່ງກຳເນີດແຫ່ງ ເຫງົ້າ ພະລັງທີ່ບໍ່ມີອັນສ້ຽງສຸດນັ້ນອີກ. {SCL 26.1} ຄວາມໄຜຜົນຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບຄວາມກ້າວໜ້າ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມທຸກປະການເພື່ອ ຈະເຊີດຊຸສັງຄົມມະນຸດໃຫ້ສູງ ສົ່ງຂຶ້ນນັ້ນ - ທັງໝົດກໍ່ລ້ວນແຕ່ເປັນສິ່ງເປົ່າລ້າຖ້າວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ຫາກເປັນການຫັນຫລັງໃສ່ ພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນບໍ່ເກີດອັນໜຶ່ງອັນ ດຽວແຫ່ງຄວາມຫວັງ ແລະ ແຫ່ງການຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ແກ່ມວນມະ ນຸດ ທີ່ກຳລັງຕົກຢູ່ໃນສະພາວະແຫ່ງຄວາມພັງພົນາດຢູ່ນີ້. "ຂອງ ທານອັນດີທຸກຢ່າງ ແລະ ຂອງທານທີ່ສົມບູນແບບທຸກຢ່າງ ແມ່ນໄດ້ມາຈາກ ພຣະເຈົ້າ" (ຢາໂກໂບ [James] 1:17). ບໍ່ມີຄົນສົມບັດທາດແທ້ອັນໃດອີກທີ່ຈະປະເສີດເລີດລ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ ຈົ່ງໂດຍເອົາຕົວແຍກອອກຈາກພຣະອົງໄປ. ມິດຕິເສັ້ນທາງດຽວ

ເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະພາໃຫ້ກັບຄືນໄປຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະສົ່ງນັ້ນກໍຄືໂດຍ ຜ່ານອົງພຣະຄຣິສຕູນັ້ນເອງ.
ພຣະອົງຊົງຕັດກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ: "ເຮົາພຣະອົງຄືເສັ້ນທາງ, ຄືສີ່ຈະທັມຄວາມຈິງ ແລະຄືຊີວິດ:
ບໍ່ມີໃຜຈະສາມາດເຂົ້າໄປຫາພຣະບໍດີເຈົ້າໄດ້ ໂດຍທົ່ວຜ່ານເຮົາພຣະອົງນີ້" (ໂຍຫັນ 14:6). {SCL 27.1}
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງມີຄວາມຝັກໄຟຢູ່ກັບພວກເຮົາທັງ ຫລາຍ
ຫົວໃຈຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍາມໃດ ກໍມີຄວາມຝັກໄຟຢູ່
ກັບພວກລູກຫລານຂອງພຣະອົງຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ເມືອງມະນຸດເຮົາດ້ວຍ ຄວາມຮັກອັນແຮງກ້າອັນເໝືອຍົງ
ໄປກວ່າຄວາມຕາຍນັ້ນອີກ. ການທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ໃຜດປະທານພຣະບຸຕຂອງພຣະອົງລົງມາ ໃຫ້
ພວກມະນຸດນັ້ນກໍເໝືອນດັ່ງຂອງພຣະຣາຊທານອັນໜຶ່ງ ທີ່ໄດ້ສັງ
ລວມເອົາຊັບສິນສົມບັດອັນມີຄ່າທັງໝົດແຫ່ງເມືອງສະຫວັນຊັ້ນ ພ້ານນັ້ນລົງມາ
ໃຫ້ພວກເຮົາທັງຫລາຍໂດຍຜ່ານພຣະອົງເອງ. ການດຳຮົງຊີວິດຢູ່,
ການສັນພຣະຊົນແລະການເປັນທະນາຍຄວາມ
ຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດໃຫ້ລອດເພື່ອໃຫ້ການປົກປ້ອງເອົາມະນຸດພວກ ເຮົາ,
ການເຄື່ອນໄຫວຮັບໃຊ້ຂອງພວກຊາວເທວະທຸຕ, ສຽງຮຽກ ຮ້ອງຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ,
ການຄຸ້ມຄອງດູແລຂອງພຣະບໍດີ ເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດທຸກຄົນ, ຕະຫລອດໄປເຖິງຄວາມສົນໃຈຢ່າງບໍ່ ຢຸດ
ຢັ້ງຂອງຊາວເມືອງສະຫວັນ - ທັງໝົດທີ່ກ່າວມາເຫລົ່ານັ້ນກໍລ້ວນ
ແຕ່ເພື່ອແນໃສ່ການໃຜດເອົາມະນຸດໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພັນ. {SCL 28.1}
ມາເຖິງພວກເຮົາ, ຈົ່ງພາກັນມາທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໃນພຣະ
ມະຫາວິຣະກັມແຫ່ງການເສຍສະຫລະອັນໜ້າອັສຈັນເພື່ອການ ກອບກູ້ເອົາມະນຸດ
ພວກເຮົາທັງຫລາຍເຊິ່ງໄດ້ສຳເຣັດລົງໄປແລ້ວ ນັ້ນ! ຈົ່ງລອງພາກັນມາໃຫ້ການສັ່ງເກດຕົວາຄາເຖິງ
ການອອກ ເຫຼືອເທແຮງຂອງເມືອງສະຫວັນຊັ້ນຟ້າເພື່ອພຣະກິຈການແຫ່ງ ການ
ໃຜດຜາຍກອບກູ້ເອົາມະນຸດຜູ້ຫລົງຜົດແລະເພື່ອຈະນຳເອົາ
ພວກເຂົາໃຫ້ກັບຄືນໄປສູ່ປັດພູມອັນດັ່ງເດີມຂອງຕົນນັ້ນເຖິງ.
ຄວາມຄົດຈົນຕະນາການທີ່ເຂັ້ມແຂງແຮງກ້າຍົງກວ່າສິ່ງໃດ, ລວມ
ທັງວິທີການອັນຍອດຢູ່ມຕ່າງໆໄດ້ຖືກນຳເອົາມາໃຊ້ເຂົ້າໃນພຣະ ກິຈການດັ່ງກ່າວນັ້ນ
ແລ້ວກໍຍັງມີລາງວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ເພື່ອມາຍົກ ຍ້ອງສັນລະເສີນການກະທຳທີ່ຖືກຕ້ອງເປັນທັມ,
ຄວາມເບີກບານ ໃຈຂອງເມືອງສະຫວັນຊັ້ນຟ້າ, ການຊື່ສັມພັນກັບພວກຊາວເທວະ ທຸຕ,
ຄວາມສັມພັນກັບຄວາມຮັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະພຣະບຸຕ ຂອງພຣະອົງ,
ການຍົກສູງແລະເສີມຂະຫຍາຍຄວາມສາມາດຂອງ
ມະນຸດພວກເຮົາຕະຫລອດຊ່ວງໄລຍະເວລາແຫ່ງຄວາມອະມະຕະ-
ສິ່ງທັງໝົດທີ່ກ່າວມານີ້ຫລືທີ່ຍິ່ງບໍ່ທັນພຽງພໍທີ່ຈະປຸກລຸກເອົາ ພວກ
ເຮົາໃຫ້ພາກັນອາໄສໂຮມດີໃຈເຂົ້າ ໃນການທ່າງານເພື່ອຮັບ ໃຊ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ເຣະມິຕສ້າງ
ແລະທັງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດໃຫ້ ລອດຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍ? {SCL 29.1}
ອີກດ້ານໜຶ່ງ, ການພິພາກສາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອ ຕັດສິນຄະດີຂອງຄວາມບາບ,
ຜົນກັມຈະຕາມສະໜອງຢ່າງຫລືກ ບໍ່ພົ້ນ, ຄວາມເປັນອິຍເຍືອຍທາງດ້ານຄຸນສົມບັດທັມນະຂອງມະ
ນຸດພວກເຮົາແລະໃນທີ່ສຸດກໍຄືຄວາມຫາຍຍະນາດ ໃນບັນສຸດທ້າຍສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ກໍລ້ວນແຕ່
ໄດ້ຖືກບັນທຶກຂຶ້ນເອົາໄວ້ຢູ່ ໃນ ພຣະວັຈນະຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອເປັນການຕັກເຕືອນ ພວກເຮົາ
ບໍ່ໃຫ້ພາກັນໄປຮັບໃຊ້ສາຕານ. {SCL 29.2}
ເປັນໄປໄດ້ຫລືທີ່ ພວກເຮົາຈະພາກັນເມື່ອເສຍຕໍ່ຄວາມຮັກ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ?
ມີສິ່ງໃດອີກແດ່ ທີ່ພວກເຮົາ ສາມາດທຳໄດ້? ມາເຖິງພວກເຮົາ, ຈົ່ງພາກັນມາວາງຕົນໃຫ້ມີ
ຄວາມສັມພັນອັນຖືກຕ້ອງກັບພຣະອົງຊົງໄດ້ປະທານຄວາມຮັກ ທີ່ຍິ່ງ
ໃຫຍ່ອັສຈັນຕໍ່ພວກເຮົາໄປແລ້ວນັ້ນ. ມາເຖິງພວກເຮົາ, ຈົ່ງ
ພາກັນມານຳໃຊ້ທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ພວກເຮົາມີຢູ່ເພື່ອຈະໄດ້ທຳການຜົກ

ຜົນກໍ່ສ້າງຕົນໃຫ້ກ້າວໄປສູ່ການມີຄຸນລັກສະນະທາດແທ້ທີ່ຄ້າຍຄືກັນ
ກັບພຣະອົງເພື່ອຈະໄດ້ຟື້ນຟູຄວາມເປັນມິດໄມຕຣີມີຄວາມສັມພັນ
ກັບພວກຊາວເທວະທຸຕຜູ້ມີຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດ ທີ່ໄດ້ຖືກແຕ່ງໃຫ້ພາກັນ ລົງມາຮັບໃຊ້ມະນຸດແລະ
ເພື່ອພວກເຮົາທັງຫລາຍຈະໄດ້ພາກັນກັບ ຫລ່າວຕ່າວຄືນ
ໄປສູ່ຄວາມສັມພັນທີ່ປະສານກົມກຽວກັນກັບພຣະ ບໍດີາເຈົ້າແລະພຣະບຸຕຂອງພຣະອົງ./ {SCL 30.1}

ບົດທີ 3—ການຍອມກັບໃຈໃໝ່

ມະນຸດເຮົາຈະຄົນດີກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ?

ຄົນບາບຈະກັບກາຍມາເປັນຄົນຊອບທັມດີຢ່າງໃດ? ມີເຕັກໂດຍ ຜ່ານອົງພຣະຄຣິສຕ໌ພຽງເທົ່ານັ້ນທີ່ມະນຸດພວກເຮົາ ຈະຖືກຊຸກນຳ ໃຫ້ຫວນຄົນໄປສູ່ຄວາມເປັນຈິດໜຶ່ງໃຈດຽວກັນກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະມີຄວາມບໍ່ຮູ້ສຶກຜູ້ຜິດຜອ້ງໄດ້. ແຕ່ວ່າການທີ່ກ້າວເດີນ ເຂົ້າໄປສູ່ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ໄດ້ນັ້ນ

ພວກເຮົາຈະຕ້ອງທຳຢ່າງໃດ? ຫລາຍຄົນໄດ້ພາກັນຕັ້ງຄຳຖາມແບບດຽວກັນນີ້ ແລະພວກມວນຊົນທີ່ໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນຢ່າງຄັບຄາໜາແໜ້ນເນື່ອງໃນວັນເທສ ການເພັນທຣິສຕ໌ (Pentecost) ນັ້ນເມື່ອເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກສຳນຶກ ໃນຄວາມບາບ ຂອງຕົນແລ້ວພວກເຂົາກໍພາກັນຮ້ອງກ່າວຂຶ້ນວ່າ:

" ຈະໃຫ້ພວກຂ້າຍອ້ອຍເຮັດແນວໃດ? " ສ່ວນຄຳຕອບເປັນຄຳ ແລກທີ່ ອາຈານເປໂຕຣ ໄດ້ກ່າວອອກມາກຄື: " ຈົ່ງຍອມກັບ ໃຈໃໝ່ເສຍເຖີດ" (ພຣະກຳລັກ 2:28). ຕໍ່ຈາກນັ້ນມາບ່ອນ ເທົ່າໃດທ່ານກໍຍັງໄດ້ກ່າວອີກວ່າ: " ຈົ່ງພາກັນຍອມກັບໃຈໃໝ່ເສຍເຖີດ.... ແລະ ຈົ່ງປ່ຽນໃຈເຂົ້າມາເຊື່ອເຖີດເພື່ອ ຄວາມ ບາບຂອງ ພວກທ່ານຈະໄດ້ຖືກລືບລ້າງໃຫ້ຫາຍໄປ" (ພຣະກຳລັກ 3:19). {SCL 31.1}

ການຍອມກັບໃຈໃໝ່ນີ້ກໍລວມເອົາທັງຄວາມຮູ້ສຶກກົນແຫງ ໃຈໃນຄວາມບາບ ແລະຍອມປະລະການກະທຳສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມ ບາບນັ້ນອີກດ້ວຍ.

ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດທີ່ຈະປະຕິເສດຈາກຄວາມ

ບາບໄປໄດ້ກ່ອນທີ່ຕົນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເຫັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນແທ້ ຈົ່ງຂອງມັນບາກດອອກມາ, ກ່ອນທີ່ພວກເຮົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຖອດມັນ ຖ້ືມອອກ

ໄປຈາກຫົວໃຈຂອງເຮົາແຕ່ຕອນເລີ່ມແລກແລະຖ້ຳບໍ່ທຳ ຢ່າງນັ້ນເສຍກ່ອນ ແລະກໍຈະບໍ່ມີການປ່ຽນແປງທີ່ແທ້ຈິງເກີດຂຶ້ນຢູ່ ໃນຊີວິດຂອງຄົນເຮົານັ້ນໄດ້. {SCL 32.1}

ມີຄົນເປັນຈຳນວນມາກ ທີ່ຍັງບໍ່ທັນສາມາດທຳຄວາມເຂົ້າ

ໃຈໄດ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງເຖີງຖອງກ່ຽວກັບທາດແທ້ຄວາມເປັນຈິງຂອງ

ການຍອມກັບໃຈໃໝ່ວ່າເປັນແນວໃດກັນແທ້. ມີຄົນເປັນຈຳນວນ

ຫລາຍທີ່ໄດ້ເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກກົນແຫງໃຈວ່າ ຕົນໄດ້ກະທຳຄວາມ ບາບລົງໄປແລ້ວ ແລະ

ທັງຍັງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມປ່ຽນແປງ ການປະພຶດທາງພາຍນອກຂອງຕົນ ເພາະຢ້ານວ່າການກະທຳຜິດຂອງພວກຕົນນັ້ນຈະນຳເອົາຄວາມທຸກມາສູ່ຕົນເອງ. ແຕ່ວ່າຄວາມ

ຄິດແລະການກະທຳແບບນີ້ກໍຍັງບໍ່ທັນຖືກຕ້ອງກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ຂຽນເອົາ ໄວ້ຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີນັ້ນເລີຍ.

ແທນທີ່ພວກເຮົາຈະພາກັນສະ ແດງຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈໃນການກະທຳຄວາມບາບນັ້ນແຕ່ຊ້າ

ພັດໄປໂສກເສົ້າເສຍໃຈໃນຄວາມທຸກຂອງຕົນ. ຄວາມເສົ້າໃຈຢູ່ໃນ

ທ່ານອຸນິກເຄີຍໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບທ່ານເອໄຊ (Esau) ຫລັງຈາກ

ທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນວ່າຕົນໄດ້ສູນເສຍຖານະຂອງຄວາມເປັນອ້າຍກົກຢູ່ ໃນຄອບຄົວຂອງຕົນໄປ

ແລ້ວຢ່າງບໍ່ມີວິນັດທີ່ຈະເອົາຄົນມາໄດ້ອີກ. ຢູ່ໃນລະຫວ່າງການເດີນທາງຂອງຕົນນັ້ນ, ທ່ານບາລາອາມ (Balaam) ກໍໄດ້ຖືກນາບຊຸຈາກເທວະທຸຕຕົນນັ້ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນ

ເຈົ້າທີ່ກຳລັງຖອດງ້ວອອກມາໃຫ້ເຫັນຢູ່ນັ້ນ, ຜູ້ກ່ຽວກໄດ້ເຫັນຮູ້ ແລະເຂົ້າໃຈໃນຄວາມຜິດຂອງຕົນ ແລະກໍຢ້ານກວ່າຕົນຈະຖືກ ຂ້າໃຫ້ຕາຍ, ແຕ່...ນັ້ນກໍຍັງບໍ່ທັນແມ່ນການຍອມ ກັບໃຈໃໝ່ຈາກ

ຄວາມເປັນບາບທີ່ໄດ້ມາຈາກໃຈຈົ່ງເທືອ, ເຂົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເກີດມີ ການກັບໃຈເທືອ,

ເຂົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເກີດມີຄວາມກຽດຊັງໜ້າຍ ແຫງຕໍ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນັ້ນເທືອ.

ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ກະທຳການທໍລະ ຍົດ ຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຕົນໄປແລ້ວທ່ານຢູດາອິສກາຣ໌ໂອດ (Judas Iscariot) ກໍໄດ້ອອກບາກຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ: "ຂ້າຍອ້ອຍໄດ້

ທຳບາບໄປແລ້ວທີ່ໄດ້ເປັນຜູ້ທໍລະຍົດຕໍ່ຄົນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດ ຫຍັງເລີຍ" (ມັດທາຍ 27:4). {SCL 32.2}

ການຍອມຮັບສາລະພາບແບບບໍ່ຈົງໃຈ

ນັ້ນເປັນການຍອມຮັບສາລະພາບ ທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃດໆໄດ້

ມາຈາກການບັງຄັບໃຈເພາະຄວາມຮູ້ສຶກຫວາດຫວ່ນຕົວວ່າຕົນ ເປັນຄົນຜິດ ແລະ

ຍ້ອນຄວາມຍ້ານກົວຕໍ່ຄວາມຜິດຂອງຜູ້ກ່ຽວວ່າ ຕົນຈະຖືກສານຕັດສິນລົງໂທດ.

ເຂົາຍ້ານກົວຢ່າງໜັກຕໍ່ຜົນຂອງ ການກະທຳຄວາມບາບທີ່ຈະຕາມຕົວເຂົາມາ, ແຕ່ວ່າຢູ່ໃນແນວຄິດ

ຈິດໃຈຂອງເຂົາ ແລ້ວກໍບໍ່ໄດ້ເກີດມີຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈຢ່າງເລິກ ເຊິ່ງເຖິງຖອງ

ແລະໝາກຫົວໃຈຂອງເຂົາກໍຍັງບໍ່ທັນຫັກແຕກລ້າວ

ລານໄປເທືອຕ່າສິ່ງທີ່ຕົນໄດ້ທຳການທລະຍົດຕ່ອົງພຣະບຸຕຂອງພຣະ

ຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ເຊິ່ງປາສຈາກຄວາມຜິດພາດທຸກຢ່າງທັງສິ້ນ ແລະ

ດ້ວຍການກະທຳດັ່ງກ່າວນັ້ນເຂົາກໍຍັງເປັນຝ່າຍຜູ້ທີ່ຫັນຫວັງໃສ່

ພຣະອົງຜູ້ເຊິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຄວາມສັກສິດບໍ່ຮິສັດຂອງອິສະຣະເອລ (Israel) ນັ້ນອີກດ້ວຍ. ພາຣາໂອງ

(Pharaoh) ຜູ້ເປັນກະສັດ ແຫ່ງປະເທດເອຢິບໃນສະໄໝໂບຮານເວລານັ້ນເມື່ອຖືກອົງພຣະຜູ້

ເປັນເຈົ້າລົງໂທດແລ້ວເຂົາກໍຍອມຮັບຮູ້ຄວາມບາບຂອງ ຕົນເພື່ອ

ຈະໄດ້ຫລົບຫລີກໄປຈາກການລົງໂທດຄັ້ງໃໝ່, ແຕ່ໜ້າເສຍດາຍ ທີ່ວ່າພໍ່ແຕ່ເຂົາຖືກລົງໂທດແລ້ວ

ເຂົາກໍຊ້າພັດກັບຄືນມາເປັນສັດ ຕຣຸກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນອີກຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ. {SCL 33.1}

ພວກຄົນທີ່ກ້າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນບໍ່ ໄດ້ພາກັນມີຄວາມເສົ້າ ໂສກເສຍໃຈໃນຄວາມບາບຂອງຕົນເລີຍ,

ຫາກມີແຕ່ພາກັນສະ ແດງຄວາມເສຍໃຈໃນຜົນຮ້າຍທີ່ຕາມມາຈາກຄວາມບາບພຽງ ເທົ່ານັ້ນ. {SCL

34.1}

ຄວາມຮູ້ສຶກຕົນຕົວ

ເມື່ອເວລາຈິດໃຈ ຂອງຄົນຫາກຍອມຢູ່ໃຕ້ອຳນາດແຫ່ງ

ພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວສະຕິສຳນຶກຂອງ ຄົນກໍຈະຟັ້ນຕົນຂຶ້ນມາ ແລະ

ມະນຸດຜູ້ມີບາບກໍຈະສາມາດຈຳແນກ ໄດ້ໃນຄວາມເລິກເຊິ່ງ ແລະໜ້າບຸຊາຂອງກົດໝາຍທີ່ສັກສິດຂອງ

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ມີຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້ເຖິງຫລັກການອັນໝັ້ນຄົງ ແຫ່ງການປົກຄອງ

ພຣະອົງທັງຢູ່ເມືອງຟ້າແລະເມືອງດົນ. " ແສງອັນຮຸ່ງເຮືອງທີ່ໄດ້ສາດສ້າງລົງມາໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ເກີດ

ມາໃນໂລກນີ້" (ໂຍຫັນ 1:9) ໄດ້ສົ່ງແສງສະຫລວ່າງເຂົ້າໄປສູ່ ທຸກຫ້ອງຫົວໃຈອັນເລິກລັບຂອງມະນຸດ ແລະ

ສົ່ງທິດເຊື່ອງຊອນຢູ່ໃນ ຄວາມມັດກໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍອອກມາໃຫ້ເຫັນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ.

ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນຄວາມບາບຂອງມະນຸດນັ້ນກໍເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນທາງຄວາມຄຶດແລະທາງຈິດໃຈ.

ມະນຸດຜູ້ມີບາບເກີດມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນ ຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຢໂຫວາ (Jehovah) ແລະ ຮູ້ສຶກ

ຍ້ານກົວທີ່ວ່າຕົນຜູ້ເຊິ່ງມີນິນທິນແລະມີຄວາມຜິດພາດຝ່າຝົນນັ້ນ

ກໍຍັງມາປາກົດຕົວຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະພັກຂອງ ອົງພຣະຜູ້ເຈົ້າຜູ້ເຊິ່ງຮູ້ລັກ ອຳນາດໃຈຂອງມະນຸດທັງປວງ.

ເຂົາໄດ້ເຫັນຄວາມຮັກຂອງອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຫັນຄວາມສວຍງາມວິລາວັນແຫ່ງຄວາມບໍ່ຮິ

ສຸດຜູດຜ່ອງ ແລະ ຄວາມສຸກໃຈໃນຄວາມສະອາດຜ່ອງໃສ, ຈາກ ນັ້ນເຂົາກໍເກີດມີຄວາມຫວັງກະຫາຍທີ່

ຢາກຈະກັບກາຍມາເປັນຄົນ ຜູ້ບໍ່ຮິສັດແລະຢາກຈະຟັ້ນຄວາມສັມພັນກັບເມືອງສະຫວັນຊັ້ນ

ຟ້ານັ້ນຄືນອີກ. {SCL 34.2}

ຄຳໄຫວ້ອອນອະທິຖານ ຂອງກະສັດດາວິດ (David) ພາຍຫລັງທີ່ເພິ່ນໄດ້ຕົກເປັນເຍື່ອຂອງ

ຄວາມບາບໄປແລ້ວ ນັ້ນກໍເປັນແບບຢ່າງທີ່ຊື່ໃຫ້ເຫັນ ເຖິງລັກສະນະຂອງການສະ

ແດງອອກເຖິງຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈອັນແທ້ຈິງຕໍ່ຄວາມບາບທີ່ໄດ້ກະທຳໄປ.

ການຍອມຮັບສາລະພາບຂອງກະສັດດາວິດ ແມ່ນ ເປັນໄປດ້ວຍຄວາມຈົງໃຈ ແລະເລິກເຊິ່ງເຖິງຖອງ.

ທ່ານບໍ່ໄດ້ໃຊ້ ຄວາມພະຍາຍາມແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ ທີ່ຈະປະຕິເສດວ່າຄວາມຜິດທີ່ ຕົນໄດ້ກະທຳລົງໄປ

ນັ້ນແມ່ນມລັກສະນະອັນໜັກໜ່ວງຢ່າງແທ້ ຈິງ,

ທ່ານບໍ່ໄດ້ຄິດເລີຍວ່າຈະໄຫວ້ອອນເພື່ອຫາທາງຫລົບລີກ ຈາກການລົງໂທດທີ່ຈະຕາມມາ.

ກະສັດດາວິດເຫັນໄດ້ເຖິງຄວາມ ໂກດຮ້າຍແຫ່ງການຝ່າຝົນລ່ວງລະເມີດຂອງຕົນ, ທ່ານເຫັນໄດ້ໃນ

ຄວາມເປັນອັນຍິ່ງຍາກທາງດ້ານຈິດໃຈ ຂອງຕົນແລ້ວກໍເກີດມີຄວາມ ໜ້າຍແໜງຕໍ່ຄວາມບາບຂອງຕົນ. ທ່ານບໍ່ໄດ້ໄຫວ້ອນເພື່ອຂໍ ຄວາມກະຣຸນາໃນການໃຫ້ອະພິຍໄທດພຽງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຫາກທັງ ເພື່ອຂໍໃຫ້ຈິດໃຈຂອງຕົນໄດ້ຖືກສຳລະສະສາງໃຫ້ມີຄວາມຂາວສະ ອາດ. ທ່ານໄດ້ເກີດມີຄວາມບະສົງອັນແຮງກ້າ ທີ່ຢາກຈະມີຄວາມ ສຸກໃຈໃນຊີວິດແຫ່ງຄວາມ ບໍ່ຮູ້ສຶດຜຸດຜ່ອງເພື່ອຕົນຈະໄດ້ຟື້ນຟູ ຄວາມສັມພັນຢ່າງສະໜິດແໜ້ນກັບອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົກຄົນໃໝ່. ຕໍ່ໄປນີ້ ຄືຖ້ອຍຄຳທີ່ໄດ້ດັງກອງອອກມາຈາກຫ້ອງຫົວໃຈຂອງກະ ສັຕດາວິດ. {SCL 35.1}

ການຍອມຜິດຂອງກະສັຕດາວິດ

"ຄວາມຜິດແລະຄວາມບາບຂອງຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ຮັບ ການຍົກໂທດຜູ້ນັ້ນກໍມີຄວາມສຸກ. ຄົນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້" {SCL 36.1}

ຖອດເອົາຄວາມຜິດອອກໄປແລະຄວາມຄວາມຜິດກັບມື້ໃນໃຈ ຂອງເຂົາອົກແລ້ວຜູ້ນັ້ນກໍມີຄວາມສຸກ" (ຄັດອອກມາ ຈາກເພງສັນລະເສນີ [Psalms 32:1,2). {SCL 37.1}

"ຂ້າແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໃຜດຈົ່ງມີຄວາມເມດ ຕາກະຣຸນາແຕ່ຂ້ານອ້ອມດ້ວຍເຖີດ ເພຣາະພຣະອົງຊົງມີຄວາມຮັກໄຄ່ ເພາະຄວາມເມດຕາສົງສານຂອງ ພຣະອົງ ນັ້ນໃຜດ ຈົ່ງໄດ້ຍົກໂທດໃຫ້ຂ້ານອ້ອມດ້ວຍເຖີດ... ຂ້າພຣະ ອົງຂໍຍອມຮັບໃນຄວາມຜິດຂອງຕົນແລ້ວ ແລະ ຄວາມ ບາບຂອງຂ້ານອ້ອມຢູ່ນຳຕົວຂອງຂ້ານອ້ອມນີ້ທຸກເມື່ອທຸກ ຍາມ... ໃຜດຈົ່ງສາລະຕົວຜູ້ຂ້າດ້ວຍໃບໄມ້ຫ້ອມເພື່ອຈະ ໄດ້ກ້າຍເປັນຄົນທີ່ສະອາດ, ຈົ່ງລ້າງບາບເອົາຕົວຜູ້ຂ້າ ນີ້ເຖີດເພື່ອຈະໄດ້ກ້າຍເປັນຄົນຂາວສະອາດຍິ່ງກວ່າຫມິ ມະ... ໃຜດຈົ່ງບັນດານສ້າງຫົວໃຈທີ່ ບໍ່ຮູ້ສຶດໃຫ້ເກີດ ມື້ໃນຕົວຜູ້ຂ້າດ້ວຍ, ຂ້າແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໃຜດ ຈົ່ງຟື້ນຟູເອົາຈິດວິນຍານອັນຊອບທັມໃຫ້ເກີດມີຂຶ້ນຢູ່ໃນ ຕົວຂອງຜູ້ຂ້ານີ້ດ້ວຍ. ຂໍຢ່າໄດ້ຂັບໄລ່ຜູ້ຂ້ານີ້ໃຫ້ຫ່າງໄກ ອອກໄປຈາກພຣະພັກ(ໜ້າ)ຂອງພຣະອົງເລີຍ, ຈົ່ງຢ່າໄດ້ ຖອດຖອນເອົາພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຶດຂອງພຣະອົງໃຫ້ອອກ ໄປຈາກຕົວຜູ້ຂ້າດ້ວຍເຖີດ. ໃຜດຈົ່ງຟື້ນຟູໃຫ້ຜູ້ຂ້າໄດ້ມີຄວາມ ສຸກສຳລານຈາກພຣະກິຈການແຫ່ງການໃຜດໃຫ້ລັອດ ຂອງພຣະອົງດ້ວຍແລະຂໍໃຫ້ພຣະອົງຈົ່ງເຊີດຊຸຕົວຜູ້ຂ້າ ດ້ວຍພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມອິສະຣະພາບຂອງພຣະອົງ ເຈົ້າດ້ວຍເຖີດ.. ໃຜດຈົ່ງໄດ້ປັດປ່ອຍເອົາຕົວຂ້ານອ້ອມໃຫ້ຟື້ນໄປຈາກຄວາມຜິດຈາກການຄາດຕະກັນ. ຂ້າແຕ່ອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງການ ໃຜດໃຫ້ລັອດ: ສົມບາກຂອງຜູ້ຂ້ານີ້ກໍຈະຮ້ອງເພງໃຫ້ ເປັນ ສຽງອັນກ້ອງດັງເພື່ອສັນລະເສນີຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະ ອົງ" (ເພງສັນລະເສນີ 51: 1-14). {SCL 37.2}

ການຍອມກັບໃຈໃໝ່ແບບນີ້ ກໍ່ອອກເໜືອໄປຈາກຄວາມສາ ມາດຂອງມະນຸດເຮົາທີ່ຈະກະທຳໄດ້, ຍົກເວັ້ນວ່າຈະໄດ້ມາຈາກ ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າພຽງເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປສູ່ ບ່ອນທີ່ສົງສັ່ງ ແລະພຣະອົງກໍຍັງຊົງໄດ້ໃຜດຜາຍຂອງພຣະຣາຊ ທານລົງມາໃຫ້ແກ່ມະນຸດທັງບວງອົກດ້ວຍ. {SCL 38.1} ກໍ່ແມ່ນຢູ່ໃນຂັ້ນຕ້ອງ ທີ່ຄົນເປັນຈຳນວນບໍ່ໜ້ອຍຢັງບໍ່ທັນມີ ຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ເພາະສະນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍຈົ່ງບໍ່ໄດ້ ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອທີ່ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ມັ່ງໝາຍຢາກຈະໃຜດປະ ທານມາໃຫ້ນັ້ນ. ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຄິດວ່າຕົນບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຂົ້າ ໄປຫາອົງພຣະຄຣິສຕ໌ໄດ້ກ່ອນທີ່ພວກຕົນຈະຍອມກັບໃຈໃໝ່ເສັຍ ກ່ອນແລະການຍອມກັບໃຈໃໝ່ນັ້ນກໍ່ເປັນສິ່ງ ແບງທາງໃຫ້ແກ່ການ ໃຫ້ອະພິຍໄທຕໍ່ຄວາມບາບຂອງພວກຕົນ. ນີ້ເປັນຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ການຍອມກັບໃຈໃໝ່ຄວນຈະຕ້ອງມາກ່ອນການໃຫ້ອະພິຍໄທຕໍ່ຄວາມ ບາບ, ເພາະວ່າມີແຕ່ຄົນຜູ້ມີຫົວໃຈອັນແຕກຫັກແລະອ່ອນຍອມ ແລ້ວເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກເຖີງຄວາມຈຳເປັນທີ່ຢາກ

ຈະມີພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດຣອດເຂົ້າມາເປັນທີ່ເພິງຂອງຕົນ. ແຕ່ວ່າ
ຈາເປັນຫລັບທີ່ມະນຸດຜູ້ມີບາບຈະຕ້ອງໃຊ້ເວລາລຳຖ້າໄປຈົນກວ່າວ່າ ຕົນຈະຍອມກັບໃຈໃໝ່ເສຍກ່ອນ
ແລະຕໍ່ຈາກນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດ ກ້າວເດີນເຂົ້າໄປຫາອົງພຣະຄຣິສຕ໌ໃດ? ການຍອມກັບໃຈໃໝ່ນັ້ນ
ຫລັບທີ່ຈະຕ້ອງເປັນອຸປະສັກຂັດຂວາງລະຫວ່າງຄົນບາບກັບພຣະ ເຈົ້າຜູ້ໃຜດຣອດ? {SCL 38.2}
ຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີບໍ່ເຄີຍໄດ້ສອນເອົາໄວ້ເລີຍວ່າຄົນບາບ ຈະຕ້ອງຍອມກັບໃຈໃໝ່ເສຍກ່ອນ
ແລະຕໍ່ຈາກນັ້ນຈຶ່ງມາຮັບເອົາຄຳ ເຊື້ອເຊີນຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າຕໍ່ໄປຄືສິ່ງທີ່ໜັງສືພຣະຄຳພີໄດ້
ຕັດເອົາໄວ້: "ທຸກທ່ານທີ່ທຳການງານອັນໜັກທັງຫລາຍ ຈົ່ງພາກັນເຂົ້າມາຫາເຮົາ
ພຣະອົງເສຍເຖິງແລ້ວເຮົາຈະ ໃຫ້ພວກທ່ານໄດ້ຢຸດພັກ" (ມັດທາຍ 11:28). ນັ້ນແມ່ນພະລັງ
ອັນສັກສິດທີ່ໄດ້ມາຈາກອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າທີ່ເປັນຜູ້ຊົ່ວກຳໜ້າໃຫ້ພາໄປ
ສູ່ການຍອມກັບໃຈໃໝ່ດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ ອາຈານເປໂຕຣ (Pter)
ຜູ້ເຊິ່ງເປັນອັກຄະສາວົກທ່ານໜຶ່ງໄດ້ສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນຢ່າງ ແຈ້ງແຈ້ງຢູ່ໃນຄຳຖະແຫລງ
ຂອງເພິ່ນທີ່ມີຕົວພວກໄພພິນຊາວອີສ ຣະເອນໂດຍກ່າວອອກວ່າ: "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ໃຊ້
ພຣະຫັດເບື້ອງຂວາຂອງ ພຣະອົງເພື່ອເຊີດຊູເອົາພຣະອົງ (ພຣະຄຣິສຕ໌-ຜູ້ແປ)
ໃຫ້ກ້າຍເປັນເຈົ້າຊາຍແລະເປັນ ພຣະ ເຈົ້າຜູ້ໃຜດຣອດເພື່ອຈະໄດ້ນຳເອົາການຍອມກັບໃຈ
ໃໝ່ນັ້ນມາໃຫ້ແກ່ພວກອີສຣະເອລແລະລວມທັງການໃຫ້ອະ ພິຍໄດ້ຄວາມບາບ" (ພຣະກຳລັງການ 5:31).
ພວກເຮົາບໍ່ສາ ມາດທີ່ຈະທາຕົນໃຫ້ຍອມກັບໃຈໃໝ່ໄດ້ໂດຍທີ່ຈະບໍ່ອົງໃສ່ພຣະວິນ
ຍານບໍຣິສັດຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າມາບຸກລຸກສະຕິຄວາມ
ສຳນຶກຂອງຕົນແລະຖ້າຫາກຂາດອົງພຣະຄຣິສຕ໌ໄປແລ້ວພວກ
ເຮົາກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການອະພິຍໄທໄດ້. {SCL 39.1}
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນບໍ່ເກີດແຫ່ງຄວາມປະສົງໃນ ການສ້າງຄວາມດີ
ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ຊົງເປັນ ບໍ່ເກີດແຫ່ງຄວາມປະສົງໃນການ ກໍ່ສ້າງຄຸນງາມຄວາມດີທຸກປະການ.
ມີແຕ່ພຣະອົງພຽງຜູ້ດຽວເທົ່າ ນັ້ນທີ່ ຈະສາມາດບຸກເອົາຄວາມກຽດຊັງໜ້າຍແຫນຽດຄວາມບາບ
ໃຫ້ເກີດມີຂຶ້ນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ. ຄວາມມັ່ງຫວັງຕັ້ງໃຈທຸກຄັ້ງ ໃນການຊອກຫາສັຈທັມຄວາມຈິງ,
ຄວາມບໍຣິສັດຜຸດຜ່ອງ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກສຳນຶກຕົວທຸກຄັ້ງຕໍ່ຄວາມບາບຂອງຕົນນັ້ນ ກໍລ້ວນແຕ່
ເປັນພະຍານຫລັກຖານທີ່ສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະວິນຍານບໍ່
ຮຶບຮ້ອນຂອງພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ສ້າງການກະທົບມາໃສ່ຫົວໃຈຂອງພວກ ເຮົາ. {SCL 40.1}
ອົງເຢຊູພຣະຄຣິສຕ໌ ຊົງໄດ້ຕັດກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ: "ເມື່ອໃດທີ່
ເຮົາພຣະອົງຫາກໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປຈາກໂລກມະນຸດ ແລ້ວ
ເຮົາກໍຈະດຶງດູດເອົາຄົນທັງປວງໃຫ້ເຂົ້າມາຫາເຮົາ" ໂຍ ຫັນ 12:32).
ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ຈະຕ້ອງທາການເປັດເຜີຍພຣະອົງ
ເອງໃຫ້ມະນຸດຜູ້ເປັນຄົນບາບໄດ້ຮູ້ໃນຖານະທີ່ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະ
ເຈົ້າຜູ້ໃຜດຣອດທີ່ໄດ້ສົ່ງພຣະຊົນໄປເພື່ອປັດແກ້ເອົາຄວາມບາບ ຂອງໂລກມະນຸດທັງປວງ.
ເມື່ອພວກເຮົາພາກັນມອງເບິ່ງພຣະເມ ສານອ້ຍ (ແພະນອ້ຍ-ຜູ້ແປ) ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກຕັ້ງຢູ່ທີ່ໄມ້ກ້າງ
ແຂນຢູ່ທີ່ເນີນເຂົາກ່ອນໂກທານັ້ນ ແລ້ວພວກເຮົາກໍຈຶ່ງເລີ່ມມີຄວາມ ເຂົ້າໃຈດີຢຶງຂຶ້ນ
ໃນຄວາມພິສດານກ່ຽວເຮືອງພຣະກຳລັງການແຫ່ງ ການໃຜດຣອດມະນຸດ
ໃຫ້ລອດແລະຄຸນຄວາມດີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່
ຊົ່ວກຳໜ້າເອົາພວກເຮົາໃຫ້ກ້າວໄປສູ່ການຍອມກັບຈິດກັບໃຈໃໝ່ນັ້ນ.
ໃນການສົ່ງພຣະຊົນເພື່ອປັດແກ້ເອົາຄວາມບາບອອກໄປນັ້ນເອງ
ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ໄດ້ສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮັກທີ່ຈະຫາ
ສິ່ງໃດມາພັນລະນາບຽບບານບໍ່ໄດ້ແລະເມື່ອຄົນຜູ້ມີບາບໄດ້ມອງ
ເຫັນຄວາມຮັກນັ້ນແລ້ວກໍຈະທຳໃຫ້ຫົວໃຈຂອງເຂົາອ່ອນນວນລົງສິ່ງນັ້ນກໍປະທັບຢູ່ໃນຄວາມຄິດຈິດໃຈຂ
ອງເຂົາ ແລະບຸກລຸກໃຫ້ຄົນ ໄດ້ເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກສຳນຶກເພື່ອຍອມຮັບສາລະພາບໃນຄວາມ

ບາບຂອງຕົນ. {SCL 40.2}

ທ່ານຈົ່ງຢ່າຕໍ່ຕ້ານຂັດຂວາງ

ຄວາມເປັນຈິງທີ່ວ່າບາງຄັ້ງໃນ ເມື່ອຄົນເຮົາຫາກເກີດມີຄວາມລະອາຍດ່ຽວທາງຊີວິດ

ອັນເປັນຄວາມບາບຂອງຕົນທີ່ຜ່ານມາ ນັ້ນແລະແລ້ວ

ເຂົາກໍຈະຢຸດເຊົາໃນຄວາມຊົນເຄືອອັນຊົ່ວຮ້າຍບາງ

ຢ່າງຂອງຕົນກ່ອນທີ່ຕົນຈະເຂົ້າມາພົບກັບອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ. ແຕ່ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ,

ທາງເມື່ອທາງຍາມທີ່ພວກເຂົາຕັ້ງໃຈທີ່ຈະປ່ຽນ ແປງຕົນໃຫ້ດີຂຶ້ນນັ້ນ,

ຄວາມບະສົງອັນຈິງໃຈໃນການຢາກກະທຳ ໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນ ກໍແມ່ນໄດ້ມາຈາກຄິດເດດຂອງອົງພຣະ

ຄຣິສຕ໌ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ໃຫ້ການກະຕຸກລຸກຍັ້ນເອງ. ກໍແມ່ນຍ້ອນ

ອິດທິພົນທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດສຳນຶກເຖິງໄດ້ນັ້ນເອງທີ່ເປັນຜູ້ເຂົ້າມາທຳ

ການກະທຳໃສ່ກັບຊີວິດຈິດໃຈຂອງພວກກ່ຽວ, ຈາກນັ້ນກໍພາໃຫ້ພວກ

ເຂົາເກີດມີຄວາມຮູ້ກັບຕົນຕົວຂຶ້ນມາອັນພາໃຫ້ເກີດມີການປ່ຽນ

ແປງແຫ່ງຊີວິດທາງພາຍນອກປາກົດອອກມາໃຫ້ເຫັນ. ການທີ່ອົງ ພຣະຄຣິສຕ໌

ຊົງເປັນຜູ້ນຳເອົາພວກເຂົາໃຫ້ພາກັນມອງໄປຍັງມະ ຫາວິຣະກັມແຫ່ງໄມ້ກ້າງແຂນຂອງ

ພຣະອົງເພື່ອໃຫ້ມອງເຫັນເຖິງ ພຣະອົງຜູ້ຊົງໄດ້ຖືກຕັ້ງພ້ອມກັບຄວາມບາບຂອງພວກເຂົານັ້ນ ກົດ

ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຫວນຄືນມາສູ່ສະຕິຄວາມສຳນຶກ ຂອງພວກເຂົາອີກ,

ຈາກນັ້ນພວກເຂົາກໍຈະເກີດ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ໃດໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເລວຊາມທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບຊີວິດ

ຂອງຕົນ ວ່າຄວາມບາບນັ້ນໄດ້ບຸກຜັງຢັ່ງຮາກຂອງມັນເຂົ້າຢູ່ໃນຊີວິດຈິດໃຈ

ຂອງຕົນຢ່າງກວ້າງເລິກພຽງໃດ. ເມື່ອເລີ່ມມີຄວາມເຂົ້າໃຈບາງ

ຢ່າງຢູ່ໃນຄວາມຊອບທັມຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ນັ້ນ ແລ້ວພວກເຂົາ ກໍຈະພາກັນຮ້ອງທານຂຶ້ນວ່າ:

“ຄວາມບາບນັ້ນຄືສິ່ງໃດທີ່ຕ້ອງ ທວງ ໃຫ້ມີການເສຍສະຫລະດ້ວຍ ຄຸນຄ່າອັນມະຫາສານເພື່ອກອບ

ກູ້ເອົາພວກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບເຄາະກັມຈາກມັນນັ້ນ? ສິ່ງທີ່ໝົດນັ້ນຫລື ທີ່ຄືຄວາມຮັກ,

ຄວາມສຸມເສຍແລະຄວາມຕໍ່ຕ້ອຍທີ່ຕ້ອງການເພື່ອ ພວກເຮົາທັງຫລາຍຈະບໍ່ໄດ້ພາກັນລົ້ມຕາຍໄປ,

ແຕ່ຫາກເພື່ອຈະ ໄດ້ມີຊີວິດຢ່າງອະມະຕະ?” {SCL 41.1}

ມະນຸດຜູ້ມີບາບອາດຈະປະພຶດຕົນ ຕ້ານຢັ້ງຄວາມຮັກ ອັນນີ້,

ອາດທຳການປະຕິເສດທີ່ຈະເດີນເຂົ້າໄປຫາອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ, ແຕ່ຖ້າເຂົາຫາກບໍ່ທຳການ ຕໍ່

ສູ່ຂັດຄ້ານແລ້ວເຂົາກໍຈະ ຖືກຊົ່ນນຳໃຫ້ເຂົ້າໄປເປັນພັກຜ່າຍຂອງພຣະເຢຊູຢ່າງແນ່ນອນ,

ຄວາມຮຸ່ງຮອນກັບແຜນການເພື່ອການໃຜດມະນຸດໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມ ລອດນັ້ນກໍສາມາດທີ່

ນະນຳພາຕົວຂອງເຂົາໃຫ້ກ້າວເດີນເຂົ້າໄປສູ່ ໃຕ້ພຣະບາດຂອງ

ໄມ້ກ້າງແຂນແຫ່ງພຣະມະຫາວິຣະກັມພ້ອມດ້ວຍ ການຍອມສາລະພາບຕໍ່

ຄວາມບາບຂອງຕົນທີ່ໄດ້ເປັນສາເຫດພາ ໃຫ້ອົງພຣະບຸດທີ່ເສນຮັກແລະຫວງແຫນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນ

ເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດທໍລະມານໄປຍັອນ. {SCL 42.1}

ອະພິບັນຍາຂອງ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຊິ່ງໄດ້ໃຫ້ການເນຣະ ມິຕິປະດິດສ້າງ

ໃຫ້ເກີດມີສິ່ງສັບພາບທາງທຳມະຊາດແວດລ້ອມ ເຫລົ່ານັ້ນມາບັດນີ້

ກໍໄດ້ເຂົ້າມາເວົ້າຈາກສິນທະນາຕໍ່ຫ້ອງຫົວໃຈ ຂອງມະນຸດ ແລະ

ຊັກຊວນອວນໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເກີດມີຄວາມມັ່ງ ມາດປາຖນາອັນແຮງກ້າ

ໃນສິ່ງທີ່ເຫັນວ່າພວກຕົນຍັງຂາດເຂີນຢູ່. ສິ່ງໃດທີ່ໄດ້ມາຈາກທາງຜ່າຍໂລກກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະພາໃຫ້ພວກ

ເຂົາເກີດມີຄວາມເພິງພໃຈໄດ້. ພຣະວິນຍານບໍຣິສດຂອງອົງ

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງເປັນຜູ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ ພາກັນຊອກ

ຫາແຕ່ສິ່ງໜຶ່ງສິ່ງດຽວທີ່ສາມາດຈະນຳມາເຊິ່ງຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຄວາມສັນຕິສຸກ-

ສິ່ງນັ້ນກໍຄືພຣະບາຣະມີຂອງ ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ເຈົ້າ ແລະ

ຄວາມສຸກໃຈໃນຄວາມບໍຣິສດຜຸດຜ່ອງນັ້ນເອງ. ໂດຍ

ຜ່ານອຳນາດອົດທິພົນທີ່ຈະແດງອອກໃຫ້ເຫັນໄດ້ຢ່າງປະຈັກຕາ
ແລະທັງທີ່ຍັງຖືກເລື່ອນບັງໄວ້ນັ້ນພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດີໃຫ້ລັອດຂອງພວກ
ເຮົາຍາມໃດກໍທ່າງານຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງເພື່ອດຶງດູດເອົາ ມະນຸດໃຫ້ເອົາ
ຕົວຫ່າງອອກໄປຈາກການນິຍົມຊົມຊອບໃນສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມ ບາບອັນ
ໄຮ້ຜົນປະໂຫຍດແລ້ວຫັນມາສູ່ສິ່ງທີ່ເປັນລາບພອນອັນຍິ່ງ ໃຫຍ່ມະຫາສານ
ທີ່ພວກເຮົາຈະສາມາດຊອກຫາເອົາໄດ້ແຕ່ຢູ່ນຳ ແຕ່ພຣະອົງເຈົ້າພຽງເທົ່ານັ້ນ.
ຕໍ່ພວກຄົນທັງໝົດທີ່ພາກັນຊອກຫາ ດູດດົມຈາກພາຊະນະທີ່ເຕັກຫັກທີ່ໄດ້ມາຈາກໂລກນີ້, ພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າຊົງໄດ້ນຳເອົາ ຂ່າວປະເສີດມາບ່າວປະກາດໃຫ້ຮູ້ວ່າ: "ຜູ້ໃດ ຫ້ວນນຳກໍຈົ່ງເຂົ້າມາທາງພີ,
ຜູ້ໃດຕ້ອງການກໍໃຫ້ຕັກເອົາ ນ້ຳແຫງ່ຊີວິດນີ້ໄປລ້າງ" (ພຣະນິມິຕ 22:17). {SCL 43.1}
ພຣະສຸຂະສຽງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເວົ້າຈາກກັບມະນຸດ
ເມື່ອຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງ ທ່ານຫາກເກີດມີຄວາມມັ່ງມາດ
ບາຖຸນາໃນສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ເລີດລ້ຳເຊິ່ງໂລກມະນຸດບໍ່ສາມາດຈະເອົາ
ໃຫ້ທ່ານໄດ້ນັ້ນກໍຈົ່ງຮັບຮູ້ເອົາເສຍເຖິງວ່າຄວາມມັ່ງມາດບາຖຸນາ ດັ່ງກ່າວນັ້ນ
ແມ່ນໄດ້ມາຈາກພຣະສຸຂະສຽງຂອງ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ກຳລັງທຳການບຸກລຸກຈິດໃຈຂອງທ່ານນັ້ນຢູ່,
ຈົ່ງຂໍຮ້ອງ ໃຫ້ພຣະອົງໃດໃຜດີປະທານການຍອມກັບໃຈໃໝ່ໃຫ້ເກີດມີຂຶ້ນຢູ່ໃນ ຕົວຂອງທ່ານ,
ຈົ່ງຂໍຮ້ອງໃຫ້ພຣະອົງຊົງໄດ້ ໃຜດີໃຫ້ການເປີດ
ເຜີຍເຖິງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າໃຫ້ແກ່ທ່ານໄດ້ຮູ້ໄດ້ເຫັນພ້ອມກັບ ຄວາມຮັກອະມະຕະ
ແລະຄວາມບໍຣິສຸດອັນສົມບູນແບບຂອງພຣະ ອົງ.
ຫລັກການທີ່ມີຢູ່ໃນກົດໝາຍຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນກໍ
ຄືຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລະຕໍ່ມະນຸດເຊິ່ງລ້ວນແຕ່ໄດ້ສະແດງອອກ ໃຫ້ເຫັນເປັນແບບຢ່າງອັນຄົບຖ້ວນ
ບໍຣິບູນຢູ່ໃນການດຳຮົງຊີວິດ ຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດີໃຫ້ລັອດ. ການກະທຳສິ່ງທີ່ເປັນຄຸນຄວາມດີ ມັກສົນ,
ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ປາສຈາກຄວາມເຫັນແກ່ຕົວນັ້ນກໍ ໄດ້ ກາຍເປັນການດຳຮົງຊີວິດຂອງພຣະອົງ.
ເມື່ອເວລາທີ່ພວກເຮົາ ພາກັນມອງໄປຍັງພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນແສງສະຫວ່າງສະທ້ອນມາໃສ່
ພວກເຮົາເຊິ່ງສາດສ່ອງ ອອກມາຈາກພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດີໃຫ້ລັອດນັ້ນ
ພວກເຮົາກໍຈະພາກັນແນມເຫັນຄວາມບາບ, ຄວາມເລວຮ້າຍທີ່ມີ
ຢູ່ໃນຊີວິດຈິດໃຈຂອງພວກເຮົານັ້ນເອງ. {SCL 44.1}
ພວກເຮົາອາດຈະທຳຕົນເໝືອນດັ່ງທ່ານ ນິໂກເດມສ
(Nicodemus) ເຊິ່ງໄດ້ພະຍາຍາມລ້ຽວງຕົນເອງວ່າການດຳຮົງຊີວິດຂອງພວກເຮົານັ້ນກໍຖືກຕ້ອງຢູ່ແລ້ວ,
ຄຸນສົມບັດທັສນະຂອງພວກ ເຮົາກໍດີຢູ່ແລ້ວ ແລະຄິດວ່າພວກເຮົາກໍບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນຢ່າງໃດ
ເລຍທີ່ຈະຕ້ອງພາກັນມາທຳຈິດໃຈຂອງ ພວກຕົນໃຫ້ອ່ອນນ້ອມ
ຕໍ່ພຣະເຈົ້າເໝືອນກັນກັບພວກຄົນບາບໂດຍທົ່ວໄປທັງຫລາຍ. ເມື່ອ
ແສງສະຫວ່າງຈາກອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າຫາກສາດສ່ອງ ເຂົ້າມາ
ສູ່ຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາແລ້ວກໍຈົ່ງຈະພາກັນເຫັນໄດ້ວ່າພວກຕົນມີຄວາມສັກກະປົກເຖິງພຽງໃດ,
ຈົ່ງຈຳແນກໄດ້ເຖິງຄວາມຄິດຈິດ ໃຈທີ່ ເປັນເອກະເທດເຫັນແກ່ຕົວ, ເຫັນໄດ້ເຖິງຄວາມເປັນບໍລະປົກ
ຕໍ່ຕ້ານກັບ ພຣະເຈົ້າເຊິ່ງລ້ວນແຕ່ໄດ້ພາໃຫ້ການກະທຳທຸກຢ່າງໃນ
ຊີວິດຂອງຄົນມີຄວາມເໝາະເໝັນເປັນເປັນເປັນ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນພວກເຮົາ ກໍຈະເກີດ
ມີຄວາມຮູ້ສຶກສຳນຶກໄດ້ວ່າຄວາມຖືກຕ້ອງຊອບທັມຂອງ
ຕົນນັ້ນໃນຄວາມຈິງແລ້ວກໍເປັນເໝືອນດັ່ງເສື້ອຜ້າອາພອນອັນສັກ ກະປົກເຊິ່ງມີແຕ່ພຣະໄລຫົດຂອງ
ພຣະຄຣິສຕ໌ພຽງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສາ ມາດສະສ້າງລ້າງສ່ວຍເອົາພວກເຮົາ ໃຫ້ບໍຣິສຸດໄປຈາກຄວາມໄສ
ໂຄກຂອງຄວາມບາບແລະດັດແປງກໍສ້າງຄວາມຄິດ ຈິດ ໃຈຂອງ
ພວກເຮົາຄົນໃໝ່ໃຫ້ມີລັກສະນະຄ້າຍຄືດັ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນໄດ້. {SCL 45.1}
ພໍແຕ່ແສງສະທ້ອນຈາກຄຣິສຕ໌ຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະ

ຈາກຄວາມບໍ່ຮູ້ສຶດຜູ້ຮຽນຮອງຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ໄດ້ສາດສ່ອງແວວ ວັບເຂົ້າມາໃສ່ຊີວິດຈິດໃຈ
ຂອງຄົນພຽງຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ ກໍຈະສາ

ມາດທາໃຫ້ທຸກຮອຍເປື້ອນດ່າງດາທິມີຢູ່ໃນນິດສັຍໃຈຄໍຂອງຄົນເຮົາ
ນັ້ນຖືກເປີດເຜີຍອອກມາດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ. ຄົນຜູ້ມີຄວາມບາບ
ກໍຈະໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຄົດຈິດໃຈອັນເລວຮ້າຍ, ຫົວໃຈທີ່ຂາດ

ຄວາມສຸຂຸດຊື່ຕຣົງແລະຄວາມສັກກະປົກທ້ອນອອກມາຈາກລັກສະນະຈາກ ປາກຂອງເຂົາເອງ.
ເຂົາຈະເຫັນໄດ້ວ່າການກະທຳທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ເຫລົ່າ ນັ້ນໄດ້ເປັນການທຳທ້າຍຕໍ່ກົດໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະ ຈາກນັ້ນຄວາມຄົດຈິດໃຈຂອງເຂົາກໍຈະເກີດມີຄວາມເຈັບປວດ ຍ້ອນ
ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຶດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ. ຈາກນັ້ນ
ເຂົາກໍຈະເກີດມີຄວາມໜ້າຍແໜງຕໍ່ຕົນເອງເພາະ

ໄດ້ເຫັນຄວາມບໍ່ຮູ້ສຶດຜູ້ຮຽນຮອງໄຮ້ຮອຍມົນທົນໃດໆທັງສິນທີ່ ມີຢູ່ໃນ
ຄຸນລັກສະນະທາດແທ້ຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ. {SCL 46.1}

ບົດຮຽນທີ່ໄດ້ມາຈາກທ່ານດານເອລ

ເມື່ອເວລາທີ່ທ່ານດານເອລ(Daniel) ຜູ້ເຊິ່ງເປັນນັກພະ

ຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນໄດ້ເຫັນແສງຮັສມທີ່ຮຽງລຽມເທວະ

ທຸທາຄົນໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າເຊິ່ງໄດ້ຖືກສົ່ງລົງມາຫາທ່ານນັ້ນເພິ່ນ

ກໍໄດ້ເກີດມີຄວາມສະຫ້າມໃຈຍ້ອນຄວາມຮູ້ສຶກສຳນຶກຕົວໃນຄວາມ

ອ່ອນແອແລະຄວາມບໍ່ສົມບູນແບບຂອງຕົນ. ທ່ານໄດ້ເຫັນການຟັນ ລະນາເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງ

ຕົນຍ້ອນໄດ້ເຫັນພາບພົດອັນມີຄວາມ ຕື່ນເຕັ້ນອັສຈັ່ນນັ້ນວ່າດັ່ງນີ້: "ຢູ່ໃນຕົວຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າກັບ

ມີຮີອີແຮງເຫລືອຄັ້ງເລືອ: ເພາະວ່າ ສິນທັງຂອງຂ້າ ກໍປຽບໄປຢ່າງໜັກ ແລະງົງຄັ້ງຢູ່ໃດຍັບມີຮີອີແຮງ
ເລືອ" (ດານເອລ 10:8). ຄົນຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ພົບພໍ້ກັບເຫດການລັກສະ ນະແບບນີ້

ເຂົາກໍຈະເກີດມີຄວາມກຽດຊົງໜ້າຍແໜງຕໍ່ຄວາມເປັນ ເອກະເທດເຫັນແກ່ຕົວ

ແລ້ວເຂົາກໍຈະຊອກສະແຫວງຫາຄວາມບໍ່ ຮູ້ສຶດຜູ້ຮຽນຮອງທາງໃຈທີ່

ມີຄວາມສອງຄໍ່ອງກົມກຽວກັບກົດໝາຍ ຂອງ ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄຸນລັກສະນະທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິສຕ໌
ໂດຍ ອົງອາໃສໃສ່ຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງນັ້ນເອງ. {SCL 46.2}

ອາຈານໂປນ (Paul) ຜູ້ເປັນອັດສາວິກທ່ານໜຶ່ງໄດ້ເວົ້າ ກ່ຽວກັບຕົວຊອງທ່ານເອງນັ້ນວ່າ:

"ເມື່ອເວົ້າເຖິງການປະຕິບັດທາງພາຍນອກ ທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມຊອບທັມຕາມທາງ

ກົດພຣະບັນຍັດນັ້ນແລ້ວກໍຫາບ່ອນຈະຕຳນິເວິນບໍ່ໄດ້ຈັກ ຢ່າງເລືອ" (ຟິລິບປຽນ 3:6), ແຕ່

ພໍເມື່ອໄດ້ເກີດມີຄວາມເຂົ້າ ໃຈເຖິງລັກສະນະທາງດ້ານສາສນາຂອງກົດພຣະບັນຍັດນັ້ນແລ້ວ

ທ່ານກໍຈຶ່ງມອງເຫັນຕົວເອງໄດ້ວ່າເພິ່ນກໍເປັນຄົນບາບຜູ້ໜຶ່ງ. ຖ້າ

ຈະມາສຶກສາກັນຕາມພາສາຂອງທາງກົດພຣະບັນຍັດທີ່ ຄົນເຮົາ ມັກເບິ່ງກັບໂດຍທາງຮູບນອກຂອງ

ຊີວິດນັ້ນແລ້ວກໍສະແດງວ່າ ອາຈານໂປນບໍ່ມີຄວາມບາບໃນຕົວເລືອ, ແຕ່ເມື່ອເວລາທີ່ເພິ່ນໄດ້

ສຶກສາເຂົ້າໄປເຖິງສ່ວນລຶກຂອງ ພຣະຄຳສອນອັນສັກສິດບໍ່ຮູ້ສຶດ ນັ້ນແລ້ວ

ເພິ່ນກໍຈຶ່ງເລີ່ມມອງເຫັນຕົວເອງທ່ານເອງເໝືອນດັ່ງທີ່ ພຣະເຈົ້າຫລົງເຫັນຕົວເອງທ່ານຜູ້ທີ່ກ່າວມານີ້,

ສະນັ້ນທ່ານ ຈຶ່ງຍອມຖອມຕົວກັບຂາບລົງແລ້ວ ຍອມຮັບສາລະພາບຄວາມຜິດ ຄວາມບາບຂອງຕົນ,

ທ່ານກ່າວວ່າ: "ຂ້າເຄືອຢູ່ໃດຍັບມີກົດ ພຣະບັນຍັດ, ແຕ່ພໍເມື່ອໄດ້ເກີດມີກົດພຣະບັນຍັດຂຶ້ນມາ

ຄວາມບາບກໍພົບຂຶ້ນມາ ແລະ ຕົວຂ້າກໍຕາຍໄປ" (ໂຣ ມັນ:7:9).

ເມື່ອເວລາທີ່ທ່ານອາຈານໂປນໄດ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ

ແຈ້ງເຖິງຄວາມໝາຍທາງດ້ານຈິດວິນຍານຂອງກົດໝາຍພຣະ ບັນຍັດນັ້ນແລ້ວ

ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ມອງເຫັນທາດແທ້ຄວາມຈິງອັນໜ້າ

ລັງກຽດຂອງຄວາມບາບນັ້ນປາກົດອອກມາຢ່າງເຕັມຊັດສ່ວນ ຂອງມັນແລະຈາກນັ້ນ

ຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຕົນເອງຂອງເພິ່ນກໍຫາຍ ໄປທັງສິນ. {SCL 47.1}

ຄວາມຜິດຄວາມບາບນັ້ນມີຂະໜາດຄວາມໜ້ອຍໃຫຍ່ພຽງໃດ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືວ່າ ຄວາມບາບທັງໝົດລ້ວນແຕ່ ມີຄວາມໜັກເບົາເທົ່າທຽມກັນ.
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍ່ໝອນກັນກັບ ມະນຸດທີ່ໃຫ້ການຕົວລາຄາຄວາມຜິດຄວາມບາບໃດນອກຕາມຂະ
ໜາດຂອງຄວາມໜັກຄວາມເບົາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຢູ່ໃນສາຍຕາ ຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ
ກໍ່ບໍ່ມີຄວາມບາບປະເພດໃດທີ່ຈະຖືວ່າແລ້ວກ ນ້ອຍເບົາບາງໄປໄດ້.
ການຕົວລາຄາຂອງມະນຸດແມ່ນມີລັກສະນະ ບໍ່ເລິກເຊິ່ງເຖິງຖອງແລະ
ທັງບໍ່ຄົບຖ້ວນສົມບູນ. ແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຊົງໃຫ້ການຕົວລາຄາຕໍ່ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ
ໂດຍອີງຕາມຄວາມເປັນ ຈົງຂອງມັນ. ຄົນຂີ້ເຫລົ່າເມົາສລາກຈະຖືກສັງຄົມເຂົ້າລັງກຽດຢຽດ
ຢາມແລະກໍ່ຈະຖືກຄົນເຂົ້າກ່າວຂານກັນວ່າ: ຍ້ອນມັນເປັນຄົນຂີ້
ບາບນັ້ນແຕ່ຫລະທີ່ມັນຈະບໍ່ໄດ້ໄປຂຶ້ນສະຫວັນນຳເພິ່ນ. ແຕ່ໃນຂະນະ ດຽວກັນນັ້ນ
ຄວາມອວດອົງທະນົງຕົວ, ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວແລະ ຄວາມໂລບມາກໂລພາ
ສ່ວນມາກຊ້າຜັດຖືກມອງຂ້າມໄປແລະ ບໍ່ ມີໃຜໃດຈະຕຳນວິຈານມັນເລີຍ,
ທັງທີ່ຄວາມບາບປະເພດທີ່ກ່າວ ມານີ້ເອງທີ່ທຳໃຫ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕ້ອງເສຍພຣະທັຍນຳເປັນພໍ
ເສດເພາະວ່າມັນເປັນການຂັດຄ້ານຕ້ານຢັນກັນກັບຄວາມດີມີພຣະ
ຄຸນອັນເປັນຄຸນລັກສະນະທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ, ມັນທັງຍັງເປັນ
ການບໍ່ລະບົກກັບຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວທີ່ ຄົນຄອງຢູ່ໃນບັນຍາ
ກາດຂອງເມືອງຟ້າມະຫາຈັກກະວານທີ່ ປາສຈາກຮ່ອງຮອຍຂອງ ຄວາມບາບໃດໆທັງສິ້ນ.
ຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ກະທຳຄວາມບາບອັນໜັກໜ່ວງ ລົງໄປນັ້ນ
ເຂົາກໍ່ອາດຈະເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກອັບອາຍຂາຍໜ້າແລະ
ເຂົາກໍ່ຈະເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກໃນຄວາມຈຳເປັນທີ່ຢາກຈະເຂົ້າມາ
ເພິ່ງພຣະບາຣະມີຂອງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ. ແຕ່ສ່ວນຄົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມ ອວດອົງທະນົງຕົວນັ້ນ
ເຂົາກໍ່ຈະບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຈຳເປັນໃດໆແລະ
ເຂົາກໍ່ຈະບົດປະຕູຫົວໃຈຂອງຕົນຕັນທາງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເອົາໄວ້ບໍ່ ໃຫ້ພຣະອົງເຂົ້າໄປຫາຕົນໄດ້
ນັບທັງຈະບໍ່ຍອມຮັບເອົາພຣະພອນ ອັນມະຫາສານທີ່ ພຣະອົງຊົງໄດ້ນຳລົງມາເພື່ອຈະໄດ້ເປັນຂອງ
ພຣະຣາຊທານໃຫ້ ແກ່ມະນຸດທັງປວງນັ້ນເລີຍ. {SCL 48.1}
ນາຍພາສີຂີ້ບາບຄົນໜຶ່ງຍັງໄດ້ກ່າວຄຳໄຫວ້ອນຂອງຕົນ ອອກມາວ່າ:
"ຂ້າ້ແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໃຜດຈົ່ງມີຄວາມ ເມດຕາກະຣນາຕໍ່ຂ້າ້ນ້ອຍຜູ້ເປັນຄົນບາບນີ້ດ້ວຍ" (ລຸກາ
18:13). ນາຍພາສີຜູ້ນີ້ຖືວ່າຕົນເປັນຄົນຊົ່ວຮ້າຍເລວຊາມທີ່ ສດ ແລະ
ຄົນຂ້າງນອກທັງຫລາຍກໍ່ມອງເບິ່ງຜູ້ກ່ຽວດ້ວຍສາຍ ຕາອັນຢຽດຫຍາມຕ່ຳຕອຍໝອນກັນນີ້. ແຕ່
ນາຍພາສີຄົນບາບ ຊ້າຜັດເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຈຳເປັນຂອງຕົນ ແລະ ພ້ອມ
ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກໜັກໃຈໃນຄວາມຜິດຄວາມບາບ ນັບທັງຄວາມອັບ ອາຍຂາຍໜ້າຂອງຕົນ, ແລະ
ເຂົາກໍ່ໄດ້ຕັດສິນໃຈເຂົ້າມາຫາອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລ້ວກໍ່ໄດ້ຂີ້ເຜີດປະທານເອົາຄວາມເມດຕາສົງ
ສານຈາກພຣະອົງ. ເຂົາໄດ້ບົດປະຕູຫົວໃຈຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ພຣະວິນ ຍານບໍຣິສດຂອງ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງຊົງໄດ້ກະທຳ ພຣະກິຈການອັນມີພຣະເດດພຣະຄຸນຂອງ
ພຣະອົງໃນການບົດປ່ອຍ ເອົາຜູ້ກ່ຽວໃຫ້ພົ້ນ ໄປຈາກການຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງຄວາມບາບນັ້ນ.
ສ່ວນການໄຫວ້ອນຂອງພວກຟາຣີຊາຍ (Pharisee) ຜູ້ມີຄວາມ
ອວດອົງທະນົງຕົວນັ້ນກໍ່ໄດ້ສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນວ່າຫົວໃຈຂອງ
ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ບົດປະຕູຕັນທາງຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສດນັ້ນເອົາ
ໄວ້. ຍ້ອນວ່າເຂົາໄດ້ວາງຕົວໃຫຍ່ຫ່າງໄກໄປຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ, ສະນັ້ນເຂົາຈຶ່ງບໍ່
ເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກຕົວໃນຄວາມເປື້ອຍເຍື້ອຍ ຂອງ
ຕົນເຊິ່ງບໍ່ມີສ່ວນພົວພັນແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍກັບຄວາມບໍຣິສດທີ່ ສົມບູນແບບຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
ເຂົາບໍ່ຮູ້ສຶກມີຄວາມຈຳເປັນ ໃນສິ່ງໃດ, ສະນັ້ນ, ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບສິ່ງໃດເລີຍ. {SCL 49.1}

ໃນເມື່ອທ່ານຫາກຮູ້ສຶກສ່ຳນຶກໄດ້ໃນຄວາມບາບຂອງຕົນ
ນັ້ນແລ້ວທ່ານກໍຈົ່ງຢ່າເສັຍເວລາລໍຖ້າໄປຈົນກວ່າທ່ານຈະສາ
ມາດດັດສ້າງປຽນແປງຕົນເອງໃຫ້ດີຂຶ້ນໄດ້ໂດຍການອົງໃສ່ຄວາມ ສາມາດຂອງຕົນເອງນັ້ນ.
ຍັງມີຄົນເປັນຈຳນວນອັນມາກມາຍທົ່
ພາກັນຖືຕົນເອງວ່າພວກຕົນຍັງບໍ່ທັນເປັນຄົນດີພໍຄວນທີ່ຈະກ້າວ ເດີນເຂົ້າໄປຫາອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ.
ທ່ານຫວັງວ່າຕົນຈະກັບ ກາຍໄປເປັນຄົນທີ່ ດີກວ່າເກົ່າດ້ວຍການອົງໃສ່ຄວາມພະຍາຍາມ
ຂອງທ່ານເອງເທົ່ານັ້ນຫລື? “ຄົນເອທ໌ໂອບຈະສາມາດປຽນ ສີຜົວຂອງເຂົາໄດ້ຫລື
ຫລືວ່າເສືອດາວຈະສາມາດ ປຽນລາຍຂອງມັນໄດ້ບໍ່? ເຊນດຽວກັນ, ເມື່ອເຄືອທ້າແຕ່
ຄວາມເລວຮ້າຍມາແລ້ວ ທ່ານຈະຫັນມາທ້າຄວາມດີໄດ້ບໍ່?” (ເຢເຣມາຍາ [Jeremiah[13:23).
ການຊ່ວຍເຫລືອທີ່ ຈະເປັນການກອບກູ້ເອົາພວກເຮົາໄດ້ນັ້ນກໍມີແຕ່ຈະໄດ້ມາຈາກອົງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຽງເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຮົາບໍ່ຄວນທີ່ຈະລໍຖ້າໄປຈົນ
ກວ່າຍາມໃດທີ່ຕົນຈະເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກຕົນ ຕົວອັນແນວແນວ, ມີຄຸນ
ສັມບັດອັນດີເດັ່ນຫລືຈົນກວ່າລະໂອກາດອັນດີຍິ່ງຈະປາກົດອອກ ມາໃຫ້.
ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດທີ່ຈະກະທາສິ່ງໃດດ້ວຍຕົນເອງໄດ້. ຂໍ ໃຫ້ພວກເຮົາ
ຈົ່ງພາກັນເດີນຕາອົງເຂົ້າໄປຫາອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ
ໂດຍອົງຕາມສະພາບຄວາມເປັນຈົງຂອງຕົນໃນເວລານີ້ເສັຍເຖິດ. {SCL 50.1}
ຂໍຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດເກີດມີແນວຄິດລ້ວງໃຈ ຂອງຕົນໄປເລຍວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ຜູ້ຊົງມີຄວາມຮັກແລະຄວາມເມດຕາບານອັນ ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນຈະໃຜດຜາຍເອົານັ້ນທັງພວກຄົນ
ທີ່ທຳການປະຕິເສດ ບໍ່ຍອມຮັບເອົາພຣະບາຣະມີຂອງພຣະອົງນັ້ນ. ມີແຕ່ໂດຍຜ່ານແສງ
ສະຫວ່າງຈາກໄມ້ການແຂນແຫ່ງພຣະມະຫາວິຣະກັມພຽງເທົ່ານັ້ນ
ພວກເຮົາຈົ່ງຈະພາກັນເຂົ້າໃຈເປັນຢ່າງດີໃນຄວາມຊົ່ວຊ້າເລວ ຊາມຂອງຄວາມບາບ
ນັ້ນໄດ້ຢ່າງແຕ່ມສ່ວນ. ຄັນຖ້າຜູ້ໃດຫາກເວົ້າ ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນກໍດີແສນດີ
ຈົ່ງບໍ່ສາມາດທີ່ຈະປະຕິເສດຄົນ ບາບໄປໄດ້ນັ້ນ ກໍໃຫ້ພວກເຮົາຈົ່ງໄດ້ພາກັນມອງໄປສູ່ປະຫວັດຂອງ
ໄມ້ກ້າງແຂນ ແຫ່ງ ເນີນເຂົ້າກອນໂກທານັ້ນເສັຍເຖິດ. ອົງພຣະ ຄຣິສຕ໌
ຊົງເປັນຜູ້ມາຮັບເອົາຄວາມຜິດຂອງພວກຄົນບາບທັງ ຫລາຍ ໃຫ້ກັບກາຍໄປເປັນຂອງພຣະອົງເອງ
ແລະທັງຍັງໄດ້ເປັນ ຜູ້ມາຮັບເອົາຄະດາງພວກເຮົາອີກດ້ວຍ. ນັກເພາະວ່າຖ້າບໍ່ທ່າ
ຢ່າງນັ້ນແລ້ວກໍບໍ່ມີທາງເລືອກອັນໃດອີກເພື່ອຈະໃຜດຜາຍເອົາມະນຸດໃຫ້ ລອດໄດ້
ເພາະຖ້າຫາກບໍ່ມີການເສັຍສະຫລະດັ່ງກ່າວນັ້ນ ແລ້ວໂລກ ນັກ
ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຫລີກເວັ້ນຈາກການຢູ່ໃຕ້ອຳນາດອັນຊົ່ວ ຮ້າຍແຫ່ງຄວາມບາບນັ້ນໄປໄດ້
ແລະທັງບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຟັ້ນຝຸສາຍ ສັມພັນກັບສິ່ງສັກສິດທັງຫລາຍໃນສາກົນນະໂລກນີ້ເຊັ່ນກັນ. ຄວາມ
ຮັກ, ຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ການສິ້ນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະບຸຕຂອງ ພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້ານັ້ນກໍລ້ວນແຕ່ເປັນການຢັ້ງຢືນໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມ ໂຫດຮ້າຍທາລຸນຢ່າງຮ້າຍກາດ
ຂອງຄວາມບາບ ແລະນັ້ນກໍໄດ້ເປັນທັງການຢັ້ງຢືນໃຫ້ເຫັນວ່າ ຖ້າພວກເຮົາຫາກຍັງບໍ່ຍອມມອບ
ກາຍຖວາຍ ຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້ານັ້ນແລ້ວກໍ ບໍ່ມີທາງເລືອກອັນ
ໃດອີກທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ຫລົບຫລີກຈາກການຢູ່ໃຕ້ ອຳນາດຂອງມັນໄປໄດ້ ແລະ
ທັງຈະຍັງບໍ່ມີຄວາມຫວັງໃດໆເລືອກວ່າຊີ ວິດຂອງຕົນຈະຖືກເຊີດຊູໃຫ້ດີຂຶ້ນກວ່າເດີມ. {SCL 51.1}
ການຂໍໃຫດແບບງ່າຍດາຍ
ບາງເທື່ອ ຄົນຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມສາລະພາບຕົນນັ້ນກໍມັກຈະ ອ້າງເອີ້ນໄປໃສ່ພວກຄົນ ທີ່ເປັນຄຣິສຕ໌ຕຽນ ຫລື
ວ່າເປັນຜູ້ຊົ່ວໃນ ພຣະຄຣິສຕ໌ແລ້ວນັ້ນແລະກໍກ່າວວ່າ: “ຂ້ອຍເອງກໍບໍ່ອ້ອມໜ້າໄປ
ກວ່າພວກເຂົາພໍສ່ຳໃດອອກ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ມີຄວາມເສັຍສະຫລະ, ບໍ່ມີຄວາມຄິດປັນຍາ
ແລະຄຸນງາມຄວາມດີເໜືອກວ່າຂ້ອຍນີ້ດອກ. ພວກເຂົາກໍຊອບຄວາມມ່ວນຊື່ນເຮືາ ແລະ
ມີຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ ເໝືອນກັນກັບຂ້ອນນີ້ລະ”. ການເວົ້າວ່າແບບນີ້ກໍຄື ການສວຍໂອ

ກາດຈັບເອົາຈຸດອ່ອນຂອງຄົນອື່ນໃຫ້ມາເປັນຂໍ້ອ້າງເພື່ອຫາທາງ ແກ້ຕົວນັ້ນເອງ.
ແຕ່ຄວາມບາບແລະຄວາມຂາດຕົກບົກຜ່ອງ ຂອງ
ຄົນອື່ນນັ້ນກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະນຳເອົາມາເປັນຂໍ້ອ້າງສຳລັບພວກເຮົາ
ໄດ້ເພາະວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ສະແດງເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ພວກ ເຮົາໄດ້ເຫັນໃນຖານະທີ່ພຣະອົງເຄີຍ
ໄດ້ສະເດັດລົງມາເປັນມະນຸດ ຜູ້ເຊິ່ງປາສຈາກຄວາມຂາດຕົກບົກຜ່ອງໃດໆທັງສິ້ນ, ພຣະອົງຊົງ
ເປັນພຣະບຸກຄົນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ໄຮ້ຮອຍມົນທົນໃດໆທັງສິ້ນ. ສະນັ້ນ,
ຜູ້ໃດທີ່ມັກຍົກເອົາຄວາມຂາດຕົກບົກຜ່ອງຂອງ ພວກຄົນ ທີ່ເຊື່ອໃນອົງ ພຣະຄຣິສຕ໌ມາເວົ້ານັ້ນ
ເຂົາກໍຄວນຈະຕ້ອງສະແດງ ຕົນອອກໃຫ້ເປັນແບບຢ່າງ ໃນການດຳຮົງຊີວິດທີ່ດີເປັນໜ້າບໍ່ຖື
ຂອງເຂົານັ້ນອອກມາໃຫ້ເຫັນເປັນຮ່າງກາຍ. ຖ້າພວກເຂົາຫາກມີ
ຄວາມເຂົ້າໃຈດີກ່ຽວກັບການທຳຕົນໃຫ້ເປັນ ຄຣິສຕະສາສນິກະຊົນ
ທີ່ຖືກຕ້ອງວ່າຄວນເປັນຄົນຢ່າງໃດກໍແທ້ໆນັ້ນມັນກໍຈະບໍ່ ເປັນການ
ເພີ່ມທະວີຄວາມບາບຂອງເຂົາໃຫ້ມາກຂຶ້ນຫລືໃດທີ່ເຂົາເອງຮູ້ ແລ້ວຊ້ຳພັດຕ່າງໆພາໃຈ?
ພວກເຂົາຮູ້ດີວ່າສິ່ງໃດເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແຕ່ຊ້ຳພັດປະຕິເສດທີ່ຈະປະຕິບັດໃນສິ່ງນັ້ນ. {SCL 53.1}
ການໜ່ວງໜຽວຊັກຊ້າກໍເປັນພ້ອມອັດຕະລາຍເຊັ່ນກັນ. ຈົ່ງ
ຟ້າວເຂົ້າມາຍອມຮັບສາລະພາບຄວາມບາບຂອງຕົນເປັນເຖິງ
ແລະຈົ່ງຊອກສະແຫວງຫາຄວາມບໍ່ຮູ້ສຶກຜຸດຜ່ອງ ທາງໃຈໂດຍ
ຜ່ານສາຍສັມພັນກັບອົງພຣະເຢຊູເຈົ້ານັ້ນ. ກໍແມ່ນຢູ່ໃນຂັ້ນຕ້ອງທີ່
ຄົນນັບເປັນພັນເປັນໝື່ນພາກັນມີຄວາມຫລົງຜົດເຊິ່ງຈະເປັນຕົ້ນ
ເຫດທີ່ຈະພາໃຫ້ພວກເຂົາພາກັນສູນເສຍຊີວິດອະມະຕະຂອງຕົນໄປ. ຢູ່ທີ່ນີ້
ຂ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ຄິດຢາກຈະເວົ້າເຖິງທີ່ຊີວິດທີ່ສິ້ນແລະບໍ່ມີ ຄວາມແນ່ນອນຂອງຄົນເຮົານັ້ນເລີຍ,
ແຕ່ເຫັນວ່າຍັງມີຄວາມອັນ ຕະລາຍຮ້າຍກາດຢ່າໜຶ່ງ - ສິ່ງນັ້ນກໍຄືພ້ອມອັນຕະລາຍທີ່ມາຈາກ
ຄວາມເຂົ້າໃຈແບບ ບໍ່ເລິກເຊິ່ງເຖິງຖອງຂອງຄົນເປັນຈຳນວນ ມາກໃນການ
ຊັກຊ້າໜ່ວງໜຽວທີ່ຈະຂານຕອບຕ່າງສຽງຮຽກຮ້ອງ ຂອງ
ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຶກຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວຫັນໄປເລືອກເອົາ ການໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມບາບ.
ຢ່າງໃດກໍດີ, ຄວາມບາບນັ້ນເຖິງ ແມ່ນພວກເຮົາຈະຄິດວ່າບາງສິ່ງມັນອາດເປັນສິ່ງເລັກນ້ອຍພຽງ
ໃດກໍຕາມ ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາຫາກຕົກເຂົ້າໄປໃນກົນອຸບາຍຂອງ
ມັນແລ້ວກໍອາດຈະເປັນຜົນສະທ້ອນເຖິງການສູນເສຍຢ່າງບໍ່ມີວັນ ຈະເອົາຄົນມາໄດ້.
ສິ່ງໃດທີ່ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຈະເອົາຊະນະມັນ ໄດ້ຕໍ່ໄປມັນກໍຈະກັບມາເອົາຊະນະກັບເຮົາຄືນ
ແລະໃນທີ່ສຸດມັນກໍ ຈະມາທຳຄວາມພິນາດໃຫ້ແກ້ຕົວເຮົາເອງ. {SCL 54.1}
ທ່ານອາດາມ (Adam) ແລະນາງອເວວາ (Eve) ຜູ້ເປັນ ປະຖົມບັດາແລະມານດາຂອງມະນຸດພວກເຮົາ
ນັ້ນຄັ້ງແລກ ກໍພາ ກັນເຂົ້າໃຈວ່າການກິນຜົນໄມ້ທີ່ໄດ້ຖືກພຣະເຈົ້າຕ້ອງຫ້າມເອົາໄວ້ ແລ້ວນັ້ນມັນກໍ
ຈະເປັນພຽງແຕ່ເລື່ອງເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນແລະ ກໍຈະ ບໍ່
ພາໃຫ້ເກີດມີຜົນຮ້າຍໜັກໜ້າອັນໃດຕາມມາເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ຕັກເຕືອນເອົາໄວ້ນັ້ນ.
ແຕ່ວ່າ ເລື່ອງທີ່ຄິດວ່າເປັນ ສິ່ງເລັກນ້ອຍໆທີ່ ກ່າວມານີ້ຊ້ຳພັດໄດ້ກາຍມາເປັນການລ່ວງລະ ເມດີຕໍ່
ກົດພຣະບັນຍັດອັນສັກສິດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຊິ່ງພາ
ໃຫ້ມະນຸດຕ້ອງໄດ້ຖືກຕັດແຍກອອກຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງ
ຕົນອອກໄປເສຍ, ຈາກນັ້ນມັນກໍໄດ້ເປັນການເປີດປະຕູໃຫ້ແກ້ຄວາມ ຕາຍ
ແລະຄວາມທຸກໂສກທີ່ບໍ່ສາມາດຈະພັນລະນາໄດ້ນັ້ນ ໃຫ້ຫລັງ ນອງເຂົ້າມາຖ້ວມລ້ຽມໂລກມະນຸດເຮົານີ້.
ວັນເວລາກໍໝູນວຽນບ່ຽນ ໄປນານແສນນານ, ແຕ່ສຽງຮ້ອງໃຫ້ຄວນຄາງຂອງມວນມະນຸດຜູ້
ທີ່ໄດ້ຮັບເຄາະທັງຫລາຍກໍຍັງບໍ່ທັນ ຮູ້ວ່າວັນໃດຈະຢຸດຕົວໄປ ແລະ ສັພສິ່ງສັພການທັງໝົດທີ່
ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ໃຫ້ການເນຣະມັຕປະດິດ ສ້າງຂຶ້ນມານັ້ນກໍຍັງຄົງພາກັນຮ້ອງໃຫ້ຄວນຄາງ
ດ້ວຍຄວາມເຈັບ ບວດຍ້ອນວ່າໄດ້ຮັບເຄາະກັມ ອັນເປັນຜົນຕາມມາຈາກການທີ່ມະ ນຸດ

ໄດ້ພາກັນລ່ວງລະເມີດຕໍ່ກົດພຣະບັນຍັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້ານັ້ນເອງ.

ນັບທັງເມືອງສະຫວັນຊັ້ນຜ້າເອງກໍຍັງໄດ້ຮັບຜົນສະ

ທ້ອນຈາກການກະທຳທີ່ຕໍ່ຕ້ານກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນເໝືອນກັນ. ພຣະມະ ຫາວິຣະກັມແຕ່ງໄມ້ກ້າງແຂນທີ່

ເນີນເຂົາກ້ອນໂກທານນັ້ນກໍຍັງຄົງ ບັກຫລັກຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ເພື່ອ ເປັນອະນຸສອນໃຫ້ລະນຶກເຖິງການເສຍສະ

ຫລະອັນໜ້າອັດສະຈັນເຊິ່ງເປັນສິ່ງຈຳເປັນສຳລັບການໃຜດຜາຍກອບ

ກູ້ເອົາພວກຄົນທີ່ໄດ້ລ່ວງລະເມີດຕໍ່ກົດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ນັ້ນໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພັນ.

ມາເຖິດທ່ານທັງຫລາຍ, ພວກເຮົາ ຈົ່ງຢ່າໄດ້ພາກັນ ຖືເບົາເອົາງ່າຍຕໍ່ຄວາມບາບນັ້ນວ່າເປັນຂອງ

ເລັກນ້ອຍເບົາບາງເລື້ອຍ. {SCL 54.2}

ການລ່ວງລະເມີດຕໍ່ກົດໝາຍຂອງ ພຣະເຈົ້າທຸກຄັ້ງ, ການ

ເມີນເສຍຫລັກການຫັນຫລັງປະຕິເສດຕໍ່ພຣະບາຣະມີຂອງອົງພຣະ ຄຣິສຕ໌

ນັ້ນກໍຈະສົ່ງຜົນສະທ້ອນຢ່ອນຫລັງໃສ່ຕົວຂອງພວກທ່ານນັ້ນ ເອງ,

ມັນທັງຍັງທຳໃຫ້ຫົວໃຈຂອງມະນຸດມີຄວາມແຂງກະດ້າງ,

ທຳໃຫ້ຄວາມມັ່ງຫວັງຕັ້ງໃຈຂອງຄົນອ່ອນເພຍເປັ້ຍລ່ອຍລົງ ແລະ

ທຳໃຫ້ຄວາມຄົດປັນຍາຂອງຄົນປ່ຽນໄປ ອັນຈະພາໃຫ້ຄວາມສາ ມາດຂອງທ່ານທີ່

ຈະປະພຶດຕົນໃຫ້ຂຶ້ນກັບສຽງຮຽກຮ້ອງອັນຮັກໄຄ່ ຂອງ

ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນບໍ່ພຽງແຕ່ ຈະຫລຸດໜ້ອຍຖອຍລົງເທົ່ານັ້ນ,

ແຕ່ຫາກຍັງນັບມື້ນັບຈະໄຮສະມັຖ ພາບລົງໄປຊັກໃຊ້. {SCL 56.1}

ຫລາຍຄົນກໍພະຍາຍາມທີ່ ຈະໃຫ້ການປອບຈົດໃຈທີ່ກຳລັງ ຕົກຢູ່ໃນຄວາມວິຕົກກັງວົນຂອງ

ຕົນນັ້ນດ້ວຍຄວາມຄົດທີ່ວ່າ ພວກ ຕົນສາມາດທີ່ຈະປະຖິ້ມເສັ້ນທາງແຕ່ງຄວາມເລວຮ້າຍນັ້ນໄດ້ຕາມ

ເວລາທີ່ພວກຕົນຕ້ອງການ. ພວກເຂົາຄິດວ່າຕົນເອງສາມາດທີ່

ຈະຫັນຫລັງໃສ່ສຽງຮຽກຮ້ອງອັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກໄຄ່ຂອງ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,

ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດເຂົາກໍຍັງຄົງໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງ ສຽງຮຽກຮ້ອງນັ້ນຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ.

ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນພາກັນຄິດ ວ່າພາຍຫລັງທີ່ຕົນໄດ້ທຳການໝົນປະໝາດຕໍ່ ອົງພຣະວິນຍານ

ແຕ່ງຄວາມມີພຣະເດດພຣະຄຸນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະໄດ້ເອົາ

ຕົນຕົກເຂົ້າໄປເປັນພັກຜ່າຍຂອງສາຕານນັ້ນແລ້ວແຕ່ພໍເຖິງຕົກ

ຍາມອັດຕະຄັດຂັດສົນມາເຂົາກໍຈະສາມາດຫັນປ່ຽນທິດທາງແຕ່ງ ຊີວິດຂອງພວກຕົນໄດ້.

ນັ້ນກໍບໍ່ເປັນສິ່ງທີ່ຈະທຳກັນໄດ້ຢ່າງງ່າຍໆ. ຊີວິດທີ່ຕົກຈົມຢູ່ໃນຄວາມບາບໃນຊ່ວງເວລາຜ່ານມານັ້ນມັນ

ໄດ້ປະ ທັບເອົາຮ່ອງຮອຍຂອງມັນໄວ້ຢູ່ໃນນິດໃສໃຈຂອງຄົນເຮົາແລະ ກໍມີ

ແຕ່ຄົນເປັນຈຳນວນໜ້ອຍພຽງເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຕ້ອງການຢາກຈະຝຶກຜົນ

ກໍ່ສ້າງຕົນໃຫ້ເປັນເໝືອນດັ່ງອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. {SCL 56.2}

ຄວາມຄົດຈົດໃຈອັນເລວຮ້າຍ ແຕ່ພຽງເລັກນ້ອຍທີ່ມີຢູ່ໃນ ອຸປະນິດສັຍ ຫລືວ່າ

ຄວາມຢາກໄດ້ຍາກດີໃນສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ມີທຳ

ອ່ຽງໄປທາງຄວາມບາບນັ້ນເມື່ອມັນຫາກໄດ້ເຂົ້າມາກາກກ້ວເມົາ ມົວຢູ່ໃນໃຈຂອງຄົນບໍ່ຢູ່ບໍ່ເຊົາແລ້ວ

ສຸດທ້າຍມາມັນກໍຈະທຳຄວາມ ເສື້ອມເສຍໃຫ້ແກ່ຄວາມມີປະສິດພາບຂອງພຣະກິຈການແຕ່ງການ

ປະກາດຂ່າວປະເສີດໃຫ້ຈົນໄດ້. ການເອົາຕົວໃຫ້ລ່ວງລອຍ ໄປຕາມ

ກະແສຂອງຄວາມບາບທຸກຄັ້ງທຸກຄວາມນັ້ນກໍມີແຕ່ຈະນຳເອົາຄົນໃຫ້

ຫ່າງເຫີນອອກໄປຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຽງເທົ່ານັ້ນ. ຄົນຜູ້ທີ່ສະ ແດງຄວາມບໍ່ເຊື່ອແບບແຂງກະດ້າງ

ຫລືວ່າ ສະແດງຄວາມເມີນ ເສຍິດ ສັຈທັມຄວາມຈິງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ ໃນທີ່ສຸດ ເຂົາ

ກໍຈະໄດ້ຮັບໝາກຜົນທີ່ຕົນໄດ້ບຸກຜັງເອົາໄວ້. ຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳ ພິທັງໝົດເຫລັ້ມ

ກໍບໍ່ມີບ່ອນໃດອີກທີ່ຈະໃຫ້ຄຳຕັກເຕືອນຢ່າງເຂັ້ມ

ງວດຕໍ່ການຫຼຸດເບົາເອົາງ່າຍໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເໝືອນດັ່ງຄຳເວົ້າ ຂອງກະສັຕ ໂຊໂລໂມນ(Solomon)ທີ່ວ່າ:

"ຄົນຊົ່ວຮ້າຍກໍ ຈະຖືກໂທດບາບຂອງເຂົາຜູກມືດຕົນເອົາໄວ້" (ສພາສິດ [Proverbs] 5:22). {SCL 57.1}

ພ້ອມແລ້ວທີ່ໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ກາຍເປັນອົສະຣະພາບ
ອົງພຣະຄຣິສຕຢາມໃດກໍພ້ອມສະເໜີທີ່ຈະປົດປ່ອຍເອົາ
ພວກເຮົາໃຫ້ເປັນອົສະຣະພາບອອກໄປຈາກຄວາມບາບ, ແຕ່ຢ່າລົມ
ວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ໃຊ້ວິທີການແບບບັງຄັບໃຈ. ຖ້າພວກເຮົາຫາກທຳ ການລ່ວງລະເມີດຢູ່ບໍ່ຖອຍ
ແລະແນວຄິດຈິດໃຈກໍກົງເກືອກລົດືອ ຢູ່ນຳແຕ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນັ້ນຢ່າງຫລົ້ມຫົວຈົມທ້າຍ, ທັງຕົນເອງກໍ
ບໍ່ຄິດຢາກຈະມີຄວາມເປັນອົສະຣະພາບໄປຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນັ້ນ ເລີຍ,
ທັງບໍ່ຍອມຢາກເຂົ້າມາຢູ່ໃຕ້ພຣະບາຣະມີຂອງພຣະອົງ ແລ້ວ
ຈະໃຫ້ພຣະອົງກະທຳສົ່ງໃດຕົນອີກສຳລັບພວກເຮົາ? ພວກເຮົາເປັນ
ຜ່າຍຜັກຳລາຍຕົນເອງດ້ວຍການປະຕິເສດຕໍ່ຄວາມຮັກຂອງ ອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງດີດ້ານຫົວແຂງ.
ຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີໄດ້ມີຄຳ ຕັດເອົາໄວ້ດັ່ງນີ້ " ມາເຖີດ, ບັດນີ້ກໍເປັນລັກຽມຍາມດີແລ້ວ,
ນີ້ກໍເປັນວັນເວລາແຫ່ງການໃຜດ ໃຫ້ລັອດແລ້ວ" (2 ໂກຣິນ ໂທ[2Corinthians]6:2), " ວັນນີ້
ຖ້າທ່ານຫາກໄດ້ຍິນ ສຽງຂອງພຣະອົງ ແລ້ວກໍຈົ່ງຢາທຳໃຈຂອງຕົນເອງໃຫ້ແຂງ ກະດ້າງໄປເລີຍ" (ຮິບຣ.
3:7,8). {SCL 58.1}

" ມະນຸດມັກມອງເບິ່ງທີ່ໃບໜ້າ ແຕ່ພຣະເຈົ້າພັດ ມອງ ເບິ່ງທີ່ຫົວໃຈ" (1 ຊາມເອນ[1Samuel] 16:17),
ຫົວໃຈຂອງມະນຸດນັ້ນປະກອບດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ ຂັດແຍ້ງປົວະ ປັກກັນລະຫວ່າງຄວາມສຸກໃຈ ແລະ
ຄວາມເສົ້າໃຈ, ມີຄວາມລັມ ຫລົງແລະບໍ່ແນ່ນອນ, ມີຄວາມບໍ່ບໍຣິສຸດແລະລ້ວງຢ່າງມາກ
ມາຍກ່າຍກອງ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຮູ້ດີເຖິງຄວາມຄິດຈິດໃຈ
ແລະຄວາມມັ່ງຫວັງຕັ້ງໃຈທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ. ຢ່າງໃດກໍດີ, ຈົ່ງ
ກ້າວເດີນເຂົ້າໄປຫາພຣະອົງພ້ອມກັບຮອຍດ່າງດ່າແຫ່ງຊີວິດຂອງ ທ່ານນັ້ນເສຍເຖີດ.
ຈົ່ງທຳຕົນໃຫ້ເປັນເໝືອນດັ່ງທີ່ຜູ້ຂຽນບົດເພງ
ສັນລະເສີນທີ່ໄດ້ກ່າວເອົາໄວ້ຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີນັ້ນເສຍເຖີດ
ແລ້ວຫັນມາເປີດເຜີຍທຸກຫ້ອງຫົວໃຈຂອງຕົນຕໍ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນ ພຣະອະລະຫັນ
ແລະຈົ່ງກ່າວຄຳຮ້ອງຂໍອອກມາວ່າ: " ຂ້າແດ່ອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໃຜດຈົ່ງໄດ້ສັນລະສຸດເບິ່ງຕົວຂ້ານອ້ຍນີ້
ເຖີດ ແລະ ຈົ່ງມາຮູ້ໃຈຂ້ານອ້ຍນີ້ເຖີດ: ໃຜດຈົ່ງເຂົ້າມາ ທົດສອບຕົວຂ້ານອ້ຍ ແລະ
ຈົ່ງຮູ້ຄວາມຄິດຈິດໃຈຂອງຂ້າ ນອ້ຍນີ້ເຖີດ: ແລະຈົ່ງມອງເຫັນທາງຊົ່ວຮ້າຍໃນຕົວຂ້າ
ນອ້ຍນີ້ແລະໃຜດຈົ່ງໄດ້ນຳພາຂ້ານອ້ຍໃຫ້ເດີນ ໄປຕາມ ເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມອະມະຕະດ້ວຍເຖີດ"
(ເພງສັນລະເສີນ 139:23,24). {SCL 58.2}

ຫລາຍຄົນກໍພາກັນມີຄວາມເຊື່ອຕໍ່ຄວາມຮູ້ປັນຍາ, ເຊື່ອ ຕໍ່ຄວາມດີຂອງຮູບນອກຂອງຄົນ,
ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນຢູ່ໃນຫົວໃຈ ຂອງພວກເຂົາກໍຍັງຄົງມີຄວາມສັກກະປົກຢູ່. ທ່ານຈົ່ງໄຫວ້ອນ
ດ້ວຍຄຳວ່າ: " ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໃຜດຈົ່ງໄດ້ເປັນ
ຮະມັຕສ້າງໃຫ້ຂ້ານອ້ຍໄດ້ມີຫົວໃຈອັນຂາວສະອາດ ແລະ
ຈົ່ງຟື້ນຟູເອົາຈິດວິນຍານອັນຊອບທັມໃຫ້ເຂົ້າມາຢູ່ໃນຕົວ ຂ້ານອ້ຍດ້ວຍເຖີດ" (ເພງສັນລະເສີນ 51:10).
ຂໍໃຫ້ທ່ານຈົ່ງ ເປັນຄົນສຸຈຣິດຕໍ່ຕົນເອງດ້ວຍເຖີດ. ທ່ານຈົ່ງເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມຕັ້ງ
ໜ້າບຸກບັນຄ້າຍດັ່ງວ່າຊີວິດຂອງ ທ່ານນັ້ນພວມກຳລັງຕົກຢູ່ໃນພ້ອຍ ອັນຕະລາຍຢູ່ແລ້ວ.
ນີ້ເປັນບັນຫາທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂລະ ຫວ່າງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກັບຕົວຂອງທ່ານເອງ
ແລະການແກ້ໄຂ ດັ່ງກ່າວກໍເປັນການຕັດສິນເຖິງຄວາມອະມະຕະ. ສ່ວນຄວາມຫວັງ
ແບບເປົ່າລ້ຳບໍ່ມີຄວາມຈິງຈັ່ງນັ້ນກໍມີແຕ່ຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງ
ຄວາມພັງພິນາດຂອງທ່ານເອງພຽງເທົ່ານັ້ນ. {SCL 59.1}

ຈົ່ງສັກສາຮຳຮຽນດ້ວຍການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານ
ມາເຖີດ, ຈົ່ງພາກັນເຂົ້າມາສັກສາຮຳຮຽນພຣະວໍຈນະ ຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານ.
ໂດຍຜ່ານກົດໝາຍ ພຣະບັນຍັດຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະການດຳລົງຊີວິດຂອງພຣະ ຄຣິສຕ
ນັ້ນພຣະວໍຈນະຂອງພຣະເຈົ້າ (ຫລືວ່າພຣະຄຳພີ-ຜູ້ແປ)

ໄດ້ເປັນຜູ້ນຳສະເໜີໃຫ້ທ່ານໄດ້ຮັບລັກກັບບັນດາຫລັກການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແຫ່ງຄວາມສັກສິດບໍ່ຮິສດ ເຊິ່ງຖ້າຫາກຂາດສິ່ງດັ່ງກ່າວໄປແລ້ວ "ກັບມືຜູ້ໃດອີກຈະສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າໄດ້" (ຮິບຣ. 12: 14). ພຣະຄາພີຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ມີຄວາມ ເຂົ້າໃຈໃນຄວາມບາບ, ເປັນຜູ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນເຖິງເສັ້ນທາງແຫ່ງ ຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງແຈ້ງແຈ່ງ. ທ່ານຈົ່ງມີຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ພຣະ ວໍລະນະຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເສັ້ນເຖິດ ເພາະວ່າ ນັ້ນຄືພຣະສຸສະ ສຽງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກຳລັງເວົ້າຈາກສົນທະນາຕໍ່ຊີວິດຈິດໃຈຂອງ ທ່ານນັ້ນຢູ່. {SCL 60.1}

ເມື່ອທ່ານຫາກໄດ້ ເຫັນເຖິງຄວາມຊົ່ວຊ້າລວລາມຂອງ ຄວາມບາບ ແລະເຫັນສະພາບຂອງຕົວທ່ານທີ່ຍິ່ງໃນສະພາວະຄວາມ ຈົງຂອງມັນໃນເວລານີ້ ແລ້ວທ່ານກໍຈົ່ງຢ່າໄດ້ເກີດມີຄວາມທັຖອຍ ນ້ອຍໃຈໄປເລີຍ, ເພາະວ່າການທີ່ ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າຊົງໄດ້ສະ ເດັດລົງມາໃນໂລກນີ້ ກໍແມ່ນເພື່ອຈະໄດ້ໃຫ້ການ ໂຜດຜາຍເອົາ ພວກຄົນບາບທັງລາຍໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນນັ້ນເອງ. ບໍ່ມີ ຄວາມຈາເປັນໃດເລີຍທີ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມ ຂອງຕົນເພື່ອໃຫ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕ້ອງເກີດມີຄວາມພໍພຣະທັຍ ນຳ, ເພາະສິ່ງນັ້ນກໍຄື - ຄວາມຮັກອັນປະເສີດເລີດລ້ຳ! ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ເຊິ່ງສະຖິດຢູ່ໃນອົງ ພຣະຄຣິສຕ໌ ນັ້ນເອງ "ຊົງເປັນຜູ້ ທຳໃຫ້ໂລກມະນຸດໄດ້ຫັນມາຄືນດີກັບພຣະອົງ " (2 ໂກຣິນທຽນ 5:19).

ພຣະອົງຊົງໃຊ້ຄວາມຮັກຢ່າງເມດຕາບານຂອງພຣະອົງ ເພື່ອດຶງດູດເອົາຊີວິດຈິດໃຈຂອງພວກມະນຸດໃນຖານະທີ່ເປັນພວກ ລຽງທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງທີ່ກຳລັງພາກັນຫລົງຜົດຢູ່ນັ້ນ. ບໍ່ມີບິດາ ມານດາຈາກເມືອງມະນຸດຜູ້ໃດອີກແລ້ວທີ່ຈະມີຄວາມອົດທົນຕໍ່ພວກ ລຽງທີ່ຫລົງຜົດຂອງຕົນເໝືອນດັ່ງທີ່ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງມີຕໍ່ ພວກຄົນຜູ້ເຊິ່ງພຣະອົງເອງຊົງໄດ້ສະເດັດລົງມາເພື່ອໃຜດປະທານ ໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ. ບໍ່ມີມະນຸດຜູ້ໃດອີກແລ້ວທີ່ຈະ ຮຽກຮ້ອງເອົາຜູ້ເປັນຄົນພານນັ້ນ ດ້ວຍຄວາມນັ້ມນວນອ່ອນ ຫວານເໝືອນດັ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານີ້. ບໍ່ມີສິບບໍ່ມີປາກຂອງມະນຸດ ຜູ້ໃດອີກແລ້ວທີ່ຈະມາໃຊ້ຄວາມເວົ້າອັນນັ້ມນວນອ່ອນຫວານກັບຄົນ ຜູ້ຫລົງຜົດເໝືອນດັ່ງພຣະອົງນີ້. ຄຳໝັ້ນສັນຍາແລະຄຳຕັກຕອນ ທັງໝົດຂອງ ພຣະອົງນັ້ນກໍລ້ວນແຕ່ເປັນການສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນ ເຖິງຄວາມຮັກຂອງ ພຣະອົງທີ່ຈະຫາຄຳເວົ້າອັນໃດມາພັນລະນາ ບໍ່ໄດ້ເລີຍ. {SCL 61.1}

ເມື່ອໃດທີ່ສາຕານ (Satan) ຫາກກັບເຂົ້າມາເວົ້າໃຫ້ ທ່ານວ່າ ທ່ານນັ້ນກໍເປັນຄົນຜູ້ມີຄວາມບາບໜາສາໂຫດຜູ້ໜຶ່ງ, ເຖິງ ຢ່າງໃດກໍຈົ່ງຢ່າລົມມອງໄປຫາ ອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນພຣະ ເຈົ້າຜູ້ໃຜດໃຫ້ລອດຂອງທ່ານແລະ ຈົ່ງກ່າວເຖິງພຣະເດດພຣະ ຄນຂອງພຣະອົງ. ການເອົາສາຍຕາມາຈ້ອງມອງໄປຫາຄວາມ ເປັນແສງສະຫວ່າງທີ່ເພິ່ງພົ້ນອອກມາຈາກພຣະອົງນັ້ນກໍຈະເປັນ ການຊ່ວຍຕົວຂອງທ່ານໄດ້, ໃຫ້ທ່ານຈົ່ງເປັນຜູ້ທີ່ຫັນມາຍອມຮັບ ຮູ້ຄວາມບາບຂອງຕົນ, ແຕ່ໃຫ້ບໍ່ອອກກ່າວຕໍ່ຜູ້ເປັນຜົມມານນັ້ນ ເສຍວ່າ " ພຣະເຢຊູ ຄຣິສຕ໌ຊົງໄດ້ສະເດັດລົງມາໃນໂລກ ນີ້ເພື່ອໃຜດເອົາຄົນບາບທັງຫລາຍ ໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດ ພົ້ນ" (1 ຕີໂມທີ 1:15) ແລະ ທ່ານກໍຈະໄດ້ຄວາມລອດພົ້ນດ້ວຍ ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງທີ່ຈະຫາສິ່ງໃດມາປຽບບານບໍ່ໄດ້. ພຣະເຢ ຊູເຈົ້າເຄືອໄດ້ຖາມທ່ານສົມອນ (Simon) ກ່ຽວເລື່ອງຂອງລູກໜີ້ ສອງຄົນນັ້ນວ່າ: ມີຜູ້ໜຶ່ງຕິດໜີ້ເຈົ້ານາຍຂອງຕົນພຽງເລັກນ້ອຍ, ແຕ່ສ່ວນອີກລູກໜີ້ຜູ້ໜຶ່ງນັ້ນກໍຊ້າພັດຕິດໜີ້ເຈົ້ານາຍຂອງຕົນເປັນ ຈຳນວນອັນມະຫາສານ. ສ່ວນນາຍຜູ້ເປັນເຈົ້າໜີ້ໃຈດີກໍໄດ້ ໃຫ້ອະ ພິຍໄແກທັງສອງຄົນເຂົ້າເຫລົ້ານັ້ນເທົ່າທຽມກັນ. ຈາກນັ້ນ ອົງພຣະ ຄຣິສຕ໌ຈົ່ງໄດ້ຖາມທ່ານສົມອນວ່າ ລູກໜີ້ຜູ້ໃດຈະຮັກເຈົ້ານາຍຂອງ ເຂົາມາກກວ່າ. ສ່ວນທ່ານສົມອນກໍໄດ້ຕອບວ່າ: " ກໍແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກເຈົ້າໜີ້ໃຫ້ອະພິຍໄມາກກວ່ານັ້ນເອງ" (ລູກາ [Luke]7:43). ພວກເຮົາທັງຫລາຍກໍເປັນຄົນບາບໜີ້ເໝືອນ ກັນທັງນັ້ນ, ແຕ່ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າຊົງໄດ້ສະເດັດລົງມາສົ່ງພຣະ

ຊົນເຜົ່າຈະໃຫ້ພວກເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ພາກັນຮັບການໃຫ້ອະພິຍໄທດ.
ຄຸນງາມຄວາມດີທີ່ມາຈາກການເສຍສະຫລະຄັ້ງມະຫາວິຣະ ກັມຂອງ
ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ນັ້ນກໍເປັນສິ່ງພຽງພໍແລ້ວສາລັບການນາ
ເອົາໄປຖວາຍຕໍ່ອົງພຣະເທພບົດາເຈົ້າເພື່ອຂໍຄວາມອະພິຍໄທດ
ໃຜດໃຫ້ມະນຸດພວກເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຮັບຄວາມລອດພັນ. ຜູ້ໃດທີ່
ໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະພິຍໄທດຈາກພຣະອົງມາກກວ່າ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະຮັກ
ພຣະອົງມາກໜັກແລະເຂົາກໍຈະຫຍັບເຂົ້າໄປຢູ່ໃກ້ກັບພຣະທີ່ນັ້ນ ເພື່ອຢືນຢົມພຣະອົງຢ່າງໃກ້ຊິດ
ແລ້ວກໍຈະຮ້ອງເພງສັນລະເສີນ ພຣະອົງຕໍ່ຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະຕໍ່ການເສຍສະຫລະເພື່ອ
ຄວາມອະມະຕະຄັ້ງນັ້ນ. {SCL 62.1}

ຍິ່ງພວກເຮົາມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ
ເລິກເຊິ່ງພຽງໃດກໍຍິ່ງພາໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນເຖິງ
ຄວາມຊົ່ວຊ້າເລວຊາມແຫ່ງຄວາມບາບຂອງຕົນ. ເມື່ອໃດທີ່ພວກ
ເຮົາເຂົ້າໃຈໄດ້ໃນຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ໃຜດປະ ທານມາໃຫ້ພວກເຮົາ,
ເມື່ອໃດທີ່ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈໄດ້ໃນຄວາມ ໝາຍອັນເລິກເຊິ່ງບາງປະການທີ່ມີຢູ່ ໃນການເສຍສະຫລະອັນມະ
ຫາສານເຊິ່ງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ຊົງໄດ້ອົບທົບໄປເພື່ອມະນຸດເຮົາທັງ ຫລາຍ
ນັ້ນແລ້ວຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາກໍຈະເກີດມີຄວາມອ່ອນໄຫວ
ອ່ອນຄວາມຮູ້ສຶກໃນຄວາມຮັກອັນປະເສີດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ເພາະວ່າພວກເຮົາໄດ້ເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຈະຍອມຮັບສາລະພາບ ຕໍ່ຄວາມຜິດຄວາມບາບຂອງຕົນ./.
{SCL 63.1}

ບົດທີ 4—ການຍອມຮັບສາລະພາບ

ຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີຍັງມີຄຳສຳພາສິດກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ: "ຜູ້ໃດທີ່ໃຊ້ອົງອຳຄວາມຜິດຄວາມບາບຂອງຕົນເອົາໄວ້ເຂົາ ກໍຈະບໍ່ມີຄວາມຈະເຣນຂຶ້ນໄດ້, ແຕ່ສ່ວນຜູ້ໃດທີ່ຍອມຮັບສາລະພາບແລະປະລະຄວາມຊົ່ວຊ້າເລວຊາມຂອງຕົນນັ້ນ ເຂົາກໍຈະຖືກເມດຕາສົງສານ" (ສຸພາສິດ 28:13). {SCL 64.1}

ເງື່ອນໄຂສຳລັບການ ຈະໄດ້ຮັບມາເຊິ່ງຄວາມເມດຕາກະ
ຣນາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນກໍກະທັດລັດງ່າຍດາຍ, ຖືກຕ້ອງ ເປັນທັມແລະສົມເຫດສົມຜົນ, ເພື່ອຈະໄດ້ມາເຊິ່ງຄວາມອະພິຍໄທດ ຕໍ່ຄວາມບາບຂອງພວກເຮົານັ້ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ທວງໃຫ້ພວກເຮົາຕ້ອງກະທຳສິ່ງໃດທີ່ເປັນການງານອັນໜັກໜາໄປເລີຍ. ພວກເຮົາກໍບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນເລີຍທີ່ຈະໄປເສຍເວລາເພື່ອ ທຳຕົນໃຫ້ກາຍເປັນນັກບວດນັກບຸນເຊິ່ງຕ້ອງອອກເດີນທາງ ເປັນຄົນພະເນຈອນໄປສູ່ເຂດແດນແຄວ້ນຖິ້ນອັນກວ້າງໄກແລ້ວທຳໃຫ້ຮ່າງກາຍຂອງຕົນຕ້ອງອົດເມື່ອຍໂຫຍຫົວເຈັບບວດທໍລະມານໂດຍແນໃສ່ຈຸດປະສົງເພື່ອຈະມອບກາຍຖະຫວາຍຊີວິດຂອງຕົນຕໍ່ພຣະເທພ ເຈົ້າ ຫລື ເພື່ອຈະໃຫ້ຄວາມບາບຂອງຕົນໄດ້ຖືກລົບລ້າງໄປ. ຜູ້ໃດທີ່ຍອມຮັບສາລະພາບຄວາມຜິດຄວາມບາບແລະຍອມປະຖິ້ມຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເລວຊາມຂອງຕົນໄປນັ້ນເຂົາເອງກໍຈະໄດ້ຮັບ ຄວາມເມດຕາສົງສານຈາກພຣະອົງເຈົ້າ. {SCL 64.2}

ຜູ້ເປັນອັດສາວົກຂອງ ອົງພຣະເຢຊູທ່ານໜຶ່ງໄດ້ກ່າວເອົາ ໄວ້ວ່າ: "ຈົ່ງຍອມຮັບສາລະພາບຄວາມຜິດຂອງທ່ານຕໍ່ກັນ ແລະກັນເສຍເຖດິເພື່ອຕົນຈະໄດ້ຫາຍດີ" (ຢາໂກໂບ [James] 5:16). ຈົ່ງຍອມຮັບສາລະພາບຄວາມບສບຂອງທ່ານ ຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ຊົງມີອຳນາດແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວທີ່ຈະໃຫ້ອະພິຍ ຕໍ່ຄວາມບາບເຫລົ່ານັ້ນ ແລະຈົ່ງຍອມຮັບສາລະພາບຄວາມຜິດ ພາດຂອງພວກທ່ານຕໍ່ກັນແລະກັນ. ຖ້າທ່ານຫາກໄດ້ມຳໃຫ້ຜູ້ໃດທີ່ ເປັນເພື່ອນຫລື ຄົນຂ້າງຄຽງຂອງທ່ານຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມຜິດອົກ ຜິດໃຈໄປທ່ານກໍຈະຕ້ອງໄປສະແດງເຖິງການຍອມສາລະພາບຜິດ ຂອງຕົນ, ສ່ວນໜ້າທີ່ຂອງຝ່າຍຜູ້ທີ່ຖືກທຳໃຫ້ຜິດໃຈນັ້ນກໍຄືຈະຕ້ອງ ໃຫ້ອະພິຍຕໍ່ທ່ານດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ທ່ານຕ້ອງເຂົ້າໄປຍອມຂໍອະພິຍໄທດຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພາະວ່າຄົນຜູ້ທີ່ທ່ານໄດ້ທຳໃຫ້ເຂົາຕ້ອງຜິດໃຈໄປນັ້ນເຂົາກໍຄືລູກຫລານຂອງ ພຣະເຈົ້າຜູ້ ໜຶ່ງ, ເພາະສະນັ້ນການໄປທຳໃຫ້ເຂົາໄດ້ເກີດມີຄວາມຜິດອົກຜິດ ໃຈນັ້ນກໍຕ່າງຫຍັງຈາກການທີ່ທ່ານໄດ້ກະທຳຄວາມບາບຜ່ານຜົນຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຊິ່ງເປັນຜູ້ຊົງໃຫ້ການເນຣະມິຕສ້າງແລະເປັນ ພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດໃຫ້ລອດຂອງເຂົາ. ທ່ານຈົ່ງນຳເອົາເຮືອງລາວທັງ ໜຶ່ງໄປສະເໜີໃຫ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນຜູ້ຊົງກາງແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ, ເພາະພຣະອົງນັ້ນເອງຊົງເປັນພຣະມະຫາບຸໂຣຫິດຂອງພວກເຮົາ, "ຜູ້ເຊິ່ງເຄີຍໄດ້ຜ່ານການທົດສອບໃນທຸກດ້ານເໝືອນດັ່ງພວກເຮົາ ແຕ່ເຖິງບານນັ້ນກໍຍັງບໍ່ມີຄວາມບາບໃດໆຕົດຕົວເລີຍ" "ພຣະອົງຊົງມີຄວາມເມດຕາສົງສານຕໍ່ຄວາມອ່ອນເພຍທັງສິ້ນຂອງພວກ ເຮົາ" (ຮິບຣ 4:15)ແລະ ພຣະອົງກໍຊົງມີຣິເດດທີ່ຈະສາລະສະ ສາງເອົາພວກເຮົາໃຫ້ຂ້າວສະອາດໄປຈາກຮອຍດ່າງດາ, ຈາກຄວາມຜິດພາດທຸກປະການ. {SCL 65.1}

ຜູ້ໃດທີ່ຍັງບໍ່ທັນອ່ອນຍອມມອບຊີວິດຈິດໃຈຂອງ ຕົນຕໍ່ອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະຍັງບໍ່ທັນຍອມຮັບສາລະພາບຕໍ່ຄວາມຜິດຂອງຕົນເທື່ອນັ້ນສະແດງວ່າເຂົາເອງກໍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ປະຕິບັດຕາມເງື່ອນ

ໄຂຂໍສຳຄັນທີ່ຈະພາໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍອມຮັບເຂົ້າໄດ້. ຖ້າວ່າພວກ
ເຮົາຫາກຍັງບໍ່ທັນໄດ້ລອງຍອມຮັບສາລະພາບຄວາມຜິດຄວາມ
ບາບອັນຈະພາໃຫ້ຕົນບໍ່ເກີດມີຄວາມກົນແໜງໃຈໃນພາຍໜ້າ ແລະ
ຖ້າວ່າພວກເຮົາຫາກຍັງບໍ່ທັນໄດ້ທຳໃຈຂອງຕົນ ໃຫ້ຖ້ອມລົງເພື່ອ
ຍອມຮັບສາລະພາບຄວາມບາບຂອງຕົນດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ ແລະບໍ່
ທັນໄດ້ສະແດງຄວາມໜ້າຍແໜງຕໍ່ຄວາມເລວຊາມຂອງຕົນນັ້ນ
ແລ້ວກໍສະແດງວ່າຕົນເອງກໍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຊອກສະແຫວງຫາການ ໃຫ້ອະພິຍ
ຕໍ່ຄວາມບາບຂອງຕົນນັ້ນດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈເທື່ອ ແລະ
ຖ້າຫາກຍັງບໍ່ທັນໄດ້ກະທຳສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນມາກ່ອນແລ້ວກໍສະແດງ ວ່າທ່ານກໍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບເອົາຄວາມ
ສັນຕິພາບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ນັ້ນເທື່ອ. ມີແຕ່ເຫດຜົນອັນດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະພາໃຫ້ຄວາມບາບທີ່
ຜ່ານມາຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບການອະພິຍໂທດ - ສິ່ງນັ້ນກໍຄືການ
ທີ່ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງການຢາກຖອມໃຈຂອງຕົນລົງ ແລະບໍ່ຢາກຍອມ
ປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂທີ່ໄດ້ວາງເອົາໄວ້ຢູ່ ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີເຊິ່ງ ເປັນ
ພຣະວັຈນະແຫ່ງສັຈທັມຄວາມຈິງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ.
ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ກ່າວມານັ້ນກໍໄດ້ມີຄຳແນະນຳເອົາໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນຢູ່ ແລ້ວ.
ການຍອມຮັບສາລະພາບຕໍ່ຄວາມບາບນັ້ນບໍ່ວ່າຈະເປັນໄປ ຢູ່ໃນຮູບການໃດ,
ຢູ່ຕໍ່ໜ້າຊຸມນຸມຊົນຫລືວ່າໃນຖານສ່ວນຕົວກັບອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຕາມລ້ວນແຕ່
ຈະຕ້ອງຖືກກະທຳໄປດ້ວຍຄວາມ ຕົນຕົວສະໝັກໃຈແລະຈາກໃຈຈິງແທ້. ການໃຊ້ວິທີບິບັບງັດກັນຢູ່
ໃນ ສິ່ງນີ້ແມ່ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການກະທຳໄປແບບ ມະລັມມະລ້ວຍ,
ຖືເບົາເອົາງ່າຍຫລືວ່າການບັງຄັບຕໍ່ຄົນຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່
ທັນເຂົ້າໃຈໃດໃນຄວາມຊົ່ວຊ້າເລວຊາມແຫ່ງຄວາມບາບຂອງຕົນ ນັ້ນ ກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້.
ມີແຕ່ການຍອມຮັບສາລະພາບທີ່ອອກມາຈາກ ສ່ວນເລິກ ຂອງຫົວໃຈພຽງເທົ່ານັ້ນຈິ່ງຈະເປັນທີ່
ຍອມຮັບເອົາໄດ້ ຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ຊົງມີຄວາມເມດຕາສົງສານຢ່າງຖ້ວມ ລົ້ນ.
ຢູ່ໃນບົດເພງສັນລະເສີນຂອງໜັງສື ພຣະຄຳພີເຊິ່ງກ່າວ ເອົາໄວ້ວ່າ: “ອົງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຢູ່ໃກ້ກັບພວກຄົນຜູ້ທີ່ມີຫົວ ໃຈອັນແຕກຫັກແລະ
ໃຜດເອົາຜູ້ທີ່ໄດ້ຖ້ອມໃຈຂອງຕົນນັ້ນ ໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ” (ເພງສັນລະເສີນ 34:18). {SCL 66.1}
ຈົ່ງມີຄວາມລະອຽດຊັດເຈນ ໃນການຍອມຮັບສາລະພາບ
ຕໍ່ຄວາມບາບທີ່ມີຢູ່ໃນຕົວຂອງທ່ານນັ້ນການຍອມຮັບສາລະພາບຕໍ່
ຄວາມບາບທີ່ເທົ່າຈົງນັ້ນຍາມໃດກໍມີລັກສະນະລະອຽດຊັດເຈນ ແລະ
ຕ້ອງຍອມຮັບຮູບໃນຄວາມບາບອັນລະອຽດໃດໜຶ່ງທີ່ຕົນໄດ້ກະທຳ ມາ.
ຄວາມຜິດຄວາມບາບນັ້ນກໍມີຫລາຍລັກສະນະ, ບາງຢ່າງກໍ
ອາດຈະສາມາດນຳເອົາໄປຂາບທຸນຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຕ່ພຽງ ຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່
ບາງຢ່າງກໍອາດຈະນຳເອົາໄປ ຂໍໃຫ້ຂອະ ພິຍຈາກຄົນຜູ້ທີ່ຕົນໄດ້ທຳໃຫ້ເຂົ້າຕ້ອງ
ໄດ້ຮັບຄວາມຜິດອົກຜິດໃຈ ໄປ ແລະ ອີກບາງຢ່າງກໍຄວນຈະຕ້ອງຖືກນຳເອົາ ໄປຍອມຮັບສາ
ລະພາບຢູ່ຕໍ່ໜ້າຊຸມນຸມຊົນ. ແຕ່ການຍອມຮັບສາລະພາບທຸກ
ຢ່າງນັ້ນກໍຈະຕ້ອງມີລັກສະນະເປັນຄວາມລະອຽດແນ່ນອນ, ຖືກ
ຕາມເປົ້າໝາຍແລະຈະຕ້ອງຍອມຮັບເອົາແຕ່ຄວາມຜິດຄວາມ ບາບທີ່ຕົນໄດ້ກະທຳລົງໄປເທົ່ານັ້ນ. {SCL
67.1}
ຢູ່ໃນຍຸກສະໄໝຂອງທ່ານຊາມເອລ (Samuel) ເຊິ່ງຜູ້
ເປັນນັກພະຍາກອນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນພວກໄພ່ພົນອິສະ ເອລ (Israel)
ກໍພາກັນເອົາຕົວຫ່າງເຫນືອອອກ ໄປຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກຕົນນັ້ນເປັນອີກຄັ້ງໃໝ່.
ພວກເຂົາຈິ່ງເປັນຜ່າຍ ທີ່ໄດ້ພາກັນຮັບເອົາເຄາະຢອນຜົນສະທ້ອນຕາມມາຈາກຄວາມ

ເຂົາເຈົ້າເຫາກຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເອົາຕົວເຂົ້າໄປຢູ່ໃຕ້ພະລັງຂອງການ
ອົບຮົມບົ່ມສອນຈາກອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຶກແລ້ວເຂົາຜູ້ນັ້ນ ກໍຍັງ ຈະກາຍເປັນຄົນຫຼືໜວກຕາບອດ
ໂດຍຍັງບໍ່ທັນເຫັນຄວາມບາບ ຂອງຕົນນັ້ນຢູ່ຕໍ່ໄປ. ການຍອມຮັບສາລະພາບຂອງເຂົາກໍຈະບໍ່ເປັນ
ໄປດ້ວຍຄວາມເອົາໃຈໃສ່ເອົາໃຈ. ທຸກຄັ້ງທຸກຄາວທີ່ເຂົາກ່າວຍອມ
ຮັບຮູ້ຄວາມຜິດພາດຂອງຕົນນັ້ນເຂົາກໍມີແຕ່ຈະເຕີມຄຳຂໍໃຫດຂໍ
ອະພິຍາຍການກະທຳຂອງຕົນດ້ວຍການແກ້ຕົວຢ່າງນັ້ນຢ່າງນີ້ຢູ່ຕະ ຫລອດ. {SCL 71.1}

ຄວາມຮູ້ສຶກອັບອ້າຍແລະເບື້ອໜ້າຍ
ຫລັງຈາກທີ່ທ່ານອາດາມແລະນາງເອວາ (Adam and Eve) ໄດ້ພາກັນກິນຜົນໄມ້ທີ່ຕ້ອງຫ້າມນັ້ນແລ້ວ
ພວກເພິ່ນ ກໍຈົ່ງພາກັນເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກອັບອ້າຍຂາຍໜ້າແລະເບື້ອໜ້າຍຂຶ້ນ ມາ.

ເລີ່ມແລກພວກເພິ່ນກໍມີແຕ່ຄິດວ່າຈະຂໍໃຫດຂໍອະພິຍາຍໃນການທີ່
ຕົນໄດ້ກະທຳຄວາມບາບລົງໄປນັ້ນຢ່າງໃດ ແລະຈະພາກັນຫລີກ
ເວັ້ນຄວາມຕາຍທີ່ຈະມານັ້ນໄດ້ຢ່າງໃດພຽງເທົ່ານັ້ນ. ເມື່ອເວລາ
ທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສອບຖາມກ່ຽວກັບເຮືອງຄວາມບາບຂອງ ພວກກ່ຽວແລ້ວ
ທ່ານອາດາມກໍໄດ້ໂຍນເອົາຄວາມຜິດນັ້ນໃຫ້ຕົກໄປ ເປັນຜ່າຍຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສ່ວນໜຶ່ງ ແລະ
ຍົກໃຫ້ຜູ້ເປັນຄູ່ ຮ່ວມຊີວິດຂອງຕົນນັ້ນອີກສ່ວນໜຶ່ງ ໂດຍກ່າວຫາວ່າ: "ຜູ້ຍິງທີ່ພຣະ
ອົງໄດ້ມອບໃຫ້ມາຢູ່ກັບຂ້ານອ້ຍນັ້ນເຂົາກໍໄດ້ເອົາ ໝາກໄມ້ ນັ້ນມາຍິນໃຫ້ຂ້ານອ້ຍແລ້ວຂ້ານອ້ຍກໍໄດ້ກິນ"

ສ່ວນຜ່າຍທີ່ເປັນຜູ້ຍິງກໍໄດ້ໂຍນເອົາຄວາມຜິດ ນັ້ນໄປໃສ່ໃຕ້ໂດຍກ່າວວ່າ:

"ໆໃຕນັ້ນໄດ້ລ້ວງຂ້ານອ້ຍແລະຂ້ານອ້ຍກໍໄດ້ກິນ" (ໜັງສືບັນ ປະຖົມມະການ 3:12,13).

ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງສ້າງໃຫ້ມັງເກີດ ຂຶ້ນມາ? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ມັນ ເຂົ້າມາໃນສວນ
ເອເດນ(Eden)? ນາງໄດ້ນຳເອົາຄຳຖາມເຫລົ່ານີ້ມາເປັນຂໍ້ອ້າງ ເພື່ອແກ້ຕົວຕໍ່
ການກະທຳບາບຂອງຕົນແລະເພື່ອໂຍນເອົາຄວາມ ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການລົ້ມລະລາຍຂອງພວກຕົນນັ້ນ
ໃຫ້ຕົກໄປເປັນ ຜ່າຍຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ທີ່ມາຂອງການແກ້ຕົວແບບ
ນີ້ກໍມີຈຸດເລີ່ມຕົ້ນອອກຈາກເຈົ້າພໍ່ກິນລວງແລະກໍໄດ້ສົ່ງຜົນສະທ້ອນ
ໄປເຖິງພວກລູກຫລານເຫລົ່ານັ້ນຂອງທ່ານອາດາມສືບຕໍ່ກັນ ໄປ.

ການຍອມຮັບສາລະພາບແບບນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະວິນຍານ ຂອງ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍແລະກໍເປັນທີ່ຮັບເອົາບໍ່ໄດ້ສຳລັບພຣະອົງ.

ການຍອມຮັບສາລະພາບທີ່ແທ້ຈິງນັ້ນກໍຈະ

ຕ້ອງຊຸກນຳເອົາຄົນໃຫ້ເກີດມີຄວາມຍິນດີມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ ຄວາມຜິດຂອງຕົນຢ່າງເຕັມສ່ວນ
ແລະ ຍອມຮັບເອົາຄວາມຜິດ ຂອງຕົນນັ້ນໂດຍປາສຈາກການລ້ວງແລະໜ້າໃຫວຫລັງຫລອກ ໃດໆ.

ເມື່ອຄົນເຮົາຫາກປະພຶດຕົນເໝືອນດັ່ງນາຍພາສີທີ່ໜ້າສັງ ເວດຜູ້ໜຶ່ງເຊິ່ງຮອດບໍ່ຫານ
ທີ່ຈະແຫຼ່ງນໜ້າແນມເບິ່ງທ້ອງຟ້ານັ້ນ ເຂົາກໍຈະຮ້ອງກ່າວວ່າ: "ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໃຜດຈົ່ງມີ
ຄວາມເມດຕາບານຕໍ່ຂ້ານອ້ຍຜູ້ເປັນຄົນບາບນີ້ດ້ວນ". ຜູ້ໃດທີ່ຍິນ

ຍອມຮັບຮູ້ຄວາມຜິດຄວາມບາບຂອງຕົນເຂົາກໍ ຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ ອະພິຍາຍໃຫດ
ເພາະວ່າອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າຈະນຳເອົາ ພຣະໄລຫົດຂອງ ພຣະອົງມາເປັນສິ່ງປົກປ້ອງຕໍ່ຄົນຜູ້ທີ່
ຍອມຮັບສາລະພາບຕໍ່ຄວາມ ບາບຂອງຕົນນັ້ນ. {SCL 71.2}

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ມັກການແກ້ຕົວ

ຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພິກັມຫລາຍເຮືອງ ທີ່ໄດ້ຖືກນຳມາສະ
ເໜີເປັນຕົວຢ່າງກ່ຽວກັບການຍອມຮັບສາລະພາບ ແລະ ການ

ຍອມຖອມຕົວລົງຢ່າງແທ້ຈິງເຊິ່ງໄດ້ສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງ ການຍອມຮັບສາລະພາບທີ່ໄດ້ດຽວຕໍ່
ຄວາມບາບແລະບໍ່ໃຊ້ ຄວາມພະຍາຍາມໃດໆເພື່ອຈະນຳມາແກ້ຕົວ. ອາຈານໂປນຜູ້ເປັນ ອັດສາວິກຂອງ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນກໍບໍ່ເຄີຍໄດ້ເຊື່ອອາຄວາມ ບາບຂອງຕົນເອົາໄວ້ເລີຍ.

ເພິ່ນໄດ້ເປີດເຜີຍມັນອອກມາໂດຍບໍ່ໄດ້ ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມແຕ່ຢ່າງໃດທີ່ຈະບັນທອນມັນລົງພຽງແຕ່

ນ້ອຍໜຶ່ງ. ທ່ານໄດ້ກ່າວອອກວ່າ: "ຜູ້ຂ້າໄດ້ຈັບກຸມຄຸມຂັງຜູ້
ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນຈຳນວນມາກໂດຍໄດ້ຮັບສົດອຳ ນາດຈາກມະຫາບຸໂຣຫົດ
ແລະເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຖືກນຳ
ເອົາໄປປະຫານຊີວິດຜູ້ຂ້າກໍຍັງໄດ້ອອກສຽງເຫັນພ້ອມ. ຜູ້ຂ້າກໍໄດ້ໃສ່ໃບທົດພວກເຂົາຢູ່ຕາມໂຮງທັມມະເທສ
ນາສີນາກກີ (Synagogue) ຢູ່ທາງແຫ່ງແລະບິບັງຄັບໃຫ້ພວກເຂົາຕ້ອງໝັ້ນປະໝາດ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ຂ້າ ເຄື່ອເປັນຄົນຮ້າຍຕໍ່ພວກເຂົາຢ່າງເດັດດຽວຂຽວຂາດ
ແລະໄດ້ຕັດຕາມບາບບາມພວກເຂົາໄປຈົນເຖິງເຂດແຄວ້ນ ແດນໄກຫລາຍແຫ່ງ" (ພຣະກິຈການ
26:10,11). ອາຈານ ໂບນກຸ່ມມີຄວາມຫວັ່ນໄຫວຄອນແຄນທີ່ຈະປະກາດວ່າ: "ພຣະເຢ
ຊູຄຣິສຕຊົງໄດ້ສະເດັດລົງມາໃນໂລກມະນຸດເພື່ອໃຜຕ ປະ
ທານເອົາຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ພວກຄົນບາບທັງຫລາຍເຊິ່ງ ຜູ້ຂ້າກໍເປັນຕົວການຜູ້ໜຶ່ງໃນນັ້ນ"
(1 ຕີໂມທີ 1:15). {SCL 73.1}

ຄົນຜູ້ທີ່ມີຈິດໃຈແຕກຫັກ ແລະ ຖອມຕົວທີ່ໄດ້ສະແດງ ຄວາມຍອມຮັບສາລະພາບຢ່າງແທ້ຈິງນັ້ນ
ເຂົາກໍຈະຮູ້ໄດ້ ເຖິງ ຄຸນຄ່າຂອງຄວາມຮັກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ
ພຣະມະຫາວິຣະກັມແຫ່ງໄມ້ກ້າງແຂນແຫ່ງເນີນເຂົາກອນ ໂກທາ.
ກໍເໝືອນກັນກັບລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຍອມຮັບສະລະ
ພາບຄວາມຜິດຂອງຕົນຕໍ່ຜູ້ເປັນບໍດາທີ່ຮັກຂອງຕົນນັ້ນ, ຄົນຜູ້ທີ່ຍອມຮັບສາລະພາບຢ່າງ
ແທ້ຈິງເຂົາກໍຈະນຳເອົາ ຄວາມບາບທຸກຢ່າງທີ່ ຕົນໄດ້ກະທຳມານັ້ນໄປສະເໜີໃຫ້
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮູ້ນຳ. ຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພຶກໄດ້ ມີຂໍ້ຄວາມຂຽນເອົາໄວ້ວ່າ:
"ຖ້າພວກເຮົາຫາກຍອມຮັບສາ ລະພາບເຖິງຄວາມບາບຂອງຕົນແລ້ວ, ພຣະອົງກໍຊົງມີຄວາມຊື່ສັດ
ແລະທຽງທັມຈິງແທ້ທີ່ຈະໃຫ້ອະພິຍຕໍ່ຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາ
ແລະຈະທຳໃຫ້ພວກເຮົາຂາວສະອາດໄປຈາກຄວາມບໍ່ອຸບທັມທັງ ໝົດ " (1 ໂຍຫັນ 1:9)./. {SCL 74.1}

ບົດທີ 5—ການອຸທິດ

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາເອົາໄວ້ວ່າ:

"ທ່ານຈົ່ງຊອກຫາເຮົາພຣະອົງແລະຖ້າທ່ານຫາກຊອກສະ

ແຫວງຫາເຮົາດ້ວຍຄວາມແຕ້ມໃຈແທ້ຈິງຈະພົບເຫັນເຮົາ" (ເຍເຣມາຍາ 29:13). {SCL 75.1}

ເພື່ອຈະໃຫ້ເກີດມີການປ່ຽນແປງທີ່ຈະພາໃຫ້ພວກເຮົາສາມາດຟື້ນຟູເອົາລັກສະນະ

ຄວາມຄ້າຍຄຽງກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໃຫ້ເກີດມີຂຶ້ນໃຂຕົວຂອງ ພວກເຮົາໄດ້ນັ້ນຄວາມຄົດຈິດໃຈຂອງ ພວກເຮົາກໍຈະຕ້ອງຖືກນຳມາອຸທິດແດ່ພຣະອົງຢ່າງແຕ້ມສ່ວນ.

ຕາມທຳມະຊາດວິສັຍຂອງມະນຸດແລ້ວແມ່ນພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຢືນຢູ່ໃນ ຜ່າຍ ຂອງພຣະອົງນັ້ນເລີຍ.

ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຶກຊົງໄດ້ໃຫ້ການ ວາດພາບກ່ຽວກັບສະພາວະຂອງມະນຸດພວກເຮົາເອົາໄວ້ດ້ວຍຂໍ້ ຄວາມດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: "ພວກທ່ານກໍໄດ້ຕ້າຍໄປດ້ວຍການລ່ວງລະ ເມດີ

ແລະດ້ວຍຄວາມບາບຂອງຕົນນັ້ນແລ້ວ" ; "ໝົດທັງ

ຫົວກໍຈັບປວດແລະໝົດທັງຫົວໃຈກໍອ່ອນເພຍເບ້ຍລ່ອຍ" (ເອ ເຟຊຽນ 2:1; ເອຊາຍາ 1:5).

ພວກເຮົາໄດ້ຖືກກັກຂັງເອົາ ໄວ້ຢູ່ ໃນແຮວຂອງສາຕານຢ່າງແໜ້ນ; "ຖືກສາຕານຜຸກມັດເອົາ

ໄວ້ຕາມໃຈຂອງມັນ" (2 ຕີໂມທີ 2:26). ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມີ

ພຣະປະສົງຢາກຈະໃຫ້ການປົນປົວພະຍາບານແກ່ພວກເຮົາ, ຢາກ

ບົດບ່ອຍເອົາພວກເຮົາໃຫ້ເປັນອິສະຣະພາບ. ແຕ່ເພື່ອຈະໄດ້ມາ

ໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນກໍຕ້ອງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ມີການດັດແປງ ກໍ່ສ້າງຕົນຢ່າງຄົບຖ້ວນຮອບດ້ານ,

ຕ້ອງມີການດັດແປງກໍ່ສ້າງທັງ ໝົດທຳມະຊາດວິສັຍຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຕ້ອງທຳຕົນໃຫ້ຂຶ້ນ

ກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງແຕ້ມສ່ວນ. {SCL 75.2}

ການຕໍ່ສູ້ກັບ "ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ" ນັ້ນກໍຄືສະໜາມຮົບຄັ້ງຍິ່ງ

ໃຫຍ່ມະຫາການວ່າສິ່ງໃດທີ່ມະນຸດເຄີຍປະສົບມາ. ການທຳໃຫ້ "ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ" ແລະ

ໝົດທັງການແລະໃຈຂອງພວກເຮົາໄດ້ ຫັນມາຂຶ້ນກັບ

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນກໍຈະຕ້ອງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເກີດມີ ການໃຊ້ຄວາມອຸດສາພະຍາຍາມ,

ແຕ່ເພື່ອຄົນເຮົາຈະຖືກດັດແປງ ກໍ່ສ້າງຄົນໃໝ່ໃຫ້ມີຄວາມບໍ່ຮູ້ສຶກຜຸດຜ່ອງໄດ້ນັ້ນ ກ່ອນອື່ນໝົດເຂົາກໍ

ຈະຕ້ອງນຳເອົາຊີວິດຈິດໃຈຂອງຕົນໃຫ້ຫັນມາຂຶ້ນກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້ານັ້ນເສຍກ່ອນ.

ການປົກຄອງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ແມ່ນ

ຈະອົງໃສ່ແຕ່ການຍອມຢູ່ໃຕ້ອຳນາດແບບຄົນຫຼືໜວກຕາບອດ ແລະ

ການປົກຄອງແບບອັບປັບປັນຍາເໝືອນດັ່ງທີ່ ສາຕານໄດ້ເປັນຜູ້ນຳສະ ເໜີມານັ້ນ.

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ຮຽກໃຫ້ພວກເຮົາ ຕ້ອງເກີດມີແນວຄິດປັນຍາແລະມີຄວາມຮູ້ສຶກຕົນຕົວ.

"ທ່ານຈົ່ງ ເຂົ້າມາຫາເຮົາພຣະອົງດຽວນີ້ເສຍເຖີດ, ຈາກນັ້ນຈົ່ງມາ ອະພິປາຍກັນ" (ເອຊາຍາ 1:18).

ນີ້ຄືຄຳເຊື່ອເຊີນຂອງອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດທີ່ ພຣະອົງເອງຊົງເປັນຜູ້ໃຫ້ການເນຣະ ມິຕສ້າງຂຶ້ນມາ.

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບັບບັງຄັບຈິດໃຈຂອງໃຜ ເລີຍ.

ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການຮັບເອົາການໂຄຣບໂນນັບຖືທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກ ໃຈແລະບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມຮູ້ສຶກນິກົດ.

ການໂຄຣບຢາກເກງທີ່ໄດ້ ມາຈາກການບັບບັງຄັບນັ້ນກໍຈະບໍ່ເປັນການສົ່ງເສີມໃຫ້ສະຕິປັນ

ຍາແລະຄຸນສົມບັດຈັນຍະທັມເກີດມີການຂະຫຍາຍຕົວອອກໄປໄດ້,

ນອກຈາກມັນຈະທຳໃຫ້ຄົນກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງເຄື່ອງກົນຈັກທຳມະ ດາ

ແລະສິ່ງນັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕ້ອງການ. ພຣະ

ອົງປະສົງຢາກຈະໃຫ້ມະນຸດຜູ້ຊົງເປັນຍອດມົງກຸດຂອງຜົນງານ

ແຫ່ງການເນຣະມິຕສ້າງຂອງພຣະອົງນັ້ນສາມາດທີ່ຈະບັນລຸ ໄດ້ ເຖິງຍອດສູງຂອງຄວາມອາດສາມາດ

ແຫ່ງການພັທນາສົ່ງເສີມ ຕົນເອງ. ພຣະອົງຊົງໄດ້ຈັດຕຽມພຣະຣາຊພອນອັນສູງສົ່ງຂອງ

ພຣະອົງເອົາໄວໃຫ້ແກ່ມະນຸດພວກເຮົາເຊິ່ງພຣະອົງມີພຣະປະສົງ
ຢາກຈະໃຜດປະທານມາໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາທັງຫລາຍໂດຍຜ່ານພຣະ ບາຣະມີຂອງພຣະອົງນັ້ນເອງ.
ພຣະອົງຊົງຮຽກເຊີນເອົາພວກເຮົາ ທັງຫລາຍໃຫ້ພາກັນຫັນມາອາທິດຕົນແດ່ ພຣະອົງເພື່ອພຣະອົງຈະທຳ
ໃຫ້ພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງໄດ້ບັງເກີດມີຂຶ້ນຢູ່ພາຍໃນຕົວຂອງພວກ ເຮົາ. ພວກເຮົາກໍເປັນຜ່າຍມືສິດທີ່
ຈະເລືອກເອົາເອງວ່າພວກ ເຮົາຕ້ອງການຫລືບໍ່ທີ່ຈະຮັບເອົາການປົດປ່ອຍໃຫ້ມີຄວາມເປັນອິສ
ຣະພາບໄປຈາກຄວາມມບາບເພື່ອຈະໄດ້ເອົາຕົນເຂົ້າໄປມີສ່ວນ
ຮ່ວມໃນຄວາມມີເສຣີພາບອັນແຕ້ມໄປດ້ວຍຄວາມສະຫງ່າລາສີໃນ ຖານະໜຶ່ງ
ທີ່ເປັນພວກລູກຫລານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. {SCL 76.1}

ບໍ່ມີທາງສາຍກາງ

ໃນການອາທິດຕົນເພື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ນັ້ນພວກເຮົາຈຳ
ເປັນທີ່ຈະຕ້ອງປະຖົມທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ຈະພາໃຫ້ພວກເຮົາຕ້ອງຖືກຕັດ ແຍກອອກໄປຈາກພຣະອົງ.
ນັ້ນຄືຄຳທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດໃຫ້ລັອດຊົງ ໄດ້ຕັດກ່າວເອົາໄວ້: " ຖ້າຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານຫາກບໍ່ທັນໄດ້ປະ
ຖົມທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ຕົນມີຢູ່ນັ້ນເຂົາກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຂົ້າມາ ເປັນສາວກິຂອງເຮົາພຣະອົງໄດ້" (ລູກາ 14:33).
ສິ່ງໃດ ທີ່ຈະແກ່ດົງເອົາແນວຄິດຈິດໃຈຂອງ ພວກເຮົາໃຫ້ຫ່າງເຫນືອອອກ
ໄປຈາກພຣະເຈົ້ານັ້ນກໍຈະຕ້ອງປະຖົມມັນໄປ. ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າທອງກໄດ້
ກັບກາຍມາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນເປັນຈຳນວນມາກໄປເສຍແລ້ວ.
ການບຸຊາຕ່າງໆຄຳກ່າແກ້ວແລະຄວາມໄຜ່ຜັນຫາຄວາມຮັ່ງມີໄດ້
ນັ້ນກໍລ້ວນແຕ່ເປັນສາຍໄສ້ທອງທີ່ກຳລັງຜຸກມັດເອົາພວກເຮົາ
ໃຫ້ເຂົ້າໄປຢູ່ໃຕ້ແອກຄອບຄອງຂອງສາຕານ. ສ່ວນອີກຄົນບາງຈຳ ພວກກ
ພາກັນໄຜ່ຜັນຢາກມີຊື່ສຽງອິດທິພົນ ແລະຄວາມຢາກມີໜ້າ ມີຕາຍໃນສັງຄົມ.

ມີຄືຍຈຳພວກໜຶ່ງອີກກໍພາກັນບຸຊາການດຳຮົງ

ຊີວິດແບບຢ່າງສະໜັກສະໜູນສະບາຍເພື່ອທາງສ່ວນຕົວເອງໂດຍບໍ່ ໄດ້ເອົາຫົວໃສໃຈຊາຕ່າງສິ່ງໃດໆທັງໝົດ.
ພວກເຮົາຈະຕ້ອງທັບມ້າງ ແອກຄອບຄອງທີ່ກ່າວມາທັງໝົດນີ້ໃຫ້ພັງທະລາຍໄປ. ພວກເຮົາ
ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະມາທຳຕົນໃຫ້ເປັນຄົນຂອງຜ່າຍຂອງ ພຣະເຈົ້າເຄິ່ງ
ໜຶ່ງແລະເປັນຜ່າຍໄລກອີກເຄິ່ງໜຶ່ງຢູ່ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນໄດ້.
ຖ້າພວກເຮົາຫາກຍັງບໍ່ທັນອາທິດຕົນໃຫ້ຂຶ້ນກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຢ່າງແຕ້ມສ່ວນ
ແລ້ວກໍສະແດງວ່າຈະຖືຕົນເປັນລູກຫລານຂອງ ພຣະອົງນັ້ນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເທືອ.
ຍັງມີຄົນອີກຈຳພວກໜຶ່ງທີ່ໄດ້ອອກ ບາກຮັບຮອງວ່າຕົນຈະເຂົ້າມາຮັບໃຊ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແຕ່ໃນ
ເວລາດຽວກັນຊຳພັດຍັງດັດຊື່ອ້າງອີງໃສ່ແຕ່ຄວາມສາມາດຂອງ
ຕົນເອງນັ້ນຢູ່ວ່າຕົນກໍມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້,
ຈະດັດແບງກໍສ້າງຄຸນສົມບັດທັສນະ ທີ່ຖືກຕ້ອງເປັນທັມນັ້ນໄດ້, ຈະຮັບເອົາຄວາມໃຜດໃຫ້ລັອດນັ້ນໄດ້
ດ້ວຍຕົນເອງ, ທັສນະແບບນັ້ນກໍສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນວ່າແນວຄິດຈິດ
ໃຈຂອງພວກເຮົານັ້ນແມ່ນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການກະຕຸກຊຸກຍູ້ຈາກ ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່
ເລິກເຊິ່ງເຖິງຖອງໃນຄວາມຮັກຂອງອົງພຣະອຣິສ ຕ໌ເຈົ້ານັ້ນເທືອ,
ແຕ່ຫາກຍັງພາກັນອອກແຮງຊຸກຍູ້ປະຕິບັດຕາມ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ
ຂອງຊີວິດອຣິສຕສານກິຊິນຜູ້ໜຶ່ງຕາມມາຕ ຖາມ
ທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ວ່າເອົາໄວ້ສຳລັບພວກເຮົານັ້ນແລະ ດ້ວຍການກະທຳດັ່ງກ່າວ
ພວກເຮົາກໍມີຄາດໝາຍແນວເອົາໄວ້ວ່າ ຕົນຈະໄດ້ໄປຂຶ້ນສະຫວັນ. ທັສນະຄວາມເຊື່ອຖືແບບນີ້ແມ່ນໄຮ້ຄຸນ
ຄຳລາຄາ. ເມື່ອໃດທີ່ອົງພຣະອຣິສຕ໌ເຈົ້າຫາກໄດ້ເຂົ້າມາສະຖິດຢູ່
ໃນຫົວໃຈຂອງຄົນເຮົາແລ້ວຊີວິດຈິດໃຈຂອງເຮົາກໍຈະປ່ຽນລົ້ນໄປ ດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ
ແລະດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກຕໍ່ຄວາມສຸກໃນ
ການຮ່ວມກັນກັບພຣະອົງຈົນບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຈະຕັດແຍກອອກຈາກພຣະ ອົງໄປໄດ້ເລີຍ ແລະ

ເມື່ອທຳການຄົ້ນຄວ້າຄົນຕົນເອງຖືກພຣະອົງ ແລ້ວກໍຈະພາໃຫ້ເຂົາຕ້ອງລົມເຖິງ “ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ”
ນັ້ນໄປ. ຄວາມຮັກຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ກໍຈະກາຍເປັນກະແສກຳເນີດເພື່ອໃຫ້
ພະລັງກະຕຸກຊຸກຍູ້ຕໍ່ທຸກໆການປະພຶດການກະທຳຂອງຄົນ. ຜູ້ໃດທີ່
ເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກໃນພະລັງດັງດູດແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລ້ວເຂົາກໍຈະບໍ່ມີຄຳຖາມເລື້ອຍໆວ່າຖ້າບໍ່ອອກແຮງໜັກຕົນຈະປະຕິ
ບັດຕາມມາຕຸກຕ່າງອັນໃດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ວາງເອົາໄວ້ນັ້ນໄດ້ຢ່າງ ໃດ,
ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ຂໍຮ້ອງເພື່ອໃຫ້ມາຕຸກຕ່າງອັນໃດເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ມີຄວາມເບົາບາງງ່າຍດາຍລົງໄປ.
ພວກເຂົາກໍຈະຕັ້ງຈິດຕັ້ງ ໃຈເພື່ອໃຫ້ການດຳຮົງຊີວິດຂອງຕົນໄດ້ເກີດມີຄວາມສອດຄ່ອງ ຢ່າງ
ຕໍ່ມສ່ວນກັບພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດໃຫ້ລອດຂອງ ຕົນ.
ພວກເຂົາກໍຈະອຸທິດຕົນທັງໝົດດ້ວຍຄວາມບາຖຸນາອັນແຮງ ກຳ
ແລະຈະມັງໜ້າໄປສູ່ຄວາມເປັນຄຸນຄ່າຂອງເປົ້າໝາຍຢູ່ໃນເສັ້ນ ທາງທີ່ຕົນໄດ້ເລືອກເດີນແລ້ວນັ້ນ.
ການຫັນມາເຊື່ອໃນອົງພຣະ ຄຣິສຕ໌ໂດຍປາສຈາກຄວາມຮັກທີ່ເລິກເຊິ່ງເຖິງຖອງນັ້ນກໍບໍ່ຕ່າງ
ຫຍັງໄປຈາກຄວາມເວົ້າອັນເປົ່າລຳ, ເປັນພຽງແຕ່ຮູບການອັນ ແຫ່ງແລ້ງ
ແລະເປັນທັງງານອັນໜັກໜ່ວງອີກດ້ວຍ. {SCL 78.1}

ບັນຫາທີ່ສຳຄັນສຳລັບທ່ານເພື່ອຊວນໃຫ້ຄົດ
ທ່ານອາດຄິດວ່າການອຸທິດທັງໝົດແດ່ ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ນັ້ນ
ຄົງເປັນການເສຍສະຫລະອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໜັກໜາແມ່ນບໍ່? ທ່ານຈົ່ງ ຖາມຕົນເອງລອງເບິ່ງວ່າ:
ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ຊົງໄດ້ໃຜດປະທານສິ່ງ ໃດແດ່ມາໃຫ້ທ່ານແລ້ວ? ພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງອົງພຣະ
ຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນໄດ້ ໃຜດປະທານທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງມາໃຫ້ພວກເຮົາຢູ່ ແລ້ວ - ຊີວິດອິນຊີ ຄວາມຮັກ ແລະ
ຄວາມເຈັບປວດທລະມານ ຂອງພຣະອົງນັ້ນແມ່ນລ້ວນແຕ່ ໄດ້ຖືກອຸທິດໄປເພື່ອການໃຜດຜາຍ
ໄຖ່ຖອນເອົາມະນຸດພວກເຮົາທັງຫລາຍໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດຟ້ັນ.
ເປັນໄປໄດ້ຫລືທີ່ພວກເຮົາຈະບໍ່ມີຄຸນຄ່າລາຄາສົມກັບຄວາມຮັກດັ່ງ ກ່າວ
ແລ້ວຈະພາກັນບົດປະຕູຫົວໃຈຂອງພວກຕົນສະກັດກັ້ນບໍ່ ໃຫ້ ພຣະອົງເຂົ້າມາຫາຕົນເອງໄດ້?
ລົມຫາຍໃຈທຸກຄັ້ງຂອງພວກເຮົາ ນັ້ນກໍລ້ວນແຕ່ໄດ້ມາຈາກພຣະພອນ ແຫ່ງ ພຣະເດດພຣະຄຸນຂອງ
ພຣະອົງນັ້ນເອງ, ດ້ວຍເຫດຜົນດັ່ງກ່າວນີ້ພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດທີ່ ຈະທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້
ຢ່າງຕໍ່ມສ່ວນເຖິງຄວາມເລິກເຊິ່ງເຖິງ ຖອງຂອງຄວາມທລະມານ ແລະການເສຍສະຫລະທີ່ພາໃຫ້ພວກ
ເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຮັບຄວາມລອດຟ້ັນໄປນັ້ນ. ເປັນໄປໄດ້ຫລືທີ່ພວກ
ເຮົາຈະພາກັນແນມເບິ່ງພຣະອົງຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ສິນພຣະຊົນ
ໄປຍ້ອນຄວາມບາບຂອງພວກເຮົານີ້ເອງ ແລະ ແລ້ວກໍຍັງຈະພາ
ກັນກັບມາຫັນຫລັງໃສ່ຄວາມຮັກແລະຄວາມເສຍສະຫລະອັນຍິ່ງ ໃຫຍ່ມະຫາການຂອງພຣະອົງນັ້ນອີກ?
ເມື່ອໄດ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງຢູ່ດ້ວຍຄວາມສະຫງ່າລາສີນັ້ນໄດ້ສະເດັດລົງມາເພື່ອຢູ່ ດ້ວຍ
ຄວາມຖະໜອມຖອມຕົວລົງໂດຍບໍ່ມີຂອບເຂດຢ່າງນັ້ນແລ້ວ ເປັນ
ໄປໄດ້ຫລືທີ່ພວກເຮົາຈະພາກັນມາຈົ່ມວ່າຕໍ່ການທີ່ທາງເດີນແຫ່ງ ຊີວິດ
ຂອງຕົນນັ້ນຕ້ອງຜ່ານການຕໍ່ສູ້ທີ່ຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນ ແລະປະ ເຊີນກັບຄວາມຕໍ່ຕ້ອນອ້ອຍໜ້າ? {SCL
81.1}

ພວກຄົນຜູ້ທີ່ ມີຄວາມອວດອົງທະນົງຕົວທັງຫລາຍຕ່າງກໍ ພາກັນຕັ້ງຄຳຖາມຂຶ້ນວ່າ:
ຈຳເປັນເລື້ອງໃດທີ່ຂ້ອຍຈະຕ້ອງຫັນມາ ຍອມກັບກາຍກັບໃຈໃໝ່ ແລະ
ຕ້ອງຫັນມາຍອມຖອມຕົວລົງກ່ອນ ທີ່ຂ້ອຍຈະໄດ້ຖືກຮັບການຄຳປະກັນໄວ້ກ່ອນລ່ວງໜ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າ
ຈະຮັບເອົາຕົວຂ້ອຍນີ້ແທ້ຫລືບໍ່? ຕໍ່ບັນຫານີ້ ຂ້າພຣະເຈົ້າຂໍຮຽກ
ຮ້ອງໃຫ້ທ່ານຈົ່ງມອງໄປຍັງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້ານັ້ນເສຍເຖິດ. ພຣະ ອົງບໍ່ ມີຄວາມບາບໃດໆທັງສິນ
ແລະຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງກໍຍັງ ຊົງເປັນເຈົ້າຊາຍແຫ່ງເມືອງສະຫວັນຊັ້ນຜຳອີກດ້ວຍ, ແຕ່ເພື່ອຈະ
ໃຜດເອົາພວກມະນຸດໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດຟ້ັນນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້

ຊົງສະເດັດລົງມາສິ້ນພຣະຊົນຕາງຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາທັງ ຫລາຍ. "ພຣະອົງຈົ່ງໄດ້ຖືກຈົດເຂົ້າຢູ່
ໃນບັນຊີດົງວກັນກັບ ພວກຄົນບາບທັງຫລາຍແລະ ພຣະອົງກໍໄດ້ແບກຫາບເອົາ
ຄວາມບາບຂອງຄົນເປັນຈຳນວນມາກແລະທັງໄດ້ເປັນທະ ນາຍຄວາມ
ປົກປ້ອງເອົາພວກຄົນບາບເຫລົ່ານັ້ນອີກດ້ວຍ" (ເອຊາຍາ 53:12). {SCL 82.1}

ເມື່ອເວລາທີ່ພວກເຮົາໄດ້ອໍທົດທຸກສົ່ງຢ່າງໃຫ້ແກ່ອົງພຣະ
ຄຣິສຕັ້ນແມ່ນສະແດງວ່າພວກເຮົາໄດ້ທຳການປະຕິເສດຈາກສົ່ງ ໃດກັນແທ້? ຄຳຕອບກໍຄື:
ກຳຈາກຄວາມບາບທີ່ເປັນຕົວການທຳໃຫ້
ຫົວໃຈຂອງມະນຸດຕ້ອງເກີດມີຄວາມສົກກະປົກນັ້ນເອງເພື່ອຈະໃຫ້
ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເອົາພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງ ນັ້ນເຂົ້າມາສະສາງ
ລ້າງສ່ວຍເອົາພວກເຮົາໃຫ້ກ້າຍເປັນຄົນຜິ້ມຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດ ແລະ
ເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງຊົງໄດ້ໃຜດເອົາພວກເຮົາໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ
ດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງອັນຈະຫາສົ່ງໄດ້ມາບຽບບານບໍ່ ໄດ້ເລີຍ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ,
ຄົນບາງຈຳພວກກໍຍັງພາກັນ ຄິດຢູ່ວ່າມັນເປັນການຍາກໜັກໜາທີ່ຈະປະຖົມທຸກສົ່ງທຸກຢ່າງນັ້ນ ໄດ້.
ຂ້າພຣະເຈົ້າຮູ້ສຶກອັບອາຍຕາງທີ່ຈະໄດ້ຍິນ ໄດ້ຟັງຄຳເວົ້າຄຳ
ວ່າໃນລັກສະນະແບບນີ້ແລະກໍອັບອາຍທີ່ຈະມາຂີດຂຽນກ່ຽວກັບ ເລື່ອງນີ້ອີກມາ. {SCL 82.2}

ເພື່ອພົບປະໂຫຍດອັນສຸດຍອດຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການຢາກຈະ ໃຫ້ພວກເຮົາຕ້ອງ ພາກັນທຳການປະຕິເສດຕໍ່
ທຸກສົ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຈະນຳມາເຊິ່ງຄວາມ ຜາສຸກຂອງພວກເຮົານັ້ນແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. ຍາມໃດພຣະອົງກໍຊົງກະ
ທຳເພື່ອຜົນປະໂຫຍດ ຂອງພວກລູກຂອງພຣະອົງ. ສ່ວນຜູ້ໃດທີ່ຍັງບໍ່
ທັນໄດ້ເລືອກເອົາພຣະຄຣິສຕີໃຫ້ມາກ້າຍເປັນ ທີ່ເພິ່ງຂອງຕົນນັ້ນ
ກໍຄວນຈະທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໃນປະເດັນອັນສຳຄັນທີ່ວ່າອົງພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ນຳສະເໜີເອົາແຕ່ສົ່ງທີ່ດີເລີດມາໃຫ້ແກ່ຕົນເຊິ່ງມີ
ຄວາມປະເສີດເລີດລ້ຳຍິ່ງໄປກວ່າສົ່ງທີ່ພວກເຮົາກຳລັງພະຍາ ຍາມ
ທີ່ຈະພາກັນຊອກຫາເອົາມາດ້ວຍຕົນເອງຢູ່ນັ້ນ. ເວລາທີ່ຄົນ
ເຮົາຫາກຄິດແລະກະທຳໃນສົ່ງໃດທີ່ມີລັກສະນະກົງກັນຂ້າມກັບພຣະ ປະສົງຂອງອົງພຣະ
ຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວນັ້ນກໍສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າໃນ ຕົວແລະນອກຕົວແມ່ນເຂົາກຳລັງກະທຳໃນສົ່ງ
ທີ່ຈະເປັນຜົນຮ້າຍ ອັນໃຫຍ່ຫລວງແລະເປັນຄວາມບໍ່ຍຸຕິທັມຕໍ່ຊີວິດຂອງຕົນເອງ. ການ
ເດີນໄປຕາມເສັ້ນທາງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕ້ອງຫ້າມເອົາໄວ້ແລ້ວນັ້ນກໍ ຈະບໍ່ນຳມາເຊິ່ງຄວາມສຸກທີ່ແທ້ຈິງໄດ້,
ເພາະພຣະອົງຊົງຮູ້ດີວ່າ ສົ່ງໃດແທ້ທີ່ຈະເປັນສົ່ງທີ່ດີເລີດສຳລັບພວກເຮົາ ແລະ ພຣະອົງເອງ
ກໍຊົງເປັນຜູ້ຈັດວາງເອົາແຜນການອັນດີໃຫ້ແກ່ສິ່ງທີ່ພຣະອົງ
ເອງຊົງໄດ້ໃຫ້ການເນຣະມິຕິສ້າງຂຶ້ນມານັ້ນ. ເສັ້ນທາງແຫ່ງການ ລ່ວງລະເມີດນັ້ນ
ກໍຄືເສັ້ນທາງທີ່ຈະນຳໄປສູ່ຄວາມທຸກຍາກກາກກັມ ແລະລົ້ມລະລາຍ. {SCL 83.1}

ສ່ວນຄວາມຄິດທີ່ວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງມີຄວາມພໍພຣະ ທີ່ຍິນຳທີ່ຈະເຫັນພວກລູກຂອງ
ພຣະອົງພາກັນຕົກທຸກໄດ້ຍາກນັ້ນກໍ ເປັນຄວາມຜິດທີ່ຜິດພາດລົ້ມຫລົງໄປ.
ພວກຊາວເມືອງສະຫວັນຊີ້ນ ພ້າທັງໝົດກໍມີຄວາມສົນໃຈຢາກໃຫ້ມະນຸດມີຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຄວາມສຸກ
ສຳລານ. ພຣະເທພບໍດີເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ ບົດຕັນເສັ້ນທາງສາລັບພວກ
ລູກທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງເພື່ອຈະໄດ້ພາກັນເດີນໄປສູ່ຄວາມສຸກ ນັ້ນແຕ່ຢ່າງໃດ.
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຮຽກຮ້ອງ ໃຫ້ພວກເຮົາ ທຳການປະຕິເສດຕົນອອກຈາກແຕ່ສົ່ງໃດທີ່
ຈະນຳມາເຊິ່ງຄວາມ ທຸກຍາກກາກກັມແລະຄວາມຜິດຫວັງອັນຈະພາໃຫ້ປະຕູໄປສູ່ຄວາມ ສຸກ
ແລະໄປສູ່ເມືອງສະຫວັນນັ້ນຕ້ອງຖືກປິດຕັນບໍ່ ໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າ ໄປໄດ້.
ພຣະເຈົ້າຜູ້ສະເດັດລົງມາໃຜດເອົາໂລກມະນຸດໃຫ້ໄດ້ຮັບ ຄວາມລອດພົ້ນນັ້ນຊົງມີຄວາມຍິນດີທີ່
ຈະຮັບເອົາມະນຸດທັງຫລາຍ ໂດຍອົງຕາມສະພາບຄວາມເປັນຈິງຂອງເຂົາ ໂດຍທີ່ບໍ່ເອົາຫົວຊາ

ຫຍັງກັບຄວາມຂາດຕົກບົກຜ່ອງແລະ ຄວາມອ່ອນເພຍໄຮ້ສະມັຖ
ພາບຂອງພວກເຂົານັ້ນແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ ແລະ ພຣະອົງກັບພຽງແຕ່ ຈະສະສາງລ້າງສ່ວຍ
ໃຫ້ບໍ່ອດໄປຈາກຄວາມບາບແລະໂຜດປະທາ
ນເອົາຄວາມລອດພັນມາໃຫ້ໃດຍຜ່ານພຣະໄລຫົດຂອງພຣະອົງ ເອງແຕ່ພຽງເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ຫາກຍັງຈະໃຫ້ການຕອບສະໜອງຕໍ່
ຄວາມບາບຖານອັນແຮງກ້າຂອງທຸກຄົນເຊິ່ງຍິນດີທີ່ຈະເຂົ້າມາຮ່ວມ
ແບກຫາບເອົາພາລະຂອງພຣະອົງນັ້ນດ້ວຍ. ນັ້ນຄືຄວາມປະສົງ ຂອງພຣະອົງທີ່
ຢາກຈະນຳເອົາຄວາມສັນຕິມາສູ່ທຸກຄົນທີ່ເດີນເຂົ້າ ມາຫາພຣະອົງເພື່ອຈະຂໍການ
ໂຜດປະທານເອົາອາຫານແຫ່ງຊີວິດ. ອົງພຣະເຢຊູຊົງຮຽກໃຫ້ພວກເຮົາກະທຳແຕ່ສິ່ງໃດທີ່ຈະຊ່ວຍ
ນຳເອົາພວກເຮົາໃຫ້ກ້າວເດີນໄປສູ່ອອດແຫ່ງຄວາມຜາສກເຊິ່ງ ເປັນບ່ອນທີ່
ພວກຄົນຜູ້ລ່ວງລະເມີດພຣະຄຳສອນຂອງພຣະອົງບໍ່ສາ ມາດທີ່ຈະກ້າວໄປເຖິງໄດ້.
ຄົນຜູ້ທີ່ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າສະຖິດຢູ່ ໃນຫົວໃຈຂອງຕົນນັ້ນເຂົາກໍຈະມີຄວາມສັ່ງທັມ, ມີຊີວິດອັນສຸກສັນ
ແລະມີຄວາມຫວັງໃນການຜົນຊົບຄືນມາໃໝ່. {SCL 84.1}

ພວກເຮົາຈະອຸທິດຕົນໄດ້ດ້ວຍວິທີໃດ?

ຫລາຍຄົນກໍຖາມວ່າ: " ຈະໃຫ້ຂ້ອຍນຳເອົາຕົນໄປອຸທິດ ແດ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ດ້ວຍວິທີໃດ?".
ທ່ານຕົກລົງໃຈທີ່ຈະອຸທິດຕົນ ເອງເພື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແຕ່ກຳລັງໃຈຂອງທ່ານຊຳພັດ ຍັງ
ອ່ອນເພຍຢູ່, ຍັງຕົກເປັນທາດຂອງຄວາມຄຶດແບບລະແວງສົງສັຍ ນັ້ນຢູ່,
ຄວາມຊົນເຄີຍອັນບໍ່ດີທີ່ເປັນຜົນຕາມມາຈາກຄວາມບາບນັ້ນ ກໍຍັງຄົງຄວບຄຸມຕົວຂອງທ່ານນັ້ນຢູ່.
ຄຳສັນຍາສາບານແລະ ຄວາມຕົກລົງໃຈຂອງທ່ານນັ້ນກໍຍັງເປັນແບບລົມໆແລ້ວຢູ່. ທ່ານ
ຍັງບໍ່ທັນສາມາດຄວບຄຸມຄວາມຄຶດຈິດໃຈແລະຄວາມຊົນເຄີຍເກົ່າ ຂອງຕົນນັ້ນໄດ້.

ການຍອມຮັບວ່າຄຳໝັ້ນສັນຍາແລະໜ້າທີ່ຄວາມ
ຮັບຜິດຊອບຂອງທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມຫລົ້ມເຫລວໄປນັ້ນກໍຈະເປັນສິ່ງ
ບົບບັງຄັບໃຈຂອງທ່ານໃຫ້ເກີດມີຄວາມສົງສັຍໃນຄວາມຊື່ສັດສຸ ຣົດຂອງຕົນເອງໃນທີ່ສິດ,
ຈາກນັ້ນມັນກໍຈະເປັນສິ່ງຊຸກຍູ້ໃຫ້ທ່ານ ເອງໄດ້ເກີດມີຄວາມຮູ້ກິວ່າ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຢາກຈະຮັບເອົາ ຕົວຂອງທ່ານນັ້ນເລີຍ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ທ່ານຈຳ່ຢາໄດ້ສັນ
ຄວາມຫວັງໄປ. ສິ່ງທີ່ທ່ານຈະຕ້ອງທຳຄວາມເຂົ້າອົກເຂົ້າໃຈເອົາ ໄວ້ໃຫ້ດີນັ້ນກໍຄື "

ພະລັງແຫ່ງໃຈນັ້ນຄືສິ່ງໃດ ", ເພາະນັ້ນເປັນພະ
ລັງອຳນາດທີ່ກຳລັງທຳການຄຸ້ມຄອງຢູ່ພາຍໃນອັນເປັນທຳມະຊາດ ວິສັຍຂອງມະນຸດເຮົາ,
ນັ້ນຄືພະລັງຊຸກດັນທີ່ ພາໃຫ້ເກີດມີຄວາມ ຕັດສິນໃຈວ່າຈະເລືອກເອົາອັນໃດ.

ທຸກສິ່ງຢ່າງກໍຂຶ້ນກັບການເຄື່ອນ ໄຫວອັນແນ່ນອນຈາກພະລັງທາງໃຈ. ພະລັງທາງໃຈຫລືເສຣີພາບ
ໃນການເລືອກນັ້ນ ກໍແມ່ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ໄດ້ໂຜດປະ ທານມາໃຫ້ແກ່ມະນຸດເຮົາ,
ນັ້ນກໍຄືສິ່ງທີ່ຄົນເຮົາຈະຕ້ອງທຳການຝຶກ ຜົນຕົນເອງເພື່ອ ໃຫ້ຮູ້ຈັກຊົມໃຊ້ພະລັງອຳນາດດັ່ງກ່າວ.

ທ່ານເອງ ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະປ່ຽນໝາກຫົວໃຈຂອງຕົນເອງນັ້ນໄດ້ ແລະ ທ່ານ
ກໍຍັງບໍ່ສາມາດທີ່ຈະທຳສິ່ງໃດກັບມັນໄດ້ດ້ວຍຕົວຂອງທ່ານເອງ
ເພື່ອຈະໄດ້ນຳເອົາມັນໄປມອບຖວາຍແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ. ມີສິ່ງດຽວທີ່ທ່ານຈະທຳໄດ້ ແລະ
ສິ່ງນັ້ນກໍຄືການເລືອກເອົາເສັ້ນ ທາງເພື່ອຫັນເຂົ້າມາຮັບໃຊ້ພຣະອົງ. ທ່ານສາມາດທີ່ຈະມອບ
ຖວາຍຄວາມຄຶດຈິດໃຈຂອງຕົນເອົາໄວ້ກັບພຣະອົງຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍຈະຊົງເປັນຜູ້ທຳການຂອງ ພຣະອົງເອງຢູ່ຜ່າຍ
ໃນກາຍແລະໃຈຂອງທ່ານນັ້ນເພື່ອໃຫ້ທ່ານໄດ້ເກີດມີຄວາມຄຶດຈິດ ໃຈ ແລະ
ການກະທຳທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ.

ເວລານັ້ນກາຍແລະໃຈທັງໝົດຂອງທ່ານກໍຈະຖືກຊັກນຳໃຫ້ເຂົ້າໄປ
ຢູ່ໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສັດຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌,

ການເຄື່ອນໄຫວໄປມາຂອງທ່ານກໍຈະອົງໃສ່ພຣະອົງເປັນຫລັກ,
ຄວາມຄຶດຈົນຕະນາການຂອງທ່ານກໍຈະມີຄວາມສ່ອດຄອງກົມ ກຽວກັບພຣະອົງເຈົ້າ. {SCL 85.1}
ຄວາມມັງຫວັງຕັ້ງໃຈ ໃນສິ່ງທີ່ເປັນຄຸນງາມຄວາມດີແລະເປັນ ຄວາມບໍ່ຮື້ສຸດຜຸດຜ່ອງນັ້ນກໍເປັນສິ່ງ
ທີ່ຖືກຕ້ອງຢູ່ແລ້ວຖ້າວ່າສິ່ງ ນັ້ນຫາກກ້າວເຂົ້າໄປເປັນພາກປະຕິບັດຕົວຈິງ. ຖ້າວ່າທ່ານຫາກ
ທຳການຢຸດງຢືນຢັ້ງມັນກໍຈະບໍ່ບັງເກີດຜົນອັນໃດອອກມາໃຫ້ເຫັນ ເລີຍ. ຫລານຄົນທີ່
ພາກັນສ້າງຄວາມຫວັງແບບເປົ່າລຳວ່າຢາກ ເປັນຜູ້ເຂົ້າມາເຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິສຕ
ແຕ່ຊ້ຳພັດບໍ່ຍອມເອົາຕົນເຂົ້າ ມາຂຶ້ນກັບພຣະປະສົງຂອງ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນແລ້ວ ຕໍ່ໄປກໍຈະ
ພາກັນມະຫັບມະຫາຍໄປໃນທີ່ສຸດ. ຈົນເຖິງເວລານີ້, ພວກຄົນປະ
ເພດດັ່ງກ່າວກໍຍັງບໍ່ທັນຕັດສິນໃຈໄດ້ວ່າຕົນຈະເຂົ້າມາເປັນຄົນຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິສຕນັ້ນໄດ້ເລີຍ. {SCL
87.1}

ຊີວິດທັງໝົດ ຂອງທ່ານກໍຈະເກີດມີການປ່ຽນແປງທີ່ດີຂຶ້ນ
ໄດ້ຖ້າວ່າທ່ານຫາກທຳການຝຶກຝົນຄວາມຄຶດຈົດໃຈຂອງຕົນໃຫ້ເປັນໄປໃນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ.
ການນຳເອົາແນວຄຶດຈົດໃຈຂອງຕົນ ໃຫ້ໄປຂຶ້ນກັບອົງພຣະຄຣິສຕນັ້ນ
ກໍສະແດງວ່າທ່ານເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ເປີດ ເສັ້ນທາງໃຫ້ແກ່ຕົນເອງເພື່ອຈະໄດ້ມີໂອກາດຮັບເອົາພະລັງອຳ
ນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເໜືອກວ່າພະລັງແລະອຳນາດທຸກປະການ.
ທ່ານຈະມີພະລັງອັນເຂັ້ມແຂງແຮງກ້າທີ່ໄດ້ຮັບການໃຜດປະທານ
ມາຈາກເບື້ອງບົນແລະໂດຍຜ່ານການມອບກາຍຖະຫວາຍຊີວິດໃຫ້
ແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ຢ່າງເນື່ອງນຶດລຽນຕົດນັ້ນ ທ່ານເອງກໍຈະ
ສາມາດທີ່ຈະດຳຮົງຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຊີວິດໃໝ່ອັນເປັນຊີວິດແຫ່ງການມີ
ຄວາມເຊື່ອຢູ່ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ./ {SCL 87.2}

ບົດທີ 6—ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ການຮັບເອົາ

ໃນເມື່ອພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດາກໄດ້ປຸກລາກເອົາຕົວຂອງ
ທ່ານໃຫ້ເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກຕົນຕົວຂຶ້ນມາແລ້ວທ່ານກໍຈະໄດ້ເປັນສິ່ງ
ທີ່ເປັນຄວາມຊົ່ວຊ້າແລ້ວຊາມຂອງຄວາມບາບພ້ອມທັງຮີດອຳ
ນາດອັນຮ້າຍກາດຂອງມັນນັ້ນແລະຈະເຫັນໃນຄວາມເປັນໂທດ ພ້ອມທັງຄວາມທຸກເຂັ້ມຂອງມັນ
ແລະເມື່ອໄດ້ເຫັນແຈ້ງໃນສິ່ງດັ່ງ ກ່າວນັ້ນແລ້ວທ່ານກໍຈະມີຄວາມເບື້ອໜ້າຍມັນຂຶ້ນມາ. ທ່ານ
ຈະເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າຄວາມບາບນັ້ນກໍເປັນຕົວການທີ່ທຳການ
ແບ່ງແຍກທ່ານໃຫ້ຫ່າງໄກອອກໄປຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ
ທ່ານກໍຈະຮູ້ຕົວໄດ້ວ່າຕົວຂອງທ່ານເອງນັ້ນກຳລັງຕົກຢູ່ໃຕ້ຄວາມ ເປັນທາດຈາກຮີດເດດຂອງມານຮ້າຍ.
ຍັງທ່ານໃຊ້ຄວາມພະຍາ ຍາມ ຕໍ່ສູ້ເພື່ອເອົາຕົນຫລົບຫລັກມັນພຽງເທົ່າໃດທ່ານກໍຍັງຈະເຂົ້າ
ໃຈໄດ້ໃນຄວາມຂາດສະມັຖພາບຂອງຕົນພຽງເທົ່ານັ້ນ, ຄວາມຄິດ ຈິດໃຈຂອງທ່ານກໍຂາດຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດ,
ຫົວໃຈຂອງທ່ານກໍສຶກກະ ປົກ. ທ່ານຈະເຫັນໄດ້ວ່າຊີວິດຂອງທ່ານ ນັ້ນກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມ
ເຫັນແກ່ຕົວແລະຄວາມບາບທັງສິ້ນ. ທ່ານຈະເກີດມີຄວາມປະສົງ ຍາກຈະໃຫ້ຕົນໄດ້ຮັບການອະພິຍໂທດ,
ໄດ້ຮັບການສະສາງລ້າງ ສ່ວຍໃຫ້ສະອາດແລະ ຍາກຈະໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍໃຫ້ເປັນອິສະ ພາບໄປ.
ທ່ານຈະສາມາດທາສັງໃດໄດ້ເພື່ອຈະໄດ້ມາເຊິ່ງຄຳທີ່ວ່າ:

"ຄວາມສອດຄ່ອງກົມກຽວກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຄວາມມັດກະສະນະອັນຄ້າຍຄູ່ພຣະອົງ"? {SCL 89.1}

ການໃຫ້ອະພິຍຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຄວາມສັນຕິແລະ ຄວາມຮັກທີ່ມີຢູ່ໃນຫົວໃຈ -
ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເອງຄືຄວາມສັນຕິທີ່ທ່ານ ຕ້ອງການ. ເງິນຄຳກຳແກ້ວບໍ່ສາມາດທີ່ຈະນຳມາຊື້ເອົາສິ່ງເຫລົ່າ
ນີ້ໄດ້, ມັນສະໝອງຂອງມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຜະລິດສ້າງ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຂຶ້ນມາໄດ້,
ຄວາມສະຫລາດຂອງມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະທຳການພິສິດຕໍ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້,
ທ່ານບໍ່ຕ້ອງຫວັງໄປເລີຍວ່າຈະ ນຳເອົາສິ່ງທີ່ກ້າວມານີ້ມາໄດ້ດ້ວຍເຫືອແຮງຂອງຕົນເອງ, ແຕ່
ຫາກແມ່ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ໃຜດປະທານເອົາສິ່ງນີ້ໃຫ້
ແກ່ທ່ານໃນຖານະທີ່ເປັນຂອງພຣະຣາຊທານຈາກພຣະອົງເອງ,

"ໃດຍປາສຈາກເງິນແລະປາສຈາກການວາງລາຄາ" (ເອ ຊາຍາ 55:1). ສິ່ງນີ້ກໍເປັນຂອງທ່ານຢູ່ແລ້ວ,
ຂໍພຽງແຕ່ໃຫ້ທ່ານ ເກີດມີຄວາມຕ້ອງການເທົ່ານັ້ນກໍໃຫ້ຢືມຂອງທ່ານຂຶ້ນມາແລ້ວກໍຈັບ ເອົາໄປເສຍ.

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ຕັດກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ: "ເຖິງ
ວ່າຄວາມບາບຂອງທ່ານຈະເປັນສອິນບວບຊ້າກຕາມເຮົາ
ພຣະອົງກໍຈະທຳໃຫ້ມັນກາຍເປັນສີຂາວເໝອນດັ່ງຫມິມະ;
ເຖິງວ່າມັນເປັນສີເດງເໝອນຜ້າໝ່ານແດງກຕາມ ເຮົາ
ພຣະອົງກໍຈະທຳໃຫ້ມັນຂາວເໝອນດັ່ງຂົນແພ້" (ເອຊາ ຍາ 1:18),
"ເຮົາພຣະອົງກໍຈະເອົາຫົວໃຈດວງໃໝ່ມາ ໃຫ້ທ່ານເຊັ່ນກັນ ແລະ ທັງເອົາຈິດວິນຍານໃໝ່ເຂົ້າມາ
ສວມໃສ່ໃນຕົວຂອງທ່ານນັ້ນ" (ເອເຊກຽນ 36:26). {SCL 90.1}

ທ່ານໄດ້ຍອມຮັບສາລະພາບໃນຄວາມບາບຂອງຕົນ ແລ້ວ ແລະກໍໄດ້ປະຖົມມັນໄປແລ້ວ.
ທ່ານໄດ້ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະອຸທິດຕົນເພື່ອ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ. ບັດນີ້ກໍຂໍໃຫ້ທ່ານຈົ່ງກ້າວເດີນເຂົ້າໄປຫາ
ພຣະອົງແລ້ວຂໍຮ້ອງ ໃຫ້ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ໃຫ້ການສະສາງລ້າງ ສ່ວຍຄວາມບາບຂອງທ່ານ
ແລະໃຜດປະທານເອົາຫົວໃຈດວງໃໝ່ ມາໃຫ້ແກ່ທ່ານ. ທ່ານຈົ່ງເຊື່ອເຖິດວ່າ ພຣະອົງຈະກະທຳສິ່ງນີ້
ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາເອົາໄວ້ແລ້ວ. ໃນເວລາທີ່
ພຣະເຊື້ອເຈົ້າຊົງໄດ້ສະເດັດລົງມາດຳຮົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກມະນຸດເຮົາ ນີ້
ພຣະອົງກໍໄດ້ສັດສອນບົດຮຽນອັນໜຶ່ງເອົາໄວ້ວ່າ: ຕໍ່ຂອງພຣະ

ຮາຊທານທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ສັນຍາເອົາໄວ້ນັ້ນພວກເຮົາ
ກໍຈະຕ້ອງພາກັນເຊື່ອວ່າພວກເຮົາຈະເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບແລະສິ່ງນັ້ນ ກໍເປັນຂອງພວກເຮົາຢູ່ແລ້ວ. ພຣະເຢຊູ
ຊົງໄດ້ໃຫ້ການປົນປົວພະ ຍາບານແກ່ພວກ ມວນຊົນໃຫ້ຫາຍໄປຈາກພະຍາດໂລຄາຂອງ
ພວກເຂົາໃນເມືອພວກຄົນເຫລົ່ານັ້ນຫາກມີຄວາມເຊື່ອໃນຣົດອຳ ນາດຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນ
ໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເປັນເອງໄດ້ໂດຍການໃຫ້ພະລັງໃຈແກ່ ພວກເຂົາເພື່ອໃຫ້ພາກັນໄດ້
ເກີດມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງໃນ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງປະຈັກຕາ - ດ້ວຍການນຳພາ
ເອົາພວກເຂົາທັງຫລາຍໃຫ້ເຂົ້າມາເຊື່ອໃນຣົດອຳນາດຂອງພຣະ
ອົງໃນການທີ່ຈະໂຜດປະທານຄວາມໃຫ້ອະພິພິດຄວາມບາບທັງ ປວງ.

ຕໍ່ໄປນີ້ຄືຄຳຖະແຫລງອັນແຈ່ມແຈ້ງຂອງອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ
ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ການປົນປົວພະຍາບານແກ່ຄົນພິການດ້ວຍໂຮກອຳມະພາດຜູ້ໜຶ່ງ,
ພຣະອົງຊົງຕັດວ່າ: "ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຮູ້ຈັກວ່າພຣະບຸຕຂອງມະນຸດກໍມີອຳນາດຢູ່ເມືອງມະນຸດ
ທີ່ຈະໃຫ້ອະພິພິດຄວາມບາບທັງປວງ, ຈາກນັ້ນພຣະອົງ
ກໍໄດ້ຕັດກ່າວຕໍ່ຄົນອຳມະພາດຜູ້ນັ້ນວ່າເຈົ້າຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ
ແລ້ວຫອບເອົາບ່ອນນອນຂອງເຈົ້ານັ້ນກັບໄປຍັງບ້ານ ເຮືອນຂອງເຈົ້າເສຍເຖີດ" (ມັດທາຍ 9:6).

ທ່ານໂຍຫັນເຊີງ ເປັນຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກອັດສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າໃນເວລາທີ່ທ່ານ
ໄດ້ກ່າວເຖີງພຣະກິຈການອັນມະຫັສຈັນຕ່າງໆ ທີ່ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ຊົງ
ໄດ້ສະແດງອອກມາໃຫ້ເຫັນນັ້ນກໍຍັງໄດ້ເວົ້າອອກເປັນລັກສະນະ ດຽວກັນນີ້ວ່າ:

"ຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີຍັງມີຄຳບັນທຶກເອົາ ໄວ້ເພື່ອໃຫ້ທ່ານໄດ້ເຊື່ອວ່າ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເປັນ ອົງພຣະ
ຄຣິສຕ໌, ຊົງເປັນພຣະບຸຕຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະການ
ເຊື່ອດັ່ງນີ້ກໍຈະພາໃຫ້ທ່ານໄດ້ມີຊີວິດໂດຍຜ່ານພຣະນາມ {SCL 91.1}
ຂອງພຣະອົງ" (ໂຍຫັນ 20:31). {SCL 93.1}

ຈະເຊື່ອໄດ້ແນວໃດ?
ຈາກການເລົ່າເຮືອງແບບກະທັດລັດງ່າຍດາຍທີ່ມີຢູ່ໃນໜັງ
ສືພຣະຄຳພີກ່ຽວກັບການທີ່ອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງໄດ້ໃຫ້ການປົນປົວ
ພະຍາບານແກ່ພວກຄົນຜູ້ຈັບປ່ວຍເຫລົ່ານັ້ນພວກເຮົາກໍສາມາດ
ຈະຖອດຖອນໄດ້ບ່າງບົດຮຽນວ່າຈະເຊື່ອພຣະອົງໄດ້ແນວໃດໃນ
ການທີ່ພຣະອົງຈະໃຫ້ອະພິພິດໂທດຕໍ່ການກະທຳຄວາມບາບທັງ ຫລາຍເຫລົ່ານັ້ນ.

ພວກເຮົາຈົ່ງພາກັນຫັນມາສຶກສາເບິ່ງເລື່ອງ ຂອງຄົນອຳມະພາດຢູ່ທີ່ເບເທສະດາ (Bethesda) ນັ້ນອີກຄັ້ງ.
ຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເຄາະອັນໜ້າສົມເພດເວທະນາຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ຕົກຢູ່ໃນທຳ ຮັບ
ໂດຍຂາດຄວາມເຫັນໃຈຈາກຜູ້ໃດທັງສິ້ນ. ເຂົາໄດ້ຕົກຢູ່ໃນສະ
ພາບອ່ອນເພຍເປັ້ຍລ່ອຍມາເປັນເວລານານເຖີງ 38 ປີແລ້ວ, ອົງ
ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈົ່ງຊົງໄດ້ຕັດສິ່ງໃຫ້ເຂົາຜູ້ນັ້ນວ່າ: "ເຈົ້າຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ຈົ່ງ
ຫອບເອົາບ່ອນນອນຂອງເຈົ້ານັ້ນແລ້ວເດີນໄປເສຍ" ສ່ວນ
ຊາຍອຳມະພາດຜູ້ນັ້ນເຂົາກໍສາມາດທີ່ຈະເວົ້າຕອບຄືນວ່າ: "ໂອ
ນຳ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຖ້າວ່າພຣະອົງຫາກປົວຂ້າງນ້ອຍໃຫ້ຫາຍດີ
ຂ້າງນ້ອຍກໍຈະຫັນມາເຊື່ອຟັງຄຳຂອງພຣະອົງເຈົ້າ". ແຕ່ກັງກັນ ຂ້າມ, ເຂົາໄດ້ປົງໃຈເຊື່ອໃນຄຳເວົ້າຂອງ
ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ນັ້ນໂລດ ແລະເຂົາກໍເຊື່ອວ່າ ຕົນຈະຖືກປົນປົວໃຫ້ຫາຍດີແລະເຂົາກໍໄດ້ຕັ້ງ
ໃຈລຸກຂຶ້ນໃນທັນທີທັນໃດ, ເຂົາຕ້ອງການຢາກຈະກ່າວເດີນໄປແລະ ໃນທີ່ສິດ
ເຂົາກໍສາມາດກ່າວເດີນໄປຈົນໄດ້. ເຂົາຜູ້ນັ້ນໄດ້ປະຕິບັດ ຕາມຄຳເວົ້າຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ
ແລະພຣະອົງກໍໄດ້ໂຜດປະ ທານເອົາພະລັງແຮງມາໃຫ້ແກ່ເຂົາ ແລະ ແລ້ວເຂົາກໍໄດ້ຖືກປົນ ປົວພະຍາ
ບານໃຫ້ຫາຍດີ. {SCL 93.2}

ທ່ານຜ້ອນກໍເປັນຄົນບາບຜູ້ໜຶ່ງທີ່ກຳລັງຕົກຢູ່ໃນສະພາບ ດັ່ງດຽວກັນນີ້.
ທ່ານບໍ່ສາມາດທີ່ຈະໄຖ່ຖອນເອົາຄວາມບາບຂອງ ຕົນໃນອະດີດທີ່ຜ່ານມານັ້ນດ້ວຍຕົນເອງໄດ້.
ທ່ານບໍ່ສາມາດທີ່ຈະປ່ຽນໝາກຫົວໃຈຂອງຕົນແລະ ກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະທຳຕົນເອງໃຫ້
ມີຄວາມບໍ່ຮື້ສຸດຜຸດຜ່ອງໄດ້. ແຕ່ອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ໃຫ້ຄຳ
ໝັ້ນສັນຍາເອົາໄວ້ວ່າຈະທຳສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ເພື່ອທ່ານໂດຍຜ່ານ ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ.
ທ່ານຈົ່ງເຊື່ອໃນຄຳໝັ້ນສັນຍາດັ່ງກ່າວນັ້ນ ເຖິດ,
ທ່ານຈົ່ງຍອມຮັບສາລະພາບຕໍ່ຄວາມບາບທັງສິ້ນຂອງຕົນ
ແລ້ວເຂົ້າໄປມອບກາຍຖະຫວາຍຕົວໃຫ້ແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເສຍ ເຖິດ.
ທ່ານຈົ່ງຕັດສິນໃຈເຂົ້າມາຮັບໃຊ້ພຣະອົງເສຍເຖິດ. ຖ້າ
ວ່າທ່ານຫາກຍອມປະຕິບັດຕາມສິ່ງທີ່ກ່າວມານີ້ຢ່າງແນວແນວແລ້ວ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ກໍຈະເປັນຜ່າຍຜັບຕິບັດໃຫ້ພຣະວໍຈນະ ຂອງ ພຣະອົງໄດ້ມີຄວາມສຳເຣັດຢູ່ພາຍໃນຕົວຂອງທ່ານນັ້ນ.
ຖ້າວ່າ ທ່ານຫາກໄດ້ຫັນມາເຊື່ອໃນພຣະສັນຍາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ນັ້ນແລ້ວທ່ານກໍຈົ່ງມີຄວາມໝັ້ນໃຈເສຍເຖິດວ່າຕົວຂອງ ທ່ານກໍໄດ້
ຮັບການອະພິຍໄທດເສຍແລ້ວແລະຕົວຂອງທ່ານເອງກໍ ຈະໄດ້ຮັບ
ການສະສາງລ້າງສ່ວຍໃຫ້ມີຄວາມບໍ່ຮື້ສຸດ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງ ເປັນຜູ້ໃຫ້ການຕອບສະໜອງ
ແກ່ທ່ານເໝືອນກັນກັບທີ່ ອົງພຣະ ຄຣິສຕ໌ຊົງໄດ້ໃຜດປະທານເອົາພະລັງແຮງໃຫ້ແກ່ຊາຍຜູ້ເປັນອຳມະ
ພາດຄົນໜຶ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມານັ້ນຈົນໃຫ້ເຂົາສາມາດກ້າວເດີນໄປໄດ້
ເພາະວ່າຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ປົ່ງໃຈເຊື່ອວ່າຕົນຈະຖືກປົ່ງປົວໃຫ້ຫາຍດີ.
ຖ້າທ່ານຫາກມາປົ່ງໃຈເຊື່ອແລ້ວສິ່ງດັ່ງກ່າວກໍຈະເກີດມີຂຶ້ນກັບ ທ່ານເໝືອນກັນ. {SCL 94.1}
ທ່ານຈົ່ງຢ່າໄດ້ຊັກຊ້າເສຍເວລາລ່ຽມໄປຈົນກວ່າເສລາໃດ
ທີ່ຕົນເອງຈະເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າຕົນໄດ້ຫາຍດີແລ້ວ, ແຕ່ຂໍໃຫ້ ທ່ານຈົ່ງກ່າວອອກດ້ວຍຄຳວ່າ:
"ຂ້າພຣະເຈົ້າເຊື່ອໃນສິ່ງນີ້ແລ້ວ ແລະກໍບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າ ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກໃນສິ່ງດັ່ງ ກ່າວ,
ແຕ່ຫາກຍ້ອນວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ໃຫ້ຄຳພຣະສັນ ຍາເອົາໄວ້ ດັ່ງນັ້ນ". {SCL 95.1}
ອົງຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ
ພຣະເຢຊູ ຊົງໄດ້ຕັດກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ: "ທຸກສິ່ງໃດທີ່ທ່ານ ປາຖນາ,
ເມື່ອເວລາທ່ານໄຫວ້ອນເອົາແລ້ວກໍຈົ່ງເຊື່ອ ເສຍເຖິດວ່າທ່ານຈະໄດ້ຮັບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນມາ" (ມາລະໂກ
11:24). ສິ່ງທີ່ເປັນຕົ້ນໄຂຂໍ້ແມ່ສຳລັບພຣະສັນຍາຂັ້ນນີ້ຄື: ພວກ
ເຮົາຕ້ອງພາກັນໄຫວ້ອນອະທິຖານໃຫ້ສອດຄ່ອງຕາມພຣະປະສົງ ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
ນັ້ນກໍເປັນພຣະປະສົງຂອງ ອົງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຢູ່ແລ້ວ ທີ່ຢາກຈະສະສາງລ້າງສ່ວຍເອົາພວກເຮົາໃຫ້ບໍ່ຮື້ສຸດ
ໄປ ຈາກຄວາມບາບເພື່ອທຳໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ກ້າຍເປັນລູກຫລານ ຂອງພຣະອົງ ແລະ
ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາສາມາດທີ່ຈະດຳຮົງຊີ ວິດີຢູ່ດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮື້ສຸດ. ສະນັ້ນ,
ພວກເຮົາກໍສາມາດທີ່ຈະໄຫວ້ ວອນຮ້ອງຂໍເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບການໃຜດປະທານພຣະພອນເຫລົ່ານີ້ມາ ແລະ
ຈົ່ງເຊື່ອວ່າພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ມາ, ທ່ານຈົ່ງຢ່າ
ລົມສະແດງຄວາມຂອບພຣະຄຸນຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕໍ່ສິ່ງທີ່ຕົນ ໄດ້ຮັບມາຕາມຄຳຮ້ອງຂໍນັ້ນ.
ນັບວ່າເປັນໂຊກໄຊໃຫ້ພອນຂອງ ພວກເຮົາຢູ່ແລ້ວທີ່ຈະໄດ້ມີໂອກາດເຂົ້າໄປເຝົ້າອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ
ເພື່ອຕົນຈະໄດ້ຮັບການສະສາງລ້າງສ່ວຍຕົນໃຫ້ມີຄວາມຂາວສະ ອາດ
ແລະຈະໄດ້ເຂົ້າໄປສະເໜີຕົວຢູ່ຕໍ່ໜ້າກົດພຣະບັນຍັດຂອງອົງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງສົມກຽດໂດຍປາສຈາກຄວາມອັບອາຍໃດໆ ທັງສິ້ນ, "ເພາະສະນັ້ນ, ມາບັດນີ້,
ສຳລັບພວກຄົນຜູ້ທີ່ບໍ່ເດີນ ຕາມເນື້ອກາຍ, ແຕ່ຫາກເດີນຕາມຈິດວິນິຍານນັ້ນຈົ່ງບໍ່ມີຄວາມອັບອາຍ."
ໂຣມັນ 8:11). {SCL 95.2}
ແຕ່ນີ້ໄປ, ທ່ານກໍບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບຕົວຂອງທ່ານເອງອີກແລ້ວ ເພາະວ່າຕົງຂອງທ່ານກໍ
ໄດ້ຖືກໄຖ່ເອົາມາດ້ວຍລາຄາອັນສູງສົ່ງ, "ຕົວທ່ານບໍ່ໄດ້ຖືກໄຖ່ຄົນມາດ້ວຍສິ່ງທີ່ເປັນທາງເນື້ອ ການ,

ເຊັ່ນວ່າດ້ວຍເງິນແລະທອງຄຳ...ແຕ່ຫາກດ້ວຍຄຸນ

ຄຳຈາກພຣະໄລຫົດຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນ ລູກແພະ
ທີ່ປາສຈາກຮອຍເປະເປືອນດ່າງດ່າໃດໆທັງສິ້ນ." (1 ເປໂຕຣ 1:18,19).

ໂດຍຜ່ານຄວາມເຊື່ອຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນ ພາກປະຕິບັດແບບງ່າຍໆ
ນີ້ເອງພຣະວິນຍານບໍ່ຮືກກໍຈະຊົງເປັນ ຜູ້ໃຫ້ການກຳເນີດແກ່ຊີວິດໃໝ່ຢູ່ໃນດວງໃຈຂອງທ່ານ.

ທ່ານກໍເປັນ ເໝືອນເດັກທີ່ໄດ້ກຳເນີດເກີດມາຢູ່ໃນວົງຄະນາຍາດຂອງພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າແລະພຣະອົງກໍຊົງມີຄວາມຮັກຕໍ່ທ່ານເໝືອນດັ່ງຄວາມຮັກ

ທີ່ພຣະອົງຊົງມີຕໍ່ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງນັ້ນເອງ. {SCL 96.1}

ບັດນີ້, ໃນເມື່ອທ່ານໄດ້ເຂົ້າມາມອບກາຍຖວາຍຊີວິດຂອງ

ຕົນໃຫ້ແກ່ອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າແລ້ວກໍຂໍໃຫ້ທ່ານຈົ່ງຢ່າໄດ້ຫັນຫວັງ ກັບໄປເດີນຕາມທາງສາຍເກົ່ານັ້ນອີກ,
ຈົ່ງຢ່າໄດ້ເອົາຕົວຫ່າງ ເຫຼືອອອກໄປຈາກພຣະອົງ, ທຸກມື້ທຸກວັນທ່ານຈົ່ງກ່າວວ່າ: "ຂ້າ

ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ເອົາຕົວມາຂຶ້ນກັບ ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ແລ້ວ, ຂ້າພຣະ ເຈົ້າກໍໄດ້ເຂົ້າມາມອບຕົວ
ໃຫ້ແກ່ພຣະອົງແລ້ວ," ແລະຈົ່ງຮຽກ

ຮ້ອງໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ໃຜດປະທານເອົາພຣະວິນຍານບໍ່ຮືກຂອງພຣະອົງລົງມາໃຫ້ທ່ານແລະປົກປັກຮັກສາຕົວ
ຕົວຂອງທ່ານເອົາໄວ້ໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ ຮັ່ມພຣະບາຣະມີຂອງພຣະອົງ .ເມື່ອເວລາ ທີ່ທ່ານໄດ້ມອບຕົນໃຫ້

ຂຶ້ນກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະເຂົ້າມາເຊື່ອຢູ່ໃນພຣະອົງແລ້ວນັ້ນ,
ທ່ານກໍຈະກັບກາຍມາເປັນລູກຂອງພຣະອົງແລະຈະຕ້ອງດຳຮັງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະອົງ.

ອັດສາວິກຂອງພຣະເຢຊູ ທ່ານໜຶ່ງໄດ້ກ່າວເອົາ ໄວ້ວ່າ: "ສະນັ້ນ, ເມື່ອທ່ານໄດ້ເຂົ້າມາຮັບເອົາພຣະເຢຊູ
ຄຣິສຕ໌ ຜູ້ຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນແລ້ວ ທ່ານກໍຈົ່ງ ກ່າວເດີນໄປໃນທາງຂອງພຣະອົງ." (ໂກໂລຊຽນ

2:6). {SCL 97.1}

ບັດນີ້ທ່ານຈົ່ງມາຮ້ອງຂໍເອົາພຣະພອນຈາກພຣະອົງເສຍເຖິດ!

ຄົນບາງຈຳພວກກໍພາກັນຄິດວ່າກ່ອນທີ່ພວກຕົນຈະສາ

ມາດຮ້ອງຂໍພໍເອົາພຣະພອນຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ນັ້ນ ກ່ອນ

ອັນກໍຈະຕ້ອງຜ່ານໄລຍະແຫ່ງການທົດສອບເສຍກ່ອນວ່າຕົນນັ້ນ

ໄດ້ຮັບການດັດສ້າງໃຫ້ເປັນຄົນໃໝ່ແລ້ວຫລໍ່ໄດ. ແຕ່ຢູ່ໃນຄວາມ ຈົງແລ້ວແມ່ນພວກເຂົາສາມາດ

ທີ່ຈະພາກັນຮ້ອງຂໍເອົາພຣະພອນ ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລານີ້ ແລະ ນັບຕັ້ງແຕ່ວັນນີ້ເປັນ
ຕົ້ນໄປ. ພວກເຂົາມີຄວາມຈຳເປັນໃນພຣະເດດພຣະຄຸນຂອງພຣະ ອົງເຈົ້າ,

ໃນພຣະວິນຍານບໍ່ຮືກຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເພື່ອຈະຊ່ວຍ

ໃຫ້ພວກຕົນໄດ້ຜ່ານຜ່າລັກສະນະຄວາມໄຮ້ພະລັງຂາດສະມັຖພາບ ຂອງຕົນ,

ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະທຳການຕໍ່ສູ້ຕ້ານກັບຄວາມ ຊົ່ວຮ້າຍເຫລົ່ານັ້ນໄດ້.

ພຣະເຢຊູກຳລັງຈະຊ່ວຍເອົາພວກເຮົາໃຫ້

ພາກັນກ່າວເດີນເຂົ້າໄປຫາພຣະອົງໂດຍອີງຕາມສະພາວະຕົວຈິງ

ທີ່ພວກເຮົາຍັງຈົມຢູ່ໃນຖານະຂອງຄົນຜົມບິບາບ, ໄຮ້ສະມັຖພາບແລະ ບໍ່ເປັນເອກະຣາດຢູ່ນີ້.

ພວກເຮົາສາມາດທີ່ຈະກ່າວເດີນເຂົ້າໄປ ຫາ ພຣະອົງພ້ອມກັບການນຳເອົາຄວາມອ່ອນເພຍ,

ຄວາມຮູ້ເທົ່າບໍ່ເຖິງ ການ, ຄວາມບາບ ແລະຄວາມຫລົ້ມຈົມທັງໝົດຂອງພວກຕົນແລ້ວ

ເອົາໄປວາງໄວ້ຢູ່ໃຕ້ ພຣະບາດຂອງພຣະອົງພ້ອມດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກ

ຕົວທີ່ຢາກຈະກັບກາຍກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ. ນັ້ນກໍເປັນພຣະກຽດຕິ ສັກຂອງພຣະອົງຢູ່ແລ້ວ

ທີ່ຈະອຳເອົາອ້ອມແຂນແຫ່ງຄວາມຮັກອັນ ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງ ພຣະອົງນັ້ນເຂົ້າມາກອດພວກເຮົາເອົາໄວ້ແລະ

ໃຫ້ການຫໍ່ຮຳບາບແຜຂອງພວກເຮົາ ແລະສຳລະສະສາງເອົາພວກ

ເຮົາທັງຫລາຍໃຫ້ພົ້ນໄປຈາກຄວາມໄສໂຄກທັງໝົດເຫລົ່ານັ້ນ. {SCL 97.2}

ກໍແມ່ນຢູ່ໃນຈຸດນີ້ເອງທີ່ ຄົນນັບເປັນຮ້ອຍໆພັນໆຕ້ອງພາ ກັນຕົກຢູ່ໃນຄວາມປະລາໄຊ:

ສິ່ງນັ້ນກໍຄືການທີ່ພວກເຂົາບໍ່ພາກັນ ເຊື່ອວ່າອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງໃຫ້ການອະພິຍໄທດແກ່ພວກເຮົາໃນ

ຖານສ່ວນຕົວຢ່າງແລ້ວ. ພວກເຂົາບໍ່ພາກັນເຊື່ອພຣະເຈົ້າຕາມພຣະ ວໍຈນະຂອງພຣະອົງ.
ທຸກຄົນໃດທີ່ຫັນມາຍອມເຊື່ອຟັງປະຕິບັດຕາມ ເງື່ອນໄຂທີ່
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ໄດ້ວາງເອົາໄວ້ນັ້ນແລ້ວກໍ່ນັບວ່າ
ເປັນໂອກາດອັນດີເລີດທີ່ຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງວ່າການໃຫ້ອະ ພິຍ
ໂທດນັ້ນແມ່ນໄດ້ມາແບບລ້າງແລະມີຜົນກະທົບໄປເຖິງຄວາມ ບາບທຸກປະການ.
ທ່ານຈົ່ງປະຖົມຄວາມສົງສັຍທີ່ວ່າຄຳໝັ້ນສັນ
ຍາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນຈະບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບຕົວຂອງ ທ່ານນັ້ນເລີຍ.
ຄຳສັນຍາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນແມ່ນມີໄວ້ຕໍ່
ຄົນບາບທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍອມຕົວເຂົ້າມາກັບປຽນຈິດໃຈໃໝ່. ອົງພຣະ ຄຣິສຕ໌
ຊົງໄດ້ແຕ່ງໃຫ້ພວກທຸກສະຫວັນຂອງພຣະອົງລົງມາຮັບໃຊ້
ມະນຸດທຸກຄົນໂດຍການນຳເອົາພະລັງອັນເຂັ້ມແຂງ ແລະ ພຣະເດດ ພຣະຄຸນຂອງ ພຣະອົງນັ້ນລົງມາ
ໃຜດປະທານໃຫ້ແກ່ມະນຸດທຸກຄົນ ທີ່ໄດ້ເອົາຕົວຫົນເຂົ້າມາເຊື່ອໃນພຣະອົງ. ຄົນໃດກໍ່ດີເຖິງແມ່ນວ່າຈະ
ມີຄວາມບາບອັນໜັກໜາພຽງໃດກໍ່ຕາມ ແຕ່ເຂົາກໍ່ມີໂອກາດທີ່ຈະ
ໄດ້ຮັບການໂຜດປະທານເອົາພະລັງອັນເຂັ້ມແຂງ, ເອົາຄວາມບໍ່ ຣືດແລະຄວາມຊອບທັມທີ່ໄດ້ມາຈາກ
ອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າຜູ້ຊົງໄດ້ ສິ້ນພຣະຊົນໄປເພື່ອພວກເຮົານັ້ນ. ພຣະອົງເຈົ້າຊົງຍັງຊົງໃຫ້ການລໍ
ຄອຍຢູ່ຕໍ່ໄປເພື່ອຈະໄດ້ຖອດແກ່ເອົາເສື້ອຜ້າອັນເປັນເປື້ອນດ່າງດ່າ
ໄປດ້ວຍຄວາມບາບນັ້ນໃຫ້ອອກໄປຈາກຕົວພວກເຂົາແລ້ວຈະສວມ ເອົາເສື້ອຜ້າອາພອນຊຸດໃໝ່
ທີ່ຂາວສະອາດໄປດ້ວຍຄວາມຊອບ ທັມຂອງພຣະອົງນັ້ນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ພຣະອົງເຈົ້າຊົງຮຽກໃຫ້ພວກ
ເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ພາກັນຫັນມາຮັບເອົາຄວາມມີຊີວິດເພື່ອຈະໄດ້ ພົ້ນໄປຈາກຄວາມຕາຍ. {SCL 98.1}
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງມີການກະທຳຕໍ່ ພວກເຮົາຊາວມະ
ນຸດເຊິ່ງແຕກຕ່າງໄປຈາກການທີ່ພວກເຮົາຜູ້ເປັນມະນຸດເນື້ອກາຍ ດ້ວຍກັນນີ້ກະທຳຕໍ່ກັນ.
ຄວາມຄິດຈົນຕະນາການຂອງພຣະອົງແມ່ນ ແຕ່ມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາສົງສານແລະ
ຄວາມເຫັນ ອົກເຫັນໃຈຢ່າງນັ້ນມນວນ. ພຣະອົງຊົງໄດ້ຕັດກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ: " ຈົ່ງ
ໃຫ້ຄົນຊົ່ວຮ້າຍປະຖົມທາງເດີນຂອງເຂົານັ້ນເສຍ ແລະ
ຄົນອະທັມກໃຫ້ປະຖົມຄວາມຄິດຂອງເຂົາແລະໃຫ້ເຂົາກັບ ຄົນມາຫາພຣະອົງ,
ແລ້ວພຣະອົງກໍ່ຈະໃຫ້ຄວາມເມດຕາ ກະຣຸນາແກ່ເຂົາ, ໃຫ້ເຂົາກັບຄືນມາຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າຂອງພວກເຮົາເພາະວ່າພຣະອົງຊົງຈະໃຫ້ອະພິຍດ້ວຍ ພຣະມະຫາກະຣຸນາຢ່າງໜັກ." (ເອຊາຍາ 55:7).
"ເຮົາພຣະ ອົງໄດ້ລັບລ້າງຄວາມອະທັມຂອງທ່ານໃຫ້ຫາຍໄປເໝືອນ ດັ່ງກອນເຜື້ອແລະ
ຄວາມບາບຂອງທ່ານນັ້ນໃຫ້ຫາຍ ໄປເໝືອນດັ່ງກອນເມກຫາຍ." (ເອຊາຍາ 44:22). {SCL 100.1}
ພຣະອົງເຈົ້າຊົງມີທຸລະກັບພວກເຮົາຢ່າງໃດ?
"ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັດເອົາໄວ້ວ່າ: ເຮົາພຣະ ອົງ ບໍ່ມີຄວາມຍືນດີຕໍ່ຄວາມຕາຍຂອງຄົນທີ່ຕ້າຍໄປນັ້ນ,
ເພາະ ສະນັ້ນຈົ່ງພາກັນກັບຫັນເສຍເຖິງເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ມີຊີວິດຢູ່"(ເອເຊກຽນ 18:32).
ສາຕານຍາມໃດມັນກໍ່ພ້ອມສະເໜີທີ່ຈະຍາດຂະໂມຍ ເອົາພຣະພອນເຊິ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້
ເປັນຜູ້ໃຫ້ການຮັບປະກັນເອົາໄວ້ວ່າຈະໂຜດປະທານມາໃຫ້ນັ້ນໃຫ້ ສຸນຫາຍອອກໄປຈາກພວກເຮົາ.
ສາຕານຕ້ອງການຢາກດັບມອດ ທຸກຢຸດຢ່າງແຕ່ງຄວາມຫວັງ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເປັນແສງສະ
ຫວ່າງແຫ່ງຊີວິດ ນັ້ນໃຫ້ອອກໄປຈາກຊີວິດຈິດໃຈຂອງຄົນ,
ສ່ວນໜ້າທີ່ຂອງທ່ານນັ້ນກໍ່ຄືບໍ່ຕ້ອງປ່ອຍໃຫ້ມັນມີໂອກາດທີ່ຈະ ໄດ້ກະທຳສິ່ງນັ້ນໄປ.
ບໍ່ຕ້ອງງຽງຫຼືຟັງຜົນມານຜູ້ລ້ວງໃຈນັ້ນ, ແຕ່ ໃຫ້ປະກາດຄຳນີ້ອອກມາວ່າ: "
ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນ ໄປເພື່ອຈະໃຫ້ຜູ້ຂ້າໄດ້ມີຊີວິດຢູ່. ພຣະອົງຊົງຮັກຜູ້ຂ້າແລະບໍ່ຢາກ
ໃຫ້ຜູ້ຂ້າຕ້ອງຕາຍໄປ. ຜູ້ຂ້າທີ່ພຣະເທພບົດາເຈົ້າເປັນຜູ້ໃຫ້ຄວາມ ເມດຕາສົງສານ,
ເຖິງວ່າຜູ້ຂ້າໄດ້ດີດ້ານຕໍ່ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ກໍ່ຕາມ,
ພຣະພອນຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ໃຜດປະທານມາໃຫ້ຜູ້ຂ້ານັ້ນ

ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຂ້າໄດ້ຈັບຈ່າຍຫາຍໄປແລ້ວຢ່າງເພີ່ມເຕີມກໍຕາມ, ແຕ່ຜູ້ຂ້າກໍຈະລຸກຂຶ້ນແລະກ້າວເດີນໄປຫາອົງພຣະບໍດີເຈົ້າ ແລ້ວ ຈະໄປຍອມຮັບສາລະພາບຕໍ່ພຣະອົງວ່າ: "ຂ້າພຣະອົງໄດ້ທຳບາບ ຕໍ່ ພຣະອົງແລະໄດ້ທຳການລະເມີດຕໍ່ເມືອງຟ້າສະຫວັນໄປແລ້ວ, ສະນັ້ນຂ້ານ້ອຍກໍຈຶ່ງບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະຮຽກຕົນວ່າເປັນລູກຂອງພຣະ ອົງຕໍ່ໄປໄດ້ອີກແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຈົ່ງໂຜດໄດ້ຮັບເອົາຂ້ານ້ອຍນີ້ ໃຫ້ມາເປັນຄົນງານຮັບຈ້າງ ຜູ້ໜຶ່ງຂອງພຣະອົງອີກດ້ວຍ."

ຢູ່ໃນ ຕອນໜຶ່ງຂອງນິທານສຸພາສິດດັ່ງທີ່ຈະກ່າວຕໍ່ໄປນີ້ໄດ້ເປັນການ ບອກເຕືອນໃຫ້ທ່ານໄດ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈເອົາໄວ້ວ່າຄົນຜູ້ຫລົງຜົດຈະ ໄດ້ຮັບການອະພິຍໄທດນັ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ: "ພໍ່ແຕ່ໄດ້ແນມເຫັນ ລູກຜູ້ຊ້າຍຂອງຕົນທີ່ຍັງຢູ່ໃນລະນະໄກ ຜູ້ເປັນພໍ່ຂອງເຂົາ ກໍເກີດມີຄວາມເອັນດຸສົງສານຢ່າງໜັກ ແລ້ວກໍໄດ້ຟ້າວ ແລ້ວເຂົ້າໄປກອດເອົາລູກຂອງຕົນແລະທັງໄດ້ຈັບຫອມຜູ້ກຽວ" (ລູກາ 15:18-20). {SCL 100.2}

ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ແມ່ນກະທັ່ງວ່ານິທານສຸພາສິດນີ້ຈະມີ ຄວາມກະຕຸ້ນໃຈແລະມີຄວາມຮັກໄຄ່ພຽງໃດກໍຕາມ, ແຕ່ນັ້ນກໍຍັງ ເປັນການສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນພຽງແຕ່ສ່ວນນ້ອຍໜຶ່ງເຊິ່ງມາຈາກ ຄວາມເມດຕາສົງສານອັນມະຫາສານຂອງ ພຣະເທພບໍດີເຈົ້າທີ່ ມີຕໍ່ພວກເຮົາຜູ້ເປັນຄົນບາບທັງຫລາຍ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ ຖະແຫລງອອກ ໂດຍຜ່ານນັກພະຍາກອນທ່ານໜຶ່ງຂອງພຣະອົງ ວ່າ: "ເຮົາພຣະອົງກຮັກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ອະມະຕະ, ສະນັ້ນເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຖອດດັງເອົາເຈົ້າຂຶ້ນມາດ້ວຍຄວາມ ຮັກພັກດີ" (ເຢເຣມຍາ 31:3).

ໃນຂະນະທີ່ລູກຊ້າຍຜູ້ຫລົງຜົດໄດ້ ໃຊ້ຊີວິດຢ່າຫ່າງໄກຈາກບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງຕົນນັ້ນເຂົາກໍໄດ້ ຈັບຈ່າຍເງິນທອງຂອງໃຊ້ຂອງຕົນໄປໃນເວລາທີ່ຕົນໄດ້ເຂົ້າໄປອາ ສັຍຢູ່ບ້ານເພິ່ງເມືອງທ່ານ ນັ້ນຈົນໝົດກຽງ, ແຕ່ສ່ວນຫົວອີກຂອງ ຜູ້ເປັນພໍ່ນັ້ນຍາມໃດກໍຍັງຄົງມີຄວາມຄິດຮອດຄິດເຖິງຕໍ່ລູກຊ້າຍ ຂອງຕົນຢູ່ຢ່າງບໍ່ຂາດລະຍະ. ທຸກຄັ້ງທຸກຄາວເມື່ອຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງ ຄົນເຮົາຫາກເກີດມີຄວາມປາຖນາຢາກກັບຫລາວຕ່າງຄົນ ໄປສູ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນກໍລ້ວນແຕ່ໄດ້ມາຈາກການຮຽກເອີ້ນດ້ວຍ ຄວາມຮັກໄຄ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ຫລົງຜົດນັ້ນເອງເພື່ອ ຈະໃຫ້ເຂົາໄດ້ກັບຫລາວຕ່າງຄົນໄປຫາອົງພຣະບໍດີເຈົ້າຜູ້ຊົງມີຫົວ ໃຈອັນແຕ້ມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຢ່າງອະມະຕະນັ້ນ. {SCL 102.1}

ຄວາມລະແວງສົງສັຍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະພິຍ ຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີນັ້ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ໃຫ້ຄຳ ໝັ້ນສັນຍາເອົາໄວ້ຕໍ່ພວກເຮົາຢ່າງອຸດົມຮັ່ງມີ, ສະນັ້ນເປັນໄປໄດ້ ຫລືທີ່ທ່ານຍັງຈະມີຄວາມລະແວງສົງສັຍຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ? ທ່ານເຊື່ອ ບໍ່ວ່າເມື່ອເວລາທີ່ຄົນບາບຜູ້ໜ້າສັງເວດຜູ້ໜຶ່ງຫາກເກີດມີຄວາມ ຕ້ອງການຢາກຈະກັບຄືນມາຫາພຣະເຈົ້າ, ຢາກຈະປ່ອຍປະລະຖົມ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງຫລາຍຂອງຕົນນັ້ນແລ້ວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫລື ທີ່ຈະມາສະແດງຄວາມເຂັ້ມງວດກວດຂັ້ນເພື່ອສະກັດກັ້ນເຂົ້າບໍ່ໃຫ້ ເຂົ້າກັບໄປຍອມຮັບສາລະພາບກັບກາຍກັບໃຈຢູ່ໃຕ້ພຣະບາດຂອງ ພຣະອົງ? ທ່ານຈຶ່ງປະຖົມຄວາມຄິດແບບນີ້ໄປເສຍເຖິດ! ບໍ່ມີສິ່ງ ໃດອີກແລ້ວທີ່ຈະທຳຮ້າຍຊີວິດຈິດໃຈຂອງທ່ານມາກຍັງໄປກວ່າ ການມີຄວາມຄິດກຽວກັບ ພຣະເທພບໍດີເຈົ້າໃນລັກສະນະແບບນີ້. ພຣະອົງກຽດຊົງຄວາມບາບ, ແຕ່ຊ້າພັດມີຄວາມຮັກຕໍ່ຄົນຜູ້ມີບາບ ແລະພຣະອົງຊົງໄດ້ອໍທິດຕົນໃຫ້ແກ່ມະນຸດທັງຫລາຍໂດຍຜ່ານອົງ ພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າເພື່ອຈະ ໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຕ້ອງການເຂົ້າມາເພິ່ງພຣະ ອົງນັ້ນສາມາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພັນແລະຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ ຢ່າງອະມະຕະຢູ່ໃນພຣະຣາຊອານາຈັກແຫ່ງເມືອງສະຫວັນທີ່ມີຄວາມສະຫງ່າລາສີ.

ໃນເວລາທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ໃຫ້ການ

ພັນລະນາເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດພວກເຮົານັ້ນຈະ
ມີສໍານວນຄວາມເວົ້າອັນໃດອີກຫລືທີ່ຈະມີພະລັງແຮງເໝາະໄປກວ່າ ແລະ
ແນບບຽນຍິ່ງໄປກວ່າທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ຕັດກ່າວເອົາໄວ້ໃດຍ

ຜ່ານທ່ານເອຊາຢາຜູ້ຊົງເປັນນັກພະຍາກອນຂອງພຣະອົງນັ້ນເອງ {SCL 103.1}

ພຣະອົງຊົງໄດ້ຖະແຫລງອອກວ່າ: " ແມ່ຍິງຈະລົມລຸກຜູ້ທີ່ເຄີຍດູກນິນົມຂອງຕົນນັ້ນໄດ້ຫລໍ່ໃດທີ່ຈະບໍ່ມີ
ຄວາມເອັນ ດຸສົງສານຕໍ່ຜູ້ເປັນບຸດທີ່ອັດອອກມາຈາກທ້ອງຂອງຕົນ ເອງນັ້ນ?
ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາຫາກຈະລົມໄປໄດ້ກໍຕາມ, ແຕ່ ເຮົາພຣະອົງຈະບໍ່ລົມເຈົ້າໄປໄດ້ເລີຍ" (ເອຊາຢາ 49:15).
{SCL 104.1}

ດູເຖິດ! ພວກທ່ານຜູ້ທີ່ມີຄວາມລະແວງສົງສັຍແລະສະ ທ້ານຫວັ່ນກົວທັງຫລາຍ!

ອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າຍິ່ງຊົງພຣະຊົນຢູ່ເພື່ອ ເປັນທະນາຍຄວາມບົກບ້ອງເອົາພວກເຮົາທັງຫລາຍ. ຈົ່ງພາກັນ
ສະແດງຄວາມກະຕັນຍຮຸ້ນຄຸນຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍເຖິດຕໍ່

ການທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ໃຜດປະທານພຣະບຸດຜູ້ແສນຮັກຂອງພຣະ

ເຈົ້າອົງໜຶ່ງອົງດຽວນັ້ນມາໃຫ້ມະນຸດພວກເຮົາ, ຈົ່ງພາກັນໄຫວ້

ພຣະອະທິຖານເສຍເຖິດເພື່ອບໍ່ໃຫ້ການສັນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ

ເພື່ອພວກເຮົາທັງຫລາຍນັ້ນຕ້ອງໄຮ້ຄວາມໝາຍໄປ. ຕົກມາວັນນີ້,

ພຣະວິນຍານບໍ່ຮື້ສົດຊຶ່ງສົ່ງຄ່າຮຽກເຊີນເອົາທ່ານໃຫ້ເດີນເຂົ້າໄປ ຫາພຣະອົງ. ມາເຖິດ,

ທ່ານຈົ່ງເຂົ້າມາຫາອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າດ້ວຍ ຄວາມເຕັມໃຈ,

ທ່ານຈົ່ງໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຣາຊພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ມະຫາສານຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ. {SCL 104.2}

ເມື່ອທ່ານໄດ້ອ່ານພຣະສັນຍາອັນມີຄວາມອຸດົມຮັ່ງມີຂອງ

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນແລ້ວກໍຈົ່ງຢາລົມໄປເລີຍວ່ານັ້ນກໍເປັນພຽງ

ແຕ່ການສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາ

ກະຣຸນາຂອງພຣະອົງທີ່ຈະຊອກຫາສໍານວນຄໍາເວົ້າອັນໃດມາພັນ ລະນາບໍ່ໄດ້ເລີຍ.

ພຣະຮີໂຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ

ອັນບໍ່ມີຂອບເຂດຂອງພຣະເຈົ້າກໍອ່ວຍໂນ້ມເຂົ້າມາຫາຄົນຜູ້ມີບາບ

ນັ້ນດ້ວຍຄວາມເມດຕາສົງສານຢ່າງຖ້ວມລົ້ນ, " ພວກເຮົາໄດ້ຮັບ

ຄວາມໃຜດໃຫລ້ອດໃດຍຜ່ານພຣະໃລຫົດຂອງພຣະອົງ

ແລະໃດຍຜ່ານການໃຫ້ອະພິຍັດຄໍາມບາບທັງປວງ" (ເອ ເຟຊຽນ [Ephesians]1:7).

ຖືກຕ້ອງແລ້ວທີ່ທ່ານເຊື່ອວ່າມີແຕ່ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຽງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະເປັນຜູ້ຊ່ວຍທ່ານໄດ້. ພຣະອົງ

ມີຄວາມປະສົງຢາກຈະພົ້ນຝາກພາບພົດຂອງພຣະອົງ ໃຫ້ກັບຄືນ

ມາຢູ່ກັບຕົວຂອງມະນຸດອີກເປັນຄັ້ງໃໝ່. ໃນເມື່ອທ່ານຫາກກ້າວເດີນ

ເຂົ້າໄປຫາພຣະອົງພ້ອມກັບການຍອມຮັບສາລະພາບກັບຈິດກັບໃຈ

ແລ້ວພຣະອົງກໍຈະເຂົ້າມາສະຖິດຢູ່ໃກ້ກັບທ່ານພ້ອມດ້ວຍຄວາມເມດ

ຕາສົງສານແລະຈະໃຫ້ອະພິຍັດທາງສົງຢ່າງ./. {SCL 104.3}

ບົດທີ 7—ການເຂົ້າເປັນສາວົກ

"ຖ້າວ່າຜູ້ໃດຫາກຢູ່ໃນພຣະຄຣິສຕ໌, ເຂົາກໍເປັນ ຄົນໃໝ່: ສິ່ງເກົ່າທັງຫລາຍກໍຜ່ານໄປ: ດູເຖດີ, ທຸກສິ່ງຢ່າງກໍໄດ້ກັບກາຍມາເປັນຂອງໃໝ່ແລ້ວ" (2 ໂກຣິນທຽນ [Corinthians]5:17). {SCL 106.1}

ບາງບຸກຄົນກໍບໍ່ອາດສາມາດທີ່ຈະບອກໄດ້ຖືງວັນທົດອິນ ປັດລະສະຖານທີ່ອັນແນ່ນອນ ຫລືວ່າເງື່ອນໄຂສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຕົນໄດ້ເຂົ້າມາບຽນໃຈເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ນັ້ນກໍເປັນສິ່ງທີ່ຈະຖືກເອົາມາເປັນຂໍ້ອ້າງໄດ້ດ້ວຍວ່າຜູ້ກ່ຽວ ນັ້ນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ກັບກາຍກັບ ໃຈເທື່ອ.

ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຄືອໄດ້ບອກຕໍ່ທ່ານ ນີໂກເດມສເອົາ ໄວ້ວ່າ:

"ລົມກໍພັດໄປຕາມທິດທາງຂອງມັນແລະທ່ານກໍໄດ້ ຍົນສຽງຂອງມັນ, ແຕ່ບໍ່ສາມາດບອກໄດ້ວ່າມັນພັດມາ ຈາກ.ສແລະອອກໄປທາງໃດ: ທຸກຄົນທີ່ເກີດມາຈາກພຣະວິນຍານກວ່າງດຽວກັນນີ້." (ໂຢຫັນ 3:8). ກໍ່ເໝືອນກັນກັບສາຍ

ລົມພັດນັ້ນເອງເຊິ່ງພວກເຮົາບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເບິ່ງເຫັນດ້ວຍຕາເປົ່າ ໄດ້, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດຜົນກະທົບຂອງມັນກໍເປັນທີ່ຈະເຫັນແລະຮູ້ສຶກ ສັມພັດໄດ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ, ການທ່າງານຂອງພຣະວິນຍານຂອງ ພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດເຮົາກໍເປັນລັກສະນະດັ່ງດຽວກັນນີ້.

ກໍ່ແມ່ນຄວາມມີພະລັງແຫ່ງການຟື້ນຊື່ນໃໝ່ທີ່ຕາຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ນັ້ນເອງທີ່ເປັນຜັກໃຫ້ເກີດມີຊີວິດໃໝ່ຂຶ້ນມາຢູ່ໃນຄົນຜູ້ໜຶ່ງ. ພະລັງດັ່ງກ່າວກໍຊົ່ງເປັນຜູ້ໃຫ້ການເນຣະມັຕສ້າງເພື່ອໃຫ້ມີຊີວິດໃໝ່ຢູ່ໃນພາບພົດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເກີດຂຶ້ນມາ. ໃນຂະນະ

ທີ່ການທ່າງານຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຶດພວມເປັນໄປດ້ວຍຄວາມ ມັດງຽບນັ້ນ, ແຕ່ສ່ວນໜ້າກຳລັງແຫ່ງພຣະກິຈການດັ່ງກ່າວກໍຊ້າພັດ ຖືກສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນໄດ້ຢ່າງປະຈັກຕາ.

ຖ້າວ່າຈິດໃຈຂອງຄົນ ຫາກໄດ້ຮັບການດັດແປງກໍສ້າງຄົນໃໝ່ໂດຍພຣະວິນຍານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວຊີວິດຂອງເຂົາກໍຈະສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເປັນຫລັກຖານພິຍານເຖິງການປ່ຽນແປງນັ້ນ. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດທີ່

ຈະກະທຳສິ່ງໃດໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງເພື່ອຈະທຳໃຫ້ຫົວໃຈຂອງຕົນເກີດ ມີການປ່ຽນແປງຂຶ້ນມາໄດ້. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດທີ່ຈະນຳເອົາຕົນ ເອງໃຫ້ເຂົ້າໄປສູ່ຄວາມສອດຄ່ອງກົມກຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້, ໃນຂະນະດຽວກັນນັ້ນ ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງໄວ້ວາງໃຈໃນຕົນເອງຕໍ່ສິ່ງໃດທັງ

ສິນຫລືວ່າໃນຜົນງານການກະທຳອັນດີຂອງຕົນນັ້ນ. ຖ້າວ່າມີພຣະເດດພຣະຄຸນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫາກເຂົ້າມາສະຖິດຢູ່ໃນຕົວ ຂອງພວກເຮົາແລ້ວສິ່ງນັ້ນກໍຈະສະແດງອອກມາໃຫ້ເຫັນໄດ້ຢ່າງ ປະຈັກຕາຢູ່ໃນການດຳຮົງຊີວິດຂອງຄົນເຮົາ.

ການປ່ຽນແປງດັ່ງ ກ່າວນັ້ນກໍຈະເຫັນໄດ້ຢູ່ໃນນິດສັຍໃຈຄຳ, ຢູ່ໃນຄວາມຊື່ນເຄືອ ແລະ ຢູ່ໃນກິຈວັດປະຈຳວັນຂອງຄົນ. ຈະເຫັນໄດ້ຖືງຄວາມແຕກຕ່າງ ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ຂາດຂັ້ນລະຫວ່າງຊີວິດຂອງເຂົາໃນເມື່ອ ກ່ອນແລະປັດຈຸບັນ. ນິດສັຍໃຈຄຳຂອງຄົນກໍຈະສະແດງອອກໃຫ້

ເຫັນໄດ້ຍິ່ງຜ່ານການສ້າງຄວາມດີຫລືການທຳຄວາມຊົ່ວແບບ ເປັນໄປຕາມມິຕາມເກດີ, ແຕ່ຫາກຈະເປັນໄປດ້ວຍການກະທຳແບບ ສະໜ້າສະເໝີຢູ່ໃນກິຈການປະຈຳວັນຂອງເຂົາ. {SCL 106.2}

ເປັນຄວາມຈິງທີ່ ວ່າການປະພຶດພາຍນອກຂອງຄົນອາດມີ ການປ່ຽນແປງໃຫ້ດີຂຶ້ນໄດ້ໂດຍບໍ່ມີພະລັງແຫ່ງການຟື້ນຊື່ນໃໝ່ທີ່ໄດ້ ມາຈາກອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ. ຄວາມຢາກມີຊີວິດດີທີ່ພົບຢູ່ໃນສັງຄົມ ແລະການຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນມານັບໜ້າຖືຕາຕົນນັ້ນກໍຈະສາ ມາດບັງຄັບໃຫ້ຄົນເຮົາຕ້ອງປະພຶດຕົນດີໂດຍທາງເປືອກນອກໄດ້.

ຄວາມນິຍົມຊົມຊອບຕໍ່ຕົນເອງນັ້ນກໍສາມາດຊ່ວຍຊຸກນຳເອົາຄົນເຮົາໃຫ້ຢຸດເຊົາການກະທຳຄວາມຊົ່ວໄດ້. ຄົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຫັນແກ່ຕົວເຂົາກໍອາດສາມາດທີ່ຈະທຳຄວາມດີມີລັກສະນະເພື່ອແຜ່ໄດ້. ເມື່ອເປັນແນວນັ້ນແລ້ວ

ພວກເຮົາຈະຮູ້ໄດ້ດ້ວຍວິທີໃດວ່າຈະວາງ ຕົນໃຫ້ເຂົ້າຂ້າງຜ່າຍໃດ? {SCL 108.1}

ຜູ້ໃດເປັນເຈົ້າຂອງຫົວໃຈຂອງທ່ານ?

ຜູ້ໃດເປັນເຈົ້າຂອງຫົວໃຈຂອງທ່ານ? ຄວາມຄິດຈິດໃຈ ຂອງພວກເຮົານັ້ນຢູ່ກັບໃຜ?

ພວກເຮົາມັກສົນທະນາກັນກ່ຽວກັບ ເຮືອງຂອງຜູ້ໃດ? ອາລົມຈິດແລະພະລັງແຮງອັນດີຢື່ມຂອງພວກເຮົານັ້ນເປັນຂອງໃຜ? ຖ້າວ່າພວກເຮົາຫາກເປັນຜູ້ເຊືອໃນອົງ ພຣະຄຣິສຕ໌ແລ້ວ ແນວຄິດຈິດໃຈຂອງ

ພວກເຮົາກໍຝາກຝັງໄວ້ຢູ່ກັບ ພຣະອົງແລະຕົນກໍຊອບທີ່ຈະຄິດຄຳນຶງເຖິງພຣະອົງ. ທຸກສິ່ງຢ່າງ

ທີ່ພວກເຮົາມີ ກໍຈະຖືກນຳເອົາໄປອາທິດໃຫ້ພຣະອົງ. ພວກເຮົາ

ກໍຈະເກີດມີຄວາມຕ້ອງການຢາກປະພຶດຕົນໃຫ້ເປັນເໝືອນພຣະອົງ,

ຢາກຈະຫາຍໃຈເອົາຈິດວິນຍານຂອງພຣະອົງ, ຢາກຈະກະທຳ

ຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງແລະຢາກຈະທຳໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ມີ ຄວາມ

ພໍພຣະທັຍນຳຕົນຢູ່ໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ. {SCL 109.1}

ຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ຖືກດັດແປງກໍສ້າງຕົນໃຫ້ກັບກາຍມາເປັນຄົນໃໝ່

ຢູ່ໃນອົງພຣະເຊືອຄຣິສຕ໌ນັ້ນເຂົາກໍຈະສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງ

ໝາກຜົນແຕ່ງການທ່າງານຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຢູ່ ໃນຕົວຂອງເຂົາ, ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນກໍຄື:

"ຄວາມຮັກ, ຄວາມສຸກ, ຄວາມສັນຕິ, ຄວາມອົດທົນຍາວນານ, ຄວາມສຸພາບ, ຄວາມດີ, ຄວາມເຊືອ, ຄວາມຖອມຕົວ,

ການທຳໃຫ້ພໍ້ (ກາລາຊຽນ [Galatians] 5:22,23). ພວກຄົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມລັກ

ສະນະແບບນີ້ເຂົາກໍຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຕົນລອຍຕາມຄວາມທະເຍີທະຍານ ອັນເກົ່າເດີມ,

ແຕ່ເຂົາຈະອົງໃສ່ຄວາມເຊືອໃນພຣະບຸຕຂອງອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນເພື່ອເດີນໄປຕາມຮອຍ

ພຣະບາດຂອງພຣະອົງ, ເຂົາກໍຈະເປັນຜູ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມລັກສະນະຂອງພຣະອົງແລະ

ສຳລະສະສາງຕົນເອງໃຫ້ມີຄວາມບໍ່ຮຸນແຮງເໝືອນດັ່ງພຣະອົງ. ສິ່ງ

ໃດທີ່ພວກເຮົາເຄີຍກຽດຊັງໃນເມື່ອກ່ອນ ມາບັດນີ້ກໍຈະເກີດມີຄວາມ ຮັກ ແລະ

ສິ່ງໃດທີ່ຕົນເຄີຍມັກເຄີຍນິຍົມໃນເມື່ອກ່ອນມາບັດນີ້ຊຳພັດ ເກີດມີຄວາມກຽດຊັງຂຶ້ນມາຕໍ່ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.

ຄົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມອວດ ອົງທະນົງຕົວແລະມີຄວາມເຊືອໝັ້ນໃນຕົນເອງນັ້ນກໍຈະກັບກາຍມາ

ເປັນຄົນຖອມຕົວ ແລະ ມີຈິດໃຈອັນອ່ອນນ້ອມ, ຄົນຜູ້ທີ່ເຄີຍມີຄວາມ

ເປົ່າລຳແລະຖືຕົວສູງກໍຈະກັບກາຍມາເປັນຄົນທີ່ ມີຄວາມຖອມຕົວ ແລະມີຄວາມແນ່ນອນຈົ່ງຈັງ,

ຄົນຂີ້ເຫລົ່າເມົາຢາກໍຈະກັບກາຍມາ ເປັນຜູ້ທີ່ ມີສະຕິສຳນຶກຕົນແລະຫັນມາຢູ່ໃນສິລະກິນໃນທັມ. ຮີດຄອງ

ແລະຄວາມນິຍົມຊົມຊອບທີ່ມີລັກສະນະແບບອັບປະໂຫຍດຈາກທາງ

ຜ່າຍໄລກກໍຈະຖືກປ່ອຍປະລະຖິ້ມໄປ. ຄົນຜູ້ທີ່ຫັນເຂົ້າມາເຊືອໃນ

ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້ານັ້ນເຂົາກໍຈະບໍ່ຊອກສະແຫວງຫາແຕ່ຄວາມສວຍ

ງາມດ້ວຍເສື້ອຜ້າອາພອນໂດຍທາງພາຍນອກ, ແຕ່ຫາກຈະອົງ ໃສ່ຄວາມສວຍງາມ

"ທີ່ຊື່ອນເອົາໄວ້ຢູ່ເບື້ອງໃຈໃຈເຊິ່ງ ບໍ່ໄດ້ມາຈາກທາງເນື້ອກາຍ, ນັ້ນຄືການປະດັບປະດາຂອງ

ຄົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຖອມຕົວແລະມີຈິດໃຈອັນສະຫງົບງຽບ" (1 ເປໂຕຣ 3:3,4). {SCL 109.2}

ການຍອມກັບກາຍກັບໃຈທີ່ບໍ່ໄດ້ຟາໃຫ້ເກີດມີການດັດແປງ ກໍສ້າງຕົນໃຫ້ກັບກາຍມາເປັນຄົນໃໝ່ໄດ້

ນັ້ນກໍຈະຖືວ່າເປັນການກັບ ໃຈແບບບໍ່ມີມຸມຄວາມຈິງ. ຖ້າຄົນຂີ້ຂະໂມຍຫາກຍອມສັ່ງຂອງທີ່

ຕົນໄດ້ລັກເອົາໄປແລ້ວນັ້ນຄົນມາໃຫ້ ແລະ ຍອມຮັບສາລະພາບໃນ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຕົນ

ແລະກໍຫັນມາຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະຮັກເພື່ອນ ມະນຸດດ້ວຍກັນແລ້ວ

ເຂົາຜູ້ເປັນຄົນບາບຜູ້ນັ້ນກໍຈະຖືກຮັບຮອງ

ວ່າເຂົາໄດ້ຜ່ານຈາກຄວາມຕາຍມາສູ່ຄວາມມີຊີວິດນັ້ນແລ້ວ. {SCL 110.1}

ເມື່ອເວລາທີ່ພວກເຮົາກ້າວເດີນເຂົ້າໄປຫາອົງພຣະຄຣິສຕ໌

ໂດຍຍອມຮັກສຳນຶກຕົວວ່າຕົນເປັນຄົນຜູ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມລັ່ມຫລົງ,

ມີຄວາມບາບຕົວຕົວແລະກໍໄຫວ້ອນຂໍເຂົ້າມາເພິ່ງໃນພຣະບາຣະ

ມີຂອງພຣະອົງແລ້ວນັ້ນຄວາມຮັກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຈະເຂົ້າ ມາເບິ່ງບານຢູ່

ໃນຫົວໃຈຂອງຄົນເຮົາ. ຈາກນັ້ນຄວາມໝັ້ນຄົງກໍຈະ ກາຍເປັນເບົາ, ເພາະວ່າພາລະທີ່ ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າໄດ້ວາງມາ ໃຫ້ນັ້ນກໍບໍ່ມີຄວາມໝັ້ນຄົງແຕ່ຢ່າງໃດ. ໜ້າທີ່ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ກໍຈະກັບກາຍມາເປັນຄວາມເພິ່ງພໃຈ ແລະ ຄວາມເສຍສະຫລະກໍ ຈະກັບກາຍມາເປັນຄວາມຍິນດີ. ທາງເດີນທີ່ເມີອີກອັນແຕ່ມາໄປດ້ວຍ ຄວາມມັດມົນນັ້ນ ມາບັດນັ້ນກໍຈະເກີດມີ ຄວາມແຈ້ງສະຫວ່າງແວວ ວາວຂຶ້ນມາເພາະດວງອາທິດແຫ່ງຄວາມ ຊອບທັມເປັນສິ່ງທີ່ສ້ອງ ແສງສະຫວ່າງອອກມາ. {SCL 111.1} ຈົ່ງທ່າໃຫ້ພາບພົດຂອງພຣະອົງໄດ້ບັງເກີດມີຂຶ້ນຢູ່ໃນຕົວ ຂອງພວກເຮົາ

ຄວາມສວຍງາມວິລາວັນແຫ່ງຄຸນລັກສະນະທາດແທ້ຂອງ ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ນັ້ນກໍຈະສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນຢູ່ໃນການປະພຶດຕົນ ຂອງພວກຄົນທັງຫລາຍທີ່ ໄດ້ຫັນເຂົ້າມາເຊື່ອຢູ່ໃນອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູຊົງມີຄວາມເບີກບານໃຈ ທີ່ໄດ້ກະທາໄປຕາມນ້ຳ ພຣະທັຍຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ ແລະ

ຄວາມຖະໜອມຮັກໃນຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະ ເຈົ້ານັ້ນກໍໄດ້ກັບກາຍມາເປັນພະລັງທີ່ກະຕຸກຊຸກຍູ້ຄົນໃນການ ດຳຮົງຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູຊົງເປັນ ພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດີໃຫ້ລັອດຂອງ ພວກເຮົາທັງຫລາຍ.

ຄວາມຮັກນັ້ນໄດ້ເປັນສິ່ງເສີມແຕ່ງ ຄວາມສວຍ ງາມແລະຄວາມມືຮາສີໃຫ້ແກ່ການກະທຳທຸກປະການ ຂອງພຣະອົງ. ຄວາມຮັກກໍຄືສິ່ງທີ່ໄດ້ມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ນັ້ນເອງ. ສ່ວນຄົນຜູ້ໃດທີ່ຍິ່ງບໍ່ທັນໄດ້ກັບປຽນຊີວິດຈິດໃຈໃໝ່ເທື່ອ ນັ້ນເຂົາກໍບໍ່ສາມາດ ທີ່ຈະມີຄວາມຮັກອັນນີ້ໄດ້ແລະກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະ ເສີມສ້າງເອົາຄວາມຮັກແບບນີ້ຂຶ້ນມາດ້ວຍຕົນເອງໄດ້. ຄວາມຮັກ ດັ່ງກ່າວນີ້ຈະສາມາດພົບເຫັນໄດ້ຢູ່ນຳແຕ່ຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ອຸທິດຈິດໃຈ ຂອງຕົນໃຫ້ຢູ່ໃນຄວາມຄົມຄອງຂອງ ພຣະເຢຊູຄຣິສຕ໌ພຽງເທົ່ານັ້ນ.

"ພວກເຮົາມີຄວາມຮັກກໍເພາະວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ຊົງຮັກພວກເຮົາກ່ອນແວວ" (1 ໂຢຫັນ 4:19).

ຄວາມຮັກ ນັ້ນກໍເປັນຫລັກການສາລັບການປະພຶດຕົນຂອງຄົນຜູ້ທີ່ ຫົວໃຈຂອງ ເຂົາໄດ້ຖືກດັດແປງກໍ່ສ້າງຄົນໃໝ່ໂດຍພຣະເດດພຣະຄຸນຂອງພຣະ ເຈົ້າ.

ຄວາມຮັກເປັນສິ່ງທີ່ສົ່ງເສີມພັດທະນານິດສັຍໃຈຄໍຂອງຄົນ, ເປັນ ສິ່ງປົກຄອງຕໍ່ອາຣົມຄວາມຮຸນຮືກ, ເປັນສິ່ງກົດກັ້ນຕົນຫາ, ເປັນ ສິ່ງສ້າງຄວາມປອງດອງບໍ່ໃຫ້ສ້າງຄວາມເປັນສັດຕູຕໍ່ກັນ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ທຳໃຫ້ຄວາມຮຸນຮືກນຶກຄົດຂອງຄົນເຮົາໄດ້ເປັນໄປໃນທາງ ການກສົນ.

ຄວາມຮັກນີ້ເມີອີດຳຮົງຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງຄົນກໍທຳໃຫ້ ຊີວິດມີຄວາມສົດຊື່ນເບີກບານແລະສະຫອນອົດທົນອັນມີກຽດຕື ຄຸນໃຫ້ແກ່ສັງຄົມແວດລ້ອມ. {SCL 111.2}

ຍັງມີຄວາມຜິດພາດເປັນ ສອງທ່າອ່ຽງເຊິ່ງພວກທີ່ໄດ້ເຂົ້າ ມາເປັນລູກຫລານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນຈະຕ້ອງມີຄວາມລະ ມັດລະວັງ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນສຳລັບຜູ້ທີ່ຫາກເອົາຕົວເຂົ້າມາເຊື່ອ ໃນພຣະເດດພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງໃໝ່ໆນັ້ນ. ທ່າອ່ຽງລັກສະນະທີ່ ໜຶ່ງກໍຄືດັ່ງທີ່ໄດ້ສະເໜີໃຫ້ຮູ້ມາກ່ອນນັ້ນ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວກໍຄືການງົມ ເບິ່ງ ແຕ່ວຽກງານການກະທຳຂອງຕົນເອງ ແລ້ວກໍເກີດມີຄວາມ ໄວ້ວາງໃຈໃນທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ພວກຕົນສາມາດທຳຂຶ້ນມາໄດ້ໂດຍຄົດ ວ່າການທຳແບບນີ້ກໍຈະເປັນການນຳເອົາພວກຕົນໃຫ້ກ້າວເຂົ້າໄປ ສູ່ຄວາມສອດຄ່ອງກົມກຽວກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້. ຜູ້ໃດທີ່ມີ ຄວາມ ພະຍາຍາມຢາກສ້າງຕົນໃຫ້ເປັນຄົນບໍ່ຮູ້ສຶກດ້ວຍການອົງ ອາສັຍໃສ່ ແຕ່ການກະທຳຂອງຕົນຢູ່ໃນການປະຕິບັດກົດໝາຍພຣະ ບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນກໍເປັນພຽງແຕ່ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະກະ ທຳໃນສິ່ງໃດທີ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ນັ້ນເອງ. ທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ມະນຸດສາມາດ ທຳລົງໄປໂດຍປາສຈາກອົງພຣະຄຣິສຕ໌ນັ້ນກໍລ້ວນແຕ່ສັກກະ ປົກເປື້ອນເປີ້ໄປດ້ວຍຄວາມບາບແລະຄວາມເຫັນແກ່ຕົວທັງນັ້ນ. ມີແຕ່ການອົງອາສັຍໃສ່ພຣະເດດພຣະຄຸນຂອງ ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ພຽງ ເທົ່ານັ້ນ

ແລະກໍມີແຕ່ການອົງອາໃສແຕ່ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າພຽງ
ເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາສາມາດກໍ່ສ້າງຕົນໃຫ້ກັບກາຍມາ ເປັນຄົນຜູ້ມີຄວາມບໍ່ຮື້ສຸດໄດ້. {SCL
113.1}

ທ່າອ່ຽງອົກດ້ານໜຶ່ງ ທີ່ມີລັກສະນະກົງກັນຂ້າມກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ສະເໜີມາໃນເບື້ອງເທິງເຊິ່ງມີຄວາມ
ເປັນອັນຕະລາຍຢູ່ບໍ່ນ້ອຍ

ແລະ ສິ່ງນັ້ນກໍຄືຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ວ່າຄວາມເຊື່ອຢູ່ໃນອົງພຣະຄຣິສຕ໌
ນັ້ນໄດ້ປັບປ່ອຍເອົາຄົນເຮົາໃຫ້ມີເສຣີພາບໄປຈາກການນັບຖືກົດ ໝາຍພຣະບັນຍັດຂອງ
ພຣະເຈົ້າໂດຍອ້າງວ່າໃນເມື່ອພວກເຮົາສາ ມາດກັບກາຍ ເຂົ້າມາເປັນຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນພຣະບາຣະມີຂອງ
ອົງ ພຣະຄຣິສຕ໌ໂດຍອົງໃສ່ແຕ່ຄວາມເຊື່ອພຽງເທົ່ານັ້ນແລ້ວກໍສະແດງ
ວ່າບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນຫຍັງເລີຍທີ່ຈະຕ້ອງກະທຳສິ່ງໃດໆເພື່ອຈະໄດ້ ມາ
ເຊິ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພວກຕົນນັ້ນ. {SCL 114.2}

ບໍ່ແມ່ນການຍອມຮັບຮູ້ແບບທຳມະດາແຕ່ພຽງພາຍນອກ ເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ຢ່າຈົ່ງລົມ ໄປເລີຍວ່າການຍອມເຊື່ອຟັງປະຕິບັດຕາມ
ໃນທີ່ນີ້ກໍບໍ່ແມ່ນການຍອມຮັບຮູ້ແບບລອຍໄປຕາມໂດຍທາງຮູບ ນອກແບບງ່າຍໆ,
ເພາະນີ້ແມ່ນການຮັບໃຊ້ທີ່ອອກມາຈາກຄວາມ ຮັກ.

ກົດໝາຍພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ສະແດງອອກ
ໃຫ້ເຫັນເຖິງທາດແທ້ອັນບໍ່ປ່ຽນແປງຂອງພຣະອົງ, ນັ້ນແມ່ນການ
ສະທ້ອນອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງຫລັກການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງຄວາມຮັກ ຂອງ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຊິ່ງເປັນຫົນສີວາແຫ່ງການປົກຄອງຂອງ ພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ທັງເມືອງຟ້າແລະເມືອງດິນ.
ຖ້າວ່າຫົວໃຈຂອງພວກ ເຮົາຫາກໄດ້ຮັບການດັດແປງກໍ່ສ້າງຄືນໃໝ່ໃຫ້ມີລັກສະນະຄ້າຍຄື
ພຣະເຈົ້າ, ຖ້າວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຫາກເຂົ້າມາສະຖິດຢູ່ໃນ ຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາແລ້ວ,
ທ່ານຄິດບໍ່ວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ມີຄວາມ ຈຳເປັນໃດເລີຍ ຈະຍອມປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍພຣະບັນຍັດຂອງ
ພຣະເຈົ້າເຂົ້າຢູ່ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງຕົນ? ເມື່ອໃດທີ່ຫລັກການ
ແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຫາກໄດ້ເຂົ້າມາຄົ້ນຄອງບັນຊາຢູ່ໃນ ຈົດໃຈຂອງຄົນ,
ເມື່ອໃດທີ່ຄົນເຮົາຫາກໄດ້ຮັບການຝຶກຝົນກໍ່ສ້າງ

ຕົນຄືນໃໝ່ໃຫ້ເປັນໄປຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຊົງໄດ້ເນຣະ
ມັດສ້າງຕົນມານັ້ນແລ້ວກໍສະແດງວ່າເວລານັ້ນ ພຣະສັນຍາໃໝ່ ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍໄດ້
ຮັບການປະຕິບັດໃຫ້ບັງເກີດຜົນເປັນ ຈົ່ງຂຶ້ນມາແລ້ວ: "ເຮົາພຣະອົງຈະເອົາກົດໝາຍພຣະບັນ
ຍັດຂອງເຮົານັ້ນມາຍັດເຂົ້າໃສ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາ ແລະ

ເຮົາກໍຈະຈົດຂຽນເອົາກົດໝາຍເຫລົ່ານັ້ນເຂົ້າໃສ່ໃນ ຄວາມຄິດຈົນຕະນາການຂອງພວກເຮົາ." (ໜັງສື
ຮີບຣ໌ 10:16). ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າວ່າກົດໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າຫາກຖືກຈົດກາຍ ເຂົ້າໃສ່ໃນຫົວໃຈຂອງຄົນແລ້ວ
ແລະ ເມື່ອນັ້ນຫລັກທີ່ຊີວິດຂອງເຮົາ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ? ການເຊື່ອຟັງປະຕິບັດຕາມກົດການ
ຮັບໃຊ້ແລະຄືຄວາມຈົ່ງຮັກຜັກດີດ້ວຍຄວາມຮັກເຊິ່ງເປັນສັນຍາລັກ

ອັນແທ້ຈິງຂອງການເຂົ້າມາເປັນສາວົກ (ລູກສົດ) ຂອງອົງພຣະເຢ ຊູເຈົ້າ.
ຕໍ່ໄປນີ້ຄືຂໍ້ຄວາມທີ່ໄດ້ຖືກບັນທຶກເອົາໄວ້ຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳ ພີ: " ນີ້ຄືຄວາມຮັກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ທີ່ພວກເຮົາ ປະຕິບັດຕາມກົດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ." " ຜູ້ໃດເວົ້າ
ວ່າຂໍ້ອຸກຮຸ້ຈັກພຣະອົງແຕ່ຊ້ຳພັດບໍ່ປະຕິບັດຕາມກົດ ພຣະບັນຍັດ

ຂອງພຣະອົງນັ້ນເຂົາກໍເປັນພຽງແຕ່ຄົນຂີ້ຕົວ ແລະຄວາມຈົ່ງກັບມືຢູ່ໃນຕົວຂອງເຂົາເລີຍ." (1 ໂຢ ຫັນ
5:3, 2:4). ອັນທີ່ເອີ້ນກັນວ່າເປັນຄວາມເຊື່ອນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ສະ
ເໜີໃຫ້ຄົນເຮົາມີຄວາມເປັນເສຣີພາບອອກໄປຈາກການຍອມເຊື່ອ ຟັງປະຕິບັດຕາມນັ້ນໄດ້,
ນີ້ແມ່ນຄວາມເຊື່ອແລະກໍແມ່ນຄວາມເຊື່ອ

ພຽງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຊ່ວຍທ່າໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າໄປມີສ່ວນຮ່ວມຢູ່ໃນ

ພຣະເດດພຣະຄຸນຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ອັນຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາ
ໄດ້ກົດມືພະລັງຄວາມສາມາດທີ່ຈະທຳຕົນໃຫ້ກ້າຍເປັນຄົນຜູ້ທີ່ເຊື່ອ
ຟັງປະຕິບັດຕາມອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນໄດ້. {SCL 114.1}
ການໃຜດໃຫ້ລອດພົ້ນນັ້ນກໍເປັນຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ໃຫ້ ມາລ້າງ
ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ອ້າງໃສ່ການຍອມເຊື່ອຟັງຂອງຕົນນັ້ນເພື່ອ
ຈະນຳເອົາມາເປັນສັງໄປແລກເອົາຄວາມໃຜດໃຫ້ລອດນັ້ນມາໄດ້,
ເພາະວ່າຄວາມໃຜດໃຫ້ລອດນັ້ນແມ່ນຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ອົງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເອົາມາມອບໃຫ້ພວກເຮົາລ້າງ ແລະຈະໄດ້ມາ
ກັດວ່າຍອມໃສ່ການຍອມເຊື່ອພຽງເທົ່ານັ້ນ. ສ່ວນການປະຕິບັດຕາມ ກົດພຣະບັນຍັດຂອງ
ພຣະເຈົ້ານັ້ນກໍຄືໝາກຜົນທີ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມ ເຊື່ອນັ້ນເອງ. "ທ່ານຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງໄດ້ສະເດັດລົງມາ
ເພື່ອນຳເອົາຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາທັງຫຼາຍອອກໄປ, ແຕ່ຢູ່ໃນຕົວຂອງ
ພຣະອົງເອງຊຳພັດບໍ່ມີຄວາມບາບໃດໆ ທັງສົນ. ຜູ້ໃດທີ່ຢູ່ໃນພຣະອົງກໍຈະບໍ່ທຳບາບເພາະວ່າຜູ້
ໃດທີ່ທຳບາບເຂົ້າກັບໄດ້ເຫັນພຣະອົງ ແລະ ທັງບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກກັບ ພຣະອົງ." (1 ໂຢຫັນ 3:5,6).
ຢູ່ບ່ອນນີ້ເອງຄືການທົດ ສອບທີ່ເທັດຈິງ. ຖ້າວ່າພວກເຮົາຫາກຢູ່ໃນອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ແລະຖ້າ
ວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຫາກສະຖິດຢູ່ນາພວກເຮົາແລ້ວ,
ຄວາມຮັກຂອງພວກເຮົາ, ຄວາມຄິດຂອງພວກເຮົາຈົນຕະລອດ ໄປທັງການປະພຶດຕົນຂອງ
ພວກເຮົາກໍຈະມີການປະສົມປະສານກັນ ກັບພຣະປະສົງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ເໝືອນດັ່ງທີ່ອົງພຣະວິນ ຍານບໍຣິສດຊົງໄດ້ມີພຣະຄຳສອນເອົາໄວ້ຢູ່ໃນກົດໝາຍຂອງພຣະ ເຈົ້ານັ້ນວ່າ:
"ພວກລູກເອຍີ! ຈົ່ງຢ່າໃຫ້ມະນຸດຜູ້ໃດລ້ວງ ພວກເຈົ້າເລີຍ: ເພາະວ່າຜູ້ໃດທີ່ກະທຳຄວາມຊອບທັມ
ນັ້ນເຂົາກໍເປັນຄົນຊອບທັມເໝືອນດັ່ງພຣະອົງເຈົ້າຜູ້ຊອບ ທັມ." (1 ໂຢຫັນ 3:7).
ມາຕຖານສຳລັບການວັດແທກຄວາມຊອບ ທັມນັ້ນກໍຄືກົດພຣະບັນຍັດ
ທີ່ສັກສິດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຊິ່ງປະ ກອບດ້ວຍກົດພຣະບັນຍັດສືບປະການທີ່
ພຣະຜູ້ເປັນຊົງໄດ້ສະຖາປະ ນາອອກມາຢູ່ທີ່ສັນພ ສີນາຍ(Sinai) ນັ້ນເອງ. {SCL 116.1}
ອັນທີ່ເອີ້ນກັນວ່າ ເປັນຄວາມເຊື່ອຢູ່ໃນອົງພຣະຄຣິສຕ໌ທີ່ຟາ
ໃຫ້ຄົນເຮົາບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງປະຕິບັດຕາມອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນມັນ ກໍບໍ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ເທັດຈິງເລີຍ,
ແຕ່ຫາກເປັນພຽງແຕ່ຄວາມຄິດ ຄາດເອົາໄວ້ຢ່າງດຽວດາຍພຽງເທົ່ານັ້ນ. "ທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມ
ລອດພົ້ນກັດວ່າຍພຣະເດດພຣະຄຸນ ແລະ ໃດຍຜ່ານຄວາມ ເຊື່ອ." (ເອເລຟຊຽນ 2:8). ແຕ່ວ່າ
"ຄວາມເຊື່ອຖ້າຫາກບາ ສຈາກການກະທຳນັ້ນມັນ ກໍເປັນພຽງແຕ່ຄວາມເຊື່ອທີ່ຕາຍໄປແລ້ວ" (ຢາໂກໂບ
2:7). ພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ຕັດກ່າວກ່ຽວ ກັບພຣະອົງເອງກ່ອນທີ່ ພຣະອົງຈະສະເດັດລົງມາສິໂລກມະນຸດເອົາ
ໄວ້ດັ່ງນີ້: "ຂ້າແດດອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງ, ຂ້າ
ພຣະອົງປະສົງຢາກຈະກະທຳຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະ ອົງເຈົ້າ,
ເພາະວ່າກົດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງກໍສະຖິດ ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຂ້າພຣະອົງນີ້." (ເພງສັນລະເສີນ
40:8) ແລະໃນເວລາບໍ່ດົນກ່ອນການສະເດັດກັບຂຶ້ນ ໄປສູ່ເມືອງສະ
ຫວັນນັ້ນພຣະອົງກໍຊົງໄດ້ຖະແຫຼງອອກມາວ່າ: "ເຮົາພຣະອົງ
ໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະບໍດີເຈົ້າແລະ ໄດ້ດຳຮັງຢູ່ໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ." (ໂຢຫັນ
15:10). ໜັງສືພຣະຄາພິທີ່ສັກສິດໄດ້ຕັດກ່າວເອົາໄວ້ດັ່ງນີ້: "ອັນວ່າພວກ
ເຮົາໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງນັ້ນກໍເພາະວ່າຖ້າພວກເຮົາໄດ້ປະ
ຕິບັດຕາມກົດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງນັ້ນເອງ...ສ່ວນ
ຜູ້ໃດທີ່ເວົ້າວ່າເຂົາກໍຢູ່ໃນພຣະອົງນັ້ນແລ້ວເຂົາກໍຕ້ອງປະ ພຶດຕົນເໝືອນດັ່ງທີ່ ພຣະອົງທີ່ໄດ້ປະພຶດມາ."
(1 ໂຢຫັນ 2:3-6). "ເພາະວ່າອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າຊົງໄດ້ຮັບເອົາຄວາມ ທົນທຸກເພື່ອພວກເຮົາ,
ໄດ້ສະແດງເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ແກ່ ພວກເຮົາເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ດຶງຕາມຮອຍພຣະບາດ
ຂອງພຣະອົງໄປ" (1 ເປໂຕຣ 2:21). {SCL 117.1}

ເງື່ອນໄຂທີ່ຈະພາໃຫ້ມີຊີວິດອະມະຕະ
ເງື່ອນໄຂສຳລັບການທີ່ຈະໃຫ້ມີຊີວິດອະມະຕະນັ້ນກໍຍັງ
ຄົງເໝືອນເດີມຄືດັ່ງທີ່ເຄຣີມມີາໃນເວລາທີ່ຢູ່ສ່ວນສະຫວັນອຸທະຍານ ເອເດນ (Eden)
ເຊິ່ງເປັນຊ່ວງເວລາທີ່ບັນພະບຣຸດຄົນແລກຂອງ
ມະນຸດພວກເຮົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຫວັງກະທຳຄວາມບາບລົງໄປ, ສິ່ງນັ້ນ
ກໍຄືການຍອມເຊື່ອຟັງປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຄົບ ຖ້ວນສົມບູນ ແລະ
ການມີຄວາມຊອບທັມຢ່າງເຕັມສ່ວນ: ຖ້າວ່າ ຊີວິດອະມະຕະຫາກຈະໄດ້ມາດ້ວຍເງື່ອນໄຂທີ່
ຕ່ຳໄປກວ່ານັ້ນນັ້ນກໍຈະເປັນການສ້າງໄພຂົ່ມຂູ່ຄວາມພະລາດອນພາບຂອງພາກພື້ນ
ມະຫາຈັກກະວານທັງໝົດ. ມັນກໍຈະເປັນການເປີດໂອກາດໃຫ້ແກ່
ການສ້າງຄວາມບາບຢູ່ຕໍ່ໄປຢ່າງບໍ່ມີວິນຈະສິ້ນສຸດພ້ອມກັບການ
ນຳມາເຊິ່ງຄວາມອັບເສົ້າມົວໝອງແລະຄວາມທຸກໂສກທໍລະມານ ຢ່າງຕະຫລອດການ. {SCL 118.1}
ສຳລັບທ່ານອາດາມນັ້ນກ່ອນທີ່ຈະໄດ້ຕົກເຂົ້າໄປເປັນທາດ ແຫ່ງຄວາມບາບນັ້ນເພິ່ນກໍຍັງມີໂອກາດທີ່
ຈະທຳຕົນໃຫ້ເປັນຄົນຜູ້ທີ່ມີຄົນລັກສະນະທາດແທ້ ແຫ່ງຄວາມຊອບທັມດ້ວຍອົງໃສ່ການ
ເຊື່ອຟັງປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນຢູ່ແຕ່ວ່າ
ທ່ານອາດາມຊຳພັດໄດ້ຮັບຄວາມປະລາໄຊໄປໃນການທີ່ຈະກະທາ ໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນ.
ຍ້ອນຄວາມບາບຂອງທ່ານອາດາມນັ້ນເອງທີ່
ຄຸນລັກສະນະທາດແທ້ຂອງມະນຸດພວກເຮົາຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມຫລົ້ມ ເຫລວໄປຕາມງຸກັນ ແລະ
ພວກເຮົາກໍຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະ
ສ້າງຕົນເອງໃຫ້ກ້າຍເປັນຄົນຊອບທັມໄດ້ດ້ວຍການອົງໃສ່ຕົນເອງ. ສະນັ້ນ,
ໃນຖານະທີ່ພວກເຮົາກໍເປັນຄົນທີ່ມີບາບ ແລະບໍ່ມີຄວາມ ບໍຣິສຸດຢູ່ໃນຕົວນັ້ນກໍສະແດງວ່າ
ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຊື່ອຟັງ ປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍອັນສັກສິດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນໄດ້.
ພວກເຮົາກໍບໍ່ມີຄວາມຊອບທັມໃດໆທີ່ໄດ້ມາຈາກຜ່າຍຕົນເຊິ່ງພໍ
ທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ຕອບສະໜອງໄດ້ຕາມມາຕຖານເງື່ອນໄຂ ທີ່ມີຢູ່ໃນກົດ ໝາຍ ພຣະບັນຍັດ
ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ. ແຕ່ອົງພຣະ ຄຣິສຕ໌ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ເປີດເສັ້ນທາງເພື່ອ
ໃຫ້ພວກເຮົາທັງຫລາຍ ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຢູ່ແລ້ວ. ຄັ້ງໜຶ່ງພຣະອົງກໍເຄື່ອໄດ້ສະເດັດລົງ
ມາດຳຮົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກມະນຸດນີ້ໂດຍໄດ້ຜ່ານຜ່າການທົດສອບ ແລະ
ການລ້ວງໃຈຕ່າງໆເໝືອນກັນກັບທີ່ພວກເຮົາທັງ ຫລາຍກຳລັງພາກັນປະເຊີນໜ້າຢູ່ໃນເວລານີ້.
ແຕ່ສ່ວນພຣະ ອົງນັ້ນຊຳພັດໄດ້ດຳຮົງຊີວິດຢູ່ໂດຍປາສຈາກຄວາມບາບໃດໆທັງ ສິ້ນ.
ພຣະອົງຊຶ່ງໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນໄປກໍເພື່ອມະນຸດພວກເຮົາທັງຫລາຍ ແລະ
ໃນເວລານີ້ພຣະອົງກໍຊຶ່ງເປັນຜ່າຍຜູ້ເຊິ່ງໃຫ້ການສະເໜີມາ
ເພື່ອຈະນຳເອົາຄວາມບາບທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົານັ້ນໃຫ້ຫ່າງ ຫາຍໄປ ແລະ
ຈະໃຜດປະທານເອົາຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງ ນັ້ນໃຫ້ມາເປັນຂອງພວກເຮົາ.
ຖ້າວ່າທ່ານຫາກອຸທົດຕົນໃຫ້ແກ່ອົງ ພຣະຄຣິສຕ໌ ແລະ ຮັບເອົາພຣະອົງໃຫ້ມາເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດໃຫ້
ລອດຂອງຕົນ ແລ້ວເຖິງແມ່ນວ່າຊີວິດຂອງທ່ານນັ້ນຈະຫລົ້ມຈົມຢູ່ ໃນຄວາມບາບພຽງໃດກໍຕາມ,
ແຕ່ຕົວຂອງທ່ານນັ້ນກໍຍັງຈະຖືກປົກ ປ້ອງເອົາໄວ້ດ້ວຍຄວາມຊອບທັມຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້ານັ້ນຢູ່,
ຄຸນລັກສະນະທາດແທ້ຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ກໍຈະເຂົ້າມາແທນບ່ອນ
ທີ່ເປັນຄຸນສົມບັດທາດແທ້ຂອງທ່ານເອງ ແລະ ຕົວຂອງທ່ານເອງ
ກໍຈະຖືກສະຖາປະນາໄດ້ວ່າເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຊອບທັມຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະ
ຣາຊບັນລັງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄ້າຍດັ່ງວ່າທ່ານເອງບໍ່ໄດ້ເຄື່ອ
ກະທຳຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງໃດມາກ່ອນເລີຍ. {SCL 119.1}
ຍັງໄປກວ່ານັ້ນ, ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ກໍຈະເປັນຄົນເຂົ້າມາບຽນ ຫົວໃຈດວງໃໝ່ຂອງທ່ານ,
ພຣະອົງຈະເຂົ້າມາສະຖິດຢູ່ໃນຫົວໃຈ ຂອງທ່ານຍ້ອນວ່າທ່ານໄດ້ເກີດມີຄວາມເຊື່ອນັ້ນເອງ. ທ່ານຈະ

ຕ້ອງຮັກສາສາຍສັມພັນກັບອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ແລະ
ສືບຕໍ່ມອບຖະຫວາຍເອົາຄວາມຄິດຈິດໃຈຂອງຕົນໃຫ້ເຂົ້າຢູ່ໃນການ ຄອບຄອງຂອງພຣະອົງ.
ຖ້າວ່າທ່ານຫາກສືບຕໍ່ກະທຳຢ່າງນີ້ ເລື້ອຍໆໄປພຣະອົງກໍຈະເປັນຜູ້ກະທຳການຂອງພຣະອົງຢູ່ພາຍໃນ
ຕົວຂອງທ່ານນັ້ນເພື່ອຈະໃຫ້ທ່ານໄດ້ເກີດມີຄວາມຕ້ອງການແລະມີການກະທຳທີ່ຈະພາໃຫ້ພຣະອົງຊົງໄດ້
ກົດມີຄວາມພໍພຣະທັຍນຳ. ເພາະສະນັ້ນທ່ານກໍສາມາດທີ່ຈະກ່າວໄດ້ວ່າ: "ການທີ່ຂ້າພຣະ
ເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ທາງດ້ານເນື້ອກາຍໃນເວລານີ້ກໍຍັງດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງມີຄວາ
ມ ຮັກຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ອໍທິດຊີວິດຂອງພຣະອົງເອງ ເພື່ອຕົວຂ້າພະເຈົ້ານີ້." (ກາລາທຽນ 2:20).
ພຣະເຢຊູ ຊົງໄດ້ຕັດກ່າວຕໍ່ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງເອົາໄວ້ວ່າ: "ນີ້ແມ່ນ ພວກທ່ານເອງເປັນຜູ້ເວົ້າ,
ແຕ່ຫາກແມ່ນພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຶກຂອງ ພຣະບຸດາເຈົ້າຂອງພວກທ່ານເປັນຜູ້ເວົ້າອອກ
ມາຈາກຕົວຂອງພວກທ່ານ" (ມັດທາຍ 10:20). ຈາກນັ້ນ,
ໂດຍຮ່ວມກັນກັບອົງພຣະຄຣິສຕ໌ຜູ້ຊົງກະທຳການຢູ່ໃນຕົວຂອງທ່ານນັ້ນແລະທ່ານກໍຈະສະແດງອອກໃຫ້
ເຫັນເຖິງຈິດວິນຍານອັນດຽວກັນແລະທ່າງານອັນດຽວກັນ - ນັ້ນຄືງານຂອງຄວາມຊອບ
ທັມແລະຄວາມເຊື່ອຟັງປະຕິບັດຕາມ. {SCL 120.1}

ບໍ່ມີສິ່ງໃດອີກແລ້ວພໍທີ່ຈະນຳເອົາເພື່ອມາຍົກຍ້ອງຕົນເອງໄດ້
ພວກເຮົາບໍ່ມີສິ່ງໃດອີກແລ້ວພໍທີ່ຈະນຳເອົາມາເພື່ອເປັນສິ່ງ ທີ່ຍົກຍ້ອງຕົວເອງໄດ້.
ພວກເຮົາບໍ່ມີຂໍ້ອ້າງໃດໆເລຍທີ່ຈະນຳມາເພື່ອ ເປັນສິ່ງທີ່ ຈະທຳໃຫ້ຕົນໄດ້ເກີດມີຄວາມອວດອົ່ງທະນົງຕົວ,
ຄວາມ ຫວັງຢ່າງດຽວທີ່ມີຢູ່ກໍຄື - ຄວາມຊອບທັມຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ທີ່
ຖືກມອບມາໃຫ້ເປັນຂອງພວກເຮົາແລະນັ້ນກໍຄືຄວາມຊອບທັມທີ່
ເປັນໝາກຜົນອັນໄດ້ມາຈາກການທ່າງານຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້
ສຸດຂອງພຣະອົງເຈົ້າທີ່ດຳເນີນໄປຢູ່ໃນຕົວຂອງພວກເຮົາແລະໂດຍຜ່ານຕົວຂອງພວກເຮົານີ້ເອງ. {SCL
122.1}

ເມື່ອເວລາທີ່ພວກເຮົາພາກັນເວົ້າເຖິງຄວາມເຊື່ອນັ້ນກໍຄວນຈະມີການຈຳແນກອອກ
ໃຫ້ລະອຽດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ຄືຍັງມີຄວາມ
ເຊື່ອແບບທຳມະດາທີ່ເຕັກຕາງໄປຈາກຄວາມເຊື່ອໃນທາງສາສນາຢ່າງສັ້ນເຊີງ. ການດຳຮົງຄົງຢູ່
ແລະອຳນາດຣົດທິເດດຂອງ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະຄວາມເປັນຈົງຂອງພຣະວໍຈນະຂອງພຣະ ອົງ-
ທັງໝົດທີ່ກ່າວມານັ້ນກໍຄືຫລັກຖານຄວາມເປັນຈົງທີ່ນັບທັງສາ
ຕານແລະພວກລູກສະໜາມຂອງເຂົາຈະພາກັນປະຕິເສດໄປບໍ່ໄດ້.
ໜັງສືພຣະຄຳພີຍັງມີຂໍ້ຄວາມຕັດກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ:

"ແມ່ນແຕ່ພວກຜູ້ຮ້າຍທັງຫລາຍກໍຍັງພາກັນເຊື່ອແລະສະທ້ອນຫວັ້ນໄຫວ" (ຢາໂກໂບ 2:19),
ແຕ່ວ່ານີ້ກໍຍັງບໍ່ທັນແມ່ນຄວາມເຊື່ອໃນທາງ ສາສນານັ້ນເທື່ອ.
ຢູ່ບ່ອນໃດທີ່ບໍ່ມີແຕ່ພຽງຄວາມເຊື່ອແບບເປົ່າ
ລຳຕຳພຣະວໍຈນະຂອງພຣະເຈົ້າແຕ່ຫາກທັງຍັງນຳເອົາຄວາມຄິດຈິດໃຈ ໃຫ້ໄປຂຶ້ນກັບພຣະອົງ
ແລະນຳເອົາຫົວໃຈໄປມອບໃຫ້ແກ່ພຣະ ອົງ ແລະ ອາລົມຄວາມຮູ້ສຶກທັງໝົດກໍໄດ້ນຳເອົາມາກາງຕ່ຳ ພ
ຣະອົງນັ້ນແລ້ວກໍສະແດງວ່ານີ້ເປັນຄວາມເຊື່ອ ທີ່ເອົາການເອົາ
ງານໂດຍມີຄວາມຮັກເປັນຜູ້ໃຫ້ການກະຕຸກຊຸກຍູ້, ນັ້ນກໍແມ່ນຄວາມ
ເຊື່ອທີ່ທຳໃຫ້ຊີວິດຈິດໃຈຂອງຄົນໄດ້ເກີດມີຄວາມຜ່ອງໃສ. ໂດຍ
ຜ່ານຄວາມເຊື່ອຢ່າງນີ້ເອງທີ່ທຳໃຫ້ຫົວໃຈຂອງຄົນເຮົາຕ້ອງໄດ້ຮັບການຝຶກຝົນກໍສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ໃຫ້ເປັນໄປ
ຕາມພາບພົດຂອງ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຄົນຜູ້ທີ່ຫົວໃຈຂອງເຂົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການຝຶກຝົນ
ຫລໍ່ຫລອມຄົນໃໝ່ນັ້ນເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດທີ່ຈະທຳຕາມກົດໝາຍຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນໄດ້ແລະກໍທັງບໍ່ສາມາ
ດທີ່ຈະທຳໄດ້ອີກດ້ວຍ. ມາ ບັດນີ້ເຂົາກໍໄດ້ກັບມາມີຄວາມຊື່ນຊົມໃຈໃນພຣະຄຳສອນທີ່ ສັກສິດ
ພ້ອມທັງຮ້ອງອຸທານຂຶ້ນຮ່ວມກັບບົດເພງສັນລະເສີນທີ່ມີຂໍ້ຄວາມກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ: " ໂອນ!
ຂ້ານ້ອຍກຮັກກົດພຣະບັນຍັດຂອງ ພຣະອົງຍິ່ງແທ້! ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍໄຫວ້ອນພາວະນາຢູ່ທຸກ

ມັທກວັນ." (ເພງສັນລະເສີນ 119:97). ມາບັດນີ້, ຄວາມຊອບ
ທັມແຕ່ງກົດໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຖືກປະຕິບັດໃຫ້ເກີດເປັນຈົງຢູ່ພາຍໃນຕົວຂອງພວກເຮົາ
"ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເດີນຕາມ ທາງເນື້ອກາຍ, ແຕ່ທາງເດີນຕາມພຣະວິຍານຂອງພຣະເຈົ້າ." (ໂຣມັນ
8:1). {SCL 122.2}

ຢ່າເດີນກັບຫວັງ

ຍັງມີຄົນອີກບາງຈຳພວກທີ່ໄດ້ເຂົ້າມາທຳຄວາມຮູ້ຈັກກັບ ຄວາມຮັກ

ຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຊິ່ງຍິນດີສະເໜີທີ່ຈະໃຫ້ການອະພິຍ

ໂທດແລະກຍັງໄດ້ສະແດງຄວາມພ້ອມໃຈຂອງຕົນທີ່ຈະກັບເຂົ້າມາເປັນລູກຫລານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
າ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ. ເມື່ອເວລາທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນນິດໃສໃຈຂອງບໍ່ສົມບູນພຽບພ້ອມຂອງຕົນ,
ເຫັນຄວາມຜິດພາດໃນຊີວິດຂອງຕົນນັ້ນແລ້ວພວກເຮົາ

ກໍກັບມາມີຄວາມລະແວງສົງສັຍວ່າຫົວໃຈຂອງພວກຕົນນັ້ນໄດ້ຮັບການປົວແປງຈາກພຣະວິນຍານບໍຣິສັດ
ດແລ້ວຫລືໃດ. ກ່ຽວກັບພວກ ຄົນປະເພດນີ້, ຂ້າພຣະເຈົ້າຂໍອະນຸຍາດບອກໃຫ້ຮູ້ເສຍເລີຍວ່າ: ຈົ່ງ

ຢ່າເດີນກັບຫວັງດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງໄປຢ່າງນັ້ນເລີຍ. ພວກເຮົາ

ຄວນຈະຕ້ອງໝັ້ນເອົາຕົວເຂົ້າໄປຫາອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າຢ່າງເປັນປະຈຳແລ້ວກໍມີຂາບລົງຢູ່ໃຕ້ຜ່າພຣະບາດ
ຂອງ ພຣະອົງພ້ອມກັບການ

ສະແດງຄວາມເສຍໃຈຕໍ່ຈຸດອ່ອນແລະຄວາມຂາດຕົກບົກຜ່ອງຕ່າງໆຂອງຕົນນັ້ນ,

ແຕ່ບໍ່ແມ່ນວ່າພວກເຮົາຈະໄປທຳຖອຍໃຈ, ແມ່ນ

ກະທັ່ງວ່າສັດຕູໝູ່ມານໄດ້ເອົາແພ່ເອົາຊະນະເຮົາໄປແລ້ວກໍຕາມ,

ແຕ່ພວກເຮົາກໍຈະບໍ່ຖືກປ່ອຍປະລະໄລແລະຈະບໍ່ຖືກພຣະເຈົ້າປະຕິເສດໄປ.

ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ຂອງພວກເຮົາກໍຊົງສະຖິດຢູ່ທີ່ພຣະຫັດ ເບື້ອງຂວາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນຢູ່ ແລະ
ພຣະອົງກໍຊົງເປັນ ທະນາຍຄວາມຜູ້ໃຫ້ການປົກປ້ອງເອົາພວກເຮົາຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ທ່ານໂຢ

ຫັນຜູ້ເຊິ່ງເປັນໜຶ່ງໃນພວກອັດສາວົກຂອງ ພຣະເຢຊູນັ້ນຍັງໄດ້ກ່າວ ເອົາໄວ້ວ່າ:

"ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຂຽນສົ່ງເຫລົ່ານີ້ມາຍັງພວກ ທ່ານວ່າ ຈົ່ງຢ່າພາກັນທຳຄວາມບາບ, ແຕ່ຖ້າວ່າຜູ້ໃດ
ຫາກໄດ້ຫວັງກະທຳຄວາມບາບລົງໄປແລ້ວນັ້ນ ພວກເຮົາ

ກໍຍັງມີທະນາຍຄວາມຜູ້ຊົງພະສະຖິດຢູ່ກັບອົງພຣະບໍດີເຈົ້າ, ພ

ຣະອົງນັ້ນຄືພຣະເຢຊູຄຣິສຕ໌ຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ແຫ່ງ ຄວາມ ຊອບທັມ." (ໂຢຫັນ 2:1).

ຈົ່ງຢ່າລົ້ມພຣະວໍຈນະຂອງອົງພຣະ ຄຣິສຕ໌ທີ່ຊົງໄດ້ດັດເອົາໄວ້ວ່າ: "ອົງພຣະບໍດີເຈົ້ານັ້ນເອງຊົງ
ເປັນຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາ." (ໂຢຫັນ 16:27). ພຣະອົງມີຄວາມປະສົງຢາກ

ຈະຟື້ນຟູເອົາພວກເຮົາໃຫ້ກັບຄືນໄປສູ່ການມີວັກສະນະພາບພົດທີ່ຄ້າຍດັ່ງພຣະອົງ,

ເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນຄວາມບໍຣິສັດ ແລະເຫັນຄວາມ

ສັກສິດຂອງພຣະອົງສະທ້ອນອອກມາຈາກຕົວຂອງພວກທ່ານ. ຂໍ

ພຽງແຕ່ໃຫ້ທ່ານຍິນດີເອົາຕົນໃຫ້ໄປຂຶ້ນກັບພຣະອົງແລະຕໍ່ຈາກນັ້ນ

ພຣະອົງຜູ້ເຊິ່ງໄດ້ລົ້ມການອັນດີຍິນໃນຕົວຂອງທ່ານນັ້ນ ກໍຈະເປັນ

ຜູ້ສືບຕໍ່ກະທຳໄປຈົນເຖິງວັນແຫ່ງການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິສຕ໌.

ທ່ານຈົ່ງຕັ້ງໃຈໃຫ້ພຣະອະທິຖານຢ່າງເອົາຈົງເອົາ ຈັງ, ທ່ານຈົ່ງມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງຖ້ວມລົ້ນ.

ໃນເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ພາ ກັນຢຸດເຊົາໄວ້ວາງໃຈຢູ່ໃນຄວາມສາມາດຂອງ ຕົນເອງນັ້ນແລ້ວ

ບັດນີ້ກໍຈົ່ງພາກັນຫັນມາໄວ້ວາງໃຈຢູ່ໃນຣົດທານເພາບຂອງ ພຣະ

ເຈົ້າຜູ້ໃຜດີໃຫ້ລັອດຂອງພວກເຮົາເສຍເຖິດ, ພວກເຮົາຈົ່ງພາ ກັນຫັນມາສັນລະເສີນພຣະອົງຜູ້ເຊິ່ງເປັນ

ພຣະເຈົ້າຜູ້ສົ່ງໃຫ້ການມະ ໃຫສິດພະຍາບານແກ່ຊີວິດຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍນີ້ເຖິດ. {SCL 123.1}

ຍິ່ງທ່ານຫຍັບເດີນເຂົ້າໄປໃກ້ກັບອົງພຣະຄຣິສຕ໌ພຽງເທົ່າໃດຍິ່ງທ່ານຈະເຫັນໄດ້ເຖິງຄວາມຂາດຕົກບົກຜ່
ອງຂອງຕົນມາກຂຶ້ນ, ເພາະວ່າສາຍຕາຂອງທ່ານຈະນັບມືນັບຮຸ່ງແຈ້ງຂຶ້ນແລະ

ຄວາມບໍ່ຄົບຖ້ວນບໍຣິບູນຂອງທ່ານນັ້ນຈະຖືກເປີດເຜີຍອອກມາໃຫ້ເຫັນຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງໂດຍແຕ່ກຕ່າງໄ

ປຈາກຄວາມສົມບູນແບບ

ຂອງພຣະອົງນັ້ນຢ່າງຂາດຂັ້ນ. ນັກເປັນຫລັກຖານພິຍານຊີ້ບອກໃຫ້ເຫັນວ່າການຫລອກຫລວງຂອງສາຕານນັ້ນກໍໝົດນ້ຳຍາໄປແລ້ວແລະ ອົດທິພົນແຫ່ງຄວາມມີຊີວິດຊີວາຈາກພຣະວິຍານຂອງພຣະອົງເຈົ້າກໍໄດ້ເຂົ້າມາຫມ່ວຍເອົາຕົວຂອງທ່ານນັ້ນໄວ້ແລ້ວ. {SCL 125.1}

ຈົ່ງສັງເກດໃຫ້ເຫັນຕົວຂອງທ່ານເອງຕາມສະຖານະ ຄວາມເປັນຈິງ ຄວາມຮັກອັນເລັກເລິງເຖິງຖອງທີ່ມີຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູຄຣິສຕ໌ນັ້ນຈະບໍ່ສາມາດເກີດມີຂຶ້ນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຄົນຜູ້ທີ່ບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈໃດໃນທາດແທ້ແຫ່ງຄວາມບາບຂອງຕົນ. ຊີວິດຂອງຄົນທີ່ໄດ້ຖືກດັດແປງກໍ່ສ້າງໂດຍພຣະເດດພຣະຄຸນຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້ານັ້ນກໍຈະເປັນສິ່ງທີ່ເຊື່ອຊື່ຊຸທາດແທ້ແຫ່ງຄວາມເປັນເທພເຈົ້າຂອງພຣະອົງໃຫ້ສຽງສົ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ. ແຕ່ຖ້າວ່າພວກເຮົາຫາກຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເຫັນໃນຄວາມເສື່ອມຊາມທາງດ້ານຄຸນສົມບັດຈັນຍາທັມຂອງຕົນນັ້ນແລ້ວກໍບໍ່ຕ້ອງມີຄວາມສົງສັຍເລີຍວ່ານັ້ນເປັນຫລັກຖານທີ່ສະແດງອອກ ໃຫ້

ເຫັນວ່າພວກເຮົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮູ້ໄດ້ເຫັນໃນຄວາມສວຍງາມວິລາວັນແລະຄວາມປະເສີດເລີດລ້ຳຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ນັ້ນເທື່ອ. {SCL 126.1}

ຍິ່ງພວກເຮົາຖອມຕົວລົງພຽງເທົ່າໃດ, ຍິ່ງຈະພາໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ຈັກເຖິງການເຊື່ອຊື່ຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຜຸດຜ່ອງແລະຄວາມຮັກໄຄ່ຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຫ້ລອດຂອງພວກເຮົາຍິ່ງຂຶ້ນ. ຄວາມຮູ້ສຶກ

ສຳນຶກຕົວເຖິງຄວາມບາບຂອງຕົນນັ້ນກໍຈະເປັນສິ່ງນຳພາພວກເຮົາໃຫ້ກ້າວເດີນເຂົ້າໄປຫາພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຜດປະທານຄວາມໃຫ້ອະພິຍານນັ້ນຢູ່ສະເໝີມາ. ເມື່ອໃດທີ່ຄົນເຮົາຫາກຮູ້ສຶກໃດໃນຄວາມໄຮ້

ສະມຸຖພາບຂອງຕົນນັ້ນແລ້ວເຂົາກໍຈະເລີ່ມຊອກສະແຫວງຫາ ອົງ ພຣະຄຣິສຕ໌ ແລະ ພຣະອົງກໍຈະເປັນຜູ້ສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງ ຣົດທານພາບຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຍິ່ງພວກເຮົາຮູ້ສຶກເຖິງ ຄວາມຈຳເປັນທີ່ຢາກຈະມີພຣະເຈົ້າ ແລະຈຳເປັນໃນພຣະວິຈານຂອງພຣະອົງພຽງເທົ່າໃດ ກໍຍິ່ງຈະພາໃຫ້ພວກເຮົາມີທັສນະພາບອັນ

ສຽງສົ່ງຍິ່ງຂຶ້ນກ່ຽວກັບຄຸນນະວຸດທິຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງຈະພາໃຫ້ພວກເຮົາທຳການຜົກຜົນກ່ຽວກັບຕົນໃຫ້ມີຄຸນສົມບັດທັສນະໃຫ້ຄ້າຍຄືພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ./ {SCL 126.2}

ບົດທີ 8—ເຕີບໃຫຍ່ຢູ່ໃນພຣະຄຣິສຕ໌

ການປ່ຽນແປງທາງດ້ານຈິດໃຈທີ່ພາໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ກັບ
ກາຍມາເປັນລູກຫລານຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຢູ່ໃນພຣະຄຳພຣົງກວ່າເປັນການເກີດໃໝ່ຈາກເບື້ອງບົນ.
ສິ່ງນີ້ກໍປຽບເໝືອນກັບການຈະ

ເຮັດເຕີບໃຕຂອງເມັດພືດແນວພັນດີທີ່ຄົນຊາວສວນໄດ້ປູກຫວ່ານເອົາໄວ້.
ຜູ້ໄດ້ທຳກິດເຂົ້າມາຮັບເຊື້ອໃນ ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ໃໝ່ນັ້ນ ກໍຕົກຢູ່ໃນລັກສະນະດຽວກັນນີ້,
ພວກເຂົາກໍເໝືອນດັ່ງ "ເດັກນ້ອຍ ເກີດໃໝ່ທີ່ຈະຕ້ອງຈະເຮັດເຕີບໃຕຂຶ້ນໄປ" (1 ເປໂຕສ 2:2;
ເອເຟຊຽນ 4:15) ຈົນຈວບກະສຽນຂອງການເປັນບຸຣຸດ ແລະ ສະ ຕຣີຜູ້ໜັງຢູ່ໃນອົງພຣະເຢຊູ ຄຣິສຕ໌
ແລະ ກໍເໝືອນດັ່ງເມັດພືດແນວ

ດີທີ່ໄດ້ປູກຫວ່ານຢູ່ກາງທົ່ງນາແລ້ວມັນກໍຈະເຮັດເຕີບໃຕຂຶ້ນມາ, ຈາກນັ້ນກໍຈະເກີດອອກອອກຜົນມາໃຫ້.
ທ່ານເອຊາຢາຜູ້ເຊິ່ງເປັນ

ນັກພະຍາກອນທ່ານໜຶ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງໄດ້ກ່າວເອົາໄວ້ວ່າພວກເຂົາຈະ
"ຖືກຮຽກວ່າເປັນພວກຕົ້ນໄມ້ແຕ່ຫຼັງ ຄວາມຊອບທັມ, ເປັນພືດພັນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະໃຫ້ພຣະ
ອົງໄດ້ໄຊດີຊື່ຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມສະຫງ່າລາສີ." (ເອຊາຢາ 61:3).

ນີ້ຄືຕົວຢ່າງຈາກຊີວິດທາງທາມະຊາດທີ່ໄດ້ຖືກວາດອອກ
ມາໃຫ້ເຫັນເພື່ອເປັນການຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃຫ້
ດີຂຶ້ນເຖິງຄວາມຈິງອັນມີລັກສະນະພິສິດານຂອງຊີວິດທາງດ້ານຈິດວິນຍານ. {SCL 128.1}

ບໍ່ແມ່ນຄວາມຄິດບັນຍາແລະຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດທີ່ຈະເປັນຜູ້ສາມາດນຳເອົາຊີວິດມາໃຫ້
ແກ່ສິ່ງອະນຸພາກທາງທາມະຊາດນັ້ນໄດ້. ກໍແມ່ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນເອງທີ່ຊົງເປັນ
ຜູ້ໃຜດປະທານຊີວິດແກ່ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃນພວກພືກສາຊາດ ແລະ

ຕະຫລອດໄປເຖິງພວກສັດເດັຍຣະສານທັງຫລາຍ. ຊີວິດທາງຈິດ
ວິນຍານທີ່ກຳເນີດເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນຕົວຂອງຄົນກໍເຊັ່ນດຽວກັນ, ລ້ວນ
ແຕ່ໄດ້ມາໂດຍຜ່ານອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງໃຜດປະທານມາໃຫ້. ຖ້າວ່າຄົນຜູ້ໃດຫາກບໍ່ໄດ້

"ກຳເນີດເກີດໃໝ່ຈາກເບື້ອງ ບົນ" (ໂຍຫັນ 3:3) ແລ້ວເຂົາກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະກາຍມາເປັນຜູ້ມີ
ສ່ວນຮ່ວມໃນຊີວິດທີ່ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ຊົງໄດ້ສະເດັດລົງມາໃຜດປະທານໃຫ້. {SCL 129.1}

ເມື່ອເວົ້າເຖິງການຈະເຮັດເຕີບໃຕຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດນັ້ນກໍ
ເໝືອນກັນກັບການເວົ້າເຖິງເລື່ອງຂອງຊີວິດນັ້ນເອງ. ກໍແມ່ນອົງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນເອງທີ່ຊົງເປັນຜູ້ໃຜດໃຫ້ພວກພືກສາຊາດ ແລະ
ດວງດອກມາລານານາພັນໄດ້ພາກັນອອກການກົງໃບໄຂກົບເກ ສອນແລະອອກຜົນມາໃຫ້.

ກໍແມ່ນຍ້ອນມາຈາກຣິດເດດຂອງ ພຣະ ອົງນັ້ນເອງຈຶ່ງພາໃຫ້ເມັດພືດໄດ້ຮັບການຈະເຮັດເຕີບໃຕຂຶ້ນມາ,
"ເລີ້ມແລກກໍເປັນກົງໃບ, ຈາກນັ້ນກໍເປັນຮວງ ແລະຕໍ່ຈາກ ຮວງກໍເປັນເມັດເຕັມຢູ່ໃນຮວງ" (ມາລະໂກ
4:28). ທ່ານໂຮ ເຊຢາ (Hosea) ຜູ້ເປັນນັກພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າທ່ານໜຶ່ງ ຍັງໄດ້ກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ:

"ເຂົາກໍຈະຈະເຮັດເຕີບໃຕຂຶ້ນເໝືອນ ດັ່ງດອກມາລີ," " ພວກເຂົາກໍຈະຟັນຊີວິດຄົນໃໝ່ເໝືອນ
ດັ່ງຕົ້ນເຂົ້າແລະເຕີບໃຕຂຶ້ນເໝືອນດັ່ງຕົ້ນອາງນ." (ໂຮເຊ ຢາ 14:5,7).

ອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າຍັງໄດ້ສະເໜີໃຫ້ພວກເຮົາ "ສັງ
ເກດເບິ່ງດອກມາລີນັ້ນວ່າພວກມັນຈະເຮັດເຕີບໃຕຂຶ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ" (ລູກາ 12:27).
ພວກຕົ້ນໄມ້ໃບຫຍ້າແລະດວງດອກ ມາລາເຫລົ່ານັ້ນກໍບໍ່ສາມາດທີ່ ຈະຈະເຮັດເຕີບໃຕຂຶ້ນໄດ້ດ້ວຍຕົວ
ຂອງພວກມັນເອງນອກຈາກຈະໄດ້ຮັບການຕອບສະໜອງຈາກ ອົງພຣະຜູ້

ເປັນເຈົ້າໃນຄວາມຈຳເປັນທຸກຢ່າງສຳລັບການມີຊີວິດ ຂອງພວກມັນ.
ຜູ້ທີ່ຍັງເປັນເດັກກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເສີມຄວາມເຕີບ ໃຫຍ່ຂອງ

ຕົນດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໜ້າພະຍາຍາມຂອງຕົນເອງນັ້ນໄດ້. ກໍ່ເໝືອນດັ່ງດຽວກັນທີ່ພວກທ່ານບໍ່ສາມາດທີ່
ຈະອ້າງອີງໃສ່ເຮືອ ແຮງຂອງຕົນເພື່ອມາຊົດຊ່ວຍໃນຄວາມເຕີບໃຫຍ່ທາງດ້ານ ຈິດວິນ
ຍານຂອງຜ່າຍຕົນເອງນັ້ນໄດ້. {SCL 130.1}

ບໍ່ວ່າແຕ່ພວກຕົນໄມ້ໃບຫຍ້າ, ນັບໄປທັງຄົນຜູ້ທີ່ຍັງເປັນ ເດັກ,
ທັງໝົດກໍ່ລ້ວນແຕ່ຈະເຮັນເຕີບໂຕຂຶ້ນຍ້ອນວ່າໄດ້ຮັບການ
ລ້ຽງດູຊ່ວຍຊຸດວ່າຍສົ່ງທີ່ຈຳເປັນໃຫ້ແກ່ຊີວິດເຊິ່ງໄດ້ມາຈາກສິ່ງ ແວດລ້ອມທາງທຳມະຊາດ, ເຊັ່ນວ່າ:
ອາກາດ, ແສງແດດ ແລະ ອາຫານລ້ຽງດູ. ໃນເມື່ອຄວາມອດົມຮຸ້ງມີທາງທຳມະຊາດແວດ
ລ້ອມມີຄວາມຈຳເປັນສຳລັບພວກສັດສາວາສົ່ງແລະພືກສາມາລາ
ພັນສັນໃດແລະພວກຄົນຜູ້ທີ່ເຂົ້າມາໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຄຣິສຕ໌ກໍ່ຍັງມີຄວາມຈຳເປັນຢູ່ໃນພຣະຄຣິສຕ໌
ນັ້ນ. ພຣະອົງຄື "ແສງ ສະຫວ່າງທີ່ອີ່ມະຕະ" (ເອຊາຍາ 60:19), "ເປັນດວງຕາ ວັນແລະເປັນສິ່ງກຳບັງ"
(ເພງສັນລະເສີນ 84:11). ພຣະ ອົງຈະຕ້ອງເປັນເໝືອນ "ຢາດນ້ຳຄ້າງໃຫ້ແກ່ພວກ ອຸສິຣະ ເອລ"
(ໂຮເຊຍາ 14:5), "ພຣະອົງຊົງໄດ້ສະເດັດລົງມາ ເໝືອນດັ່ງສາຍຜົນທີ່ຕົກໂຮຍລົງໃສ່ທັງຫຍ້າ" (ເພງສັນລະ
ເສີນ 72:6), ພຣະອົງຊົງເປັນທານນ້ຳແຫ່ງຊີວິດ, "ເປັນອາຫານ
ຈາກພຣະເຈົ້າ...ທີ່ລົງມາຈາກເມືອງຟ້າແລະນຳເອົາຊີວິດມາສົ່ງໂລກມະນຸດ." (ໂຢຫັນ 6:33). {SCL 131.1}

ຢູ່ພາຍໃຕ້ບຳຣະມີຂອງພຣະອົງ
ການທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ແຕ່ງໃຫ້ພຣະບຸດຂອງພຣະ
ອົງໄດ້ສະເດັດລົງມາສົ່ງໂລກມະນຸດເຮົານັ້ນກໍ່ເປັນສິ່ງທີ່ສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ຈະຫາສົ່
ສິ່ງໃດມາບຽບບານບໍ່ໄດ້, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ໃຜດປະທານເອົາບັນຍາກາດແຫ່ງ
ຄວາມມີພຣະເດດພຣະຄຸນໃຫ້ເຂົ້າມາປົກຄຸມເອົາໂລກທັງໂລກ ແລະ
ບັນຍາກາດດັ່ງກ່າວກໍ່ມີຄວາມເປັນຈົງເໝືອນກັນກັບບັນຍາກາດທີ່ຫຸ້ມລ້ອມເອົາໂລກມະນຸດຂອງພວກເ
ຮົາຢູ່ນີ້. ທຸກຄົນໃດທີ່ຕ້ອງ
ການຢາກຈະເລືອກເອົາລົມຫາຍໃຈທີ່ໄດ້ມາຈາກບັນຍາກາດແຫ່ງຊີວິດດັ່ງກ່າວນັ້ນກໍ່ຈະມີຊີວິດຢູ່
ແລະຈະເຮັນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນຈົນກວ່າ ຈະກາຍເປັນບຸຣຸດແລະສັຕຣີຜູ້ໜຶ່ງຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິສຕ໌. {SCL
131.2}

ພວກເຮົາຈະຕ້ອງທຳຕົນໃຫ້ເປັນເໝືອນ ດັ່ງດອກໄມ້ທີ່ໃນມື້
ອ່ຽງໄປຫາແສງຕາເວັນເພື່ອຈະໄດ້ອ້າກັບກິ່ງໃບຮັບເອົາຄວາມສວຍສົດງົດງາມຢ່າງຄົບຖ້ວນບໍ່ຮິບຸນຂອງ
ພວກຕົນ ແລະພວກເຮົາ ຜູ້ເປັນມະນຸດກໍ່ຄວນຈະໃນມື້ອ່ຽງຕົນໄປສູ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນດວງຕາ
ເວັນແຫ່ງຄວາມ ຊອບທັມເພື່ອຈະໃຫ້ແສງສະຫວ່າງຈາກເມືອງສະ
ຫວັນຊື່ນຟ້າໄດ້ສາດສ່ອງລົງມາສູ່ພວກເຮົາອັນຈະພາໃຫ້ຄົນສົມບັດທາດແທ້ຂອງພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມກັ
ກ້າວໜ້າພັທນາໄປຈົນກວ່າຈະມີຄວາມຄ້າຍຄຽງກັນກັບອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ . {SCL 132.1}

ພຣະເຢຊູ ຊົງມີພຣະຄຳສອນເອົາໄວ້ດັ່ງດຽວກັນນີ້, ພຣະ ອົງຊົງໄດ້ຕັດວ່າ:
" ຈົ່ງມາຢູ່ໃນເຮົາພຣະອົງແລະເຮົາກໍ່ຈະ ສະຖິດຢູ່ໃນຕົວຂອງທ່ານ. ກ້ານກິ່ງເຄືອຖ້າວ່າມັນຫາກ
ບໍ່ຕັດພັນຢູ່ກັບຕົ້ນອາງານ ແລ້ວມັນກໍ່ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະອອກ ໝາກອອກຜົນ
ໄດ້ດ້ວຍຕົວເອງສັນໃດແລະພວກທ່ານ {SCL 132.2}

ເອງຖ້າຫາກບໍ່ເຂົ້າມາຢູ່ໃນເຮົາ ເຮົາກໍ່ຍັງ ບໍ່ມີຄວາມສາ ມາດສັນນັ້ນ...
ຖ້າຫາກຂາດເຮົາພຣະອົງໄປແລ້ວທ່ານ ກໍ່ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະກະທຳສິ່ງໃດໄດ້ຈັກຢ່າງ." (ໂຢຫັນ 15:4,5).
ໃນເມື່ອກ້ານກິ່ງເຄືອຫາກບໍ່ສາມາດຈະເຮັນເຕີບໂຕ ແລະ
ໃຫ້ໝາກຜົນອອກມາດ້ວຍຕົນເອງໄດ້ໃດຍ່າງນັ້ນບໍ່ຕັດພັນກັບ
ລ້ຳຕົ້ນສັນໃດແລ້ວຕົວຂອງທ່ານກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດມີຊີວິດທີ່ບໍ່ຮີ
ສຸດໄດ້ຖ້າຫາກບໍ່ເອົາຕົນໃຫ້ເຂົ້າໄປຢູ່ໃນອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ.
ຖ້າຫາກຂາດພຣະອົງໄປແລ້ວທ່ານກໍ່ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ໄດ້. ທ່ານກໍ່ຈະບໍ່ມີກຳລັງເຮືອແຮງໃດໆທີ່
ຈະມາຕໍ່ສູ້ກັບການລ້ວງແລະ ທັງຍັງບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນດ້ວຍຊີວິດທີ່ມີຄວາມບໍ່ຮີສຸດ ໂດຍ

ຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະບາຣະມີຂອງພຣະອົງເຈົ້ານັ້ນໄດ້. ຖ້າວ່າທ່ານຫາກ
ຢູ່ໃນພຣະອົງແລ້ວທ່ານກໍສາມາດທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ອັນຈະເຣີນກ້າວໜ້າໄດ້.

ຖ້າວ່າທ່ານຫັນມາຕັກກອບເອົາຊີວິດທີ່ມາຈາກພຣະ
ອົງນັ້ນແລ້ວຕົວຂອງທ່ານກໍຈະບໍ່ມີຄວາມເຫຼືອດແຫ້ງ ແລະຄອດ ໝາກຄອດຜົນໄປໄດ້ເລີຍ.
ຕົວຂອງທ່ານກໍຈະປຽບສະເໝືອນດັ່ງ ຕົ້ນໄມ້ທີ່ຖືກປຸກເອົາໄວ້ຢູ່ໃກ້ກັບຝັງນ້ຳ. {SCL 133.1}

ຄວາມຕັ້ງໜ້າພະຍາຍາມຂອງມະນຸດແຕ່ພຽງຜ່າຍດຽວກໍ ຍັງບໍ່ທັນພຽງພໍເທື່ອ
ຫລາຍຄົນກໍພາກັນຄິດວ່າພວກຕົນສາມາດ ທີ່ຈະກະທຳສິ່ງ
ໃດທີ່ຕົກມາເປັນພຸດຜ່າຍຂອງຕົນນັ້ນໄດ້ໃດຍາວພັງແຕ່ພຽງຕົນຜ່າຍດຽວ.
ພວກເຂົາກໍໄດ້ກັບຫັນເຂົ້າມາໄວ້ວາງໃຈ ຢູ່ໃນພຣະ ຄຣິສຕ໌ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການ
ໃຫ້ອະພິຍາຍຕໍ່ຄວາມບາບຂອງພວກ ຕົນ, ແຕ່ຕໍ່ໄປບໍ່ນານກໍສຳພັດພາກັນອບປະຊົນໃຊ້ຄວາມພະຍາ
ຍາມຂອງຕົນ ແຕ່ພຽງຜ່າຍດຽວໃດຍາວພັງເພື່ອຈະສ້າງຊີວິດອັນ ຊອບທັມນັ້ນ ຂຶ້ນມາ.
ແຕ່ຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດເຫລົ່ານັ້ນກໍ ຕ້ອງພັງທະລາຍໄປ, ພຣະເຢຊູຊົງຄຣິສຕ໌ຊົງຕັດເອົາໄວ້ວ່າ:
"ຖ້າບໍ່ ມີຮົາພຣະອົງແລ້ວທ່ານກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະກະທຳສິ່ງໃດຈັກ ຢ່າງເລີຍ".

ຄວາມເຕີບໂຕຂອງພວກເຮົາຢູ່ໃຕ້ພຣະບາຣະມີຂອງ ພຣະອົງເຈົ້າ, ຄວາມສຸກສັນຂອງພວກເຮົາ
ແລະຄວາມມີສະມັຖ ພາບຂອງພວກເຮົານັ້ນ - ທັງໝົດກໍລ້ວນແຕ່ຂຶ້ນກັບຄວາມສັມພັນ
ເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວຂອງ ພວກເຮົາກັບອົງພຣະຄຣິສຕ໌ແຕ່ພຽງ ເທົ່ານັ້ນ.
ສິ່ງນີ້ແມ່ນໄດ້ມາດວ້ຍການຍຶດໝັ້ນຄວາມສຳພັນຢູ່ກັບພ ຣະອົງ.

ການດາລົງຊີວິດຢູ່ກັບພຣະອົງທຸກໆມື້ທຸກໆວັນ ແລະ ທຸກ ເວລານາທີນັ້ນຈະພາໃຫ້ພວກເຮົາ
ໄດ້ຮັບຄວາມຈະເຣີນເຕີບໂຕຂຶ້ນ. ຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະເດດພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງເຈົ້າ. ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່
ເປັນຜູ້ລິເລີ່ມກໍ ສ້າງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາພຽງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່
ຫາກຍັງເປັນທັງຜູ້ທຳໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົານັ້ນໄດ້ຮັບ ຄວາມສຳເຣັດອີກດ້ວຍ. ອົງພຣະຄຣິສຕ໌
ຊົງເປັນຜູ້ເລີ່ມແລກ ແລະ ທັງເປັນຜູ້ມ້ວນທ້າຍໃຫ້ສຳເຣັດຢູ່ຕະຫລອດເວລາ. ພຣະອົງ
ຈະຕ້ອງສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ ຢູ່ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ
ຕອນສຸດທ້າຍແຫ່ງເສັ້ນທາງເດີນຂອງພວກເຮົາພຽງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່
ພຣະອົງຫາກຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາຢູ່ ໃນທຸກໆບາດກ້າວບົນເສັ້ນ
ທາງເດີນຂອງພວກເຮົານັ້ນອີກດ້ວຍ, ກະສັຕດາວິດໄດ້ກ້າວເອົາ ໃວ້ວ່າ: "

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາພຣະເຈົ້າເຂົ້າມານຳໜ້າຕົນ ເອງ ຢູ່ຕະຫລອດເວລາ: ເພຣາະວ່າພຣະອົງຊົງສະຖິດ
ຢູ່ເບື້ອງແຂນຂວາຂອງຂ້າ ພຣະເຈົ້ານີ້ຕະຫລອດ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຕ້ອງຄອນນແຄນເລີຍ."
(ເພງສັນລະເສີນ 16:8). {SCL 133.2}

ພວກທ່ານພາກັນຕັ້ງຄຳຖາມຂຶ້ນວ່າ: " ຈະໃຫ້ຂ້ອຍໄປຢູ່ ໃນພຣະຄຣິສຕ໌ໄດ້ດ້ວຍວິທີໃດ?" ຄຳຕອບຄື:
ດ້ວຍວິທີດຽວ ກັນກັບທີ່ທ່ານຕັດສິນໃຈເຂົ້າມາຮັບເຊື່ອໃນພຣະອົງແຕ່ຕອນເລີ່ມ ຕົ້ນນັ້ນເອງ.
" ເພາະທ່ານໄດ້ຮັບເອົາພຣະເຢຊູຄຣິສຕ໌ຜູ້ຊົງ ເປັນພຣະເຈົ້າສັນໃດ ແລ້ວ ທ່ານກໍຈັ່ງກ້າວເດີນໄປຢູ່ໃນ
ພຣະອົງສະນັ້ນ." (ໂກໂລລຽນ 2:6). " ຄົນຜູ້ມີຄວາມຊອບ ທັມຈະຕ້ອງຢູ່ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ" (ຮິບຣ 10:38).
ທ່ານໄດ້ ອທິດຕົນໃຫ້ແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວເພື່ອຈະໄດ້ເອົາຕົນໃຫ້
ກັບກາຍມາເປັນກຸ່ມມະສິດຂອງພຣະອົງຢ່າງແຕ້ມສ່ວນ, ເພື່ອຈະ ໄດ້ເຊື່ອຟັງປະຕິບັດຕາມພຣະອົງ
ແລະທ່ານກໍໄດ້ຮັບເອົາອົງພຣະ ຄຣິສຕ໌ເຂົ້າມາເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜໃຜໃຫ້ລອດຂອງຕົນແລ້ວ. ທ່ານບໍ່
ສາມາດທີ່ຈະໄຖ່ຖອນເອົາຄວາມບາບຂອງຕົນນັ້ນດ້ວຍຕົນເອງໄດ້ຫລືວ່າບໍ່ສາມາດທີ່ຈະປ່ຽນຫົວໃຈຂອງ
ຕົນເອງນັ້ນໄດ້, ແຕ່ທ່ານ ຊ້ຳພັດໄດ້ອທິດຕົນໃຫ້ແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄປແລ້ວ, ທ່ານໄດ້ບົ່ງ
ໃຈເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງໄດ້ກະທຳທຸກສິ່ງຢ່າງແຫລ່ງນີ້ໄປເພື່ອທ່ານໃດຍຜ່ານ
ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ. ທ່ານໄດ້ກັບກາຍ ມາເປັນຄົນຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິສຕ໌
ກໍໃດຍຜ່ານຄວາມເຊື່ອ ແລະ ກໍດ້ວຍຄວາມເຊື່ອນີ້ເອງທີ່ທ່ານຈະຕ້ອງຈະເຣີນເຕີບໂຕຂຶ້ນຢູ່ໃນ
ພຣະອົງດ້ວຍຫລັກການທີ່ວ່າ " ທັງເປັນນຜ່າຍຜູ້ອໍທິດແລະທັງເປັນ ຜ່າຍຜູ້ຮັບເອົາ".

ທ່ານຈະຕ້ອງເປັນຜ່ານອາທິດໝົດທຸກສິ່ງຢ່າງ: ທັງຫົວໃຈຂອງທ່ານ, ທັງຄວາມປະສົງຂອງທ່ານແລະທັງ
ການຮັບ ໃຊ້ຂອງທ່ານ. ທ່ານຈົ່ງນຳເອົາຕົນໄປມອບໃຫ້ ພຣະອົງເພື່ອຈະ
ໄດ້ເຊື່ອຟັງປະຕິບັດຕາມທຸກມາຕຖານເງື່ອນໄຂທີ່ ພຣະອົງໄດ້ວາງ ເອົາໄວ້ ແລະ
ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນທ່ານກໍຈະຕ້ອງຮັບເອົາໝົດທຸກສິ່ງ ຢ່າງ - ຮັບເອົາອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ,
ຮັບເອົາພຣະພອນທັງໝົດຢ່າງ ເຕັມສ່ວນເພື່ອ ໃຫ້ສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເຂົ້າມາຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງ
ທ່ານເພື່ອ ຈະໄດ້ເປັນຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງທ່ານ, ເປັນຄວາມອອບ ທັມຂອງທ່ານແລະເປັນທັງ
ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຊົ່ວຍເຫລືອທ່ານໄປຕະ ຫລອດກາລະນານ - ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນພະລັງໃຫ້ແກ່ທ່ານ
ໄດ້ກົດມືຄວາມສາມາດເຊື່ອຟັງປະຕິບັດຕາມພຣະອົງ. {SCL 135.1}
ຕ້ອງຍ້ອມເອົາຕົນໃຫ້ຂັ້ນກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ທຸກວັນເວລາ
ພໍດີເຊົ້າຂຶ້ນມາກ່ອນຈະຕ້ອງ ໄຫວ້ອອນອະທິຖານ ຂໍມອບກາຍຖະຫວາຍຕົນໃຫ້ແກ່
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອີກຄັ້ງໃໝ່, ທ່ານຈົ່ງຖືວ່ານີ້ເປັນງານເລີ່ມແລກປະຈຳວັນຂອງຕົນເອງ. ຢູ່ໃນຄຳ
ໄຫວ້ພຣະອະທິຖານຂອງທ່ານນັ້ນກ່ອນຈະມີເນື້ອໃນວ່າ: "ຂ້າ ແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ໃຜດຈົ່ງໄດ້ຮັບເອົາຕົວຂ້ານ້ອຍນີ້ໃຫ້ໄປ ເປັນກຸ່ມມະສິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງດ້ວຍເຖີດ.
ຂ້ານ້ອຍຂໍຂາບທຸນ ເອົາແຜນການທັງໝົດຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ຜ່າພຣະບາດຂອງພຣະ ອົງ.
ຂໍໃຫ້ພຣະອົງເຈົ້າຈົ່ງໃຜດກະຣຸນາໄດ້ນຳໃຊ້ຕົວຂ້ານ້ອຍເຂົ້າ
ໃນພຣະກິຈການຂອງພຣະອົງໃນວັນນີ້ດ້ວຍເຖີດ. ຂໍໃຫ້ພຣະອົງເຈົ້າ
ຈົ່ງໄດ້ເຂົ້າມາສະຖິດຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍແລະຈົ່ງບັນດານໃຫ້ການງານທັງໝົດຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມສຳເລັດ
ດຢູ່ໃນພຣະອົງເຈົ້າ." ນີ້ຄືກິຈວຸດປະຈຳວັນທີ່ຄວນຈະຕ້ອງທຳ. ພຣະເຊົ້າຂຶ້ນມາວັນໃດກໍ
ຄວນຈະອາທິດຕົນເອງໃຫ້ແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສຳລັບວັນນັ້ນ. ຈົ່ງຂາບ
ທຸນເອົາທຸກແຜນການແຕ່ລະວັນຂອງທ່ານນັ້ນໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ຮັບ
ຊາບນຳເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າວຽກອັນໃດການອັນໃດ ທີ່ຄວນຈະຕ້ອງທຳ
ແລະສິ່ງໃດທີ່ຄວນຈະຕ້ອງໄຈ້ເອົາໄວ້ກ່ອນເພາະວ່າພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ຮູ້ແຈ້ງເຫັນຈົງ
ແລະເປັນຜູ້ຊີ້ອ້ອງປ້ອງທາງຕໍ່ສິ່ງທັງໝົດ ເຫລົ່ານັ້ນ.
ການທຳແບບນີ້ທຸກມື້ທຸກວັນຢ່າງເມືອງນິດລຽນຕິດກໍຈະ
ພາໃຫ້ທ່ານສາມາດມອບເອົາຊີວິດອິນຊີຂອງຕົນໃຫ້ເຂົ້າໄປຢູ່ໃນພຣະຫັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະຊີວິ
ດຂອງທ່ານກໍຈະນັບມືນັບ ກ້າວໄປສູ່ຄວາມ ມີລັກສະນະຄ້າຍຄຽງກັນກັບແບບແຜນດຳຮົງຊີ
ວິດຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ. {SCL 136.1}
ການມີຊີວິດຢູ່ໃນອົງພຣະຄຣິສຕ໌ນັ້ນກໍຄືຊີວິດແຫ່ງຄວາມ
ສະຫງົບ. ພວກເຮົາອາດຈະບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກແບບຕົນເຕັ້ນ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະເກີດມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນແລະຄ
ວາມສັນຕິສຸກທາງໃຈ. ຕໍ່ໄປ ນີ້ທ່ານຈະບໍ່ກາງຕໍ່ຕົນເອງອີກ ແລ້ວ ແຕ່ຈະໄວ້ວາງໃຈໃນອົງພຣະ
ຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ. ຄວາມອ່ອນແຮງຂອງທ່ານກໍຈະຖືກເຊີດຊື້ນມາດ້ວຍ
ຄວາມມີພະລັງວັງຊາອັນແຮງກ້າຂອງພຣະອົງ, ຄວາມສະຫລາດ ສ່ອງໃສຂອງພຣະອົງ
ກໍຈະເຂົ້າມາແທນຄວາມຮູ້ເທົ່າບໍ່ເຖີງການ ຂອງທ່ານ,
ຄວາມມືອນທານພາບຂອງພຣະອົງກໍຈະເຂົ້າມາທິດ
ແທນຄວາມຜ່ອຍເບົາຂອງທ່ານ. ສະນັ້ນ, ທ່ານກໍບໍ່ຄວນທີ່ຈະມອງ
ເບິ່ງແຕ່ຫົວເຂົ້າຂອງຕົນເອງຕໍ່ໄປອີກແລ້ວ, ຈົ່ງຢ່າປະປ່ອຍໃຫ້ແນວ
ຄິດຂອງທ່ານຕ້ອງມໍລະສຸມກັບກ້ວຍນຳແຕ່ຕົວຂອງທ່ານນັ້ນເອງ,
ແຕ່ຂໍໃຫ້ທ່ານຈົ່ງມອງໄປຍັງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເປັນຫລັກສຳຄັນ. ທ່ານຈົ່ງສຸມຈິດສຸມໃຈໃສ່ຄວາມຮັກຂອງພ
ຣະອົງ, ຄວາມສວຍງາມ ວິລາວັນ, ຄວາມປະເສີດບໍ່ຮົບແຫ່ງຄຸນລັກສະນະທາດແທ້ຂອງ ພຣະອົງ.
ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ແລະການຍອມເສຍສະຫລະຕົນເອງຂອງ ພຣະອົງ,
ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ແລະຄວາມຖອມຕົວຂອງພຣະອົງ, ອົງ ພຣະຄຣິສຕ໌ ແລະ
ຄວາມບໍ່ຮູ້ສຶດຜຸດຜ່ອງຂອງພຣະອົງ, ອົງພຣະ ຄຣິສຕ໌ ແລະ

ຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະປຽບບານໄດ້ຂອງພຣະອົງ

-ທັງໝົດນິຕິທິວຂໍ້ທີ່ມີຄຸນຄ່າສຳລັບການຄົ້ນຄວ້າສຶກສາຂອງພວກ ເຮົາ.

ການທີ່ທ່ານຈະໄດ້ຮັບການດັດແປງກໍ່ສ້າງຕົນໃຫ້ກ້າວໄປ

ສູ່ຄວາມມັດສະນະຄ້າຍຄຽງກັບພຣະອົງໄດ້ນັ້ນກໍ່ເພາະວ່າທ່ານມີຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະອົງ, ປະຕິບັດຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະອົງ ແລະ ທຳຕົນໃຫ້ຂຶ້ນກັບພຣະອົງຢ່າງເຕັມສ່ວນ. {SCL 137.1}

ທ່ານຈົ່ງຢູ່ໃນອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ

ອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງໄດ້ຕັດກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ: "ທ່ານຈົ່ງ ເຂົ້າມາຢູ່ໃນເຮົາພຣະອົງ".

ຄຳເວົ້າດັ່ງກ່າວຂອງພຣະອົງກໍ່ ໄດ້ສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງແນວຄິດແຫ່ງ ຄວາມສະຫງົບ, ຄວາມສະເຫຼ່ຍຣະພາບ ແລະ ຄວາມໄວ້ວາງໃຈ. ພຣະອົງຊົງໃຫ້ການເຊື່ອ ເຊິນອີກຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າດ້ວຍຄຳວ່າ:

"ຈົ່ງເຂົ້າມາຫາເຮົາ ພຣະອົງເສຍເຖີດ,.... ແລ້ວເຮົາກໍ່ຈະເອົາຄວາມສະຫງົບ ໃຫ້ແກ່ທ່ານ" (ມັດທາຍ 11:28,29). ຢູ່ໃນເພງສັນລະເສີນບົດ ໜຶ່ງກໍ່ມີຄວາມທີ່ ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງແນວຄວາມຄິດອັນດຽວກັນ

ນີ້ວ່າ: "ຈົ່ງຢຸດພັກຢູ່ໃນພຣະອົງເຈົ້າແລະຈົ່ງລຸກຖ້ຳພຣະອົງ ດ້ວຍຄວາມອົດທົນ" (ເພງສັນລະເສີນ 37:7).

ທ່ານເອຊາ ຢາຍັງມີຄຳເວົ້າເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເກີດມີຄວາມໝັ້ນໃຈເອົາໄວ້ ວ່າ: "ຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບ ແລະຢູ່ໃນຄວາມໄວ້ວາງໃຈນັ້ນ ທ່ານຈະໄດ້ຮັບຄວາມແຂ້ມແຂງ" (ເອຊາຍາ 30.15). ຄາ

ວ່າການຢຸດພັກໃນທີ່ນີ້ກໍ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຈະບໍ່ຕ້ອງມີການເຄື່ອນ ໄຫວໃດໆທັງສິ້ນ, ເພາະວ່າຢູ່ໃນຄຳເຊື່ອເຊິນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ ໃຜດໃຫ້ລັອດນັ້ນຄຳສັນຍາກ່ຽວກັບການຢຸດພັກນັ້ນ

ກໍ່ເສື່ອມພັນກັນ ກັບຄຳຮຽກຮ້ອງໃຫ້ທ່າງານເຊັນກັນ, ເຊັນພຣະຄຳພີຍັງໄດ້ກ່າວ ວ່າ:

"ຈົ່ງມາຮັບເອົາພາລະຂອງເຮົາພຣະອົງໃຫ້ໄປເປັນ ຂອງທ່ານແລ້ວທ່ານກໍ່ຈະພົບກັບການຢຸດພັກ." (ມັດທາຍ 11:29). ຄົນຜູ້ໃດທີ່ເຂົ້າມາຢຸດພັກຢູ່ໃນ ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ຢ່າງ

ເຕັມສ່ວນເຂົາກໍ່ຈະມີຄວາມມັ່ງຫວັງຕັ້ງໜ້າ ແລະ ຫ້າວຫັນໃນການ ທ່າງານເພື່ອພຣະອົງເຈົ້າ. {SCL 138.1}

ໃນເມື່ອແນວຄິດຂອງ ຄົນຫາກກາກກ້ວມົວໝອງຢູ່ນຳແຕ່ຕົນ ເອງນັ້ນເຂົາກໍ່ຈະຫ່າງເຫີນອອກໄປຈາກພຣະຄຣິສຕ໌ຜູ້ເຊິ່ງເປັນບໍ່

ເກີດແຫ່ງພະລັງວັງຊາແລະເປັນບໍ່ເກີດແຫ່ງຊີວິດ. ຍ້ອນແນວນີ້ ເອງທີ່ເປັນເຫດໃຫ້ສາຕານຈົ່ງຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ພະຍາຍາມດຶງດູດ

ເອົາຄວາມສົນໃຈຂອງມະນຸດໃຫ້ຫັນເຫອອກໄປຈາກພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດໃຫ້ລັອດຂອງພວກເຮົາ ແລະ ທັງສ້າງສິ່ງກົດຂວາງບໍ່ຢາກ ໃຫ້ມະນຸດກັບອົງພຣະຄຣິສຕ໌ໄດ້ມີຄວາມສັມພັນເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວ ກັນ.

ສາຕານກໍ່ຍັງຕັ້ງໜ້າຊຸກຍູ້ນຳພາໃຫ້ມະນຸດພວກເຮົາຕ້ອງຫັນ ມາມຣິດນິຍົມໄປໃນທາງຜ່າຍໂລກ, ໃຫ້ມີຄວາມເປັນຫວ່າງກັນ ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ, ຄວາມສັບສົນວັນວາຍແລະຄວາມທຸກໃຈຫລາຍ ຢ່າງ,

ໃຫ້ຊ່ອກຫາແຕ່ຄວາມຜິດພາດຂອງຜູ້ອື່ນນັບໄປທັງຄວາມຜິດພາດແລະຄວາມບໍ່ສົມບູນແບບຂອງຕົນເອງນັ້ນອີກ. {SCL 139.1}

ຈົ່ງຢ່າໄດ້ຕົກເຂົ້າໄປໃນກິນອຸບາຍລ້ວງຂອງສາຕານນັ້ນເລີຍ. ຫລາຍຄົນທີ່ໄດ້ເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກຕົນຕົວຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ

ມີຄວາມຕ້ອງການຢາກມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະເຈົ້າ ນັ້ນສາຕານກໍ່ໄດ້ ເອົາໃຈໃສ່ຊຸກຍູ້ໃຫ້ພວກເຮົາໃຫ້ພາກັນເມົາມົວຢູ່ໃນຄວາມຜິດ ພາດຕ່າງໆນາໆ ແລະ

ຄວາມອ່ອນແຮງຂອງພວກຕົນ ແລະດ້ວຍ ການກະທຳດັ່ງກ່າວເຂົາກໍ່ຫວັງວ່າຈະເປັນຜ່າຍຜູ້ຍາດເອົາໄຊຊະ ນະມາ

ໄດ້ເພາະຍ້ອນການຊຸກຍູ້ເອົາພວກຄົນເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ເອົາ ຕົວຫ່າງເຫີນອອກໄປຈາກອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ. ພວກເຮົາບໍ່ຄວນ ເປັນຫວ່າງກັນນຳ

ແຕ່ຕົນເອງຫລາຍເກີນໄປແລະບໍ່ຄວນສະທ້ານ ຫວັ່ນຫວ ໃນຄວາມລອດພົ້ນຂອງຕົນເອງ, ເພາະສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່າ

ນັ້ນມັນມີແຕ່ຈະນຳເອົາພວກເຮົາໃຫ້ຫ່າງໄກອອກໄປຈາກພຣະເຈົ້າຜູ້ເຊິ່ງເປັນບໍ່ເກີດແຫ່ງພະລັງຄວາມເຂັ້ມ

ແຂງຂອງພວກເຮົາ. ຈົ່ງ ມອບເອົາຊີວິດຈົດໃຈຂອງທ່ານໃຫ້ແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະ ຈົ່ງ
ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ. ຈົ່ງພາກັນສົນທະນາເວົ້າຈາ ແລະ ຄົ້ນຄິດ ຈົນຕະນາກຽວກັບອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ.
ຈົ່ງນຳເອົາຄວາມຄິດທີ່ເຫັນ ແກ່ຕົວຂອງທ່ານນັ້ນໃຫ້ສູນຫາຍໄປຢູ່ໃນພຣະອົງ. ຈົ່ງປະຖົມ
ຄວາມລະແວງສົງສັຍທັງໝົດ, ຈົ່ງຢຸດເຊົາໃນຄວາມສະຫງ່າຍືນຍົງ ກົວ. ຈົ່ງຮ່ວມກັນກັບອາຈານໂປນ
(Paul) ຜູ້ເຊິ່ງເປັນອັດສາວົກ ຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນ ເພື່ອພ້ອມກັນປາວປະກາດອອກວ່າ: "ຂ້າ
ພຣະເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຂ້າພຣະເຈົ້າຈະຢູ່ ແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ,
ອົງພຣະຄຣິສຕູສື່ສະຖິດຢູ່ໃນຕົວຂອງ ຂ້າພຣະເຈົ້າແລະສ່ວນວ່າຊີວິດທີ່ ຂ້າພຣະເຈົ້າມີຢູ່
ໃນທາງເນື້ອກາຍ ໃນເວລານີ້ກໍຍັງດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໃນອົງ
ພຣະບຸຕຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງມີຄວາມຮັກຕໍ່ຜູ້ ຂ້ານີ້ແລະພຣະອົງກໍໄດ້ອໍທິດຕົນເອງເພື່ອຜູ້ຂ້ານີ້"
(ກາລາທຽນ 2:20). ຈົ່ງໄດ້ຢຸດພັກຢູ່ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເສຍ ເຖິງດີ.
ພຣະອົງຍາມໃດກໍຊົງຮັບຊາບຕໍ່ສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ນຳສະເໜີຕໍ່ ພຣະອົງໄປແລ້ວນັ້ນ.
ຖ້າທ່ານຫາກປະລະຄວາມເຫັນແກ່ຕົວໃຫ້ໄປ
ຢູ່ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງແລ້ວພຣະອົງກໍຈະນຳເອົາທ່ານກ້າວ
ເດີນໄປສູ່ໄຊຊະນະໂດຍຜ່ານພຣະອົງຜູ້ຊົງໄດ້ອໍທິດເອົາຄວາມຮັກ ຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ທ່ານໄປແລ້ວນັ້ນ.
{SCL 140.1}

ຜູກພັນດ້ວຍສາຍສັມພັນທີ່ບໍ່ມີວັນຈະຕັດຂາດໄປໄດ້
ໃນເວລາທີ່ອົງພຣະຄຣິສຕູສື່ສະຖິດໄດ້ສະເດັດລົງມາໂດຍການຖື
ເອົາເນື້ອກາຍຂອງມະນຸດໃຫ້ໄປເປັນຂອງພຣະອົງນັ້ນພຣະອົງກໍໄດ້
ຜູກພັນເອົາມະນຸດທັງຫລາຍໃຫ້ຕິດພັນຢູ່ກັບພຣະອົງດ້ວຍສາຍສັມ
ພັນທີ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີພິຈະລັງອຳນາດໃດໆຈະສາມາດ ພັງທະລາຍໄປໄດ້,
ຍົກເວັ້ນແຕ່ມະນຸດເຮົາຈະເປັນຜູ້ເລືອກເອົາ ເອງວ່າຕົນຈະຢູ່ໃນຜ່າຍໃດ.
ທຸກເມື່ອທຸກຍາມສາຕານກໍຈະເປັນ ຜູ້ພະຍາຍາມໃຊ້ກົນອຸບາຍລ້ວລາງ ເພື່ອຈະທຳໃຫ້ສາຍສັມພັນດັ່ງ
ກ່າວນີ້ຖືກຕັດຂາດໄປ ແລະເພື່ອຈະໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເລືອກເອົາເສັ້ນ ທາງແຕ່ງການແບ່ງແຍກຕົນເອງ
ໃຫ້ຫ່າງເຫັນອອກໄປຈາກອົງ ພຣະຄຣິສຕູສື່ສະຖິດເຈົ້າ, ນີ້ເອງຄືຈຸດທີ່ພວກເຮົາຄວນຈະຕ້ອງລະວັງຕົວ, ຕ້ອງຕັ້ງສູ່
ຕ້ອງໄຫວ້ພຣະອັນວອນ, ຕ້ອງອອກແຮງຕັ້ງໜ້າເພື່ອ ບໍ່ໃຫ້ມານຮ້າຍໃດໆເຂົ້າມາລ້ວລາງ
ໃຫ້ພວກເຮົາຕ້ອງໄປເລືອກເອົາ ພຣະເຈົ້າອົງອື່ນມາເປັນສັງບູຊາ, ເພາະວ່າພວກເຮົາຍາມໃດກໍມີເສ
ຣີພາບຢູ່ສະເໝີທີ່ຈະກະທຳສິ່ງນັ້ນໄປ. ມາເຖິງດີ, ພວກເຮົາຈົ່ງພາ
ກັນມາມໍລະສມເອົາສາຍຕາຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍໃຫ້ຈ້ອງ ມອງໄປສູ່ອົງພຣະຄຣິສຕູ
ແລະພຣະອົງກໍຈະເປັນຜ່າຍຜູ້ໃຫ້ການປົກ ປ້ອງຮັກສາພວກເຮົາເອົາໄວ້.
ເມື່ອເວລາພວກເຮົາພາກັນສັ່ງສາຍ ຕາໄປຍັງອົງພຣະເຢຊູຄຣິສຕູນັ້ນ ແລ້ວພວກເຮົາກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມ
ປອດພັຍ. ຈະບໍ່ມີສິ່ງໃດອີກທີ່ຈະສາມາດມາດັງແຍກເອົາພວກເຮົາ
ໃຫ້ຫ່າງອອກໄປຈາກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງນັ້ນໄດ້. ເມື່ອເວລາທີ່
ພວກເຮົາຫາກຈ່ອງດັງພຣະອົງເອົາໄວ້ໃຫ້ໝັ້ນແລ້ວພວກເຮົາກໍ ຈະຖືກ
"ປຽນແປງໄປສູ່ພາບພົດອັນດຽວກັນຈາກລາສີນີ້ໄປ ສູ່ລາສີໃໝ່,
ດັ່ງໄດ້ມາຈາກພຣະວິນິຍານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" (2 ໂກຣິນທຽນ 3:18). {SCL 141.1}
ພວກສາວົກລັ້ນແລກຂອງອົງພຣະເຢຊູ ຄຣິສຕູທີ່ໄດ້ພາກັນ ຝຶກຝົນຫລໍ່ຫລອມຕົນເອງ
ໃຫ້ມີຄົນລັກສະນະຄ້າຍດັ່ງພຣະອົງກໍດ້ວຍ ວິທີດັ່ງກ່າວມານັ້ນ. ໃນເວລາທີ່ພວກສາວົກເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຍິນໄດ້
ຟັງພຣະວໍຈນະຂອງອົງພຣະເຢຊູ ແລ້ວພວກເພິ່ນກໍເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກໃນຄວາມຈຳເປັນ
ຂອງຕົນທີ່ຢາກຈະໃຫ້ມີພຣະອົງເຂົ້າມາເປັນ ທີ່ເພິ່ງ.
ພວກເພິ່ນໄດ້ພາກັນຊອກຫາພຣະອົງແລະກໍໄດ້ພົບກັບພຣະ ອົງ,
ຈາກນັ້ນກໍໄດ້ພາກັນຕິດຕາມພຣະອົງໄປ. ພວກເພິ່ນເຄີຍໄດ້ຢູ່ ຮ່ວມກັບ ພຣະອົງຢູ່ທີ່ບ້ານເຮືອນ,
ຢູ່ທີ່ຕື້ຮັບປະທານອາຫານ, ຢູ່ ສະຖານທີ່ປົກປ້ອງແລະຢູ່ຕາມທັງນາປ່າດັງ. ພວກເພິ່ນໄດ້ພາກັນ

ເດີນຕາມພຣະອົງໄປຢູ່ໃນທາງບ່ອນທາງທີ່ເໝືອນດັ່ງພວກເດັກນັກ ຮຽນ
ເຊິ່ງເດີນຕາມຫວັງນາຍຄູຂອງພວກຕົນໄປໂດຍໄດ້ຮຳຮຽນ
ສຶກສາເອາບົດຮຽນແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ສຶກສິດຈາກພຣະໂອດ (ບາກ)ຂອງພຣະອົງເອງຢູ່ທາງມັທຸກວັນ.
ພວກເພິ່ນໄດ້ພາກັນສົ່ງ ສາຍຕາໄປຍັງ ພຣະອົງເໝືອນກັນກັບທີ່ພວກຄົນໃຊ້ເຊິ່ງກຳ
ລັງຈ້ອງມອງເບິ່ງເຈົ້ານາຍທີ່ຮັກ ແລະແສນດີຂອງພວກຕົນເພື່ອ ຈະໄດ້
ທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໃນໜ້າທີ່ການງານຂອງພວກຕົນ. ພວກ ທ່ານ ອັດສາວົກ
ທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນກໍເປັນ " ມະນຸດ ເໝືອນກັນກັບພວກເຮົານີ້ເອງ" (ຢາໂກໂບ 5:71). ພວກເພິ່ນ
ກໍຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຜ່ານສະໜາມລົບເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມບາບເໝືອນ ກັນກັບພວກເຮົານີ້.

ເພື່ອຈະມີຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດໄດ້ນັ້ນພວກ
ເພິ່ນກໍມີຄວາມຈຳເປັນຢູ່ໃນພຣະເດດພຣະຄຸນດັ່ງດຽວກັນນີ້. {SCL 142.1}

ອົງຕາມປະສົບການຂອງທ່ານໂຢຫັນ
ແມ່ນແຕ່ທ່ານໂຢຫັນຜູ້ເຊິ່ງ ເປັນອັດສາວົກຜູ້ໜຶ່ງທີ່ພຣະເຢ ຊູ ເຈົ້າຊົງຮັກຢູ່ ແລະ
ທັງເປັນຜູ້ທີ່ມີຜົນສຳເລັດມາກກວ່າໝູ່ໃນ ການຜົກຜົນຫລໍ່ຫລອມຕົນເອງໃຫ້ມີຄຸນລັກສະນະຄ້າຍຄູ່
ພຣະ ເຈົ້າຜູ້ໃຜຕໍ່ໄວ້ດັ່ງນັ້ນ ກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຖືເອົາຄວາມສະຫງ່າງາມທາງ
ດ້ານຄຸນສົມບັດທັງສະນະນັ້ນມາແຕ່ມັດກົດ. ທ່ານບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ກ້າຍ
ເປັນຄົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈຕໍ່ຕົນເອງ. ທັງບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນຄົນ ທີ່ບໍ່ມັກໃຫຍ່ໄຜ່ສຽງພຽງເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ທັງຍັງເປັນຄົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມອົດ ກັບຕໍ່ການດູໝືນນິນທານນັ້ນອີກດ້ວຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນເມື່ອ
ຄຸນລັກສະນະທາດແທ້ຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫາກໄດ້ສະແດງອອກ ມາໃຫ້ທ່ານໂຢຫັນໄດ້ເຫັນແລ້ວ,
ແຕ່ເພິ່ນກໍໄດ້ເຫັນໄດ້ຮູ້ຖືກຄວາມ ຂາດສະມັຖພາບຂອງ ຕົນເອງແລະນັ້ນກໍໄດ້ເປັນການທຳໃຫ້ທ່ານ
ໂຢຫັນຕ້ອງຍອມຮັບຮູ້ຕົນເອງແລະຖອມຕົວລົງ. ຄວາມມີພະລັງວັງ ຊາແລະຄວາມອົດທົນ,
ຄວາມມີຮິດອຳນາດແລະຄວາມແນບນວນ ຮັກໄລ່,
ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ມະຫາຣາຊແລະຄວາມຖອມຕົວທັງໝົດທີ່
ເຫັນໄດ້ຢູ່ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພຣະອົງຜູ້ເຊິ່ງເປັນພຣະບຸຕຂອງ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນກໍໄດ້ເຂົ້າມາສະຖິດຢູ່ໃນຊີວິດຈິດໃຈຂອງ
ທ່ານໂຢຫັນອັນແຕ່ມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກແລະຄວາມບາບບົມອັສຈັນ ໃຈໃນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ. ນັບມື້ນັບວັນໄປ,
ຫົວໃຈຂອງເພິ່ນກໍຍິ່ງມີຄວາມ ຜູກພັນກັບອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າຈົນວ່າໃນທີ່ສຸດຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ອົງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນກໍໄດ້ເຂົ້າມາແທນບ່ອນຄວາມເຫັນແຕກຕົວຂອງ ຕົນ. ທ່ານໂຢຫັນໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້
ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ໄດ້ເຂົ້າມາດັດ ສ້າງນິດສັຍໃຈຄຳທີ່ເຄີຍເປັນຄົນມັກເຄັ່ງຄຽດ ແລະ ບໍ່ຍອມເສຍ
ບຽບຂອງຕົນ. ອຳນາດອົດທົນແຫ່ງການພົ້ນຊີວິດໃໝ່ທີ່ໄດ້ມາ
ຈາກພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດນັ້ນກໍໄດ້ເຂົ້າມາດັດແປງກໍ່ສ້າງຫົວໃຈ ຂອງທ່ານໂຢຫັນອີກເປັນຄັ້ງໃໝ່.
ອຳນາດແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງ ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເປັນສິ່ງທີ່ ທຳໃຫ້ນິດສັຍໃຈຄຳຂອງຄົນໄດ້ກົດມີ
ການປ່ຽນແປງ, ນິຕິໝາກຜົນອັນແນ່ນອນທີ່ໄດ້ມາຈາກການເຂົ້າ ຢູ່ສະໜິດຕິດພັນກັບອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ.
ເມື່ອໃດທີ່ພຣະຄຣິສຕ໌ຫາກໄດ້ເຂົ້າມາສະຖິດຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງຄົນແລ້ວ, ທາດແທ້ທັງໝົດຂອງເຂົາ
ກໍມີການປ່ຽນແປງ. ແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະຄຣິສຕ໌, ແມ່ນ
ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງນັ້ນເອງທີ່ເປັນສິ່ງທີ່ທຳໃຫ້ຈິດໃຈຂອງຄົນ
ຕ້ອງເກີດມີຄວາມນັ້ນນວນແລະຖອມຕົວລົງ, ເປັນສິ່ງເຊິ່ງເອົາ ຄວາມຄິດຈົນຕະນາການ ແລະ
ຄວາມມັງມາດບາຖນາ ຂອງຄົນ ໃຫ້ຫັນທິດໄປສູ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະເມືອງສະຫວັນຊັ້ນຟ້າ. {SCL
145.1}

ພຣະອົງຍັງຄົງສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາ
ໃນເວລາທີ່ພຣະຄຣິສຕ໌ ໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປສູ່ເມືອງສະຫວັນ ແລ້ວນັ້ນ,
ພວກສາວົກທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງກໍຍັງຄົງມີຄວາມຮູ້
ສຶກວ່າພຣະອົງຍັງຄົງສະຖິດຢູ່ກັບພວກຕົນດັ່ງເລີຍ. ນັ້ນຄືການເຂົ້າ ມາສະຖິດຢູ່

ຂອງພຣະອົງເອງຢ່າງແທ້ຈິງເຊິ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມ ຮັກ ແລະຄວາມມີເສຍສະຫວ່າງ.
ພຣະເຢຊູຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດໃຫ້ລັອດຜູ້ເຊິ່ງເຄີຍຮ່ວມເດີນມາ, ເຄີຍຮ່ວມເວົ້າຈາສົນທະ ນາ,
ເຄີຍຮ່ວມໄຫວພຣະອະທິຖານກັບພວກຕົນ ແລະທັງເຄີຍເປັນ
ຜູ້ທີ່ໃຫ້ຄວາມຫວັງແລະກຳລັງໃຈນັ້ນບໍ່ດົນກໍໄດ້ຖືກນຳໃຫ້ສະເດັດຂຶ້ນ
ໄປສູ່ເມືອງສະຫວັນຊັ້ນຟ້າໃນຂະນະທີ່ຂ້າວປະເສີດແຫ່ງຄວາມສັນ
ຕົກກຳລັງຄົງສືບຕໍ່ກ່ອນກ່ຽວການອອກມາຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະອົງ ນັ້ນຢູ່
ແລະຂະນະທີ່ກ້ອນເມກອັນເປັນຂະບວນແຫ່ງຂອງ ພວກທຸກສະ
ຫວັນໄດ້ຫມໍ້ລອມເອົາພຣະອົງໄປແລ້ວນັ້ນພຣະສຸສະຊາຂອງ ພຣະ
ອົງໄດ້ດັງກ່ອນອອກມາໃສ່ຫຼຽນຂອງພວກສາວົກເຫລົ່ານັ້ນວ່າ: " ດູ ເກີດ, ເຮົາພຣະອົງກຍັງຄົງສະຖິດຢູ່
ກັບພວກທ່ານທັງ ຫລາຍຕະຫລອດໄປຈົນກວ່າໄລກນີ້ຈະສິ້ນສຸດອາວະສານ." (ມັດທາຍ 28:20).
ພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປສູ່ເມືອງສະຫວັນ ຊັ້ນຟ້າໂດຍເຫັນເປັນຮູບຮ່າງຂອງມະນຸດ.
ພວກສາວົກເຫລົ່ານັ້ນ ກໍຮູ້ດີວ່າພຣະອົງຊົງຜ່ານກຳລັງຕໍ່ໜ້າພຣະຣາຊບັນລັງຂອງ ອົງພຣະ
ຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະຍັງຄົງເປັນມົດສະຫາຍຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ທັງເປັນ
ພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດໃຫ້ລັອດຂອງພວກຕົນດັ່ງເຄີຍ ແລະຄວາມຮັກຂອງ
ພຣະອົງກໍບໍ່ມີວັນທີ່ຈະປ່ຽນແປງໄປໄດ້, ພຣະອົງກຍັງຄົງຮູ້ດີໃນ ຄວາມທຸກທ່ລະມານຂອງມະນຸດ.
ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ນຳເອົາຄຸນງາມ ຄວາມດີເຊິ່ງໄດ້ມາຈາກພຣະໂລຫິດທີ່ ສູງສົ່ງດ້ວຍຄຸນຄ່າຂອງ
ພຣະອົງເອງເຂົ້າໄປທຸນຖວາຍແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະ
ອົງທັງໄດ້ເອົາຮອຍບາດແຜຢູ່ທີ່ຜ້າພຣະຫັດແລະຢູ່ທີ່ຜ້າພຣະບາດຂອງພຣະອົງເອງອອກມາສະແດງໃຫ້ເຫັນ
ຫັນເພື່ອເປັນການລະນຶກ ເຖິງຄຸນຄ່າລາຄາທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ຈັບຈ່າຍໄປເພື່ອ ໃຫ້ການໄຖ່ຖອນ
ເອົາພວກໄພ່ພົນທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ. ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງ ເຫລົ່ານັ້ນກໍຮູ້ດີວ່າພຣະເຢຊູຊົງ
ໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປສູ່ເມືອງສະຫວັນ ຊັ້ນຟ້າເພື່ອຈະໄດ້ຫ້າງຫາກະກຽມສະຖານທີ່ເອົາໄວ້ໃຫ້ແກ່ພວກ ຕົນ,
ຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍຈະໃຫ້ການສະເດັດລົງມາອີກເປັນຄັ້ງໃໝ່
ເພື່ອຮັບເອົາພວກຕົນເພື່ອຈະໄດ້ພາກັນໄປຢູ່ຮ່ວມກັບພຣະອົງອີກ. {SCL 145.1}
ເມື່ອໃດທີ່ພວກສາວົກທັງຫລາຍຂອງ ພຣະອົງໄດ້ຖືກສົ່ງຂຶ້ນ
ໄປສູ່ເມືອງສະຫວັນຊັ້ນຟ້ານັ້ນແລ້ວພວກເພິ່ນກໍຈະເຕົ້າໂຮມກັນເຂົ້າ
ເຝົ້າພຣະອົງເພື່ອຂາບທຸນຂຸດເຊາແຈ້ງເຖິງຄວາມປະສົງຂອງ
ພວກຕົນຕໍ່ອົງພຣະບໍດີເຈົ້າໂດຍອ້າງອີງເຖິງພຣະນາມຂອງອົງ ພຣະເຢຊູຄຣິສຕ໌ນັ້ນເອງ.
ພວກເພິ່ນກໍຈະພາກັນຮູ້ເຂົ້າລົງດ້ວຍ ຄວາມເກງຂາມເພື່ອຂາບໄຫວພຣະອົງພ້ອມທັງຈະພາກັນວ່າຢ້າ
ເຖິງຂໍ້ຄວາມຂອງພຣະສັນຍາທີ່ວ່າ: " ສົ່ງໃດທີ່ພວກທ່ານຈະ
ຮ້ອງຂໍເອົາຈາກອົງພຣະບໍດີເຈົ້າໂດຍຜ່ານພຣະນາມ ຂອງເຮົາ,
ພຣະອົງເຈົ້າກໍຈະໃຜດປະທານລົງມາໃຫ້ພວກ ທ່ານ. ເທົ່າເຖິງເວລານີ້ພວກທ່ານກຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮ້ອງຂໍ
ເອົາສົ່ງໃດໂດຍຜ່ານພຣະນາມຂອງເຮົາ, ເພາະສະນັ້ນ ພວກທ່ານຈົ່ງພາກັນຮ້ອງຂໍເອົາແລ້ວກໍຈະໄດ້ມາ,
ເພື່ອ ໃຫ້ພວກທ່ານໄດ້ມີຄວາມສຸກຢ່າງເຕັມສ່ວນ." (ໂຢຫັນ 16:23:24).
ພວກໄພ່ພົນທີ່ໄດ້ຮັບການໃຜດໃຫ້ລັອດເຫລົ່ານັ້ນກໍ ຈະພາກັນຍົກມືຂຶ້ນເພື່ອສະແດງ
ອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງ ພວກຕົນໃຫ້ສູງຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ພ້ອມທັງຈະພາກັນຮ້ອງກ່າວຄຳຢັ້ງ
ຢືນອັນແຮງກ້າຂອງພວກຕົນອອກມາວ່າ: " ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ເຈົ້າຊົງໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນໄປ,
ແຕ່ກໍໄດ້ຟື້ນພຣະຊົນຄືນມາ ອີກເປັນຄັ້ງໃໝ່. ພຣະອົງຊົງປະທັບຢູ່ທີ່ພຣະຫັດເບື້ອງ
ຂວາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະທັງເປັນທະນາຍຄວາມ ຜູ້ປົກປ້ອງເອົາພວກເຮົາອີກດ້ວຍ." (ໂຣມັນ
8:34). ໃນວັນ ເທສການເພິ່ນທໍອອສຕ໌ (Pentecost) ອົງພຣະວິນິຍານບໍຣິສັດ ຜູ້ເຊິ່ງເປັນຜູ້
ໃຫ້ຄວາມປອບໃຈນັ້ນກໍຊົງໄດ້ສະເດັດລົງມາສະຖິດຢູ່ ນຳພວກເຂົາທັງຫລາຍ,
ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ຊົງໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່ອນນັ້ນວ່າ: " ພຣະອົງ (ເຊິ່ງໝາຍເຖິງພຣະວິນິຍານບໍຣິສັດ-ຜູ້ເປັນ)
ຈະມາສະຖິດຢູ່ກັບພວກທ່ານ." ພຣະຄຣິສຕ໌ ຍັງໄດ້ກ່າວຕໍ່ໄປ ອີກວ່າ:

"ນັກແປ້ນການດຳລົບພວກທ່ານທີ່ເຮົາພຣະອົງ ຕ້ອງຈາກທ່ານໄປ, ເພາະຖ້າວ່າເຮົາຫາກບໍ່ໄປແລ້ວພຣະ
ວິນຍານບໍ່ຮືດຜູ້ຈະໃຫ້ການປອບໃຈນັ້ນກໍຈະບໍ່ມາຫາ ພວກທ່ານ,
ແຕ່ຖ້າວ່າເຮົາພຣະອົງຫາກອອກໄປຈາກນີ້ແລ້ວເຮົາກໍຈະແຕ່ງໃຫ້ພຣະອົງສະເດັດລົງມາຫາພວກ
ທ່ານທັງຫລາຍ." (ໂຢຫັນ 14:17, 16:7). ນັບແຕ່ນີ້ໄປ ອົງພຣະຄຣິສຕ໌
ກໍຈະເຂົ້າມາສະຖິດຢູ່ໃນດວງໃຈຂອງພວກລູກ ຫລານທັງຫລາຍຂອງ
ພຣະອົງຢູ່ເປັນເນື່ອງມືດໂດຍຜ່ານພຣະວິນ ຍານບໍ່ຮືດຂອງພຣະອົງເອງ.
ຄວາມສັມພັນຂອງພວກເຂົາກັບ ພຣະອົງມາບັດນັກຈະມີຄວາມໃກ້ຊິດສະໜິດແໜ້ນຍິ່ງກວ່າເວລາ
ທີ່ພຣະອົງເຄືອໄດ້ລົງມາໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນໂລກມະນຸດເຮົານີ້ອີກ. ພວກ
ເຂົາກໍຈະເປັນຜູ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງແສງສະຫວ່າງ, ເຖິງຄວາມ ຮັກ ແລະ
ຄິດເດດຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ທີ່ສະຖິດຢູ່ພາຍໃນພວກຕົນ ນັ້ນ,
ສະນັ້ນເມື່ອຜູ້ໃດໄດ້ມາເຫັນພວກກ່ຽວແລ້ວກໍຈະພາກັນ: "ອັ ສ໌ ຈັນໃຈ...
ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮູ້ວ່າພວກກ່ຽວກເຄືອໄດ້ຢູ່ຮ່ວມ ກັບອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ." (ພຣະກິຈການ 4:13). {SCL
147.1}

ຕົກມາເຖິງວັນນັກເໝືອນກັນກັບສະໄໝຜ່ານມາ
ຕົກມາໃນວັນນີ້ ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ຫໍ່ມີຄວາມປະສົງທີ່ຈະກະທຳ ກັບພວກລູກຫລານຂອງ
ພຣະອົງໝົດທຸກຢ່າງເໝືອນກັນກັບພຣະ
ອົງເຄືອໄດ້ກະທຳມາກັບພວກອັດສາວິກລັນແລກໃນສະໄໝຜ່ານ ມານັ້ນ.
ໃນຂະນະທີ່ອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ໄຫວ້ອນຄັ້ງສຸດທ້າຍຮ່ວມ
ກັບພວກສາວິກຂອງພຣະອົງຢູ່ນັ້ນພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ: "ຂ້າພຣະ
ອົງບໍ່ໄດ້ໄຫວ້ອນສະເພາະແຕ່ເພື່ອພວກສາວິກເຫລົ່ານີ້ ພຽງເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ຫາກຍັງເພື່ອພວກຄົນທັງຫລາຍທີ່ເຂົ້າ ມາເຊື່ອໃນຂ້າພຣະອົງ ໂດຍຜ່ານຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ ເອງ."
(ໂຢຫັນ 17:20). {SCL 149.1}

ພຣະເຢຊູ ໄດ້ໄຫວ້ອນອະທິຖານເພື່ອ ພວກເຮົາທັງຫລາຍ
ແລະພຣະອົງຍັງໄດ້ຂຽນເພື່ອຈະໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເປັນອັນໜຶ່ງອັນ ດຽວກັນກັບພຣະອົງເໝືອນດັ່ງທີ່
ພຣະອົງຊົງເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວ ກັນກັບອົງພຣະບົດາເຈົ້ານັ້ນ. ຄວາມເປັນພັນທະມິດດັ່ງກ່າວນີ້ໝາຍ
ເຖິງສິ່ງໃດ? ພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜໄດ້ໃຫ້ລັອດຊົງໄດ້ຕັດກ່າວກ່ຽວກັບພຣະ ອົງເອົາໄວ້ວ່າ:
"ຜູ້ເປັນພຣະບຸກຄົນສາມາດທີ່ຈະກະທຳສິ່ງ ໃດດ້ວຍຕົນເອງໄດ້ຈັກຢ່າງ." "ແມ່ນພຣະບົດາເຈົ້າຜູ້ຊົງ
ສະຖິດຢູ່ ໃນເຮົານີ້ຊົງເປັນຜູ້ກະທຳການເຫລົ່ານັ້ນ." (ໂຢ ຫັນ 5:19;14:10).

ກໍເໝືອນກັນກັບເມື່ອເວລາທີ່ອົງພຣະຄຣິສຕ໌
ຕໍ່ຫາກໄດ້ເຂົ້າມາສະຖິດຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາແລ້ວພຣະອົງກໍ ຈະເປັນຜູ້ທຳໃຫ້ພວກເຮົາ
"ໄດ້ເກີດມີທັງຄວາມຢາກແລະທັງ ມີການກະທຳທີ່ເປັນໄປຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ" (ຟິລິບປຽນ
2:13). ພວກເຮົາຈະຕ້ອງພາກັນທາງານເໝືອນດັ່ງ ທີ່ພຣະອົງເຄືອໄດ້ກະທຳມາ,
ພວກເຮົາຈະຕ້ອງສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມເປັນຈິດໜຶ່ງໃຈດຽວກັນ. ສະນັ້ນເມື່ອໄດ້ພາກັນເຂົ້າ
ມາຮ່ວມຮັກຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ພ້ອມກັນດຳຮົງຢູ່ໃນພຣະອົງແລ້ວພວກ ເຮົາກໍຈະຕ້ອງພາກັນ
"ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນພຣະອົງຢູ່ໃນທຸກສິ່ງ ຢ່າງເພາະວ່າອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ນັ້ນຊົງເປັນດັ່ງສິລະ(ຫົວ)"
(ເອເຟຊຽນ 4:15)/. {SCL 149.2}

ບົດທີ 9—ຊີວິດແລະການກະທຳ

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນບໍ່ເກີດແຫ່ງຊີວິດ, ເປັນບໍ່ເກີດແຫ່ງ ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຄວາມສຸກໃຫ້ແກ່ພັນພິພົບມະຫາຈັກກະວານ ທັງໝົດ.

ພຣະອົງກໍ່ປຽວສະເໝືອນແສງປະກາຍທີ່ໂພ້ງສະຫວ່າງ ອອກມາຈາກດວງຕາເວັນ, ປຽບດັ່ງແປວນ້ຳທີ່ໂພ້ງພົ້ນອອກມາ

ຈາກບໍ່ນ້ຳແຫ່ງຊີວິດທີ່ສົ່ງພຣະພອນຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ພວກສັພສິ່ງ ສັພການທັງໝົດທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ໃຫ້ການເນຣະມັຕປະດິດສ້າງຂຶ້ນ ມາ.

ເມື່ອມີອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຂົ້າມາສະຖິດຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຄົນ

ແລ້ວຄວາມຮັກແລະຄວາມຈະເຣີນພອນກໍ່ຈະສະທ້ອນອອກມາຈາກ ຕົວຂອງເຂົາໄປສູ່ບັນດາຜູ້ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຂົານັ້ນ. {SCL 151.1}

ຄວາມສຸກຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດໃຫ້ລອດຂອງພວກເຮົາ ນັ້ນກໍ່ຢູ່ທີ່ການໄດ້ຊ່ວຍດຽງເອົາມະນຸດຜູ້ ທີ່ກຳລັງຕົກຢູ່ໃນຄວາມພັງ ພົນາດນັ້ນໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຂຶ້ນມາ. ເພື່ອເປົ້າໝາຍດັ່ງກ່າວ ນີ້

ພຣະອົງກໍ່ໄດ້ຄິດເສຍດາຍໄປເລື້ອຍທີ່ຈະໃຫ້ການອທິດຊີວິດຂອງ

ພຣະອົງໂດຍຜ່ານຄວາມທ່ລະມານຢູ່ທີ່ໄມ້ກາງເຂນແຫ່ງ ພຣະມະ ຫາວິຣະກັມໂດຍບໍ່ໄດ້ເອົາຫົວໃສໃຈຊາຕ່າງການດຽວກັນຢູ່ດຫຍາມແຕ່ ຢ່າງໃດທັງສິ້ນ.

ພວກບັນດາທຸກສະຫວັນກໍ່ພາກັນທ່າງານຢ່າງບໍ່ ຂາດລະຍະເພື່ອນ້ຳເອົາຄວາມສຸກມາສູ່ຄົນທັງຫລາຍ, ເພາະນີ້ ກໍ່ເປັນຄວາມສຸກຂອງພວກເຮົາເຈົ້າ. ພວກຄົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຫັນແກ່

ຕົວທັງຫລາຍກໍ່ພາກັນຖືວ່າການຊ່ວຍເຫລືອຕໍ່ຜູ້ທີ່ກຳລັງຕົກທຸກໄດ້ ຍາກ ແລະ ຕໍ່ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຊົ່ວຊ້າແລວຊາມນັ້ນເປັນກໍ່ເປັນຄວາມຕ່ຳ ຕ້ອຍສຳລັບຕົນ,

ແຕ່ສິ່ງນີ້ເອງກໍ່ຄືການທີ່ພວກເທວະທຸດຂອງພຣະ ເຈົ້າຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ກະທຳ.

ຈິດວິນຍານແຫ່ງຄວາມຮັກທີ່ມີຄວາມ ເສຍສະຫລະອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະຄຣິສຕ໌ນັ້ນ ກໍ່ຄືຈິດວິນຍານທີ່ຄົ້ມ ຄອງເອົາບັນຍາກາດແຫ່ງເມືອງຜ້າ ແລະ ທັງເປັນຄຸນລັກສະ

ນະທາດແທ້ແຫ່ງຄວາມຈະເຣີນພອນຂອງເມືອງສະຫວັນຊັ້ນຜ້າ ນັ້ນອີກດ້ວຍ.

ນີ້ຄືຈິດວິນຍານທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຢູ່ກັບພວກຄົນທັງ ຫລາຍທີ່ໄດ້ເຫັນເຂົ້າມາເຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ແລະ ຈິດວິນຍານ ດັ່ງກ່າວນີ້ກໍ່ຈະສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນຢູ່ໃນການກະທຳຂອງພວກ ເຮົາເອງ. {SCL 152.1}

ເມື່ອເວລາທີ່ຄວາມຮັກຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ຫາກໄດ້ເຂົ້າ

ມາສະຖິດຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຄົນແລ້ວອາຍກໍ່ອັນຫວນຈາກ

ຄວາມຮັກດັ່ງກ່າວກໍ່ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຖືກເຊື່ອງຊ້ອນເອົາໄວ້ໄດ້. ອິດ

ທິພົນອັນບໍ່ຮູ້ສຶກຜຸດຜ່ອງຂອງຄວາມຮັກດັ່ງກ່າວກໍ່ຈະສະທ້ອນອອກ

ໄປສູ່ທຸກຄົນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ມີການຄົບຄ້າສະມາຄົມກັບເຂົາ. ຈິດວິນ

ຍານຂອງພຣະຄຣິສຕ໌ທີ່ເຂົ້າມາສະຖິດຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຄົນນັ້ນກໍ່ປຽບ

ສະເໝືອນບໍ່ນ້ຳຢູ່ກາງທະເລຊາຍທີ່ຈະພົ່ງອອກມາໃຫ້ຄວາມສົດຊື່ນ ເບີກບານແກ່ທຸກຄົນ

ແລະຈະເປັນສິ່ງທີ່ທຳໃຫ້ພວກຄົນທີ່ ພວມກຳ ລັງຕົກຢູ່ໃນຄວາມພົນາດນັ້ນ

ໄດ້ເກີດມີຄວາມຕ້ອງການຢາກຈະ ເຂົ້າມາດູດົມເອົາທານນ້ຳແຫ່ງຊີວິດນີ້. {SCL 152.2}

ຄວາມຮັກຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູເຈົ້ານັ້ນ ກໍ່ຈະສະແດງອອກໃຫ້

ເຫັນຢູ່ໃນຄວາມຕ້ອງການຢາກຈະທ່າງານເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງ

ໄດ້ກະທຳມາເພື່ອນ້ຳມາເຊື່ອງຄວາມຈະເຣີນພອນ ແລະເພື່ອການ ພົ້ນຊີບຂອງມະນຸດສິ້ນ.

ຄວາມຮັກຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູຄຣິສຕ໌ນັ້ນຈະ ເປັນສິ່ງນຳພາໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເກີດມີຄວາມຮັກ, ມີຄວາມແນບ

ນວນ ແລະ ຄວາມເມດຕາສົງສານ ຕໍ່ທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ອົງພຣະເທພ

ບົດາເຈົ້າຊົງໄດ້ໃຫ້ການເນຣະມັຕປະດິດສ້າງຂຶ້ນມາ. ຊີວິດຂອງ

ພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜໃຫ້ລອດໃນເວລາທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ສະເດັດລົງມາໃຊ້ ຊີວິດຢູ່ໃນ
ໂລກມະນຸດເຮົານີ້ກໍບໍ່ໄດ້ເປັນຊີວິດແບບຢູ່ຢາງສະໜຸກກິນ ສະບາຍແລະເຫັນແກ່ຕົວ,
ແຕ່ຫາກເປັນຊີວິດທີ່ຕົວມໄປດ້ວຍການ ທ່າງານຢາງຕັ້ງໜ້າ ແລະ
ບໍ່ຮ້ອນເມື່ອເພື່ອໃຜຜາຍເອົາມະນຸດ ທີ່ກຳລັງຕົກຢູ່ໃນຄວາມພິນາດໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພັນ.
ນັບຕັ້ງ ແຕ່ເວລາທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະສູດອອກມາຈົນໄປເຖິງເວລາແຫ່ງການ
ສິ້ນພຣະຊົນຢູ່ທີ່ໄມກ້າງເຂນແຫ່ງເນີນເຂົາກອນໂກທາ (Golgo tha)
ນັ້ນພຣະອົງກໍໄດ້ເດີນຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມເສຍສະຫລະ,
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຫາທາງທີ່ຈະຫລີກອອກໄປຈາກຄວາມ ຮັບຜິດ ຊອບອັນໜັກໜ່ວງ,
ຈາກການເດີນທາງທີ່ອິດເມື່ອຍໂຫຍຫົວ ແລະ ຈາກວຽກງານທີ່ຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນ, ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ:
"ພຣະ ບຸຕຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ສະເດັດລົງມາເພື່ອຈະ ໃຫ້ຜູ້ອື່ນ ເຂົ້າມາຮັບໃຊ້ຕົນ,
ແຕ່ຫາກເພື່ອຕົນເອງຈະໄດ້ເປັນຜ່າຍ ຜູ້ຮັບໃຊ້ ແລະ ເພື່ອຈະໄດ້ອໍທິດຊີວິດຂອງພຣະອົງ ໃຫ້ເປັນ
ຄຳຖືສຳລັບຄົນທັງຫລາຍ." (ມັດທາຍ:20:28), ນັ້ນຄືຈຸດ ປະສົງໃຫຍ່ຢູ່ໃນຊີວິດຂອງພຣະອົງ.
ສ່ວນສິ່ງອື່ນທີ່ນອກເໜືອໄປ ຈາກນີ້ສຳລັບພຣະອົງແລ້ວກໍເປັນພຽງແຕ່ເລື່ອງສຳຮອງ ແລະ
ເປັນສິ່ງຊ່ວຍໃຫ້ບັນລຸໄດ້ ເຖິງເປົ້າໝາຍອັນສຳຄັນທີ່ກ່າວມານັ້ນ ເອງ.
ການກະທຳຕາມພຣະປະສົງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ
ການປະຕິບັດພຣະກິດການຂອງພຣະອົງໃຫ້ສຳເລັດນັ້ນກໍຄືອາຫານ ແລະນ້ຳດື່ມສຳລັບພຣະອົງ.
ສິ່ງທີ່ເປັນສິດຜົນປະໂຫຍດ ແລະຄວາມ
ເຫັນແກ່ຕົວນັ້ນກໍບໍ່ມີສ່ວນເຂົ້າມາພົວພັນແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍຢູ່ໃນພຣະ ກິດການຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງນັ້ນ.
{SCL 153.1}

ພ້ອມສະເໝີທີ່ຈະເສຍສະຫລະ
ຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມໃນພຣະເດດພຣະຄຸນຂອງ
ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ນັ້ນເຂົາກໍຈະມີຄວາມພ້ອມຢູ່ສະເໝີທີ່ຈະເສຍສະຫລະ ທຸກສິ່ງຢ່າງເພື່ອ
ໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິສຕ໌ຊົງໄດ້ສິ້ນພຣະ
ຊົນເພື່ອແລກໄຖໄປແລ້ວນັ້ນໃຫ້ໄດ້ພາກັນເຂົ້າມາແບ່ງປັນເອົາ
ຂອງພຣະຣາຊທານຈາກເມືອງສະຫວັນຊັ້ນຟ້າ. ພວກເຂົາກໍຈະທຳ
ທຸກຢ່າງເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ໂລກມະນຸດທີ່ຕົນດຳຮົງຊີວິດຢູ່ນີ້ໄດ້ເກີດມີການ ປ່ຽນແບ່ງທີ່ດີຂຶ້ນ.
ນີ້ແມ່ນຈິຕວິນຍານທີ່ສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄົນຜູ້ນັ້ນໄດ້ມີການກັບຈິຕກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງຫລືບໍ່.
ເມື່ອຜູ້ໃດໄດ້ເຂົ້າ ມາຫາອົງພຣະຄຣິສຕ໌ແລ້ວຢູ່ໃນ ຫົວໃຈຂອງເຂົາກໍຈະເກີດມີຄວາມ
ຕ້ອງການຢ່າງຟ້າວຟັງຮັບຮ້ອນທີ່ຍາກຈະເລົ່າ ໃຫ້ຜູ້ອື່ນໄດ້ຮູ້ຈັກ ກ່ຽວກັບພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນ
ມົດສະຫາຍຂອງຕົນແລະເປັນຜູ້ທີ່ມີຄຸນ ຄຳສູງອັນຫຼາຍສິ່ງໃດຈະ ມາປຽບປານບໍ່ໄດ້ແລະພຣະອົງຜູ້ນັ້ນກໍຄື
ອົງພຣະເຢຊູຄຣິສຕ໌ນັ້ນເອງ. ສັດທັມຄວາມຈິງທີ່ມີຄວາມສັກສິດ
ແລະມີຄວາມແຈ້ງແຈ້ງນັ້ນກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຖືກເກັບມາເຊື່ອງເອົາ
ໄວ້ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າມາພົບກັບພຣະອົງແລ້ວນັ້ນໄດ້ເລີຍ.
ຖ້າວ່າພວກເຮົາຫາກໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຊອບທັມຂອງອົງ ພຣະຄຣິສຕ໌ ມາທັມສວມເຂົ້າໃສ່ຕົນເອງ ແລະ
ເມື່ອພວກເຮົາຫາກ ປ່ຽນລົນໄປດ້ວຍຄວາມສຸກໃຈທີ່ໄດ້ມາຈາກພຣະວິນຍານ
ຂອງພຣະອົງທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນຕົວຂອງພວກເຮົາແລ້ວນັ້ນກໍເປັນອັນວ່າ
ຍາກທີ່ຈະທຳຕົນໃຫ້ເປັນຄົນທີ່ບິດປາກມົດງຽບຢູ່ໄດ້. ຖ້າວ່າພວກ ເຮົາຫາກໄດ້ຊົມຮິສ ແລະ
ໄດ້ຮູ້ໄດ້ເຫັນວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງ ມີຄຸນງາມຄວາມດີພຽງໃດ, ພວກເຮົາກໍຈະຕ້ອງມີສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ
ທີ່ຕ້ອງຢາກນຳເອົາອອກມາເລົ່າໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ຟັງນຳເພື່ອເປັນສັກ ຂີ້ພິຍານ.
ພວກເຮົາຄວນຈະຕ້ອງປະພຶດຕົນໃຫ້ເປັນເໝືອນດັ່ງທ່ານ ຟິລິບ (Philip)
ຜູ້ທີ່ໄດ້ພົບພໍ້ກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜໃຫ້ລອດນັ້ນ,ຄືພວກ ເຮົາຄວນຈະຮຽກເອີ້ນເອົາຄົນ
ທັງຫລາຍໃຫ້ເຂົ້າມາມີຄວາມສັມ ພັນກັບພຣະອົງເຈົ້າ. ພວກເຮົາຄວນຈະຊອກຫາທຸກວິທີທາງເພື່ອ

ຈະນຳສະເໜີໃຫ້ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ທຳຄວາມຮູ້ຈັກກັບອົງພຣະ ຄຣິສຕ໌ ດ້ວຍຄວາມປະທັບຈັບໃຈ, ນັບທັງທຳໃຫ້ພວກຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ຮັບໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມເປັນຈິງທີ່ບໍ່ທັນປະຈັກແຈ້ງໃນສາຍຕາຂອງ ມະນຸດກ່ຽວ ກັບເຮືອງແຜ່ນດິນຂອງໂລກໃໝ່ທີ່ກຳລັງຈະກ້າວເຂົ້າ ມາຢູ່ນັ້ນ.

ຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ເຂົ້າມາພົບເຫັນອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າແລ້ວເຂົາກໍ່ ຈະມີຄວາມຕ້ອງການຢ່າງຮ້ອນຮົນ ທີ່ຈະກ້າວເດີນໄປຕາມຮອຍ ພຣະບາດຂອງພຣະອົງ. ເຂົາກໍ່ຈະມີຄວາມປະສົງອັນແຮງກ້າທີ່ ຍາກຈະໃຫ້ມວນຊົນທີ່ຍື່ອອັມຂ້າງຕົນນັ້ນໄດ້ມອງເຫັນ "ພຣະເມສາ ນອ້ຍ (ແພະນອ້ຍຕົວເຖກ-ຜູ້ເປ) ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ເຊິ່ງໄດ້ມາເອົາຄວາມບາບຂອງໂລກມະນຸດນັ້ນອອກ ໄປ" (ໂຢຫັນ 1:29). {SCL 154.1}

ຄວາມພະຍາຍາມຂອງ ພວກເຮົາທີ່ຍາກຈະໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ ຮັບຄວາມສຸກຄວາມຈະເຣີນພອນນັ້ນສຸດທ້າຍກໍ່ຈະກັບກາຍມາເປັນ ຄວາມສຸກຄວາມຈະເຣີນພອນທີ່ ກ່ຽວຄົນມາໃສ່ຕົວຂອງພວກເຮົາ ນັ້ນເອງ. ນັກຄົຈິດປະສົງໜຶ່ງຂອງ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ພຣະອົງ ຊົງໄດ້ແບ່ງງານໃຫ້ພວກເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ເຂົ້າມາຮ່ວມກັນກະ ທຳໃນພາກສ່ວນໜຶ່ງເຊິ່ງນອນຢູ່ໃນແຜນການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນພາຣະ ກົດແຫ່ງການໃຜດຜາຍເອົາມະນຸດທັງຫລາຍໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດ ພົ້ນ.

ພຣະອົງເຈົ້າຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດເຮົາໄດ້ມີໂອກາດເປັນຜູ້ ເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມໃນການມີຄຸນລັກສະນະທາດແທ້ແຫ່ງຄວາມ ເປັນເທພເຈົ້າເພື່ອຈະໃຫ້ພວກເຮົາສາມາດນຳເອົາຄວາມສຸກ ຄວາມຈະເຣີນພອນໄປສູ່ເພື່ອມະນຸດດ້ວຍກັນທັງຫລາຍ. ນັກຄົຈິດ ສັກສີອັນສູງສົ່ງກວ່າສິ່ງໃດທັງໝົດ, ນັກຄົຄວາມສຸກທີ່ມາກກວ່າສິ່ງ ໃດທັງໝົດເຊິ່ງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສາມາດທີ່ຈະໃຜດປະທານມາແກ່ ພວກເຮົາຜູ້ເປັນມະນຸດທັງຫລາຍ. ຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນພຣະກິຈ ການແຫ່ງຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງແລ້ວເຂົາກໍ່ຈະກັບ ກາຍມາເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມໃກ້ສືດກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ເຊິ່ງເປັນຜູ້ຊົງໃຫ້ ການເນຣະມິຕິປະດິດສ້າງຂອງພວກຕົນນັ້ນຍິ່ງຂຶ້ນ. {SCL 156.1}

ສິ່ງທີ່ເປັນການດີໃນການເຂົ້າມາຮ່ວມງານກັບພຣະອົງເຈົ້າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍ່ສາມາດກະທຳໄດ້ທີ່ ຈະແຕ່ງໃຫ້ພວກ ທຸກສະຫວັນທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງຕ້ອງເຂົ້າມາ ເປັນຜ່າຍຜູ້ຮັບຜິດ ຊອບເອົາເອງ ຢູ່ໃນພຣະກິຈການແຫ່ງການເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສດິດ ແລະ ວຽກງານການຮັບໃຊ້ທັງໝົດທີ່ສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງ ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງນັ້ນ. ເພື່ອຈະທຳໃຫ້ເປົ້າໝາຍທີ່ພຣະອົງໄດ້ ວາງເອົາໄວ້ນັ້ນໄດ້ຮັບຄວາມສຳເຣັດພຣະອົງກໍ່ສາມາດທີ່ຈະໃຊ້ວິ ທີ່ອື່ນໄດ້ເໝືອນກັນ, ແຕ່ຍ້ອນຄວາມຮັກຢ່າງບໍ່ມີຂອບເຂດຂອງພຣະ ອົງນັ້ນເອງທີ່ພາໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກເອົາມະນຸດພວກເຮົາທັງ ຫລາຍ ໃຫ້ເຂົ້າມາເປັນເພື່ອນຜູ້ຮ່ວມງານຂອງພຣະອົງເຈົ້າ, ຮ່ວມ ກັບອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ແລະຮ່ວມກັບບັນດາພວກທຸກສະຫວັນທັງຫລາຍ ເພື່ອຈະໃຫ້ພວກເຮົາ ໄດ້ເປັນຜູ້ມີສ່ວນແບ່ງປັນເອົາຄວາມຈະເຣີນ ພອນ, ຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມຈະເຣີນທາງໃຈເຊິ່ງເປັນຜົນງານ ຈາກການຮັບໃຊ້ທີ່ປາສຈສກຄວາມເຫັນແກ່ຕົວໃດງທັງສິ້ນ. {SCL 157.1}

ພວກເຮົາໄດ້ຖືກຊຸກນຳມາໃຫ້ຢູ່ຮ່ວມກັບອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ເຈົ້າໂດຍຜ່ານການມີສ່ວນຮ່ວມຢູ່ ໃນຄວາມທົນທຸກທ່ວລະມານຂອງ ພຣະອົງ. ທຸກການກະທຳທີ່ປາສຈຈາກຄວາມເຫັນແກ່ຕົວເພື່ອແນ ໃສ່ການສ້າງຄຸນງາມຄວາມດີເພື່ອ ຜູ້ອື່ນນັ້ນກໍ່ຈະເປັນການເສີມ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານຈິຕໃຈທີ່ມີພຣະຄຸນໃຫ້ເກີດມີຂຶ້ນຢູ່ ພາຍ ໃນຕົວຂອງຄົນຜູ້ທີ່ເປັນຜ່າຍອທິດຕົນນັ້ນ ແລະທັງຍັງຈະເປັນ ການຊຸກຍູ້ໃຫ້ເຂົາໄດ້ມີໂອກາດທີ່ຈະຫຍັບໃກ້ເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າຜູ້

ຊົງເປັນພຣະຜູ້ໃຜດໃຫ້ລອດຂອງໂລກມະນຸດເຮົານີ້, ຜູ້ຊົງ " ເປັນ ຜູ້ມີຄວາມອຸດົມຮັ່ງມີ, ແຕ່ຊຳພັດໄດ້ທຳຕົນໃຫ້ທຸກຈົນລົງເພື່ອ ພວກທ່ານທັງຫລາຍ ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະໄດ້ກ້າຍມາເປັນຄົນຮັ່ງມີໂດຍອົງໃສ່ຄວາມທຸກຈົນຂອງພຣະອົງນັ້ນ." (2 ໂກ ຣິນທຽນ 8,9).

ຊີວິດຂອງພວກເຮົາກໍຈະໄດ້ຮັບລາບພອນຢ່າງ

ແທ້ຈິງໃນເມື່ອພວກເຮົາຫາກພາກັນທຳສຳເລັດຕາມເປົ້າໝາຍທີ່

ພຣະອົງໄດ້ວາງເອົາໄວ້ສຳລັບທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ພຣະອົງເອງຊົງໄດ້ໃຫ້ ການເນຣະມັຕສ້າງຂຶ້ນມານັ້ນ. {SCL 157.2}

ຖ້າວ່າທ່ານຫາກກ້າວເດີນໄປເພື່ອທ່າງານຕາມທີ່ອົງພຣະ ຄຣິສຕ໌ຊົງໄດ້ຄ້າດໝາຍເອົາ

ໄວ້ເໝືອນດັ່ງທີ່ພວກສາວິກຂອງພຣະ ອົງເຄືອໄດ້ພາກັນກະທຳມາ ແລະ ທັງນຳເອົາຄົນທັງຫລາຍໃຫ້ເຂົ້າມາເຊື່ອໃນພຣະອົງນັ້ນ ແລ້ວທ່ານກໍຈະເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກຕໍ່ຄວາມ ຈຳເປັນ

ໃນປະສົບການອັນເລິກເຊິ່ງແລະໃນຄວາມຮຽກຽວກັບເຮືອງ ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງກວ້າງຂວາງຍິ່ງກວ່າເດີມ ແລະ ທ່ານກໍຈະເກີດ ມີຄວາມໂຫຍຫວິຍາກຈະກິນຢາກຈະດື່ມເອົາຄວາມຊອບທັມຂອງ ພຣະເຈົ້າ.

ທ່ານກໍຈະໄຫວ້ອນຊອກຫາເອົາຄວາມຢາກຈະ ຢູ່ຢ່າງ ໃກ້ສືບກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະ

ຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານກໍຈະເຂັ້ມ ແຂງຍິ່ງຂຶ້ນ, ຊີວິດຂອງທ່ານກໍຈະມີນິ້ວນິ້ວຈະຊອກສະແຫວງຫາດູດດື່ມເອົານຳຈາກບໍ່ເລິກເຊິ່ງຈະໄດ້ມາຈາກ ບໍ່ເກີດແຫ່ງຄວາມໃຜດ ໃຫ້ລອດນັ້ນເອງ.

ອຸບປະສັກຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຕ່າງໆນາໆເຊິ່ງເປັນ

ການທົດສອບແຫ່ງຊີວິດນັ້ນກໍຈະເປັນສິ່ງກະຕຸກຊຸກຍູ້ໃຫ້ທ່ານ ໄດ້ຫັນໄປສູ່ການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພີເຊິ່ງເປັນພຣະວັຈນະ ຂອງພຣະເຈົ້າແລະແລ້ວທ່ານກໍຈະມີຄວາມຕັ້ງໃຈໃຫ້ພຣະອະທິ

ຖານເຖິງພຣະອົງເຈົ້າ. ທ່ານຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະເດດ ພຣະຄຸນ ແລະ

ດ້ວຍຄວາມຮອບຮ້າງກັບອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ແລະ

ນັ້ນກໍຈະເປັນການຜົກຜົນຫລໍ່ຫລອມຕົວທ່ານໃຫ້ເປັນຄົນທີ່ມີບົດຮຽນ

ປະສົບການອັນນັບມື້ນັບອຸດົມຮັ່ງມີຍິ່ງຂຶ້ນ. {SCL 158.1}

ການຜົກຜົນຫລໍ່ຫລອມທາງດ້ານຄຸນສົມບັດທັສນະ

ຄວາມຄົດຈົດໃຈທີ່ຢາກຈະອອກ ເຮືອເທແຮງເພື່ອຮັບໃຊ້

ຄົນອື່ນໂດຍປາສຈາກຄວາມເຫັນແກ່ຕົວນັ້ນກໍຈະສ້າງໃຫ້ຄຸນສົມບັດ

ທັສນະຂອງຄົນມີຄວາມເລິກເຊິ່ງເຖິງຖອງ, ມີຄວາມທ່ນທ່ຽງ ແລະ

ມີຄວາມຮັກເໝືອນກັບອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ, ເຂົ້າກໍຈະມີຄວາມສັນ ຕິແລະຄວາມສຸກໃນຊີວິດ.

ຊີວິດທາງໃຈຂອງເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບການ ເຊີດຊູໃຫ້ສູງສົ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ, ຄວາມກຽດຄຳນ ແລະ ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວກໍຈະບໍ່ຄ້າງຄາຍໃນຫົວໃຈຂອງເຂົາເລີຍ. ຄົນຜູ້ໃດທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ

ໃນພຣະຄຣິສຕ໌ທີ່ໄດ້ເຄືອຜົກຜົນຫລໍ່ຫລອມຕົນຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະເດດ

ພຣະຄຸນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນເຂົາກໍຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນດ້ວຍ

ຄວາມເຊື່ອທີ່ເຂັ້ມແຂງແລະກໍຈະກັບກາຍມາເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຫ້າວ

ຫັນຕັ້ງໜ້າໃນການຮັບໃຊ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພວກຄົນປະເພດນີ້ ຈະມີທັສນະຄວາມເຊື່ອທີ່ແຈ້ງຂາວ,

ບໍ່ຄ່ອນແຄນແລະມີພະລັງອັນ ຕັ້ງໜ້າໃນການໄຫວ້ອນອະທິຖານທີ່ເພີ່ມທະວີຍິ່ງຂຶ້ນ. ພຣະວິນ

ຍານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຊິ່ງເປັນຜູ້ສ້າງອິດທິພົນຕໍ່ ຈິຕວິນຍານ

ຂອງພວກເຂົານັ້ນກໍຈະເປັນຜູ້ຮຽກໃຫ້ພວກເຂົາ ໄດ້ກ້າວເດີນໄປສູ່

ຊີວິດທີ່ມີຄວາມປະສານກົມກຽວກັນຢ່າງສັກສິດ. ຜູ້ໃດທີ່ອົບອົດຕົນ ເອງໃນການຮັບໃຊ້ເພື່ອ

ໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ຮັບຄວາມສຸກໂດຍບໍ່ຄິດເຖິງ ສິດຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວນັ້ນ

ໃນຕົວແລະນອກຕົວແລ້ວແມ່ນພວກ ເຂົາກໍເປັນຜ່າຍທີ່ ອອກເຮືອເທແຮງເພື່ອຄວາມລອດໃຫ້ແກ່ຕົນນັ້ນເອງ. {SCL 159.1}

ພວກເຮົາຈະສາມາດຈະເຣີນເຕີບໃຕ້ຂຶ້ນຢູ່ພາຍໃຕ້ ພຣະ ເດດພຣະຄຸນຂອງ

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອພວກເຮົາຫາກທຳ

ງານທີ່ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ໄດ້ມອບໝາຍເອົາໄວ້ໃຫ້ນັ້ນດ້ວຍຄວາມສຸຈຣ໌, ທ່າທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ຕົນສາມາດທ່າໄດ້ເພື່ອໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອ ແກ່ພວກຄົນຜູ້ທີ່ກຳລັງຕົກຢູ່ໃນຄວາມຄັບຂັນ, ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມສຸກ. ພະລັງຄວາມເຂັ້ມແຂງຈະເກີດມີຂຶ້ນໄດ້ກັດ້ວຍຜ່ານ ການຜົກຜົນຫລໍ່ຫລອມຕົນເອງ, ສ່ວນການເຄື່ອນໄຫວຂອງຄົນນັ້ນກໍ ເປັນເງື່ອນໄຂໃຫ້ແກ່ການມີຊີວິດ. ຜູ້ໃດທີ່ພະຍາຍາມຢາກຈະຮັກສາ ການດຳຮົງຊີວິດຂອງຕົນ ໃນຖານະທີ່ເປັນຄົນຜູ້ເຊື່ອ ໃນອົງພຣະ ຄຣິສຕ໌ດ້ວຍການລຮັບເອົາແຕ່ຄວາມຈະເຣີນພອນຈາກພຣະບາຣະ ມີຂອງພຣະເຈົ້າຊົງໂດຍທີ່ຈະບໍ່ອອກເຮືອເທແຮງກະທ່າສິ່ງ ໃດເລີຍ ເພື່ອອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ນັ້ນພວກເຂົາກໍບໍ່ຕ່າງຫຍັງໄປຈາກພວກຄົນ ທີ່ຍາກໃຊ້ຊີວິດຢູ່ແບບເປົ່າລຳຄົມໂຕຢາກກິນແຕ່ບໍ່ຢາກທ່າງານນັ້ນ ເອງ. ຊີວິດທາງໃຈກໍເໝືອນກັນກັບຊີວິດທາງທຳມະຊາດ, ຖ້າຜູ້ໃດຫາກບໍ່ທ່າໃຫ້ອົງຄະຕ່າງໆໃນຮ່າງກາຍຂອງ ຕົນມີການເຄື່ອນ ໄຫວເໜັງຕົງເປັນປົກກະຕິແລ້ວອີກບໍ່ນ່ານພວກອົງຄະເຫລົ່ານັ້ນກໍ ຈະໃຊ້ການບໍ່ ໄດ້ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄືຜົນຕາມມາອັນຫລັກກັບພົ້ນຈາກຄວາມ ຂາດສະມັຖຸພາບ ແລະ ຄວາມເປັນອຳມະພາດຂອງຊີວິດບໍ່ວ່າຈະ ເປັນທາງກາຍກໍຄືທາງໃຈ. ຄົນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິສຕ໌ກໍເຊັ່ນກັນ, ຖ້າເຂົາຫາກບໍ່ນ່າໃຊ້ພະລັງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຜດປະທານມາໃຫ້ ແກ່ພວກເຂົາແລ້ວນັ້ນ, ບໍ່ພຽງແຕ່ເຂົາຈະບໍ່ສາມາດເຕີບໂຕຂຶ້ນໄດ້ໃນ ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ພຽງເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ເຂົາທັງຍັງຈະສູນເສຍພະລັງເຮືອ ແຮງທີ່ຕົນກຳລັງມີຢູ່ນັ້ນໄປອີກດ້ວຍ. {SCL 160.1}

ໜ້າທີ່ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພວກເຮົາ ຄຣິສຕ໌ຈັກຂອງພຣະເຢຊູ ຄຣິສຕ໌ແມ່ນອົງການຜູ້ຕາງໜ້າ ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ ແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນມາເພື່ອທ່າສຳເຣັດ ພຣະກິຈການແຫ່ງການ ໃຜດເອົາມະນຸດໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ. ພາຣະກິດຂອງຄຣິສຕ໌ຈັກນັ້ນແມ່ນການປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງ ພຣະເຈົ້າໃຫ້ເຜີຍແຜ່ອອກໄປຢູ່ໃນທຸກມມໂລກ. ໜ້າທີ່ຄວາມຮັບຜິດ ຊອບໃນງານນີ້ກໍຕົກມາໃສ່ບ່າແບກຫາບຂອງພວກເຮົາທັງໝົດທີ່ ເປັນຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິສຕ໌ນີ້. ແຕ່ລະຄົນກໍຈະຕ້ອງຮູ້ ຈັກນ່າໃຊ້ຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດທີ່ມີຂອງຕົນເຂົ້າໃນການປະຕິ ບັດໜ້າທີ່ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າໃຜດໃຫ້ລອດໄດ້ມອບໝາຍມານັ້ນໃຫ້ມີ ຄວາມສຳເຣັດ. ຄວາມຮັກຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ທີ່ໄດ້ໃຜດປະທານ ມາໃຫ້ພວກເຮົານັ້ນກໍໄດ້ເປັນສິ່ງທີ່ທ່າໃຫ້ພວກເຮົາຕ້ອງກາຍເປັນ ລູກໜີ້ຂອງທຸກຄົນທີ່ບໍ່ທັນໄດ້ຮູ້ຈັກກັບພຣະອົງນັ້ນເທື່ອ. ອົງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ໃຜດປະທານເອົາຄວາມເປັນແສງສະຫວ່າງມາໃຫ້ ແກ່ພວກເຮົານັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນວ່າເພື່ອສະເພາະຈະໃຫ້ພວກເຮົາແຕ່ພຽງ ຝ່າຍດຽວ, ແຕ່ຫາກເພື່ອໃຫ້ແສງສະວ່າງນັ້ນໄດ້ສະທ້ອນອອກໄປ ສູ່ຄົນອື່ນນຳອີກດ້ວຍ. {SCL 161.1}

9 ຖ້າວ່າພວກຄົນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິສຕ໌ຫາກພາກັນມີ ຄວາມເຂົ້າໃຈດີໃນໜ້າທີ່ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນນັ້ນແລ້ວກໍໜ້າ ຈະມີຄົນນັບ ເປັນຮ້ອຍພັນໆພ້ອມກັນເຄື່ອນໄຫວເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະ ເສີດໃຫ້ແກ່ພວກຄົນຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນເທື່ອແທນ ທີ່ຈະມີພຽງແຕ່ຄົນກຸ່ມນ້ອຍທີ່ພວມກຳລັງພາກັນທ່າງານດັ່ງກ່າວ ຢູ່ໃນເວລານີ້. ສ່ວນຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໃນງານປະກາດຂ່າວ ປະເສີດດ້ວຍຕົນເອງໄດ້ນັ້ນເຂົາກໍຈະໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອອຸບປະ ຖ້ມດ້ວຍແຮງຊັບ, ດ້ວຍການສະໜັບສະໜຸນທາງໃຈແລະດ້ວຍການ ໄຫວພຣະອະທິຖານຊ່ວຍໃຫ້ກັນ. ຢູ່ໃນບັນດາປະເທດທີ່ມີຄົນເຊື່ອໃນ ພຣະຄຣິສຕ໌ສາສນາເປັນສ່ວນໃຫຍ່ນັ້ນການທ່າງານເພື່ອກອບກັ ເອົາມະນຸດໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນກໍຄວນຈະຕ້ອງເປັນງານທີ່ສົ່ງ ສົ່ງກວ່າໝູ່. {SCL 161.2}

ຖ້າເຫັນວ່າຕົນເອງຫາກຖືກຮຽກໃຫ້ມາເປັນຜູ້ທຳງານເພື່ອຄອບຄົວແລະຍາດຕິພົນອື່ນຂອງຕົນເອງຫລືວ່າເພື່ອສັງຄົມ ແວດລ້ອມໃກ້ຄຽງທີ່ຕົນອາໄສຢູ່ນັ້ນແລ້ວກໍບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະ

ອອກເດີນທາງໄປສູ່ດິນແດນແຄວ້ນອື່ນທີ່ກວ້າງໄກ, ພວກເຮົາຕ້ອງ ທຳງານຢູ່ກັບທີ່ນັ້ນໂລດ, ກໍທຳຢູ່ກັບຄອບຄົວຂອງຕົນເອງ, ຢູ່ກັບ ພົນອື່ນປ້ອງປາຍຂອງຕົນເອງ,

ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕ໌ຈັກທ້ອງຖິ່ນຂອງ ຕົນ ແລະ

ຢູ່ຖ້າມາງມວນຊົນທີ່ຕົນມີການສື່ສານພັນແລະມີທຸລະວຽກ ງານຮ່ວມກັນຢູ່ນັ້ນ. {SCL 162.1}

ພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜ ໃຫ້ລັອດຂອງພວກເຮົາໄດ້ໃຊ້ເວລາສ່ວນ ມາກແຫ່ງການດຳຮົງຊີວິດຂອງ ພຣະອົງທີ່ມີຢືນໃນເມືອງມະນຸດເຮົາ ນີ້ເພື່ອທຳງານຢ່າງທ່ວ່າຫົດທົນຢູ່ໃນ ໂຮງຊ່າງໄມ້ອັນນ້ອຍທີ່

ໝູ່ບ້ານນາຊາແຮັດ (Nazareth). ພວກເທວະທຸຕາທັງຫລາຍກໍ

ໄດ້ພາກັນຢູ່ຮ່ວມໃກ້ສິດກັບພຣະອົງຢູ່ຕະຫລອດເວລາ, ບໍ່ວ່າໃນຍາມ

ທີ່ພຣະອົງຈະຢູ່ຫລືຮ່ວມເດີນທາງໄປມາກັບພວກຊາວນາຊາວສວນ ຫລືວ່າກັບພວກຊາວຜູ້ອອກແຮງງານສາມັນຊົນທົ່ວໄປໂດຍທີ່ບໍ່ມີຜູ້

ໃດຮູ້ໄດ້ເລີຍວ່າພຣະອົງນັ້ນເອງຄືພຣະບຸຕຂອງ ພຣະເຈົ້າຜູ້ເຊິ່ງຊົງ

ເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜໃຫ້ລັອດຂອງໂລກມະນຸດ. ພຣະອົງຍາມໃດກໍ

ມີຄວາມຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ການປະຕິບັດພາຣະກິດຂອງຕົນ, ບໍ່ວ່າຈະ

ເປັນການທຳງານຢູ່ໃນໂຮງຊ່າງຂະໜາດນ້ອຍ, ຈະເປັນເວລາທີ່

ພຣະອົງໃຫ້ການມະໂຫສົດພະຍາບານຕໍ່ພວກຄົນເຈັບໄຂ້ໄດ້ປ່ວຍ

ທັງຫລາຍຫລືວ່າໃນຍາມທີ່ພຣະອົງຊົງສະເດັດຜ່ານພອງພະຍຸຢູ່

ກາງທະເລນ້ຳເລີກກາລີເລ (Galilee) ນັ້ນກໍດີ. ສະນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນ ວ່າພວກເຮົາຈະມີໜ້າທີ່ການບໍ່ສູງກ່ຕາມ, ແຕ່ພວກເຮົາກໍສາມາດ ທີ່ຈະປະຕິບັດສຳເລັດແມ່ນກະທັ້ງວຽກງານອັນນ້ອຍໆຂອງ ຕົນ.

ພວກເຮົາສາມາດທີ່ຈະກ້າວເດີນໄປແລະສາມາດທີ່ຈະເປັນຜູ້ ຮ່ວມງານຂອງພຣະອົງໄດ້. {SCL 162.2}

ທຸກສິ່ງຢ່າງແມ່ນເພື່ອຈະໄດ້ເປັນຜູ້ຕາງໜ້າຂອງພຣະອົງ

ອາຈານໂບນຜູ້ເຊິ່ງເປັນໜຶ່ງ ໃນອັດສາວົກຂອງພຣະເຢຊູ ທ່ານໜຶ່ງໄດ້ກ່າວໄວ້ດັ່ງນີ້: "ພົນອົງທັງຫລາຍ, ຜູ້ໃດຖືກ ຮຽກມາໃນຖານະໃດກໍໃຫ້ຢູ່ໃນຖານະນັ້ນກັບພຣະເຈົ້າ." (1 ໂກຣິນທຽນ 7:24).

ຍ້ອນຄວາມຈົ່ງຮັກພັກດີຂອງຕົນນັ້ນຜູ້ທີ່ ທຳງານຂອງພຣະເຈົ້າກໍສາມາດທີ່ຈະດາເນີນການທຸກກິດຂອງ ຕົນໃຫ້ໄປຕາມທິດທາງທີ່ຈະສັນລະເສີນຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຕົນ ນັ້ນໄດ້. ຜູ້ໃດເປັນລູກສົດທີ່ເຕີເທົ່າຈົງຂອງ

ພຣະຄຣິສຕ໌ນັ້ນເຂົາກໍຈະຮັກ ສາຄວາມເຊື່ອ ຂອງຕົນຢູ່ໃນທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ເຂົາກະທຳແລະຈະສະ

ແດງອອກໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນເຖິງພຣະວິນຍານຂອງພຣະຄຣິ

ສຕ໌ທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນຕົວຂອງເຂົານັ້ນປາກົດອອກມາ. ຜູ້ເປັນນາຍຊ່າງ

ກິນຈັກທຳມະດາສາມັນເຂົາກໍສາມາດທີ່ຈະກັບກາຍມາເປັນຜູ້ຕາງ ໜ້າທີ່ດີໝັ້ນເຂັ້ມແຂງ ແລະ

ຈົ່ງຮັກພັກດີຂອງພຣະອົງຜູ້ເຊິ່ງເຄີຍ ໄດ້ບຳກບັນທຳງານດ້ວຍຄວາມຖອມຕົວຢູ່ຖ້າມາງເນີນເຂົາແຫ່ງ ແຄວ້ນກາລີເລນັ້ນ. ທຸກຄົນໃດທີ່ຖືວ່າຕົນ ເປັນຜູ້ເຊື່ອໃນອົງພຣະ

ຄຣິສຕ໌ນັ້ນເຂົາກໍຈະຕ້ອງຕັ້ງໜ້າທຳງານເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນ ໄດ້ເຫັນຜົນ ງານການກະທຳອັນດີຂອງເຂົາ ແລ້ວກໍຈະພ້ອມກັນສັນລະເສີນພຣະ ເຈົ້າຜູ້ເນຣະມິຕສ້າງແລະຜູ້ໃຜໃຫ້ລັອດຂອງພວກຕົນ. {SCL

163.1}

ມີຫລາຍຄົນທີ່ບໍ່ຢາກນຳເອົາຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດຂອງ ຕົນເຂົ້າມາຮັບໃຊ້ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ໃດຍອ້າງວ່າ ຜູ້ອື່ນກໍຍັງມີຄວາມ ຮູ້ຄວາມສາມາດທີ່ເໝາະກວ່າຕົນ. ຕາມຄວາມຄິດຂອງພວກເຮົາ ແລ້ວ, ຄົນຜູ້ທີ່ ຈະເຂົ້າມາຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້ານັ້ນກໍຈະຕ້ອງມີພອນສະ ຫວັນ ແລະ

ຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດແບບດີໄດ້ນັ້ນພິເສດ. ຫລາຍຄົນ

ຈົ່ງພາກັນເຂົ້າໃຈຜິດໄປວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ໃຜປະທານເອົາ

ພອນສະຫວັນຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດອັນແນ່ນອນ ໃຫ້ແກ່ກຸ່ມຄົນທີ່

ພຣະອົງຊົງໄດ້ຄັດເລືອກເອົາໄວ້ກ່ອນນັ້ນແລ້ວ, ສ່ວນຄົນອື່ນກໍມ

ອັນທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຄັດເລືອກເອົາໄວ້ກ່ອນນັ້ນພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ຖືກ
ຮຽກມາເພື່ອໃຫ້ເປັນຜູ້ສ່ວນຮ່ວມເຂົ້າໃນການທ່າງານຂອງພຣະ ອົງເພື່ອຈະໄດ້ຮັບລາງວັນບໍາເນັດ.
ກ່ຽວກັບເລື່ອງພອນສະຫວັນ ທີ່ພຣະເຈົ້າແບ່ງມາໃຫ້ນັ້ນຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີ ກໍຍັງມີນິທານສຸພາ
ສົດເລື່ອງໜັງສືກ່າວເຖິງເຊິ່ງກໍບໍ່ໄດ້ມີຄຳສອນແບບນັ້ນເອົາໄວ້ເລີຍ.

ຄືໃນເວລາທີ່ເຈົ້າຂອງບ້ານຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ຮຽກເອົາພວກຄົນໃຊ້ໃນ ບ້ານຂອງຕົນໃຫ້ເຂົ້າມາຫາຕົນ
ແລ້ວຈາກນັ້ນເພິ່ນກໍຍັງໄດ້ຈັດສັນ ແບ່ງບັນໃຫ້ແກ່ທຸກໆຄົນ ໄດ້ມີວົງກາງຮັບຜິດຊອບຂອງໃຜຂອງ
ມັນຢ່າງຄົບຖ້ວນກັນທຸກທ້ວງໜ້າ. {SCL 164.1}

ໜ້າທີ່ການອັນຖອມຕົວຢູ່ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ
ໜ້າທີ່ການອັນມີລັກສະນະຖອມຕົວຢູ່ ໃນຊີວິດປະຈຳວັນນັ້ນ ພວກເຮົາກໍສາມາດປະຕິບັດໃຫ້ສຳເຣັດ
ໄດ້ດ້ວຍຈິດໃຈອັນແຕ້ມໄປ ດ້ວຍຄວາມຮັກໂດຍຖືວ່ານັ້ນເປັນການທ່າງານ “ເພື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ”
(ໂກໂລຊຽນ 3:23). ຖ້າວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຫາກເຂົ້າມາສະຖິດຢູ່ໃນຫົວໃຈ
ຂອງຄົນແລ້ວຄວາມຮັກນັ້ນກໍຈະສະ ແດງອອກໃຫ້ເຫັນຢູ່ໃນການດຳຮົງຊີວິດ ແລະ ກິຈການປະຈຳວັນ
ຂອງເຂົາ. ຄວາມດີຄວາມງາມຂອງອົງພຣະຄຣິສຕັກໍຈະເຂົ້າມາ ຄົ້ມຄອງ

ຕົວຕົນຂອງພວກເຮົາແລະພວກເຮົາກໍຈະສົ່ງອິດທິພົນອັນ
ດີມີຄວາມຈະເຣີນພອນໃຫ້ແກ່ພວກມວນຊົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຮົານັ້ນ. {SCL 164.2}

ທ່ານບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນຫຍັງເລີຍ ທີ່ຈະເສຍເວລານັ້ງລຽ້ວຖ້າ ໄປຈົນວ່າເຖິງຍາມທີ່
ຕົນຈະໄດ້ມີໂອກາດອັນເອື້ອອຳນວຍຫລືວ່າ ຈະລຽ້ວຖ້າຈົນວ່າ
ໃຫ້ຕົນມີຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດທີ່ດີເລີດສາກ່ອນ ແລ້ວ ຕົນຈຶ່ງຈະຕັດສິນໃຈເຂົ້າໄປທ່າງານເພື່ອ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ {SCL 165.1}

ທ່ານກໍທັງບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນເລີຍທີ່ ຈະຄິດວ່າສັງຄົມພາຍນອກ ຈະພາກັນຄິດແນວ
ໃດກ່ຽວກັບຕົວຂອງທ່ານນັ້ນ. ຖ້າວ່າຊີວິດປະ

ຈຳວັນຂອງທ່ານຫາກສະແດງອອກເຖິງການເປັນພະຍານຫລັກ ຖານ
ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານທີ່ມີຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຈົ່ງໃຈ ແລະ
ເມື່ອສັງຄົມແວດລ້ອມໄດ້ເຫັນວ່າທ່ານມີຄວາມບາຖຸນາດີຕໍ່ ພວກເຂົາຈົ່ງ
ແລ້ວກໍສະແດງວ່າຄວາມພະຍາຍາມຂອງທ່ານກໍບໍ່ ໄດ້ເສຍໄປຢ່າງເປົ່າລຳ. {SCL 165.2}

ທ່ານຈົ່ງເປັນຜູ້ນຳເອົາຄວາມຈະເຣີນພອນໃຫ້ແກ່ຜູ້ອື່ນ
ຜູ້ທີ່ເປັນລູກສົດຂອງອົງພຣະເຢຊູເຈົ້ານັ້ນເຖິງແມ່ນວ່າ
ບາງຈຳພວກອາດຈະເປັນຄົນທຳມະດາສາມັນຫລືວ່າຈະເປັນຄົນ ທຸກຈົນພຽງໃດກໍຕາມ,
ແຕ່ເຂົາກໍຍັງສາມາດທີ່ຈະເປັນຜູ້ນຳເອົາ ຄວາມຈະເຣີນພອນມາໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນໄດ້ເໝືອນກັນ.
ພວກເຂົາກໍ ອາດຈະບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວໄດ້ວ່າຕົນກຳລັງທຳສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ມີບັນຫນ ເປັນຢ່າງຍິ່ງ,
ແຕ່ຍ້ອນການສົ່ງອິດທິພົນອັນດີຂອງຕົນເອງໂດຍ
ເປັນໄປແບບບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈນັ້ນມັນກໍຈະນຳມາເຊິ່ງກະແສຟອງແຫ່ງ
ຄວາມຈະເຣີນພອນທີ່ນັບມື້ນັບຂະຫຍາຍອອກໄປຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະເລິກເຊິ່ງເຖິງຖອງ ແລະ
ສ່ວນໜາກຜົນອັນດີງາມຂອງສິ່ງ ເຫລົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາເອງກໍອາດຈະບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ໃນທັນຕາໄປ
ຈົນກວ່າວັນເວລາແຫ່ງການປະດັບຖ້ວຍລາງວັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ.

ພວກເຂົາຈະບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວແລະກໍຈະບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍວ່າພວກຕົນກຳ
ລັງກະທຳສິ່ງໃດໜຶ່ງທີ່ມີຄວາມສຳຄັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ພວກຄົນປະເພດ
ນີ້ເຂົາຈະບໍ່ທຳຕົນວ່າເປັນຜູ້ທີ່ມີຜົນງານດີເດັ່ນ, ພວກເຂົາພຽງແຕ່
ຕ້ອງການກຳວດນິໄປໜ້າຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງດ້ວຍຄວາມມັດງຽບຖອມ
ຕົວໂດຍປະຕິບັດຕາມພາລະໜ້າທີ່ເຊິ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້
ມອບໝາຍເອົາໄວ້ນັ້ນດ້ວຍຄວາມຈົ່ງຮັກພັກດີ. ຊີວິດຂອງພວກ ເຂົາກໍຈະບໍ່ຜ່ານໄປຢ່າງເປົ່າດາຍ.
ຊີວິດຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາເອງ ກໍນັບມື້ນັບຈະໄດ້ຮັບຄວາມຈະເຣີນຕົບໃຕ້ຂຶ້ນຈົນກ້າວໄປສູ່ການມີລັກ

ສະນະຄ້າຍດັ່ງອົງພຣະອຸຣິສຕ໌ເຈົ້າ. ພວກເຂົານັ້ນຄືເພື່ອຮ່ວມງານ
ທີ່ຄຽງບ່າຄຽງໄລ່ກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທັງໝົດ ໃນຊີວິດນີ້ແລະກໍຈະ
ເປັນການຈັດຕຽມຕົວເອງເພື່ອການທຳພາຣະກິດທີ່ສູງສົ່ງແລະ
ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບເອົາຄວາມສຸກອັນຍອດຍິ່ງແຫ່ງຊີວິດໃໝ່ທີ່ຈະມີມານັ້ນຢ່າງຕະຫລອດກາລະນານ./ {SCL
165.3}

ບົດທີ 10—ຄວາມຮຸ້ນຮຸ່ງກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງ ໃຊ້ຫລາຍວິທີທາງເພື່ອຈະທຳການ ເປີດເຜີຍໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮູ້ຈັກກັບພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອຈະນຳເອົາ ພວກເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໄປສູ່ການມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະອົງ. ສິ່ງທຳມະ ຊາດແວດລ້ອມກໍ່ສົ່ງສັນຍານ ໃສ່ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຮົາຢ່າງ ບໍ່ຂາດລະຍະ.

ຄົນຜູ້ໃດທີ່ມີຄວາມເປີດອົກເປີດໃຈນັ້ນເຂົາກໍ່ຈະເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກຕໍ່ ຄວາມຮັກແລະຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ໄດ້ເຜີຍອອກໃຫ້ເຫັນ ໂດຍຜ່ານຜົນງານແຫ່ງການເນ ຣະມັຕປະດິດສ້າງອັນມາຈາກຮອຍພຣະຫັດຂອງພຣະອົງເອງ. ຜູ້ ໃດທີ່ມີຫຼັກເຂົາກໍ່ຈະສາມາດໄດ້ຍິນແລະເຂົ້າໃຈໃນການຊື່ສັມ

ພັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ສົ່ງມາໂດຍຜ່ານບາກົດການທາງທຳ ມະຊາດນັ້ນ. ທັງຫຍ້ອັນຂຽວງາມ, ບຳໄມ້ດົງດອນ, ພຶກສາມາ ລາພັນ, ເມກເຜີ້ທີ່ລ່ອງລອຍຢູ່ບົນທ້ອງຟ້າ, ສາຍຜົນທີ່ຍົກຫລັງ ລົງມາ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງເວຫາອາກາດ-ທັງໝົດ ເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ລ້ວນ

ແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ເວົ້າຈາກສິນທະນາໃສ່ກັບຫົວໃຈຂອງ ພວກເຮົາ ແລະເປັນສິ່ງເຊື້ອເຊັນເອົາພວກເຮົາທັງຫລາຍ ໃຫ້ພາ ກັນເຂົ້າໄປທຳຄວາມຮູ້ຈັກກັບ ພຣະອົງຜູ້ຊົງໄດ້ເປັນຜູ້ໃຫ້ການເນ ຣະມັຕປະດິດສ້າງເອົາສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ເກີດມີຂຶ້ນມາ. {SCL 167.1}

ພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດີໃຫ້ລັອດຂອງພວກເຮົາຊົງໃຫ້ການສົດສອນ ເຖິງບົດຮຽນອັນມີຄ່າຂອງພຣະອົງໂດຍມີການຕິດພັນກັບສິ່ງແວດ ລ້ອມທາງທຳມະຊາດຢ່າງສະໜິດແໜ້ນ. ພວກຕົ້ນໄມ້ໃບຫຍ້າ, ນົກ ໜູບູປົກ, ດວງດອກມາລານາງພັນທີ່ບັງບານຢູ່ຕາມທັງພຽງ, ໝູ່ເຂົາຄອ້ຍເນນີ, ຫວັຍໜອງຄອງບຶງແລະທ້ອງຟ້າອັນສວຍສົດງົດ ງາມ,

ນັບທັງເຫດການຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດປະຈຳວັນ - ທັງ ໝົດກໍ່ລ້ວນແຕ່ມີການປະສົມປະສານຕໍ່ກັນແລະຕິດພັນກັບພຣະວັຈ ນະແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າແລະບົດຮຽນ ຂອງພຣະອົງກໍ່ມັກ ສະທ້ອນໄປສູ່ຄວາມຄຶດບັນຍາຂອງຄົນແລະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມ ເອົາໃຈໃສ່ ຕໍ່ການທຳມາຫາລ້ຽງຊີບຂອງມະນຸດ. {SCL 168.1}

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະສົງຢາກຈະ ໃຫ້ພວກລູກຫລານຂອງ ພຣະອົງເຫັນໄດ້ເຖິງຄຸນຄ່າຂອງພຣະກິຈການທີ່ ພຣະອົງຊົງໄດ້ ສ້າງຂຶ້ນມາແລະ ໃຫ້ພາກັນມີຄວາມຊື່ນຊົມໃຈໃນຄວາມສວຍ ສົດງົດງາມແບບກະທັດລັດງ່າຍດາຍ ແລະ ສະຫງົບສຸກຂອງສິ່ງ ແວດລ້ອມທາງທຳມະຊາດທີ່ ພຣະອົງໄດ້ນຳເອົາມາເອ້ຢ້ອງປະດັບ ປະດາຜົນແຜ່ນພະສຸທາທີ່ເປັນບ່ອນພັກພາອາສັຍຂອງມວນມະ ນຸດເຮົານີ້.

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງມີຄວາມຮັກໃນຄວາມສວຍ ງາມວິລາວັນທັງໝົດທີ່ມີຢູ່ໃນໂລກນີ້, ແຕ່ຄວາມສວຍງາມທາງ ດ້ານຄຸນສົມບັດທັງສະໄໝຂອງຄົນນັ້ນ ພຣະອົງຊົງມີຄວາມຊອບກວ່າ ຄວາມສວຍງາມແຕ່ພຽງທາງດ້ານຮູບນອກນັ້ນອີກ. ພຣະອົງປະ ສົງຢາກຈະໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ພາກັນປັບປຸງບຣະນະຕົນເອງໃຫ້ເປັນ ຄົນຜູ້ທີ່ ມີຄວາມບໍ່ຮື້ສົດຜູດຜ່ອງ ແລະ ກະທັດລັດງ່າຍດາຍເໝືອນ ດັ່ງຄຸນລັກສະນະອັນສວຍງາມທີ່ມີຢູ່ໃນດວງດອກໄມ້ນັ້ນ. {SCL 168.2}

ຖ້າພວກເຮົາຫາກພາກັນສັງເກດສຶກສາເບິ່ງພຣະກິຈການ ແຫ່ງການເນຣະມັຕສ້າງຂອງ ພຣະອົງນັ້ນແລ້ວ, ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ຈະ ເປັນການສອນໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງບົດຮຽນອັນລ້ຳຄ່າ, ສອນໃຫ້ພວກເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຮຸ້ນຮຸ່ງກັບການທຳຕົນໃຫ້ເປັນຄົນທີ່ມີ ຄວາມເຊື້ອຟັງ ແລະ ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ນັບຕັ້ງແຕ່ ໜູ່ດວງດາວທີ່ຢູ່ໃນທ້ອງຟ້າຈັກກະວານ, ແຕ່ໃດໆມາກໍ່ຍັງພາກັນ ກຽວເດີນໄປມາຕາມວົງໂຄຈອນໂດຍອີງຕາມກົດເກນຂອງພວກ ມັນ,

ລວມໄປຈົນຕະຫລອດເຖິງເມັດອະນຸພາກຕ່າງໆເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນທາງທຳມະຊາດນັ້ນ -
ທັງໝົດກໍລ້ວນແຕ່ພາກັນເຊື່ອຟັງ ປະຕິບັດຕາມພຣະປະສົງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທັງນັ້ນ. ອົງພຣະ
ຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ໃຫ້ການອຸປະຖາຄຳຊຸດແກ່ທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ພຣະ ອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາ.
ພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຫ້ການຄຸ້ມຄອງບຣົຫານຕໍ່ ບັນ ດາໜ່ວຍໂລກຕ່າງໆເປັນຈຳນວນອັນນັບບໍ່ຖ້ວນທີ່ມີຢູ່
ໃນພື້ນພືພົບ ມະຫາຈັກກະວານທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດອັນຈຳກັດນັ້ນ ໃນເວລາດຽວກັນກໍ
ຊຳພັດຍັງມາໃຫ້ຄວາມດູແລແມ່ນກະທັ່ງຕໍ່ນັກກະຈົກຈອກຕົວນ້ອຍໆ
ທີ່ສົ່ງສຽງຮ້ອງອັນໄພເລາະຂອງຕົນໂດຍບໍ່ມີຄວາມຫວາດຫວັ່ນ ຍຳນກົວແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍນັ້ນ. {SCL
169.1}

ອົງພຣະເທພບດາເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຊົງໃຫ້ການເບິ່ງແຍງ ດູແລດ້ວຍຄວາມຮັກໄຄ່ຕໍ່ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ:
ບໍ່ວ່າຈະເປັນຍາມທີ່ຄົນ ເຮົາຈະອອກຈາກບ້ານໄປ ທ່າງານຫາລ້ຽງຊີວິດປະຈຳວັນຂອງຕົນ,
ບໍ່ວ່າໃນຍາມທີ່ພວກເຮົາກຳລັງໄຫວ້ພຣະອະທິຖານ, ໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາລົ້ມຫົວນອນລົງ
ໃນຍາມຄຳຄົນຮາຕຣິການຫລືວ່າໃນເວ ລາລຸກຕົນຂຶ້ນມາໃນ ຍາມຮຽງອາຣຸນຂອງວັນໃໝ່,
ຫລືວ່າໃນເວລາ ທີ່ຄົນຜູ້ເປັນເສດຖີມີມື້ກຳລັງຈັດງານລ້ຽງສະຫລອງຢູ່ໃນອາຄານ ວຽງວັງຂອງຕົນ,
ຫລືວ່າໃນເວລາທີ່ຄົນຜູ້ທຸກຈົນກຳລັງເຕົ້າໂຮມ
ເອົາພວກລູກນ້ອຍຂອງຕົນອ້ອມຕໍ່ພາເຂົ້າອັນຫອດແຫ້ງຂອງຄອບ ຄົວຂອງເຂົານັ້ນກໍຕາມ.
ບໍ່ມີນ້ຳຕາຢຸດຢາດໃດເລີຍທີ່ຈະໄຫລອອກ ມາໂດຍທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ບໍ່ເຫັນນຳ. ບໍ່ມີຮອຍຢືມຄັ້ງ
ໃດເລີຍທີ່ພຣະອົງຈະບໍ່ໄດ້ໝັກໝາຍເອົາໄວ້. {SCL 170.1}

ທ່ານບໍ່ຕ້ອງວິຕົກກັງວົນຕໍ່ໄປອີກແລ້ວ
ຖ້າວ່າພວກເຮົາຫາກພາກັນສະແດງຕົນເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມ
ເຊື່ອຕໍ່ສິ່ງທີ່ກ້າວມານີ້ຢ່າງເຕັມສ່ວນແລ້ວກໍສະແດງວ່າຄວາມວິຕົກ
ກັງວົນອັນມາກມາຍກ່າຍກອງອັງໝົດເຫລົ່ານັ້ນກໍຈະສູນສົ້ນໄປ. ຊີວິດຂອງພວກເຮົາກໍອາດຈະບໍ່ຕົກຢູ່
ໃນຄວາມຜິດຫວັງຕ່າງໆນາໆ ເໝືອນດັ່ງທີ່ເປັນຢູ່ໃນປັດຈຸບັນນີ້, ເພາະວ່າທຸກສິ່ງຢ່າງເຫລົ່ານັ້ນ
ບໍ່ວ່າຈະເປັນເລື່ອງໃຫຍ່ຫລືນ້ອຍກໍຕາມ, ທັງໝົດກໍຄວນຈະຕ້ອງ
ເກັບເອົາໄປຜາກໄວ້ຢູ່ໃນການຄຸ້ມຄອງບຣົຫານຈາກພຣະຫັດ(ມື)
ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງບໍ່ຮ້ອນເຄືອງຕໍ່ ຄວາມໜັກເບົາໃນ
ການອຸປະຖຳຄຳຊຸດອັນມາກມາຍຫລາຍລ້ຽນເຫລົ່ານັ້ນ. ພວກເຮົາ
ຈະຕ້ອງຊົມຊື່ນເບີກບານຢູ່ໃນຊີວິດແຫ່ງຄວາມສະຫງົບທີ່ຫລາຍຄົນ ໄຜ່ຜັນເຖິງ. {SCL 170.2}

ໃນເມື່ອທ່ານຫາກເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກຊື່ນຊົມເບີກບານຕໍ່
ຄວາມສວຍງາມອັນໜ້າປະທັບໃຈຂອງໂລກນີ້ແລ້ວ, ທ່ານກໍຈົ່ງຄິດ
ເຖິງໂລກໃໝ່ທີ່ກຳລັງຈະເຂົ້າມາປ່ຽນແທນນັ້ນວ່າພວກເຮົາເຖິງເວລາ
ນັ້ນແລ້ວກໍຈະບໍ່ມີວັນທີ່ຈະຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມ ເໜົາເໝັນເປື້ອຍເຢື້ອຍ ອັນມາຈາກ
ຄວາມບາບແລະຄວາມຕາຍນັ້ນຈັກເທື່ອເລີຍ, ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ພາບພົດທາງທຳມະຊາດກໍຈະ
ບໍ່ຖືກປົກຄຸມໄປດ້ວຍເງົາມືດຂອງ ຄວາມບາບແລະການສາບແສງໃດໆຕໍ່ໄປອີກເລີຍ. ຂໍໃຫ້ທ່ານຈົ່ງ
ກະຣຸນາວາດພາບເຖິງປັດພູມໃໝ່ຂອງພວກຄົນທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ຖືກ ໂຜດ
ໃຫ້ລອດນັ້ນເບິ່ງດວງທີ່ນັ້ນຈະເປັນແນວໃດ ແລະ ທ່ານຈົ່ງ
ຢ່າລົ້ມໄປເລີຍວ່າຢູ່ແຫ່ງນັ້ນຈະມີຄວາມສະຫງ່າຮາສີຢັ້ງໄປກວ່າ ຄວາມຄິດນິຕິຍະພາບອັນຍອດຢຽມເຊິ່ງ
ທ່ານເອງຈະສາມາດວາດ ແຕ່ງອອກມາໄດ້ນັ້ນອີກດ້ວຍ. ຂອງພຣະຮາຊທານອັນນັບບໍ່ຖ້ວນ
ເຊິ່ງມີຢູ່ໃນສິ່ງທຳມະຊາດແວດລ້ອມທີ່ພວກເຮົາເຫັນນັ້ນກໍເປັນພຽງ
ແຕ່ການສະທ້ອນອອກມາໃຫ້ເຫັນຢ່າງເບົາໆຈາກຮູ້ສຶກຄວາມສະ
ຫງ່າຮາສີທີ່ອິດົມຮັ່ງມີອັນຊ້ອນເລິກຂອງພຣະອົງ. ຢູ່ໃນໜັງສືພຣະ ຄຳພີໄດ້ມີຂໍ້ຄວາມບັນທຶກເອົາໄວ້ວ່າ:
"ຕາກບໍ່ເຄືອເຫັນ, ຫາກ ບໍ່ເຄືອໄດ້ຍິນ, ທັງໃຈຂອງຄົນກໍຍັງຄິດບໍ່ເຖິງເລີຍຕໍ່ສິ່ງທີ່
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ຈັດຕຽມເອົາໄວ້ໃຫ້ ພວກຄົນ ທີ່ຮັກພຣະອົງ" (1 ໂກຣົນທຽນ 2:9). {SCL 171.1}

ພວກນັກກະວີແລະນັກຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ, ເຂົາທັງ ຫລາຍເຫລົ່ານັ້ນກໍມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່
ຈະນຳເອົາມາກ່າວ ກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ກ່ຽວກັບສິ່ງທາງທຳມະຊາດ, ແຕ່ສ່ວນຜູ້ທີ່ຊື່ອໃນ
ອົງພຣະຄຣິສຕຳນັ້ນກໍຍັງຄົງເປັນຜູ້ທີ່ ມີຄວາມຊົມຊື່ນເບີກບານຢ່າງ
ແທ້ຈິງຕໍ່ຄວາມສວຍສົດງົດງາມຂອງ ໂລກມະນຸດພວກເຮົາດ້ວຍ
ການໃຫ້ຄຸນຄ່າແກ່ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຢ່າງສູງສົ່ງ, ເພາະວ່າເຂົາເປັນຜູ້ຮັກຮູ້ຜົນງານແຫ່ງການເນຣະມັດ
ສ້າງຈາກຮອຍພຣະຫັດຂອງອົງ ພຣະເທພບີດາເຈົ້າຂອງພວກຕົນ ແລະ ທັງມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃດໃນ
ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງທີ່ລະບາຍອອກຢູ່ໃນດວງດອກໄມ້ແລະພືກ
ສານາງພັນເຫລົ່ານັ້ນເຊິ່ງລ້ວນແຕ່ໄດ້ຖືກເນຣະມັດສ້າງຂຶ້ນມາເພື່ອ ຄວາມສຸກຂອງມະນຸດ.

ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະສາມາດທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງເຕັມສ່ວນ
ໃນຄວາມສວຍສົດງົດງາມອັນມີຄວາມໝາຍຂອງ ເນີນເຂົ້າແລະທັງພຽງ,
ຫ້ວຍນ້ຳລຳທານແລະບົງອ່າວມະຫາສະ ມຸດເຫລົ່ານັ້ນຖ້າເຂົາຫາກບໍ່ມອງເບິ່ງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໃນຖານະທີ່
ມັນ ເປັນການສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ ມະນຸດເຮົາ. {SCL 172.1}
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເວົ້າຈາກສົນທະນາກັບພວກເຮົາແບບໃດ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໃຫ້ການເວົ້າຈາກສົນທະນາກັບພວກ ເຮົາໂດຍຜ່ານພຣະກິຈການຂອງພຣະອົງ ແລະ
ໂດຍຜ່ານພຣະວິນ ຍານບໍຣິສຸດຂອງພຣະອົງເຊິ່ງ ເປັນຜູ້ສົ່ງອິດທິພົນຕໍ່ແນວຄິດຈິດໃຈ ຂອງມະນຸດເຮົາ.
ຈາກທາງສິ່ງຢ່າງທີ່ ແດດລ້ອມອ້ອມຕົວພວກເຮົາ ເຊິ່ງມີການໝຸນວຽນປ່ຽນແປງໄປຢູ່ໃນແຕ່
ລະມື້ແຕ່ລະວັນນັ້ນພວກ ເຮົາກໍສາມາດທີ່ຈະຖອດຖອນ ເອົາບົດຮຽນອັນມີຄ່າມາໄດ້ຖ້າວ່າ ຫົວໃຈ
ຂອງພວກເຮົາຫາກພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງ ເຫລົ່ານັ້ນ.

ເມື່ອທົບທວນຫວນຄຶດເຖິງພຣະກິຈການຕ່າງໆຂອງອົງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນແລ້ວຜູ້ຂຽນບົດເພງສັນລະເສີນຢູ່ໃນໜັງສືພຣະ ຄຳພຶກໄດ້ກ່າວວ່າ:
"ຜົນແຜ່ນດິນກະຕຸ້ມໄປດ້ວຍຄຸນຄວາມ ດີຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" (ເພງສັນລະເສີນ 33:5). "ຜູ້ໃດ
ເປັນຄົນສະຫລາດກໍຈະສຶກສາຄົ້ນຄວ້າເຖິງສິ່ງຕ່າງໆ ເຫລົ່ານີ້ ແລະ
ທັງຈະເຂົ້າໃຈໃດໃນຄວາມຮັກຄວາມເມດ ຕາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ." (ເພງສັນລະເສີນ 107:43). {SCL
172.2}

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍໃຫ້ການເວົ້າຈາກສົນທະນາກັບພວກ ເຮົາໂດຍຜ່ານພຣະວັຈນະຂອງພຣະອົງ
ເຊິ່ງມີຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີ ນັ້ນເອງ. ໜັງສືພຣະຄຳພີນັ້ນເປັນສິ່ງເຜີຍອອກໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້
ເຫັນເຖິງຄຸນລັກສະນະທາດແທ້ ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງຊັດ ເຈນ.
ຢູ່ໃນໜັງສືເຫລົ່ານັ້ນພວກເຮົາຈະເຫັນໄດ້ເຖິງທຣະການຕ່າງໆ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳກັບມະນຸດ
ແລະນັບທັງພຣະກິຈການອັນຍິ່ງ ໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງເພື່ອການໃຜດປະທານມະນຸດທັງຫລາຍໃຫ້ໄດ້ຮັບ
ຄວາມລອດພັນ. ໜັງສືພຣະຄຳພີເປັນສິ່ງເປີດເຜີຍໃຫ້ພວກເຮົາ
ໄດ້ເຫັນເຖິງເຮືອງພົງສາວະດານຂອງບັນດາທ່ານມະຫາບຣຸດ ແລະ
ພວກນັກພະຍາກອນທັງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ຕະຫລອດໄປ
ເຖິງບຸກຄະລິກຜູ້ສຳຄັນຄົນອື່ນໆໃນຍຸກສະໄໝທີ່ຜ່ານມານັ້ນ. ພວກ ເພິ່ນທັງຫລາຍກໍເປັນມະນຸດທີ່
"ມີສະພາບເໝືອນດັງພວກເຮົາ ນີ້" (ຢາໂກໂບ 5:17). ຈາກໜັງສືພຣະຄຳພີນັ້ນພວກເຮົາກໍ ຈະ
ເຫັນໄດ້ວ່າພວກບັນພະບຣຸດຂອງພວກເຮົາເຫລົ່ານັ້ນກໍໄດ້ເຄື່ອນຕໍ່
ສູ່ກັບຄວາມທ້ຳຖອຍໃຈເໝືອນດັງພວກເຮົານີ້, ພວກເຮົາຍັງຈະເຫັນ
ໄດ້ອີກວ່າພວກເພິ່ນກໍເຄື່ອນໄດ້ຕົກເຂົ້າຢູ່ໃນບັງຄັບຂອງການທົດສອບລໍ
ລວງໃຈຕ່າງໆນາໆເໝືອນດັງພວກເຮົານີ້, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນພວກ ເພິ່ນກໍຍັງຕັ້ງໃຈໃໝ່ໄດ້
ແລ້ວກໍຕໍ່ສູ້ຜ່ານຜ່າກັບອຸປະສັກເຫລົ່ານັ້ນ
ຢ່າງມີໃຈດ້ວຍການອົງໃສ່ພຣະເດດພຣະຄຸນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້ານັ້ນເອງ.
ເມື່ອເວລາໄດ້ອ່ານເຖິງເຮືອງລາວດັງກ່າວແລ້ວ
ພວກເຮົາກໍມັກກຳລັງໃຈຂຶ້ນມາທີ່ຈະບຸກບືນສິ່ງທີ່ເພື່ອໃຫ້ຕົນໄດ້ກັບ ກາຍມາເປັນຄົນຜູ້ມີຄວາມຊອບທັມ.

ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ທຳຄວາມ ຮູ້ຈັກກັບບົດຮຽນພຶກຕົກມອັນລ້ຳເລີດຂອງບັນດາບັນພະບຸຣຸດເຫລົ່ານັ້ນແລ້ວ, ນັບທັງແສງສະຫວ່າງ, ທັງຄວາມຮັກແລະທັງຄວາມຈະ ເຣນິພອນທີ່ພວກເພິນໄດ້ຮັບມານັ້ນກໍເຫັນວ່າພວກເພິນທັງຫລາຍ ໄດ້ທຳທຣະການອັນໃດແດ່ ໂດຍການອົງໃສ່ພຣະເດດພຣະຄຸນຂອງ ພຣະອົງເຈົ້າທີ່ ພວກເພິນໄດ້ຮັບມານັ້ນ, ຈາກນັ້ນພຣະວິນຍານທີ່ເຄືອບັນຜ່າຍໃຫ້ກຳລັງໃຈແກ່ ພວກທ່ານບັນພະບຸຣຸດເຫລົ່ານັ້ນກໍຈະເຂົ້າມາລຸກເປັນແບບໃນໝາກຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາດ້ວຍການ ບຸກເອົາຄວາມມັ່ງມາດປາຖນາຂອງພວກເຮົາຂຶ້ນມາເພື່ອ ຢາກ ຈະທຳການຜົກຜົນຫລໍ່ຫລອມຕົນເອງໃຫ້ມີຄຸນສົມບັດທັສນະ ແລະ ຢາກຈະກ້າວເດີນໄປຮ່ວມກັບອົງ ພຣະຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າເໝືອນ ດັ່ງທີ່ພວກບັນພະບຸຣຸດເຫລົ່ານັ້ນເຄືອໄດ້ກະທຳມາ. {SCL 174.1}

ຈົ່ງພາກັນເຂົ້າມາຮຳຮຽນສຶກສາພຣະຄຳພີໄສ້ຍເຖີດ ພຣະເຢຊູຊົງມີຄຳກ່າວເອົາໄວ້ກ່ຽວກັບໜັງສືພຣະຄຳພີ ພາກພຣະສັນຍາເດີມແລະນັ້ນກໍຍັງມີການຢັ້ງຢືນຢ່າງຖືກຕ້ອງຢູ່ ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີພາກພຣະສັນຍາໃໝ່ອີກດ້ວຍວ່າ: " ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນກໍໄດ້ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາພຣະອົງ" (ໂຍຫັນ 5:39) ເຊິ່ງຂໍ້ຄວາມທີ່ວ່ານີ້ໄດ້ເປັນການກ່າວເຖີງອົງພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດໃຫ້ ລອດເຊິ່ງເປັນພຣະອົງຜູ້ເຊິ່ງ ພວກເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຝາກຄວາມຫວັງເອົາໄວ້ທີ່ຈະມີຊີວິດຢ່າງອະມະຕະຈົງແທ້, ໜັງສືພຣະ ຄຳພີໝົດທັງເຫລັ້ມນັ້ນກໍລ້ວນແຕ່ໄດ້ກ່າວເຖີງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ. ນັບຕັ້ງແຕ່ຂໍ້ຄວາມບັນທຶກຢູ່ໃນແຖວທຳອິດກ່ຽວກັບຜົນງານແຫ່ງການເນຣະມິຕສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າເຊິ່ງກ່າວວ່າ: " ຖ້າບໍ່ມີພຣະອົງແລ້ວກໍບໍ່ມີສິ່ງໃດອີກທີ່ຈະເລີ່ມເກີດຂຶ້ນມາໄດ້" (ໂຍຫັນ 1:3), ຈົນໄປເຖີງຄຳໝັ້ນສັນຍາຂໍ້ສຸດທ້າຍເຊິ່ງກ່າວວ່າ: " ດູເຖີດ, ເຮົາພຣະອົງຈະສະເດັດກັບມາໂດຍດ່ວນ" (ພຣະນິມິຕ 22:12), ສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ແມ່ນພວກເຮົາໄດ້ອ່ານອອກມາຈາກ ພຣະກິດການຂອງພຣະອົງແລະ ກໍໄດ້ຮັບຟັງຈາກພຣະສຣະສຽງ ຂອງພຣະອົງເອງ. ຖ້າວ່າທ່ານຫາກເກີດມີຄວາມຕ້ອງການຢາກ ຈະທຳຄວາມຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດໃຫ້ລອດໃຫ້ເລີກເຊິ່ງ ຂຶ້ນກວ່າເກົ່ານັ້ນກໍຂໍໃຫ້ທ່ານຈົ່ງຕັ້ງໃຈສຶກສາຄົ້ນຄວ້າໜັງສືພຣະ ຄຳພີ ທີ່ສຶກສົດນັ້ນຕັ້ງແຕ່ບັດນີ້ໄສ້ຍເຖີດ. {SCL 174.1}

ຂໍໃຫ້ພຣະວັຈນະຂອງ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົ່ງຊາບຊົມເຂົ້າ ໄປຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງທ່ານຢ່າງຖ້ວມລ້ືນ. ພຣະວັຈນະຂອງອົງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນກໍປຽບດັ່ງການນຳແຫ່ງຊີວິດ ທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານໄດ້ເຊົາ ຫົວກະຫາຍ. ພຣະວັຈນະຂອງພຣະເຈົ້າກໍປຽບສະເໝືອນອາຫານ ຈາກເມືອງສະຫວັນຊັ້ນຟ້າ. ພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ຖະແຫລງອອກດັ່ງນີ້: " ຖ້າວ່າທ່ານຫາກຍັງບໍ່ທັນໄດ້ກິນເນື້ອກາຍຂອງອົງ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າແລະຫາກຍັງບໍ່ທັນໄດ້ດື່ມພຣະໄລຫິດຂອງພຣະອົງແລ້ວ ທ່ານກໍຈະບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນຕົວຂອງທ່ານເອງນັ້ນ ໄດ້."

ພຣະອົງຊົງໄດ້ໃຫ້ຄຳອະທິບາຍກ່ຽວກັບພຣະອົງເອງໂດຍ ກ່າວວ່າ: " ພຣະວັຈນະທີ່ເຮົາພຣະອົງຊົງຕັດກ່າວຕໍ່ທ່ານນີ້ກໍເປັນຈິດວິນຍານ ແລະ ເປັນທັງຊີວິດອີກດ້ວຍ." (ໂຍຫັນ 6:63, 65). ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົານີ້ແມ່ນໄດ້ຮັບການປະກອບສ້າງມາຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ກິນແລະໄດ້ດື່ມ. ປາກົດການທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນທາງທຳມະຊາດນັ້ນກໍມີລັກສະນະຄ້າຍດັ່ງກັນກັບປາກົດການທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນດ້ານຈິດໃຈ. ນີ້ເອງຄືສິ່ງທີ່ພວກເຮົາກຶກຄິດຕົກຕອງ ເຊິ່ງຈະນຳເອົາຄວາມມີຫລັກໝັ້ນທາງດ້ານແນວຄິດຄຸນສົມບັດແລະ ຄວາມມີພະລັງແຫ່ງໃຈມາສູ່ພວກເຮົາ. {SCL 175.1}

ການໃຜດຜາຍໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນແມ່ນໜັງ ໃນຫົວເຮືອງທີ່ພວກທຸຕສະຫວັນທັງຫລາຍກໍມີຄວາມຕ້ອງການທີ່ ຢາກຈະທຳຄວາມເຂົ້າໃຈນຳພວກເຮົາ. ນີ້ກໍຈະເປັນວິຊາການ ທາງດ້ານວິທະຍາສາດຂະແໜງໜຶ່ງແລະ ເປັນທັງບົດເພງຂອງພວກເພິນທີ່ຖືກໃຜດໃຫ້ລອດທັງຫລາຍໄປຕະຫລອດຈົນເທົ່າ ໃດໆ. ນີ້ຫລັກທີ່ຈະບໍ່ເປັນຫົວເຮືອງອັນມີຄຸນຄ່າເພື່ອຈະໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ພາກັນນຶກຄິດຈົນຕະນາການແລະຄົ້ນຄວ້າສຶກສາດ້ວຍຄວາມເອົາ ໃຈໃສ່.

ຄວາມຮັກແລະຄວາມເມດຕາກະຣຸນາຢ່າງບໍ່ມີຂອບເຂດ ຈາກັດຂອງ ອົງພຣະເຢຊູ ແລະ ພຣະມະຫາວິຣະກັມແຫ່ງການເສຍ ສະຫລະເພື່ອມະນຸດພວກເຮົານັ້ນກໍໄດ້ເປັນການຮຽກຮ້ອງບັງບອກ ໃຫ້ພວກເຮົາທັງຫລາຍຕ້ອງ ໄດ້ພາກັນນຶກຄິດຕົກຕອງດ້ວຍຄວາມ ເອົາຈົງເອົາຈັງແລະເປັນພິຖິພິຖັນ. ພວກເຮົາຄວນຈະພາກັນດຳ ຮົງຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຄວາມລັກສະນະທາດແທ້ຂອງ ພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດໃຫ້ລອດ ຜູ້ຊົງເປັນທັງພຣະເຈົ້າຜູ້ເປັນທະນາຍຄວາມບົກບ້ອງທໍ່ໂຄຣບຮັກ ຂອງພວກເຮົານັ້ນ.

ພວກເຮົາຄວນຈະຕ້ອງນຶກຄິດຕົກຕອງເຖິງ ເຮືອງພາຣະກິດຂອງ ພຣະອົງຜູ້ຊົງໄດ້ສະເດັດລົງມາເພື່ອໃຜດເອົາ ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ພົ້ນໄປຈາກຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາທັງ ຫລາຍ.

ເມື່ອພວກເຮົາຫາກມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃດໃນສິ່ງທີ່ເປັນເຮືອງ ຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນແລ້ວ ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພວກເຮົາ ກໍຈະເຕີບໃຫຍ່ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນແລະການໄຫວພຣະອະທິຖານຂອງພວກ ເຮົານັ້ນກໍຈະເປັນທີ່ພໍພຣະທັຍຮັບເອົາໄດ້ຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍິ່ງ ຂຶ້ນ, ເພາະວ່າການໄຫວພຣະອະທິຖານນັ້ນກໍບໍ່ມີບັບຈະປະສົມປະ ສານໄປດ້ວຍຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມຮັກ, ຈະມີລັກສະນະເຄັ່ງຮ້ອນ ແລະ ມີຊີວິດຊີວາຂຶ້ນ.

ພວກເຮົາຍິ່ງຈະມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນອົງ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຢ່າງບໍ່ລົດລະ ແລະ ເຊື່ອໃນປະສົບການແຫ່ງຊີວິດ ປະຈຳວັນຢູ່ໃນຮີດອຳນາດຂອງພຣະອົງທີ່ເປັນພະລັງແຮງຊ່ວຍ ກອບກູ້ໃຜດຜາຍເອົາທຸກຄົນທີ່ໄດ້ພາກັນເຂົ້າມາເພິງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າໂດຍຜ່ານພຣະມະຫາເຢຊູຄຣິສຕັ້ນ. {SCL 176.1}

ຈົ່ງໃຊ້ຄວາມຄິດຈິນຕະນາການກ່ຽວກັບອົງພຣະຄຣິສຕັ້ນ ເມື່ອພວກເຮົາພາກັນ ໃຊ້ຄວາມຄິດຈິນຕະນາການກ່ຽວກັບ ຄວາມສົມບູນແບບຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດ ໃຫ້ລອດແລ້ວ, ພວກເຮົາ ກໍຈະເກີດມີຄວາມມັ່ງມາດບາຖຸນາຢາກຈະ ພົກພົນຫລໍ່ລອມຕົນ ເອງໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງຢ່າງເຕັມສ່ວນ ແລະ ຢາກໃຫ້ຕົນໄດ້ກັບ ກາຍມາເປັນຄົນໃໝ່ທີ່ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນ ເຖິງພາບພົນແຫ່ງຄວາມບໍ່ ຮີສດຜຸດຜ່ອງຂອງພຣະອົງ. ເວລານັ້ນຄົນເຮົາກໍຈະເກີດມີຄວາມ ຫ້ວກະຫາຍທີ່ ຢາກຈະກໍ່ສ້າງຕົນໃຫ້ມີລັກສະນະຄ້າຍຄືພຣະອົງຜູ້ ທີ່ທຳໃຫ້ພວກເຮົາທັງຫລາຍຕ້ອງເກີດມີຄວາມອັດສະຈັນໃຈນຳ. ຍິ່ງ ຄວາມຄິດຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາ ມີຄວາມຜຸກພັນຢູ່ກັບອົງພຣະ ຄຣິສຕັ້ນພຽງເທົ່າໃດ, ຍິ່ງພວກເຮົາຈະມັກເວົ້າເຮືອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ນຳສະເໜີໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍໃນໂລກໄດ້ພາກັນເຂົ້າມາຮັບຮູ້ ພຣະອົງມາກຍິ່ງຂຶ້ນ. {SCL 177.1}

ໜັງສືພຣະຄຳພີບໍ່ ໄດ້ຖືກຂຽນອອກມາເພື່ອໃຫ້ສະເພາະແຕ່ ພວກນັກປຣາດອາຈານທັງຫລາຍໄດ້ພາກັນຄົ້ນຄວ້າສຶກສາພຽງ ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ- ໜັງສືພຣະຄຳພີບໍ່ແມ່ນໄດ້ຖືກຂຽນຂຶ້ນ ມາເພື່ອໃຫ້ຄົນທຳມະດາສາມັນໂດຍທົ່ວໄປ. ສັ່ງຈຳນວນຄວາມຈິງທີ່ຍິ່ງ ໃຫຍ່ເຊິ່ງມີຄວາມຈຳເປັນສຳລັບມະນຸດເພື່ອຈະ ໄດ້ມາເຊິ່ງຄວາມ ລອດພົ້ນຂອງຕົນນັ້ນກໍໄດ້ຖືກຂີດຂຽນເອົາໄວ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງເໝືອນ ຍາມຕາເວັນທ່ຽງຟ້າແລະກັບມືຜູ້ໃດຈະຫລົງທາງໄປໄດ້, ຍົກເວັ້ນ ແຕ່ພວກຄົນທີ່ເດີນຕາມຄວາມຄິດຂອງຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ ເອົາຫົວໃສໃຈຊາຕ່ຳນຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍອອກ ມາໃຫ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນຢູ່ແລ້ວນັ້ນ.

ພວກເຮົາບໍ່ຄວນທີ່ຈະໄປເກັບ ກຳເອົາແຕ່ຄຳເວົ້າຂອງຄົນອື່ນມາເປັນສິ່ງອ້າງອີງ, ແຕ່ເພື່ອຈະ ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະຄຳສອນທີ່ມີຢູ່ໃນ ພຣະຄຳພີນັ້ນພວກເຮົາກໍ ຄວນຈະຄົ້ນຄວ້າຮ່ຽນພຣະວັຈນະຂອງ ພຣະເຈົ້ານັ້ນດ້ວຍຕົນເອງ. ຖ້າພວກເຮົາຫາກບໍ່ອຍໃຫ້ຄົນອື່ນເຂົ້າມາ ໃຊ້ຄວາມຄິດຕາງຕົນ ເອງແລ້ວ. ພະລັງແຮງ ແລະຄວາມສາມາດຂອງພວກເຮົາກໍຈະ ອ່ອນເພຍເປັ້ຍລົງໄປ. ຄວາມສາມາດທາງດ້ານມັນສະໝອງ ຂອງຄົນເຮົາກໍຈະຢຸດສະງັກລົງໄປຍ້ອນຂາດການຝຶກຫັດໃນການ ຄົ້ນຄິດພິຈາລະນາເຖິງສິ່ງທີ່ມີຄຸນຄ່າທາງດ້ານຈິນຕະນາການຂອງ ຕົນເຮືອງຈາກວ່າມັນໄດ້ສູນເສຍຄວາມມີສະມັຖພາບຂອງຕົນທີ່ຈະຮັບເອົາສິ່ງທີ່ມີຄວາມໝາຍອັນເລິກເຊິ່ງ

ຊົງທີ່ໄດ້ມາຈາກພຣະວໍຈນະ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ . ຄວາມຄົດມັນສະໝອງຂອງຄົນອາດຈະຂະ
ຫຍາຍກວ່າງອອກ ໄປຖ້ວນວ່າມັນຫາກເດີນໄປຕາມຊ່ອງທາງທີ່ມີ

ການສະໜິດຕິດພັນກັນກັບວັດຖຸປະສົງທີ່ພຣະຄຳພີໄດ້ສອນເອົາໄວ້
ໂດຍການເອົາສິ່ງທີ່ເປັນເຮືອງຂອງພຣະຄຳພີເຂົ້າມາປຽບທຽບ ກັບພຣະຄຳພີແລະ
ເອົາສິ່ງທີ່ເປັນຜ່າຍຈົດວິນຍານມາປຽບ ທຽບ ໃສ່ເຮືອງຂອງຜ່າຍຈົດວິນຍານ. {SCL 178.1}

ຈົ່ງທ່າໃຫ້ສະຕິບັນຍາຂອງທ່ານມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ
ບໍ່ມີສິ່ງອື່ນໃດອີກທີ່ຈະຊ່ວຍຜົກຜົນໃຫ້ສະຕິບັນຍາຂອງຄົນ
ເກີດມີຄວາມສະຫລາດຫລັກແຫລ່ງຂຶ້ນຍັງໄປກວ່າການສຶກສາ
ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບໜັງສືພຣະຄຳພີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານີ້. {SCL 179.1}

ບໍ່ມີໜັງສືເຫລັ້ມໃດອີກທີ່ຈະມີພະລັງແຮງ ເພື່ອເຊີດຊື່ເອົາ ຄວາມຄົດບັນຍາ ແລະ
ເສີມຂະຫຍາຍຄວາມສາມາດຂອງຄົນໃຫ້
ກວ່າງຂວາງອອກເໝືອນດັ່ງສັຈທັມຄວາມຈິງທີ່ມີຢູ່ໃນໜັງສືພຣະ ຄຳພີນີ້.
ຖ້ວນວ່າພຣະວໍຈນະຂອງພຣະເຈົ້າຫາກໄດ້ຮັກການສຶກສາ ຄົ້ນຄວ້າຢ່າງຈິງຈັງແລ້ວ
ຄົນເຮົາກໍຈະມີຄວາມຄົດບັນຍາກວ່າງ ຂວາງອອກ, ຄຸນສົມບັດທັສນະຂອງຄົນກໍຈະມີຮາສີຂຶ້ນມາ ແລະ
ເຂົ້າກໍຈະມີເປົ້າໝາຍໃນຊີວິດອັນທຽງແທ້ແນ່ນອນເຊິ່ງທັງໝົດ ເຫລົ່ານັ້ນເປັນສິ່ງທີ່
ຫາໄດ້ຍາກໃນເວລາປັດຈຸບັນ. {SCL 179.2}

ການອ່ານໜັງສືພຣະຄຳພີແບບຟ້າວຟັງບໍ່ ລະມັດລະວັງນັ້ນ ກໍຈະໃຫ້ປະໂຫຍດແກ່ຄົນບໍ່ມາກໜັກ.
ບາງຄົນກໍອາດຈະສາມາດ ອ່ານພຣະຄຳພີແຕ່ຕົ້ນຕະຫລອດປາຍຈົນຈົບຮອບດຽວ, ແຕ່ຊ້ຳພັດ
ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຊອກເຫັນໃດໃນ ຄວາມສວຍສົດງົດງາມແລະບໍ່ເຂົ້າ ໃຈໄດ້
ໃນຄວາມໝາຍອັນເລິກເຊິ່ງອັດສະຈັນຂອງພຣະຄຳພີນັ້ນ.

ດີແທ້ແນ່ນໃຫ້ສຶກສາຄົ້ນຄວ້າຢ່າງລະມັດລະວັງເປັນແຕ່ລະຂັ້ນ
ຄວາມໄປຈົນກວ່າຈະທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງໃນເນື້ອ
ໃນຄວາມໝາຍທີ່ກ່ຽວພັນກັບແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າໃນການ
ໃຜດເອົາມະນຸດໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນນັ້ນ. ການທຳຢ່າງນີ້ຈະ
ດີກວ່າການອ່ານຫລາຍບົດຫລາຍຕອນຄວບກັນໄປ ໂດຍບໍ່ມີຈິດ ໝາຍປາຍທາງ
ແລະຈະແກ້ບາກຄຳແນະນຳສົດສອນອັນໃດກໍບໍ່ ໄດ້ຈັກຢ່າງ.

ຈົ່ງຢ່າລົມພິກຖີເອົາພຣະຄຳພີຕິດຕົວທ່ານໄປທຸກບ່ອນ ທຸກຍາມ, ຈົ່ງຍາດໂອກາດອ່ານຢ່າງເປັນປະຈຳ,
ພະຍາຍາມຈົດ ຈຳແຕ່ລະຂໍ້ຄວາມເອົາໄວ້. ແມ່ນກະທັ່ງວ່າໃນເວລາທີ່ກຳລັງ
ເດີນທາງຢູ່ຕາມທາງຖະໜົນນັ້ນທ່ານກໍຍັງສາມາດທີ່ ຈະຍາດໂອ
ກາດອ່ານໄດ້ເປັນຂໍ້ເປັນແຖວແລະນັກຄົດຕຶກຕອງຕ່າງສິ່ງທີ່ຕົນໄດ້
ອ່ານໄປນັ້ນແລ້ວກໍຈົດບັນທຶກເອົາໄວ້ໃນຄວາມຊົງຈຳຂອງຕົນ. {SCL 180.1}

ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດທີ່ຈະບັນລຸໄດ້ເຖິງອະພິບັນຍາຂອງ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໂດຍຂາດຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ
ຂາດການໄຫວ້ ພຣະອ້ອນວອນໃນເວລາຮ່າຮຽນສຶກສາພຣະຄຳພີນັ້ນ. ໜັງສືພຣະ
ຄຳພີໃນບາງບົດບາງຕອນນັ້ນ ກໍມີຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງທີ່ສົດຈົນ
ວ່າຍາກທີ່ຈະບໍ່ສາມາດທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້. ແຕ່ເປັນບາງບ່ອນ ກໍມີຄວາມໝາຍອັນຊ້ອນເລິກຢູ່
ຂ້າງໃນເຊິ່ງບໍ່ສາມາດຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ໃນທັນທີທັນໃດ. ຕ້ອງແມ່ນພຣະຄຳພີນັ້ນເອງທີ່ຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ໃຫ້
ການຕີຄວາມໝາຍຕໍ່ເນື້ອຫາສາສະໜາຂອງພຣະຄຳພີນັ້ນ. ການສຶກ
ສາຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພີດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ ແລະ ດ້ວຍການ
ໄຫວ້ພຣະອະທິຖານຢ່າງຕັ້ງນັ້ນກໍຈະນຳມາເຊິ່ງຜົນສຳເລັດອັນ ຍິ່ງໃຫຍ່.

ນັກຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່ເຊິ່ງໄດ້ພົບເຫັນທາງແຮ່ຂອງໂລຫະທີ່ມີ ຄຳເຊິ່ງຖືກຝັງຊ້ອນຢູ່
ໃຕ້ພື້ນດິນນັ້ນກໍເໝືອນດັ່ງຄົນຜູ້ທີ່ ຄົ້ນຄວ້າສຶກ
ສາພຣະວໍຈນະຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກຳລັງຊອກຄົ້ນຫາຂອງທີ່ ມີຄຳເຊິ່ງ

ເປັນສັຈທັມຄວາມຈິງອັນລ້ຳເລີດທີ່ເຊື່ອງຊ້ອນອອກຈາກສາຍຕາ
ຂອງຄົນຜູ້ທີ່ຂາດຄວາມລະມັດລະວັງໃນການຊອກຄົ້ນນັ້ນເອງ. ພຣະວັຈນະ
ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຖືກນຳເອົາມານັກຄົດຕົກຕອງຢູ່ໃນ
ຈິດໃຈຂອງຄົນນັ້ນກໍຈະກາຍເປັນດັ່ງກະແສນ້ຳທີ່ຫວັງໄຫລອອກມາ ຈາກບໍ່ນ້ຳແຫ່ງຊີວິດນັ້ນເອງ. {SCL
180.2}

ທ່ານຈົ່ງໄຫວ້ວອນຂໍເອົາຄວາມມິແສງສະຫວ່າງ
ບໍ່ມີຈັກເທື່ອທີ່ພຣະຄຳພີຈະຖືກສຶກສາຮ່າຮຽນໂດຍທີ່ບໍ່ມີການໄຫວ້ວອນອະທິຖານ. ທກຄັ້ງ,
ກ່ອນທີ່ຈະເປີດພຣະຄຳພີມາ ອ່ານນັ້ນ ພວກເຮົາກໍຈະຕ້ອງໄຫວ້ວອນອະທິຖານຂໍເອົາແສງສະ
ຫວ່າງຈາກອົງພຣະວິຍານບໍຣິສັດແລະທ່ານກໍຈະໄດ້ຮັບມາ. ໃນ ເວລາທີ່ທ່ານນາທະນາເອນ (Nathanael)
ໄດ້ເຂົ້າໄປພົບກັບ ພຣະເຢຊູນັ້ນ, ພຣະອົງກໍໄດ້ກ່າວວ່າ: "ດູເກດີ, ມີແມ່ນຄົນອື່ນ
ຮະເອລທີ່ເທື່ອຈົ່ງເຊິ່ງບໍ່ມີຄວາມດຣ້າຍໃນຕົວ." ແລ້ວທ່ານ ນາທະນາເອນກໍໄດ້ຖາມພຣະອົງວ່າ:
"ພຣະອົງຮູ້ຈັກຂ້າງນ້ອຍ {SCL 181.1}

ໄດ້ແນວໃດ?" ສ່ວນຜ່າຍພຣະເຢຊູກໍຊົງຕັດຕອບດັ່ງນີ້: "ເຮົາ
ພຣະອົງກໍເຫັນເຈົ້າຢູ່ກ້ອງກົກໝາກເດືອນເທດກ່ອນທີ່ຟີລິບໄດ້ເອົາເຈົ້າມານັ້ນອີກ." (ໂຢຫັນ 1:47, 48).
ໃນເວລາ ທີ່ພວກເຮົາໄຫວ້ພຣະອະທິຖານຢູ່ຕາມສະຖານທີ່ອັນງຽບສະຫງົດ ບ່ອນຕ່າງໆຢູ່ນັ້ນ
ພຣະເຢຊູກໍຊົງຫວັງເຫັນພວກເຮົາເໝືອນກັນ

ໃນແມ່ນ້ອພວກເຮົາຫາກພາກັນຊອກຫາພຣະອົງເພື່ອຂໍເອົາຄວາມມິ
ແສງສະຫວ່າງເພື່ອຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮູ້ຈັກວ່າອັນໃດເປັນ ສັຈທັມຄວາມຈິງກັນແທ້.
ບັນດາທຸຕສະຫວັນຈາກໂລກແຫ່ງ ຄວາມມິແສງສະຫວ່າງນັ້ນກໍຈະພາກັນເຂົ້າມາຢູ່ໃກ້ກັບພວກຄົນຜູ້
ທີ່ພວມກຳລັງຊອກຫາການຊີ້ນຳຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຖອມ ຕົວຢ່ນັ້ນ. {SCL 182.1}

ພຣະວິຍານບໍຣິສັດຊົງໃຫ້ການຍົກຍ່ຮູ້ເສີນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຜູ້ໃຜດໃຫ້ລອດ.
ນັກຄົ້ນພາລະໜ້າທີ່ຂອງພຣະວິຍານບໍຣິສັດທີ່
ຈະຕ້ອງນຳສະເໜີໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ພາກັນຮູ້ຈັກກັບອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ເຈົ້າ, ຮູ້ຈັກຄວາມບໍຣິສັດຜຸດຜ່ອງ
ແລະ ພຣະກົດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນ ການໃຜດເອົາມະນຸດໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດໂດຍຜ່ານອົງພຣະເຢ ຊູຄຣິສຕ໌.
ພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ຕັດກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ: "ພຣະອົງເຈົ້າ ຈະຮັບເອົາຈາກເຮົາພຣະອົງນີ້ໄປ ແລະຈະຊົງສະແດງ
ອອກໃຫ້ທ່ານໄດ້ເຫັນສິ່ງນັ້ນ." (ໂຢຫັນ 16:14). ມິແຕ່ພຣະ

ວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າພຽງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສາມາດເປັນອາຈານ ສອນກ່ຽວເຮືອງສັຈທັມຄວາມຈິງນັ້ນໄດ້.
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໃຫ້ ການຕົວາຄາຕ່ຳຄຸນຄ່າຂອງມະນຸດສົ່ງພຽງໃດຈົນເຖິງຂັ້ນວ່າ
ພຣະອົງຊົງໄດ້ອັບທົດພຣະບຸຕຂອງພຣະອົງໃຫ້ສະເດັດລົງມາສົນພຣະ ຊົນເພື່ອພວກເຮົາທັງຫລາຍ ແລະ
ທັງຍັງໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ພຣະວິນ ຍານຂອງພຣະອົງລົງມາເປັນພຣະອາຈານສອນ ແລະ ເປັນຜູ້ຊີ້
ຊ່ອງທາງໃຫ້ແກ່ມວນມະນຸດຂອງພວກເຮົາ./ {SCL 182.2}

ບົດທີ 11—ຄວາມດີເລີດຂອງການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານ

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໃຫ້ການທັກທາຍສົນທະນາກັບມະນຸດ ທັງຫລາຍໂດຍຜ່ານບາກົດການທາງທຳມະຊາດແວດລ້ອມ, ຜ່ານ ການເປີດເຜີຍພຣະນິມິຕ ແລະ ຜ່ານອົດທົນຂອງອົງພຣະວິນຍານ ບໍຣິສຸດ. ແຕ່ນັ້ນກໍຍັງບໍ່ທັນພຽງພໍເທື່ອ, ພວກເຮົາກໍຍັງຈະຕ້ອງເປີດ ອົກເປີດໃຈຂອງຕົນຕໍ່ພຣະອົງອີກດ້ວຍ. ເພື່ອຈະໄດ້ມາເຊິງຊີວິດ ທາງດ້ານຈິດວິນຍານທີ່ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງນັ້ນພວກເຮົາກໍຕ້ອງມີ ຄວາມສັມພັນຢ່າງມີຊີວິດຊີວາກັບອົງພຣະເທພບົດາເຈົ້າຂອງຕົນ. ຄວາມຄິດຂອງພວກເຮົາກໍອາດຈະກ້ຽວກອດຢູ່ກັບພຣະອົງ, ຢູ່ກັບ ຜົນງານແຫ່ງການເນຣະມິຕປະດິດສ້າງຂອງພຣະອົງຢູ່ກັບຄວາມ ເມດຕາກະຣຸນາແລະຄວາມຈະເຣີນພອນທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ໃຜດປະ ທານມາໃຫ້ນັ້ນ, ແຕ່ສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານັ້ນກໍຍັງບໍ່ທັນແມ່ນການມີຄວາມ ສັມພັນກັບ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງເຕັມຄວາມໝາຍເທື່ອ, ພວກ ເຮົາຍັງຈະຕ້ອງເລົ່າໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບຄວາມຈິງໃນຊີວິດ ຂອງຕົນອີກດ້ວຍ. {SCL 184.1}

ໃນເວລາໄຫວ້ພຣະອະທິຖານຢູ່ນັ້ນພວກເຮົາ ກໍຈະຕ້ອງເປີດ ຫົວໃຈຂອງຕົນອອກໃຫ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຈັກນຳເໝືອນກັນ ກັບວ່າທ່ານກຳລັງເວົ້າຈາກສົນທະນາກັບເພື່ອນເປັນເພື່ອນຕາຍ ຂອງຕົນເອງນັ້ນຢູ່. ການກະທຳແບບນີ້ກໍບໍ່ແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ ຮູ້ຫຍັງຈັກຢ່າງກ່ຽວກັບຕົວຂອງພວກເຮົານັ້ນເລີຍ, ແຕ່ນັ້ນແມ່ນ ຄວາມຈຳເປັນ ສຳລັບພວກເຮົານັ້ນເອງເພື່ອຈະຊ່ວຍໃຫ້ຕົນກ້າວ ເດີນເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້ານັ້ນໄດ້. ການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານຈະບໍ່ ຊ່ວຍນຳເອົາພຣະເຈົ້າໃຫ້ຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ພວກເຮົາ, ແຕ່ກົງກັນ ຂ້າມ, ຄືຈະເປັນການຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົານັ້ນເອງທີ່ຈະເປັນຜູ້ໄດ້ຫຍັບ ໃກ້ເຂົ້າໄປຫາພຣະອົງ. {SCL 185.1}

ເມື່ອເວລາທີ່ອົງພຣະເຢຊູຄຣິສຕໄດ້ສະເດັດລົງມາໃຊ້ຊີວິດ ຢູ່ໃນໂລກມະນຸດເຮົານັ້ນພຣະອົງຊົງໄດ້ສອນໃຫ້ພວກອັດສາວົກທັງ ຫລາຍຂອງພຣະອົງໃຫ້ພາກັນຮູ້ຈັກໄຫວ້ພຣະອະທິຖານ. ພຣະອົງ ໄດ້ບໍອກສອນໃຫ້ພວກສາວົກເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ຮູ້ຈັກນຳເອົາຄວາມຈາ ເປັນໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງຕົນເຂົ້າໄປກາບທຸນຕ່າງໆພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ ແລະ ນຳເອົາຄວາມຂັດສົນຈົນໃຈທັງໝົດນັ້ນໃຫ້ຕົກໄປຢູ່ໃນ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພຣະອົງ. ສ່ວນຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ພຣະອົງເຄືຍ ໄດ້ໃຫ້ໄວ້ຕໍ່ພວກສາວົກເຫລົ່ານັ້ນກໍຍັງຄົງເປັນຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ຍັງ ຄົງມີຕໍ່ພວກເຮົາທັງຫລາຍເໝືອນກັນຈົນເທົ່າເຖິງທຸກວັນນີ້. {SCL 185.2}

ໃນເວລາທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດລົງມາດຳຮົງຊີວິດຢູ່ຖ້ຳມ ກາງມວນມະນຸດເຮົານັ້ນ, ພຣະອົງເອງກໍເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ລົດລະໃນ ການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານ. ພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດໃຫ້ລອດຂອງພວກເຮົາ ຊົງທຳຕົນໃຫ້ມີ ຄວາມໃກ້ຊິດຕິດແທດກັບຄວາມຈຳເປັນໃນຊີວິດ ປະຈຳວັນແລະຄວາມອ່ອນເພຍໂຮ່ສະມັຖຸພາບຂອງມະນຸດພວກ ເຮົາ, ສະນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ກ້າຍເປັນຜູ້ຮ້ອງຂໍຕໍ່ວ່າ, ເປັນຜູ້ຊອກສະ ແຫວງຫາພະລັງອັນມີຊີວິດຊີວາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອຈະ ໄດ້ມີ ຄວາມສາມາດແບກຫາບເອົາພາລະໜ້າທີ່ໃນການຮັບໃຊ້ ຂອງພຣະອົງຢູ່ທີ່ ເມືອງມະນຸດແລະສາມາດທີ່ຈະສຸທົນຜ່ານຜ່າໄດ້ ຕໍ່ການທົດສອບລ້ວງນາງປະການເຫລົ່ານັ້ນ. ພຣະເຢຊູຊົງເປັນ ແບບຢ່າງສຳລັບພວກເຮົາຢູ່ໃນທຸກສິ່ງທຸກປະການ. ພຣະອົງຊົງ ເປັນຍາດພົນອັງຜູ້ຊ່ວຍແບ່ງເບົາເອົາຄວາມອ່ອນແຮງຂອງພວກ ເຮົາ, "ພຣະອົງໄດ້ຜ່ານການທົດສອບຢູ່ໃນທຸກສິ່ງຢ່າງ ເໝືອນດັ່ງພວກເຮົາ"

ແຕ່ເຖິງບານນັ້ນກໍຍັງຄົງບໍ່ມີຄວາມບາບ ຕິດຕົວເລີຍ,
ຄຸນລັກສະນະທາດແທ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນມີຄວາມ ໜ້າຍແໜງຕໍ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເລວຊາມ.
ຢູ່ໃນໂລກມະນຸດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບາບນີ້, ພຣະອົງກໍເຄີຍໄດ້ສູ້ທົນຜ່ານຜ່າ ແລະ
ໄດ້ຮັບຮັກກັບຄວາມເຈັບປວດທາງໃຈ. ໃນຖານະທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງມາ ເປັນມະນຸດຢູ່
ນັ້ນການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານກໍໄດ້ກ້າຍເປັນຄວາມຈໍາ ເປັນ ແລະ ເປັນທັງໂອກາດອັນດີເລີດອີກດ້ວຍ.
ພຣະອົງມີຄວາມ ສຸກ ແລະ ຄວາມສະບາຍໃຈໃນການຊື່ສັມພັນກັບອົງພຣະບໍດີາເຈົ້າ. ເພາະສະນັ້ນ,
ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດີໃຫ້ລອດຂອງມະນຸດຜູ້ຊົງເປັນ
ທັງພຣະບຸຕຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຫາກມີຄວາມຈໍາເປັນໃນການໄຫວ້ ພຣະອະທິຖານຢ່າງນັ້ນແລ້ວ
ຄັນຊັນພວກເຮົາຜູ້ເປັນມະນຸດທີ່ມີ ຄວາມອ່ອນແຮງຂາດສະມັຖຸພາບ ແລະ ທັງເປັນມະນຸດທາງຜ່າຍ
ເນື້ອກາຍທີ່ມີບາບຢ່າງພວກເຮົານີ້ເດີຈະບໍ່ມີຄວາມຈໍາເປັນຍັງໄປ
ກວ່າພຣະອົງຫລືທີ່ຈະຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ໃນການໄຫວ້ພຣະອະທິ ຖານຢ່າງເອົາຈົງເອົາຈັງແລະບໍ່ລົດລະ. {SCL
186.1}

ອົງພຣະອົງຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງຄົງລໍທ່ານຢູ່
ອົງພຣະເທພບໍດີາເຈົ້າຂອງພວກເຮົາກໍຍັງຄົງລໍທີ່ຈະຖອກ
ເທບພຣະພອນຂອງພຣະອົງລົງມາໃຫ້ພວກເຮົາຢ່າງຖ້ວມລົ້ນ. ນີ້
ຄືໂອກາດອັນດີສໍາລັບພວກເຮົາທີ່ຈະໄດ້ພາກັນດື່ມກິນເອົານໍາຈາກ
ບໍ່ເກີດແຫ່ງຄວາມຮັກອັນບໍ່ມີອັນສັງສຸດນີ້. ທ່ານບໍ່ມີຄວາມອັດສະຈັນ ໃຈຫລືທີ່
ພວກເຮົາພາກັນໄຫວ້ພຣະອະທິຖານໜ້ອຍເກີນໄປ. ພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍມີຄວາມປະສົງ
ແລະພ້ອມສະເໜີຢູ່ແລ້ວທີ່ຈະຟັງຄໍາ ໄຫວ້ອນອະທິຖານອັນມາຈາກໃຈຈົງຂອງພວກລູກຫລານຜູ້ທີ່ມີ
ຄວາມຖອມຕົວທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ບັນຫາກໍຂຶ້ນຢູ່ກັບພວກ
ເຮົານີ້ເອງເຊິ່ງເປັນຜ່າຍທີ່ບໍ່ຢາກຈະເຜີຍເຖິງຄວາມຂັດສົນຈົນໃຈ
ຂອງພວກຕົນໃຫ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮັບຮັກນໍາຕາມການເວລາ.
ພວກເທວະທຸຕາແຫ່ງເໝືອງສະຫວັນຈະພາກັນຄົດແນວໃດຕໍ່ ພວກມະ
ນຸດຜູ້ໜ້າສັງເກດທັງຫລາຍທີ່ກໍາລັງຕົກຢູ່ໃນການທົດສອບ ແລະລໍ ລວງໃຈເຊິ່ງໃນຂະນະເວລາທີ່
ຫົວໃຈອັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ຢ່າງອະມະຕະຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍາລັງ ໃນມືອງງາມຫາພວກ
ເຂົາທັງຫລາຍນັ້ນຢູ່ແລະກໍພ້ອມສະເໜີທີ່ຈະໃຜດີປະທານມາໃຫ້
ພວກເຂົາມາກໍຍັງໄປກວ່າທີ່ພວກເຂົາຈະຮ້ອງຂໍເອົາມາໄດ້ ແລະ
ກໍທັງມາກມາຍໄປຍັງກວ່າທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຄໍາຄຶດເອົາໄວ້, ແຕ່ ເຖິງບານນັ້ນກໍຕາມ,
ພວກເຂົາກໍຍັງພາກັນໄຫວ້ພຣະອະທິຖານ ໜ້ອຍເກີນໄປ ແລະກໍຍັງມີຄວາມເຊື່ອໜ້ອຍເກີນໄປ?
ພວກເທວະ ທຸຕາທັງຫລາຍມັກຈະພາກັນກໍ່ມາຂາບລົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະພັກຂອງອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ມັກຈະຢູ່ໃກ້ກັບພຣະອົງ. ພວກເພິ່ນນັບຖືຄວາມ
ສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າໂດຍຖືວ່ານັ້ນເປັນຄວາມສຸກອັນເລີດລ້ຳ, ພວກ
ເຮົາຜູ້ເປັນລູກຫລານຂອງພຣະອົງທີ່ຍັງຢູ່ໃນເມືອງມະນຸດເຊິ່ງມີ
ຄວາມຕ້ອງການຍັງໃນການຊ່ວຍເຫລືອຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ນັ້ນຊໍາພັດພາກັນເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກລໍລວງຕົນເອງວ່າພວກຕົນມີ
ຄວາມພໍໃຈແລ້ວທີ່ໄດ້ດໍາລົງຊີວິດໂດຍຢູ່ນອກແສງສະຫວ່າງຈາກ ພຣະວິນຍານບໍຣິສັດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ຂາດຄວາມສັມພັນໄມ ຕຣີກັບພຣະອົງເອງ. {SCL 187.1}
ຄວາມມືດມົນອັນມາຈາກມານຮ້າຍເຫລົ່ານັ້ນຈະເຂົ້າມາ
ບົດລ້ອມເອົາຄົນຜູ້ທີ່ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ໃນການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານ.
ຜ່າຍສັດຕູເໝືອນມານກໍຈະເຂົ້າມາກະຊັບໃສ່ເພື່ອເປັນກົນອຸປະກອນລໍ ລວງເຂົາໃຫ້ທໍາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.
ສົ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດມີຂຶ້ນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ສວຍໃຈໂອກາດອັນດີເລີດຂອງຕົນໃນການໄຫວ້
ອອນອະທິຖານເຊິ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ໃຜດີປະທານມາໃຫ້ ແກ່ພວກຕົນຢູ່ແລ້ວນັ້ນ.

ເປັນດ້ວຍເຫດໃດທີ່ພວກລູກຫລານຂອງ ພຣະເຈົ້າທັງຊາຍ ແລະ ຍິງຈົ່ງບໍ່ພາກັນເອົາໃຈໃສ່ໃນການໄຫວ້
ພຣະອະທິຖານໃນເມື່ອຮຸ້ນຢູ່ແລ້ວວ່າການໄຫວ້ພຣະນັ້ນຄືຂໍກຸນແຈ ທີ່ມີຢູ່ໃນກຳມຂອງຄົນຜູ້ທີ່
ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເພື່ອເປັນສິ່ງ ເປັດ
ປະຕູໄປສູ່ເຮືອນສາງແຫ່ງມຸ່ງຮູ້ກຳລັງຂອງເມືອງສະຫວັນ
ຊັ້ນຟ້າເຊິ່ງເປັນບ່ອນເກັບຮັກສາພະລັງຄວາມສາມາດອັນບໍ່ເຫຼືອດ
ແຫ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງດ້ວຍຣົດທານພາບນັ້ນ. ຖ້າວ່າຫາກຂາດ
ການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານຢ່າງເປັນປະຈຳ ແລະ ຂາດຄວາມຕັ້ງອົກ ຕັ້ງໃຈແລ້ວ
ພວກເຮົາກໍຈະຕົກເຂົ້າໄປສູ່ພ້ອມຕະລາຍທີ່ຈະກາຍ ເປັນຄົນບໍ່ເອົາຈິງເອົາຈັງ ແລະ
ຈະຜິກອອກຈາກເສັ້ນທາງທີ່ຖືກ ຕ້ອງນັ້ນໄປ. ພວກສັດຕູໝູ່ມານກໍຈະໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງ
ບໍ່ຢຸດຢັ້ງເພື່ອກົດຂວາງເສັ້ນທາງໄປສູ່ພຣະຣາຊບັນລັງແຫ່ງພຣະ
ບາຣະມີຂອງພຣະອົງເຈົ້າເຊິ່ງຈະທຳໃຫ້ພວກເຮົາຕ້ອງຢຸດເຊົາ
ໄຫວ້ອນຮ້ອງຂໍຢ່າງຕັ້ງໜ້າແລະຈະບໍ່ໄດ້ອົງໃສ່ຄວາມເຊື່ອຂອງ ຕົນເພື່ອຈະໄດ້ມາເຊິ່ງພຣະເດດພຣະຄຸນ
ແລະພະລັງແຮງສຳລັບ ການຕໍ່ສູ້ຕ້ານກັບການລ້ວງທົດສອບບາງປະການເຫລົ່ານັ້ນ. {SCL 188.1}
ເງື່ອນໄຂອັນແນ່ນອນ
ເພື່ອຈະໃຫ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງແລະໃຜດປະ
ທານຄຳຕອບຕໍ່ການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານຂອງພວກເຮົານັ້ນກໍຕ້ອງ
ມີເງື່ອນໄຂອັນແນ່ນອນຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງປະຕິບັດ ຕາມ.
ໜຶ່ງໃນເງື່ອນໄຂເຫລົ່ານັ້ນເຊິ່ງເຫັນວ່າສຳຄັນເປັນພິເສດກໍ ຄື:
ພວກເຮົາຕ້ອງເກີດມີຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການໃນການຊ່ວຍ ເຫລືອຂອງພຣະອົງ.
ພຣະອົງຊົງໄດ້ໃຫ້ຄຳສັນຍາເອົາໄວ້ວ່າ: "ເຮົາພຣະອົງຈະຖອກເໝ້ນຳມາໃສ່ເຂົ້າຜູ້ທີ່ມີຄວາມຫວີ ກະຫາຍ
ແລະ ຈະໃຫ້ມີຜົນຕົກມາກໃສ່ດົນທີ່ເຮົາແລ້ວ." (ເອຊາຍາ 44:3).
ຜູ້ໃດທີ່ມີຄວາມຫວີໄຫຍແລະກະຫາຍໃນຄວາມ ຊອບທັມແລະຜູ້ໃດທີ່
ມີຄວາມບາຖຸນາຢ່າງຮຽກຮ້າຢາກເດີນຕາມ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄປນັ້ນກໍຈົ່ງໝັ້ນໃຈໄດ້ເລີຍວ່າພວກເຮົາຈະໄດ້ ຮັບຄວາມອົມເຕັມ.
ຖ້າວ່າຄົນເຮົາຫາກບໍ່ເປັດຫົວໃຈຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ ພຣະວິນຍານບໍຣິສັດຂອງ
ພຣະເຈົ້າແລ້ວເຂົາກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຮັບ ເອົາຄວາມຈະເຣີນພອນຈາກພຣະອົງໄດ້. {SCL 189.1}
ຄວາມຈຳເປັນອັນຂັ້ງຂາດ ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົານັ້ນກໍ ເປັນຫລັກຖານ
ແລະເປັນພະຍານຢັ້ງຢືນອັນທ່ຽງແທ້ແນ່ນອນຢ່າງ ໜຶ່ງທີ່ເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຜ່າຍພວກເຮົາຢູ່ແລ້ວ,
ແຕ່ພວກເຮົາກໍ ຈະຕ້ອງເປັນຜ່າຍຜູ້ຊອກຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອຈະໃຫ້ພຣະອົງ
ໄດ້ກະທຳສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເພື່ອພວກເຮົາ, ພຣະອົງຊົງຕັດກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ: " ຈົ່ງຂໍເອົາແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ມາ"
(ມັດທາຍ 7:7), ແລະ " ພຣະອົງຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ທົ່ງຫວງແມ່ນກະທັ້ງພຣະບຸຕຂອງຕົນ ເອງ,
ແຕ່ຫາກໄດ້ໃຜດປະທານພຣະອົງມາໃຫ້ພວກເຮົາ
ໝົດທຸກຄົນນັ້ນເປັນໄປໄດ້ຫລືທີ່ຈະບໍ່ໃຜດປະທານທຸກສິ່ງ
ທຸກຢ່າງມາໃຫ້ພວກເຮົາພ້ອມກັບພຣະອົງນັ້ນ?" (ໂຮມັນ 8:32). {SCL 190.1}
ຖ້າວ່າພວກເຮົາຫາກຍັງຮັກສາຄວາມເລວຮ້າຍເອົາໄວ້ຢູ່ ໃນຫົວໃຈຂອງຄົນ ແລະ
ບໍ່ຢາກປະລະຄວາມບາບຂອງຕົນນັ້ນແລ້ວ,
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ຍິນຄຳໄຫວ້ອນອະທິຖານຂອງພວກ ເຮົາເລີຍ,
ແຕ່ສ່ວນຄຳໄຫວ້ອນອະທິຖານຂອງຄົນຜູ້ທີ່ມີຫົວໃຈ ອັນອ່ອນນ້ອມນັ້ນ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຈະພໍພຣະທັຍຮັບເອົານຳທຸກຄັ້ງ.
ໃນເມື່ອພວກເຮົາຫາກຍອມຮັບຮູ້ຄວາມຜິດຄວາມບາບທັງໝົດ ຂອງຕົນແລ້ວ
ພຣະເຈົ້າກໍຈະໃຫ້ຄຳຕອບຕໍ່ຄຳຂໍຮ້ອງຂອງພວກ ເຮົານັ້ນຢ່າງແນ່ນອນ.
ຄຸນຄວາມດີຂອງພວກເຮົານັ້ນຈະບໍ່ສາມາດ

ນຳເອົາໄປເອກອ້າງເພື່ອຂໍເອົາຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈຈາກອົງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນໄດ້ຈັກເທື່ອ.
ມີແຕ່ຄຸນງາມຄວາມດີຂອງອົງພຣະເຢ ຊຸຄຣິສຕ໌ພຽງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສາມາດຊ່ວຍໃຜດເອົາພວກເຮົາໃຫ້ໄດ້
ຮັບຄວາມລອດພັນ, ມີແຕ່ພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງພຽງເທົ່ານັ້ນທີ່
ຈະສຳລະສະສາງເອົາພວກເຮົາໃຫ້ມີຄວາມປອດໃສໄດ້, ແຕ່ເຖິງ ຢ່າງໃດກໍຕາມ
ເພື່ອຈະໃຫ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງມີຄວາມຍິນດີຮັບ ເອົາພວກເຮົາໄດ້ນັ້ນ
ພວກເຮົາກໍຍັງຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂ ອັນຈຳເປັນທີ່ພຣະອົງໄດ້ວາງເອົາໄວ້ນັ້ນອີກຢູ່. {SCL 190.2}

ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມເຊື່ອ
ເງື່ອນໄຂທີ່ສຳຄັນອີກຢ່າງໜຶ່ງເຊິ່ງ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ກ້າໄຫວ້
ພຣະອະທິຖານໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດອັນດີນັ້ນກໍຄືພວກເຮົາຈະຕ້ອງມີຄວາມເຊື່ອ
"ຜູ້ໃດທີ່ເຂົ້າມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນກໍຈະ ຕ້ອງມີຄວາມເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງດຳຮັງຢູ່ແລະພຣະອົງ
ຊົງເປັນຜູ້ໃຫ້ລ້າງວັນບຳເໜັດແກ່ພວກຄົນທີ່ຊົງອາໄສ ແຫ່ງຫາພຣະອົງຢ່າງຕັ້ງໜ້າ." (ຮີບຣີ 11:6)
ພຣະເຢ ຊຸຊົງໄດ້ກ່າວຕໍ່ພວກອັດສາວິກຂອງພຣະອົງເອົາໄວ້ວ່າ. "ສິ່ງໃດ ທີ່ພວກທ່ານປາຖນາ,
ຈົ່ງພາກັນໄຫວ້ອັນເອົາ, ຈົ່ງເຊື່ອ ວ່າພວກທ່ານຈະໄດ້ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນມາແລະພວກທ່ານກໍຈະ ໄດ້ມາ"
(ມາລະໂກ 11:24). ພວກເຮົາຈະເຊື່ອພຣະອົງໂດຍອີງ ຕາມພຣະວັຈນະຂອງພຣະອົງນັ້ນຫລືບໍ່? {SCL
191.1}

ຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຍັງໃຫຍ່ກວ່າ ຂວາງແລະບໍ່ມີຂອບເຂດ,
ພຣະອົງຊົງມີຄວາມແນວແນວໃນຄຳໝັ້ນ ສັນຍາຂອງຕົນເອງ.
ໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບເອົາສິ່ງ ທີ່ຕົນໄດ້ຮ້ອງຂໍໄປແລ້ວຢ່າງທັນອີກທັນໃຈກໍຕາມ,
ແຕ່ພວກເຮົາ ກໍຍັງຄົງສືບຕໍ່ ມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ຍິນຢູ່
ແລ້ວແລະກໍຈະປະທານຄຳຕອບຕໍ່ຄຳໄຫວ້ອັນອະທິຖານຂອງ ພວກເຮົາມາບໍ່ໄວກວ່າ.

ພວກເຮົາກໍຈະມີຄວາມຜິດພາດແລະມີ
ສາຍຕາອັນຄັບແຄບໃນການຮ້ອງຂໍເຊິ່ງບາງຄັ້ງພວກເຮົາກໍຂໍເອົາ
ໃນສິ່ງທີ່ຈະບໍ່ເປັນພຣະພອນໃຫ້ແກ່ຕົນເອງ.ສ່ວນພຣະເທພບດີຂອງ
ພວກເຮົາຜູ້ເຊິ່ງມີຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຕໍ່ພວກເຮົານັ້ນຈະໃຫ້ຄຳ
ຕອບມາດ້ວຍການໃຜດປະທານແຕ່ສິ່ງໃດທີ່ຈະເປັນການດີໂລດສຳ ລັບພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ສິ່ງນັ້ນກໍຈະເປັນສິ່ງທີ່ຕົນມີຄວາມມັ່ງ ມາດປາຖນາຢ່າງແທ້ຈິງຖ້າວ່າພວກເຮົາຫາກໄດ້ເຫັນພຣະນິມິຕ
ສ່ອງແສງລົງມາໃຫ້ເປັນທີ່ເຈ່ມແຈ້ງແລ້ວພວກເຮົາກໍຈະເຫັນທາງ
ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຕາມຄວາມເປັນຈິງຂອງມັນ. ໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາຄິດ ວ່າຄຳໄຫວ້ອັນຂອງ
ຕົນແທບຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳຕອບໃດໆເລີຍນັ້ນກໍ ຈົ່ງຢາລົງໝັ້ນໃຈໃນຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ,
ເພາະວ່າຄຳຕອບຈະ ຕາມມາຕາມການເວລາຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງສັຍ ແລະ ພວກເຮົາກໍຈະ
ຕ້ອງໄດ້ຮັບໃນພຣະພອນອັນໃດທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນກ່ອນອັນໝົດສຳ ລັບຕົນ.
ສ່ວນການຢັ້ງຢືນທີ່ວ່າຄຳໄຫວ້ອັນອະທິຖານທາງຄັ້ງຈະໄດ້ ຮັບຄຳຕອບມາຕາມຄຳຂໍທາງຢ່າງ ແລະ
ໄດ້ຕາມວັນເວລາທີ່ຕົນ ຕ້ອງການນັ້ນ ກໍຈະເປັນການເຊື່ອໝັ້ນຕົນເອງຈົນເກີນໄປ. ພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າຊົງມີຄວາມສະຫລາດສ່ອງໃສ່ເກີນໄປກວ່າທີ່ຈະເປັນຜ່າຍ ຜັກະທາຄວາມຜິດພາດລົງໄປ ແລະ
ພຣະອົງກໍຊົງມີພຣະເດດພຣະ ຄຸນຢ່າງລ້ຽນເຫລືອກວ່າການທີ່ຈະໄປຍຶດຍາດເອົາຄວາມດີມີສິກ
ໃດໆອອກໄປຈາກພວກຄົນທີ່ພາກັນເດີນຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມ ຊອບທັມນັ້ນ.
ສະນັ້ນ,ທ່ານຈົ່ງຢາຫວາດຫວັ່ນໄປເລີຍທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມ ໄວ້ວາງໃຈຕໍ່ພຣະອົງ,
ແມ່ນກະທັ້ງວ່າໃນເວລາທີ່ຄຳໄຫວ້ອັນຂອງ ທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳຕອບຢ່າງທັນອີກທັນໃຈກໍຕາມ.
ທ່ານຈົ່ງໝັ້ນ ໃຈໃນຄຳໝັ້ນສັນຍາອັນແນວແນວຂອງພຣະອົງທີ່ມີເອົາໄວ້ວ່າ: " ຈົ່ງ
ຂໍເອົາແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ມາ" (ມັດທາຍ 7:7). {SCL 192.1}

ຖ້າວ່າພວກເຮົາຫາກເມົາມົວຢູ່ນຳ ແຕ່ຄວາມລະແວງສົງ ສັຍ ແລະ ຄວາມຫວາດຫວັ່ນຢ້ານກົວ
ຫລືວ່າພະຍາຍາມທີ່ຈະແກ້ ໄຂທາງບັນຫາທີ່ພວກເຮົາເອງກໍຍັງບໍ່ທັນມີຄວາມເຂົ້າ ໃຈໄດ້ຢ່າງ

ແລ້ວແຈ້ງກ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈະມີຄວາມເຊື່ອມາກ່ອນນັ້ນກໍຈະພາ
ໃຫ້ຄວາມສັບສົນເພີ່ມທະວີຢັ້ງຊື່ນແລະນັບມື້ນັບຈະເລິກເຂົ້າໄປຊັກ ໃຊ້.
ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາຫາກພາກັນເຂົ້າໄປຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ດ້ວຍຄວາມຖ່ອມຕົວ ແລະ
ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກວ່າຕົນກໍເປັນຄົນທີ່ ຂາດຜູ້ເພິ່ງພາອາສັຍຕາມສະພາວະຄວາມເປັນຈິງຂອງຕົນແລ້ວ
ຄວາມເຊື່ອອັນມີຊີວິດຊີວານັ້ນກໍຈະທຳໃຫ້ຄວາມມັ່ງມາດປາຖນາ ຕ່າງໆຂອງ
ພວກເຮົາກາຍໄປເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຮັບຮູ້ໂດຍພຣະອົງຜູ້ຊົງ ມີອະພິບັນຍາອັນບໍ່ມີຂອບເຂດຈຳກັດ,
ຜູ້ຊົງເປັນພຣະອໍຣະຫັນຢູ່ໃນ ທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ໄດ້ຖືກເນຣະມິຕປະດິດສ້າງຂຶ້ນມາ ແລະ ເປັນຜູ້ຊົງ
ໃຫ້ການຄຸ້ມຄອງບໍຣິຫານໃນທຸກສິ່ງຢ່າງດ້ວຍພຣະປະສົງ ແລະ
ດ້ວຍພຣະວັຈນະຂອງພຣະອົງເອງ, ພຣະອົງໄດ້ຍື່ນຄຳຮ້ອງໃຫ້ຂອງ ພວກເຮົາ ແລະ
ຈະປ່ອຍໃຫ້ແສງສະຫວ່າງໄດ້ສາດສ່ອງເຂົ້າມາ ສູ່ຫ້ອງຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍ.
ການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານ ດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈນັ້ນຈະເປັນສິ່ງນຳພາເອົາພວກເຮົາໃຫ້ກ້າວເຂົ້າ
ໄປສູ່ການມີຄວາມສັມພັນກັບອະພິບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ມີຄວາມ ອະມະຕະ.
ໃນເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະພັກ(ໜ້າ)ຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດໃຫ້ລັອດ ຂອງ
ພວກເຮົາໂນ້ມອ່ຽງລົງມາຫາພວກເຮົາເພື່ອສະແດງຄວາມ ເຫັນອົກເຫັນໃຈ ແລະ
ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພວກ
ເຮົາຢູ່ນັ້ນພວກເຮົາກໍອາດຈະບໍ່ແນ່ນອນສັນຍາລັກສະແດງອອກ ແບບປະຈັກແຈ້ງໃນສາຍຕາ,
ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວາມຈິງ ກໍເປັນແນວນັ້ນແທ້, ພວກເຮົາອາດຈະບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກໃນຄວາມສັມ
ພັດແບບຈັບບາຍໄດ້ຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ພວກເຮົາ, ແຕ່ວ່າພຣະຫັດ (ມື້)
ຂອງພຣະອົງນັ້ນກໍຍັງຄົງຢືນເຂົ້າມາກັບພວກເຮົາເອົາໄວ້ ດ້ວຍຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່
ແລະດ້ວຍຄວາມເມຕາສົງສານອັນ ແນບນວນ. {SCL 193.1}
ພວກເຮົາຈະຕ້ອງໃຫ້ອະພິຍັກັນ
ເວລາທີ່ພວກເຮົາເຂົ້າໄປຮ້ອງຂໍ ໃຜດປະທານເອົາຄວາມ ເມດຕາບານີ ແລະ
ຄວາມຈະເຣີນພອນຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ນັ້ນ
ພວກເຮົາຄວນຈະຕ້ອງເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມຮັກແລະມີຄວາມຮູ້ ຈັກໃຫ້ອະພິຍັກໃນພາຍໃນຈິດໃຈຂອງຕົນ.
ໃນເວລາໄຫວ້ພຣະອະທິ ຖານຢູ່ນັ້ນ ພວກເຮົາຄວນອ້ອນວອນດ້ວຍຄຳວ່າ: "ຂໍໃຫ້ພຣະອົງ
ຈົ່ງໄດ້ໃຜດໃຫ້ອະພິຍັກສິນຂອງພວກຂ້ານອັຍດວ້ຍ, ດັ່ງ
ດຽວທີ່ພວກຂ້ານອັຍໃຫ້ອະພິຍັກແກ່ພວກລູກໜີ້ຂອງຕົນ" (ມັດທາຍ 6:12),
ແຕ່ໃນຂະນະດຽວກັນນັ້ນຈະເປັນໄປໄດ້ຫລືທີ່ ຕົນຈະບໍ່ຄິດຢາກຈະໃຫ້ອະພິຍັກອັນ? ສະນັ້ນ,
ຖ້າວ່າພວກເຮົາ ຫາກຕ້ອງການຢາກຈະໃຫ້ຄຳໄຫວ້ວອນຂອງຕົນໄດ້ມາເຊິ່ງຄວາມ ໃຫ້ອະພິຍັກນັ້ນ,
ພວກເຮົາກໍຈະຕ້ອງເປັນຜ່າຍຜູ້ໃຫ້ອະພິຍັກຄົນ
ອື່ນດ້ວຍລັກສະນະດຽວກັນກັບທີ່ຕົນຕ້ອງການນັ້ນເອງ. {SCL 194.1}
ການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານຢ່າງບໍ່ທົ່ວຢູ່ນັ້ນກໍໄດ້ກາຍເປັນ
ເງື່ອນໄຂທີ່ຈຳເປັນອັນໜຶ່ງສຳລັບການຈະໄດ້ມາເຊິ່ງຄຳຕອບຕໍ່ສິ່ງ ທີ່ຕົນໄດ້ວັງວອນໄປແລ້ວນັ້ນ.
ພວກເຮົາຈະຕ້ອງໄຫວ້ພຣະອະທິຖານ ຢ່າງບໍ່ຢຸດບໍ່ຢັ້ງເພື່ອຕົນຈະ ໄດ້ຈະເຣີນເຕີບໂຕຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ
ແລະດ້ວຍປະສົບການທາງຄວາມເຊື່ອ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງມີຄວາມ
"ໝັ້ນທ່ຽງຢູ່ໃນການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານ" "ສືບຕໍ່ໄຫວ້ພຣະ
ອະທິຖານແລະຕັ້ງໃຈໃນສິ່ງນັ້ນດ້ວຍຄວາມກັດຕັນຍຸຣຸບຸນ ຄຸນ." (ໂຮມັນ 12:12), (ໂກໂລລຽນ 4:2).
ທ່ານເບີໂຕຣຜູ້ເປັນ ອັດສາວົກທ່ານໜຶ່ງຂອງພຣະເຢຊູກໍໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກສາສນີ
ກະຊົນທັງຫລາຍຕ້ອງທຳຕົນເປັນ "ຜູ້ມີສະຕິແລະມີຄວາມຕັ້ງ ໃຈໃນການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານ." (ເບີໂຕຣ
4:7). ອາຈານ ໂບນກໄດ້ໃຫ້ຄຳແນະນຳເອົາໄວ້ວ່າ: "ຢູ່ໃນທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ໄດ້ ຮ້ອງຂໍ
ແລະໄຫວ້ວອນດ້ວຍຄວາມກະຕັນຍຸຣຸບຸນຄຸນນັ້ນ, ຈົ່ງໃຫ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມປາຖນາ
ຂອງທ່ານ." (ຟີລິບປຽນ 4:6). ທ່ານຢູດາ(Jude)ຜູ້ເປັນ ອັດສາວົກອີກຄົນໜຶ່ງກໍໄດ້ກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ:

"ທ່ານທີ່ຮັກແພງທັງ ຫລາຍ, ຈົ່ງພາກັນໄຫວ້ພຣະດ້ວຍພຣະວິນຍານບຣົສຸດ ແລະຈົ່ງຮັກສາຕົວທ່ານເອງໃຫ້ຢູ່ໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະ ເຈົ້າ." (ຢຸດາ 20:21).

ການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງນັ້ນ

ກໍຈະກາຍເປັນຄວາມສຳພັນທີ່ຕັດຂາດບໍ່ໄດ້ລະຫວ່າງມະນຸດກັບ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະຊີວິດທີ່ໄດ້ມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນກໍ ຈະຫວັງໄຫວ້ເຂົ້າມາສູ່ຊີວິດຂອງພວກເຮົາ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຈະຮັບເອົາຄວາມ ບຣົສຸດຜຸດຜ່ອງແລະຄວາມສັກສິດທີ່ໄດ້ເກີດມີຂຶ້ນຢູ່ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົານັ້ນ. {SCL 195.1}

ຕ້ອງມີຄວາມມັ່ງຫວັງຕັ້ງໃຈ

ຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງມີຄວາມມັ່ງຫວັງຕັ້ງໃຈໃນການໄຫວ້ພຣະ ອະທິຖານ, ຢ່າໃຫ້ມີສິ່ງໃດເຂົ້າມາລົບກວນທ່ານເລີຍ. ຈົ່ງສຸມທຸກ

ເຮືອແຮງເພື່ອຮັກສາຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກັບ ຕົວຂອງທ່ານໃຫ້ມີຊີວິດຊີວາ.

ຈົ່ງຊອກຈັບເອົາທຸກໂອກາດຍາດ ເອົາທຸກເວລາເພື່ອຊອກຫາສະຖານທີ່ເຊິ່ງເປັນບ່ອນໄຫວ້ພຣະອະທິຖານ. ຜູ້ໃດທີ່ຊອກສະແຫວງຫາຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້

ຈົງນັ້ນພວກເຂົາກໍຈະພາກັນໄປຮ່ວມຊຸມນຸມອະທິຖານ ແລະປະຕິບັດ ຕາມໜ້າທີ່ຂອງຕົນຢ່າງຊື່ສັດ, ທັງຍັງຈະມີຄວາມຕັ້ງໃຈບຸກບືນແກ້ ກຳເອົາສິ່ງທີ່ມີປະໂຫຍດທັງໝົດມາໃຫ້ແກ່ຕົນເທົ່າທີ່ຈະແກ້ກຳເອົາໄດ້. ພວກເຂົາຈະຊອກຫາທຸກໂອກາດເພື່ອຈະໄປເຖິງບ່ອນໃດ

ທີ່ຕົນຈະສາມາດຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງທີ່ມາຈາກເມືອງສະຫວັນ {SCL 196.1}

ຊັ້ນຜ້ານັ້ນໃຫ້ຈົນໄດ້. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງໄຫວ້ພຣະອະທິຖານຮ່ວມກັບຄົນຢູ່ພາຍ ໃນຄອບຄົວຂອງຕົນ, ແຕ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນຢ່າເມີນເສຍຕໍ່ ການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານສ່ວນຕົວຢູ່ບ່ອນນິດງຽບໂດດດຽວ, ເພາະ ນີ້ເປັນບ່ອນກຳເນີດຂອງຊີວິດທາງໃຈ. ຖ້າທ່ານຫາກເມີນເສຍຕໍ່ ການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານແລ້ວ ຊີວິດທາງຈິຕວິນຍານກໍຈະບໍ່ສາ ມາດຈະເຮັນເຕັບຕົວຂຶ້ນໄດ້. ມີແຕ່ການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານຮ່ວມກັນ ກັບຄົນໃນຄອບຄົວແລະຢູ່ບ່ອນຊຸມນຸມອະທິຖານເທົ່ານັ້ນກໍຍັງບໍ່ທັນ ພຽງພໍເທື່ອ.

ເວລາໄຫວ້ພຣະອະທິຖານຢ່າງໂດດດຽວຢູ່ນັ້ນ ທ່ານ

ກໍຈົ່ງເປີດອົກເປີດໃຈໃຫ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ເຊິ່ງເປັນພຣະອະຣະຫັນນັ້ນໄດ້ຮັບ ຮູ້ທຸກສິ່ງຢ່າງກ່ຽວກັບຊີວິດຈິດໃຈຂອງທ່ານ. ການໄຫວ້ພຣະແບບຢູ່ ຢ່າງໜຶ່ງຕໍ່ໜຶ່ງກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນກໍຕ້ອງແມ່ນແຕ່ພຣະອົງ ພຽງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງຄຳໄຫວ້ອອນຂອງທ່ານນັ້ນ.

ຈະບໍ່ມີຄົນຂ້າງນອກຜູ້ຊອກຮູ້ຊອກເຫັນຈາກທາງໃດທີ່ຈະມາໄດ້ ຍິນຄຳໄຫວ້ອອນແບບປົດລັບຂອງທ່ານນັ້ນ. ໃນເວລາທ່ານໄຫວ້ ພຣະອະທິຖານແບບຕົວຕໍ່ຕົວກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ນັ້ນສະມາ ທິຈິດຂອງທ່ານກໍຕ້ອງມີຄວາມເປັນເສຣີພາບອອກໄປຈາກບັນຍາ ກາດແດດລ້ອມ, ຈາກທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ຈະເປັນການຍ້ວຍວນໃຈ. ນັ້ນ ເປັນບັນຍາກາດແຫ່ງຄວາມງຽບສະຫງັດ, ແຕ່ຫາກມີຄວາມເຄັ່ງ ຮ້ອນ, ບັນຍາກາດແບບນີ້ກໍຈະແທດເຖິງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້.

ຄວາມສົດຊື່ນເບີກບານກໍຈະສະທ້ອນອອກມາຈາກພຣະອົງຜູ້ຊົງ ສະຖິດຢູ່ບ່ອນເລກີລັບ, ພຣະອົງຊົງໄດ້ຍິນຄຳໄຫວ້ອອນຈາກໃຈຈົ່ງ ຢູ່ສະເໝີ ຢູ່ໃຕ້ບັນຍາກາດແຫ່ງຄວາມງຽບສະຫງັດ ແລະ ຄວາມ ເຊື່ອນັ້ນຊີວິດຈິດໃຈຂອງຄົນກໍຈະກອດກ່ຽວສັມພັນຢູ່ກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຈະສາມາດຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ

ເພື່ອນຳເອົາໄປເປັນພະລັງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການຕໍ່ສູ້ກັບສາ ຕານ.

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນຍອດແຫ່ງຄວາມມີພະລັງຂອງ ພວກເຮົາ. {SCL 196.2}

ສະຖານທີ່ສຳລັບການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານ

ຈົ່ງໄຫວ້ພຣະອະທິຖານຢູ່ບ່ອນປົດບັງ. ທຸກຄັ້ງກ່ອນທີ່ຈະ

ເລີ່ມກົວຕຸປະຈຳວັນທ່ານຈົ່ງເປີດຫົວໃຈຂອງຕົນໃຫ້ໄປຢູ່ໃກ້ກັບອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເສຍກ່ອນ. ທ່ານ ເອນອກ(Enoch)ຜູ້ເຊິ່ງເປັນນັກ ພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າທ່ານໜຶ່ງກາໄດ້ກໍ່ທຳແບບນີ້. ການໄຫວ້ ວອນຢູ່ບ່ອນບົດບັງງຽບສະຫງ່າດັ່ງນີ້ຈະບຽບເໝືອນທຸບຫອມທີ່ ສົ່ງກັນຄວາມບຸກຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະຣາຊບັນລັງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ຊົງພຣະເດດພຣະຄນ.

ສາຕານຈະບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະກັບຄົນຜູ້ ທີ່ໄດ້ເອົາໝາກຫົວໃຈຂອງຕົນໄປມອບຖວາຍໄວ້ກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້ານັ້ນໄດ້ເລີຍ. {SCL 198.1} ພວກເຮົາສາມາດທີ່ຈະ ໄຫວ້ວອນເຖິງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ຢູ່ໃນທຸກສິ່ງທຸກຍາມ, ບໍ່ມີອິດປະສັກຢ່າງໃດເລີຍທີ່ຈະສາມາດເຂົ້າ

ມາເປັນສິ່ງຂວາງກັນບໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາເປີດອົກເປີດໃຈໄຫວ້ວອນເຖິງ ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຈິດໃຈອັນຕັ້ງໝັ້ນນັ້ນໄດ້. ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ຕາມຖະໜົນຫົນ ທາງທີ່ຄົບຄາໜາແໜ້ນ ຫລືວ່າຈະຢູ່ຕາມສູນກາງທຸກກິດແຫ່ງໃດ ກໍຕາມ

ພວກເຮົາກໍສາມາດທີ່ຈະສົ່ງຄຳໄຫວ້ວອນໄປຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ເປັນຜູ້ຊົງນຳພາໄດ້ເຊິ່ງທ່ານ ເນເຫມາຢາ (Nehe miah) ຜູ້ເຊິ່ງເປັນນັກພະຍາກອນທ່ານໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າກໍເຄີຍ ໄດ້ປະຕິບັດມາ ໃນເວລາທີ່ເພີນໄດ້ເຂົ້າໄປເຝົ້າກະສັດອາຣຕາເຊີ ຊີສີ(Artaxerxes). ຈະຢູ່ແຫ່ງຫົນໃດກໍຕາມ, ພວກເຮົາກໍສາມາດ ທີ່ຈະມີຄວາມສັມພັນຢ່າງໃກ້ສືບກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຢູ່ໃນທຸກ ບ່ອນທຸກທີ່. ພວກເຮົາຕ້ອງປ່ອຍປະຕູຫົວໃຈຂອງຕົນນັ້ນໃຫ້ຖືກ ເປີດໄວ້ຢູ່ຕະຫລອດເວລາ ແລະ ອັນເຊີນໃຫ້ອົງພຣະຜູ້ຢຸດເຊົາໄດ້ ສະເດັດເຂົ້າມາສະຖິດຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາໃນຖານະທີ່ພຣະ ອົງຊົງເປັນແຂກມະຫາກິດມະສັກຂອງຕົນຜູ້ຊົງສະເດັດມາຈາກ ເມືອງສະຫວັນຊັ້ນຟ້າ. {SCL 198.2}

ເຖິງແມ່ນວ່າບັນຍາກາດທີ່ ຢູ່ແວດລ້ອມຕົວພວກເຮົານັ້ນ ຈະໄດ້ຮັບຄວາມສົກກະປົກໄປແລ້ວພຽງໃດກໍຕາມແຕ່ພວກເຮົາກໍ ບໍ່ຈຳເປັນເລີຍທີ່ຈະໄປຫາຍໃຈເອົາຄວາມອາຍອັນເປັນພິດເປັນພິຍ ຂອງມັນນັ້ນ, ເພາະພວກເຮົາຍັງສາມາດທີ່ຈະດຳຮົງຊີວິດຢູ່ດ້ວຍ

ບັນຍາກາດອັນບໍ່ຮື້ສຸດຜຸດຜ່ອງຈາກເມືອງສະຫວັນຊັ້ນຟ້າ. ພວກ ເຮົາສາມາດທີ່ຈະປົກປ້ອງຕົວເອງໃຫ້ພົ້ນໄປຈາກຄວາມຄຶດອັນສົກ ກະປົກນັ້ນ ໄດ້ດ້ວຍການເປີດອົກເປີດໃຈຂອງຕົນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຢູ່ໃນເວລາໄຫວ້ວອນອະທິຖານເຖິງພຣະອົງ. ຜູ້ໃດທີ່ເປີດຫົວ ໃຈຂອງຕົນອອກຮັບເອົາການສະໜັບສະໜູນແລະຮັບເອົາຄວາມ

ຈະເຮັດພອນຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນເຂົ້າກໍຈະກ້າວເດີນໄປຢູ່ໃຕ້ ບັນຍາກາດທີ່ບໍ່ຮື້ສຸດຜຸດຜ່ອງຍິ່ງໄປກວ່າບັນຍາກາດທີ່ມີຢູ່ໃນໂລກ ມະນຸດຂອງພວກເຮົາ ແລະ ເຂົາກໍຈະມີຄວາມສັມພັນກັບເມືອງສະ ຫວັນຊັ້ນຟ້າຢ່າງເປັນປະຈຳ. {SCL 199.1}

ພວກເຮົາຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງມີຄວາມຮຽກຽວກັບອົງພຣະເຢ ຊູເຈົ້າໃຫ້ມາກຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງຕັ້ງສ່ວນ ກ່ຽວກັບຄຸນຄ່າຂອງຄວາມເປັນຈິງທີ່ອະມະຕະ. ຄວາມສວຍງາມ ວິລາວັນທີ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມສັກສິດບໍ່ຮື້ສຸດນັ້ນກໍຈະຕ້ອງເຂົ້າມາ ຖ້ວມລົ້ນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກລູກຫລານທັງຫລາຍຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ເພື່ອຢາກຈະບັນລຸເຖິງສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້ພວກເຮົາກໍຈະ ຕ້ອງຊອກສະແຫວງຫາຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ໄດ້ມາ ຈາກທາງເມືອງສະຫວັນຊັ້ນຟ້າ. {SCL 199.2}

ທ່ານຈົ່ງມອງໄປສູ່ເມືອງຟ້າສະຫວັນ ຈົ່ງໃຫ້ແນວຄິດຈິດໃຈຂອງທ່ານນັ້ນມັ່ງໄປສູ່ຈຸດໝາຍທີ່ສິ່ງ ສິ່ງເພື່ອຈະໃຫ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ໃຜດປະທານໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ ຫາຍໃຈເອົາບັນຍາກາດແຫ່ງເມືອງສະຫວັນຊັ້ນຟ້າ. ພວກເຮົາ ກໍສາມາດທີ່ ຈະຢູ່ຢ່າງໃກ້ຄຽງກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ແມ່ນກະ ທັງວ່າເມື່ອໃດທີ່ ຕົນຫາກຕົກເຂົ້າໄປໃນການທົດສອບຢ່າງກະທັນ

ຫັນແລ້ວແນວຄິດຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາກໍຈະກັບຕໍາວຄືນໄປສູ່ພຣະ
ອົງຢ່າງອັດຕະໂນມັດຕາມທາງລັກສະນະສັນຊາດຍານເໝືອນດັ່ງ ດອກໄມ້
ທີ່ກຳລັງໃນມ້ອງໄປສູ່ດວງຕາເວັນນັ້ນເອງ. {SCL 200.1}

ຈົ່ງນຳເອົາຄວາມຕ້ອງການ, ຄວາມສຸກ, ຄວາມເສົ້າ, ຄວາມຂັດສົນທາງໃຈ
ແລະຄວາມຫວາດຫວັ່ນຢ້ານກົວຕ່າງໆທັງ ໝົດຂອງທ່ານນັ້ນໄປຂາບທຸນຕໍ່
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງ ໄດ້ຮັບຊາບນຳທຸກຢ່າງ.ພຣະອົງຈະບໍ່ເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກໜັກໜ່ວງ
ໃດໆເລີຍຍ້ອນການ ໄຫວ້ອນກຽວບັນຫາຕ່າງໆໃນຊີວິດຂອງ ທ່ານນັ້ນ.
ພຣະອົງຜູ້ເຊິ່ງສາມາດນັບອ່ານໄດ້ເຖິງເສັ້ນຜົນທຸກເສັ້ນ ທີ່ມີຢູ່ໃນຫົວຂອງທ່ານນັ້ນ
ກໍຈະບໍ່ເນີນເສຍຕໍ່ຄວາມຈຳເປັນຕ່າງໆ ຂອງພວກລູກຫລານຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ຖືກນຳເອົາມາຮ້ອງຂໍຍໍມີ
ໄປນັ້ນເລີຍ. "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງມີຄວາມເອັນດສົງສານ ຍິ່ງໜັກ
ແລະຊົງມີຄວາມແນບນວນໃນຄວາມເມດຕາກະ ຣຸນາ." (ຢາໂກໂບ 5:11).

ພຽງແຕ່ພວກເຮົາເລົ່າເຖິງຄວາມ ຂັດສົນໃຈຂອງ ພວກເຮົາໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ຮູ້ນຳແລ້ວດວງພຣະທັຍ
ທີ່ບໍ່ມາລົ້ນໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງ ພຣະອົງນັ້ນກໍຈະຕ້ອງກະທົບກະ ເທືອນໄປນຳດ້ວຍ.
ຈົ່ງນຳເອົາທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ທຳໃຫ້ແນວຄິດຈິດໃຈ ຂອງທ່ານ
ຕ້ອງເກີດມີຄວາມສັບສົນວຽນວາຍນັ້ນໄປມອບໃວ້ກັບ ພຣະອົງ.
ບໍ່ມີສິ່ງໃດເລີຍທີ່ຈະເປັນການໜັກໜາສຳລັບພຣະອົງ,
ເພາະວ່າພຣະອົງເອງຊົງເປັນຜູ້ຄົ້ນຄ້ອງບຣົຫານຕໍ່ພົນພິພິບມະຫາ ຈັກກະວານທັງປວງແຫ່ງນີ້.
ທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ກຽວພັນກັບຄວາມສັນ ຕຶກຂອງພວກເຮົານັ້ນພຣະອົງກໍບໍ່ຊົງຖືວ່າເປັນສິ່ງເລັກນ້ອຍເບົາ
ບາງໄປເລີຍ. ຢູ່ໃນປະສົບການແຫ່ງຊີວິດຂອງພວກເຮົານັ້ນກໍບໍ່ມີ
ພາກໃດຕອນໃດເລີຍທີ່ພຣະອົງຈະອ່ານບໍ່ອອກ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະສັບ
ສົນຫຍັງຍາກເກນໄປກວ່າທີ່ພຣະອົງຈະປັດແກ້ອອກໃຫ້ໄດ້. ບໍ່ວ່າ
ຈະເປັນໂສກນາຕາກັມອັນໃດທີ່ຕົກມາໃສ່ແມ່ນກະທັ້ງພວກລູກ ຫລານຜູ້ອ່ອນນ້ອຍຂອງພຣະອົງ,
ບໍ່ວ່າຈະເປັນຄວາມຄັບຂັນກະວົນ ກະວາຍຢູ່ໃນຈິດໃຈ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຄວາມສຸກແລະຄຳໄຫວ້ອນທີ່
ອອກມາຈາກໃຈ ທຸກຄັ້ງທີ່ຈະບໍ່ຜ່ານການພິນິດພິຈາຣະນາຂອງພຣະ ເທພບົດາເຈົ້າໄປໄດ້,
ເພາະວ່າພຣະອົງຈະໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຢ່າງ ບໍ່ວ່າ. "ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ໃຫ້ການມະໄຫສົດພະຍາບານ
ແກຄັນຜູ້ທີ່ມີຫົວໃຈອັນແຕກຫັກ ແລະ ຮຳບາດ ແຜຂອງພວກ ເຂົາ" (ເຟງສັນລະເສີນ 147:3).

ຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງອົງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າກັບມະນຸດແຕ່ລະຄົນນັ້ນກໍມີລັກສະນະອັນແນ່ນອນແລະຄົບ
ຖ້ວນສົມບູນເໝືອນດັ່ງວ່າຄົນຜູ້ນັ້ນກໍເປັນພຽງແຕ່ ຄົນຜູ້ໜຶ່ງຜູ້ດຽວ ຢູ່ໃນໂລກທີ່ອົງພຣະບົດາເຈົ້າຊົງ
ໄດ້ອໍທິດພຣະບຸຕທິແສນຮັກ ແລະ ຫວງແຫນອງໜຶ່ງອົງອົງດຽວຂອງພຣະອົງໃຫ້ສະເດັດລົງມາສົນ
ພຣະຊົນຕາງເຂົາ. {SCL 200.2}

ພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ຕັດກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ: "ພວກທ່ານຈົ່ງ ຮ້ອງຂໍ ໂດຍຜ່ານພຣະນາມຂອງເຮົາພຣະອົງ ແລະ
ເຮົາ ກໍບໍ່ເຄີຍໄດ້ບໍ່ອອກຕໍ່ທ່ານວ່າເຮົາຈະໄປໄຫວ້ອນພຣະບົດາ ເຈົ້າເພື່ອພວກທ່ານ,
ເພາະວ່າພຣະບົດາເຈົ້າເອງຊົງຮັກ ພວກທ່ານ", "ເຮົາພຣະອົງຊົງໄດ້ຄັດເລືອກເອົາພວກ ທ່ານມາ...
ສິ່ງໃດທີ່ພວກທ່ານຈະຮ້ອງຂໍຈາກພຣະບົດາ ເຈົ້າໂດຍຜ່ານພຣະນາມຂອງເຮົາພຣະອົງນັ້ນພຣະອົງກໍ
ຈະໃຜດປະທານເອົາສິ່ງນັ້ນມາໃຫ້." (ໂຍຫັນ 16:26,27; 15:16).

ແຕ່ວ່າການໄຫວ້ອນໂດຍຜ່ານພຣະນາມຂອງພຣະເຢ
ຊູນັ້ນກໍເປັນສິ່ງທີ່ມີຄວາມໝາຍມາກໄປກວ່າການທີ່ຈະເອີ້ນເຖິງຊື່
ສຽງຂອງພຣະອົງແບບທຳມະດາຢູ່ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ຕອນ
ມ່ວນທຳຍຂອງການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານພຽງເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ຄືການ
ໄຫວ້ພຣະອະທິຖານທີ່ຈະຕ້ອງທຳດ້ວຍສະຕິບັນຍາ ແລະ ດ້ວຍພຣະ ວິນຍານຂອງອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ
ແລະທັງມີຄວາມເຊື່ອໃນຄຳສັນຍາ ຂອງພຣະອົງ, ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເດດພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ ແລະ
ກະທຳຕາມພຣະກິຈການຂອງພຣະອົງ. {SCL 202.1}

ຢ່າຢູ່ຢ່າງໂດດດ່ຽວລ່າພັງ
ອົງພຣະຜູ້ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ຕັດສອນເອົາໄວ້ເລີຍວ່າການ
ເຂົ້າມາໄຫວ້ພຣະນະມັສການນັ້ນແຕ່ລະຄົນພວກເຮົາຈະຕ້ອງອອກ
ໄປໃຊ້ຊີວິດຢ່າງໂດດດ່ຽວລ່າພັງໂດຍທ່າຕົນໃຫ້ກັບກາຍມາເປັນ ແບບພະລືສີ
ຫຼືວ່າເປັນແບບຄຸນພິເຈົ້າຫຼືວ່ານັ້ນແຕ່ຢ່າງໃດ ຫຼືວ່າ
ຈະໃຫ້ພວກເຮົາຕ້ອງພາກັນໂບກມອີກລາຈາກທາງຜ່າຍໂລກນີ້ໄປ ເລີຍ.
ຊີວິດຂອງພວກເຮົາຈະຕ້ອງເປັນແບບຊີວິດຂອງພຣະຄຣິສຕູສຕູເຈົ້າ.
ພຣະອົງກໍ່ເຄີຍສະເດັດຜ່ານໄປມາຂ້າມຜ່ານເຂດພູຜາປ່າ ດົງ ແລະ
ທັງເຂດແຄວ້ນທີ່ມີຊຸມຊົນອາໄສຢູ່ຢ່າງຄັບຄາໜາແໜ້ນ.
ພຣະອົງຊົງໃຊ້ຊີວິດຢູ່ດ້ວຍການທຳມາຫາລ້ຽງຊີບຂອງຕົນພ້ອມ
ທັງມີການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານປະສານການໄປ. ຜູ້ໃດທີ່ມີເຕັກໄຫວ້
ພຣະອະທິຖານແຕ່ຊ້ຳພັດບໍ່ເຮັດບໍ່ສ້າງຫຍັງນັ້ນ ອີກບໍ່ດົນເຂົາກໍ່ຈະ
ເຊົາທັງໄຫວ້ອອນຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນອີກຊ້ຳຫຼືວ່າການໄຫວ້ພຣະຂອງ
ເຂົາກໍ່ຈະກັບກາຍໄປເປັນລັກສະນະແບບເອົາພຽງແຕ່ທາງຮູບ ການເທົ່ານັ້ນ.
ເມື່ອຄົນເຮົາຫາກເອົາຕົນແຍກອອກໄປຈາກຊີວິດ ທາງສັງຄົມ.
ຈາກພັນທະຂອງຕົນໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ຊີ້ໃນພຣະ ຄຣິສຕູຜູ້ໜຶ່ງ.
ຈາກການແບກຫາບໄມ້ກ້າງເຂນຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ແລະ
ເມື່ອໃດທີ່ເຂົາຫາກຢຸດທາງານຢ່າງຕັ້ງໜ້າເພື່ອພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຜູ້ຊົງ ໄດ້ທັງງານຢ່າງໜັກເພື່ອຕົນນັ້ນ
ແລ້ວເຂົາກໍ່ຈະບໍ່ມີອັນ ໃດອີກທີ່ຈະນຳເອົາມາເວົ້າໃນເວລາໄຫວ້ພຣະແລະເຂົາກໍ່ຈະບໍ່ມີ
ຈິດໃຈທີ່ຈະມາອທິດຕົນເພື່ອພາຣະກິດອັນເປັນການກສົນນັ້ນຕໍ່ໄປອີກ ເລີຍ,
ຈາກນັ້ນການໄຫວ້ພຣະຂອງເຂົາກໍ່ຈະກາຍມາເປັນລັກສະນະ ແບບເຫັນແກ່ຕົວ.
ພວກເຮົາກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດໄຫວ້ພຣະອັນວອນເພື່ອ
ແກ້ໄຂຄວາມຈຳເປັນຂອງສັງຄົມມະນຸດຫຼືວ່າເພື່ອການກໍ່ສ້າງສະຖາປະນາພຣະຣາຊອານາຈັກ
ຂອງອົງພຣະຄຣິສຕູແລະທັງເຂົາຍັງ ຈະບໍ່ໄຫວ້ອອນຂໍເອົາພະລັງແຮງມາໃຫ້ແກ່ຕົນເພື່ອຈະໄດ້ສືບຕໍ່ພາ
ຣະກິດຮັບໃຊ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນເລີຍ. {SCL 202.2}
ພວກເຮົາມີຄວາມສຸນເສຍມາກມາຍໃນເວລາທີ່ບໍ່ພາກັນ
ເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງກາລະໂອກາດທີ່ຈະເຕົ້າຮວມກັນເພື່ອປຸກ
ສ້າງກຳລັງໃຈໃຫ້ແກ່ກັນແລະກັນໃນການເຂົ້າມາຮັບໃຊ້ອົງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
ຄວາມຈິງທາງພຣະວໍຈນະຂອງພຣະອົງກໍ່ຈະສຸນເສຍ ຄວາມໝາຍ ແລະ
ທັງສຸນເສຍຄວາມມີຊີວິດຊີວາທີ່ຕໍ່ແນວຄິດປັນ
ຍາຂອງພວກເຮົາ.ພຣະວໍຈນະຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ຈະບໍ່ກາຍເປັນສິ່ງ
ທີ່ຈະໃຫ້ແຮງສະຫວ່າງອັນສັກສິດແກ່ດວງຈິດດວງໃຈໄດ້ ແລະ ສຸດ
ທ້າຍມາຊີວິດທາງຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາກໍ່ຈະກ້າວເຂົ້າໄປສູ່ ຈຸດຈົບ.
ໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ຮ່ວມໃນວົງຄະນາຍາດຂອງອົງພຣະ ຄຣິສຕູເຈົ້ານັ້ນ
ພວກເຮົາກໍ່ມີຄວາມສຸນເສຍຢ່າງມາກມາຍອັນ ຂາດຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈເຊິ່ງກັນແລະກັນ.
ຄົນຜູ້ທີ່ຖືວ່າຕົນເປັນ ຜູ້ຊີ້ໃນພຣະຄຣິສຕູແຕ່ຊ້ຳພັດກັກຕົວຢ່າງໂດດດ່ຽວນັ້ນເຂົາກໍ່
ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະປະຕິບັດສຳເຣັດໜ້າທີ່ ເຊິ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບ ໜາຍເອົາໄວ້ໃຫ້ເຂົານັ້ນໄດ້.
ການສຶກສາອົບຮົມຄຸນຄ່າທາງສັງຄົມ ໃຫ້ເກີດມີຂຶ້ນຢູ່ໃນຄຸນລັກສະນະທາດແທ້ຂອງ
ຄົນຢ່າງຖືກຕ້ອງນັ້ນ ກໍ່ຈະພາໃຫ້ພວກເຮົາເກີດມີຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ແລະ
ນັ້ນກໍ່ຄືພາຫານະຢ່າງໜຶ່ງເພື່ອກໍ່ສ້າງສັງເສີມ ແລະ ຊຸກຍູ້ກຳ
ລັງໃຈກັນໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນຢູ່ໃນພຣະກິດການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. {SCL 203.1}
ຈົ່ງໃຫ້ກຳລັງໃຈເຊິ່ງກັນແລະກັນ

ຖ້າວ່າພວກຄົນຜູ້ຊື່ອໃນພຣະຄຣິສຕ໌ທັງຫລາຍຫາກຮ່ວມ ໃຈສາມັກຄີກັນ
ແລະຮ່ວມກັນສົນທະນາເວົ້າຈາຕ່າງກັນແລະກັນກຽວ ເຮືອງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະຄວາມຈິງອັນປະເສດແຫ່ງພາ ຣະກິດຂອງການໂຜດມະນຸດໃຫ້ລອດນັ້ນ, ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍ
ຈະເກີດມີຄວາມສົດຊື່ນເບີກບານຂຶ້ນແລະບັນຍາກາດອັນສົດໃສດັ່ງ
ກ່າວກໍຍັງຈະສະທ້ອນໄປສູ່ຜູ້ອື່ນໆອີກດ້ວຍ. ຢູ່ໃນແຕ່ລະມື້ແຕ່ລະວັນ
ພວກເຮົາກໍສາມາດທີ່ຈະທຳການສຶກສາຮ່າຮຽນໃຫ້ຕົນໄດ້ເກີດມີຄວາມຮັກກຽວກັບພຣະເທພບຶດາເຈົ້າມາ
ກຢຶງຂຶ້ນ, ຮັບເອົາປະສົບ ການອັນສົດໆຮ້ອນໆຈາກພຣະເດດພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ, ຈາກນັ້ນ
ພວກເຮົາກໍຈະເກີດມີຄວາມຕ້ອງການທີ່ ຈະເວົ້າຈາສົນທະນາກຽວ ກັບເຮືອງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງແລະ
ການທີ່ພວກເຮົາທຳແບບ ນີ້ໄປເລື້ອຍໆກໍຈະພາໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາເກີດມີຄວາມອົບອຸ່ນ
ແລະມີຄວາມເຂັ້ມແຂງຍິ່ງຂຶ້ນ. ຖ້າວ່າພວກເຮົາຫາກພາກັນຄົດ ແລະເວົ້າຈາສົນທະນາກັນກຽວເຮືອງ
ພຣະເຢຊູມາກກວ່າການສົນ ທະນາແຕ່ກຽວກັບເຮືອງຂອງຕົນເອງນັ້ນແລ້ວພວກເຮົາກໍຈະເກີດ
ມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຂົ້າມາ ສະຖິດຢູ່ກັບພວກ ຕົນມາກຢຶງຂຶ້ນ. {SCL 204.1}
ຖ້າວ່າພວກເຮົາຫາກພາກັນຄົດເຖິງ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຢູ່ຢ່າງບໍ່ຂາດລະຍະເໝືອນດັ່ງທີ່
ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ໃຫ້ຄວາມເອົາ ໃຈໃສ່ອຸປະຖັມຄຳຊຸດຕໍ່ ພວກເຮົາຢູ່ນັ້ນພວກເຮົາກໍຄວນຈະຍົກເອົາ
ພຣະອົງໄວ້ທີ່ສູງຢູ່ ໃນຄວາມຄົດຈົດໃຈຂອງພວກຕົນແລະກໍຈະພາ
ກັນມີຄວາມຊື່ນຊົມໃຈທີ່ຈະມາເວົ້າຈາສົນທະນາກັນກຽວເຮືອງ ຂອງພຣະອົງ
ແລະຈະໃຫ້ການຍ້ອງຍໍສູ່ສະເລີຍຕໍ່ພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ. {SCL 205.1}
ພວກເຮົາມັກຈະທັກທາຍສົນທະນາກັນກຽວກັບເລື້ອງຂອງ ມະນຸດທີ່ມີລັກສະນະເປັນຂອງ
ຊີ້ວິດກວ່າອື່ນວ່າພວກເຮົາມີຄວາມ ສົນໃຈໃນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ພວກເຮົາມັກພາກັນເວົ້າເລື້ອງພັກພວກໝໍ
ກອງຂອງຕົນກໍເພາະວ່າພວກເຮົາມີຄວາມຕໍ່ຮັກພວກເຂົາ. ເພາະ
ວ່າພວກເຮົາມີຄວາມສຸກແລະຄວາມໂສກຮ່ວມກັນກັບພວກເຂົາ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດ,
ພວກເຮົາກໍຍັງມີເຫດຜົນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຢ່າງນັບບໍ່
ຖ້ວນທີ່ຈະພາກັນສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາກກວ່າ
ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນນັ້ນອີກ. ການທຳໃຫ້ຄວາມ ຄົດຈົດໃຈທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ
ຕ້ອງຄົດຄຳນຶງເຖິງພຣະອົງ, ການເວົ້າຈາສົນທະນາກັນກຽວກັບຄຸນງານຄວາມດີຂອງພຣະອົງແລະ
ການເລົ່າເຮືອງຄົດອຳນາດຂອງ ພຣະອົງນັ້ນ-ຄວນຈະຕ້ອງ ເປັນສິ່ງສຳຄັນ
ກວ່າໝູ່ຢູ່ໃນການດຳຮົງຊີວິດຂອງພວກເຮົາຢູ່ໃນ ໂລກນີ້.
ຂອງພຣະຣາຊານອັນມີຄຸນຄ່າທີ່ພຣະອົງເຈົ້າໄດ້ໃຜດມາ
ໃຫ້ພວກເຮົານັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນເພື່ອຈະໃຫ້ມັນໄປເຊື້ອມຊື່ມຢູ່ໃນຄວາມຄົດ
ຈົດໃຈຂອງຕົນແລະພາໃຫ້ຕົນເກີດມີຄວາມນິຍົມຊົມຊອບມາກຈົນ
ວ່າບໍ່ຢາກຈະນຳເອົາສິ່ງໃດໄປມອບຄືນໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນເລີຍ. ຂອງໃຜດປະທານເຫລົ່ານັ້ນ
ກໍແມ່ນເພື່ອເປັນການຕັກເຕືອນພວກ ເຮົາ ໃຫ້ຄົດຄຳນຶງເຖິງພຣະອົງຢູ່ຢ່າງເປັນປະຈຳ ແລະເພື່ອຈະ
ໄດ້ຜູກພັນກັບພວກເຮົາດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມທະກະດັນຍຸຮູບ
ຄຸນຕໍ່ພຣະເທພບຶດາເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ໃຜດປະທານເອົາຄວາມຢູ່ເຢັນເປັນ
ສຸກທຸກຢ່າງມາໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາທັງຫລາຍ. ພວກເຮົາຍັງພາກັນຄົດ
ຢູ່ນຳແຕ່ສິ່ງທີ່ເປັນທາງຜ່າຍໂລກນີ້ມາກເກີນໄປ. ມາເຖິດ, ພວກ
ເຮົາຈົ່ງພາກັນມາສົ່ງສາຍຕາຂອງພວກເຮົາໃຫ້ສູງຍິ່ງຂຶ້ນ. ຈົ່ງ
ມອງໄປຍັງປະຕູໂຂງແຫ່ງພຣະວິຫານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ ຕັ້ງສະຖິດຢູ່
ເມືອງສະຫວັນຊັ້ນຟ້າເບື້ອງນັ້ນ, ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ມີ
ແສງສະຫວ່າງອັນສະຫງ່າສະຣີຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະທ້ອນ
ອອກມາຈາກພຣະພັກຂອງພຣະຄຣິສຕ໌ຜູ້ຊົງ " ມີຄວາມສາ
ມາດທີ່ຈະຊ່ວຍໃຜດເອົາທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າມາຫາອົງພຣະຜູ້

ເປັນເຈົ້າໂດຍຜ່ານພຣະອົງນັ້ນໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດ." (ຮິບຣ. 7:25). {SCL 205.2}

ຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງສັນລະເສີນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ພວກເຮົາມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ມາກຍິງຂຶ້ນ

"ເພາະຄຸນງາມຄວາມດີຂອງ ພຣະອົງ ແລະເພາະພຣະກິດການອັນໜ້າມະຫັສຈັບຕ່າງໆ

ຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕົວມວນມະນຸດທັງຫຼາຍ." (ເພງສັນລະເສີນ 107:8).

ຊີວິດທີ່ຍື່ນຮ່ວມກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂອງພວກເຮົານັ້ນ

ບໍ່ແມ່ນຈະຕ້ອງຈຳກັດຂອບເຂດຂອງຕົນຢູ່ໃນແຕ່ການໄຫວ້ອນ ຮ້ອງຂໍ

ແລະການໄດ້ມາຕາມຄຳຂໍພຽງເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຮົາຈົ່ງພາ ກັນເຊົາຄິດເຖິງແຕ່

ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງຕົນຢູ່ຕະ ຫລອດເວລານັ້ນ

ເສຍເຖິງແລະຈົ່ງຢ່າໄປຄິດເຖິງແຕ່ສິ່ງທີ່ພວກຕົນ ໄດ້ຮັບມານັ້ນ.

ພວກເຮົາຍັງພາກັນໄຫວ້ພຣະອະທິຖານໜ້ອຍເກີນ ໄປແລະທັງຍັງບໍ່ທັນຮູ້ຈັກທີ່

ຈະສະແດງຄວາມກະຕັນຍຮຸ້ນຄຸນຂອງ ຕົນຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເທົ່າທີ່ຄວນ.

ພວກເຮົາກຍິງເປັນຜູ້ທີ່ຮູ້ ຈັກແຕ່ຮ້ອງຂໍຢ່ານຮັບ, ແຕ່ຊ້ຳພັດຍັງບໍ່ທັນຮູ້ຈັກທີ່ຈະສະແດງຄວາມ

ກະຕັນຍຮຸ້ນຄຸນຂອງຕົນໃຫ້ມາກຍິງຂຶ້ນ, ພວກເຮົາຍັງພາກັນສັນ ລະເສີນພຣະອົງເຈົ້າຕໍ່ທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່

ພຣະອົງຊົງໄດ້ໃຜດກະທຳມາ ເພື່ອພວກເຮົານັ້ນໝ້ອຍເກີນໄປ. {SCL 207.1}

ໃນສະໄໝໂບຮານ, ເມື່ອເວລາທີ່ພວກໄພ່ພົນຊາວອິສະ

ເອລໄດ້ເຂົ້າມາເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອທຳພິທີກຳມະມັສການພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້ານັ້ນພຣະອົງກຸຊົງໄດ້ຕັດຕໍ່

ພວກເຂົາວ່າດັ່ງນີ້: "ພວກເຈົ້າ ຈົ່ງພາກັນກັນອາຫານຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະພັກຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງ

ເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າທັງຫຼາຍ ແລະ ພວກ

ເຈົ້າຈົ່ງພາກັນມວນຊົນເບີກບານພ້ອມທັງຄອບຄົວຂອງ ພວກເຈົ້າທັງໝົດຕໍ່ທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່

ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາດ້ວຍມື ຂອງຕົນເອງເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ໃຫ້

ພຣະພອນແກ່ເຈົ້າໄປແລ້ວນັ້ນ." (ທິບທວນພຣະບັນຍັດ 12:7). ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ

ທີ່ທຳໄປເພື່ອເປັນການສັນລະເສີນຕໍ່ອົງ

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນກໍຈະຕ້ອງທຳກັນດ້ວຍຄວາມເບີກບານສຳລານ ໃຈ,

ທຳກັນໄປດ້ວຍການຮ້ອງເພງສັນລະເສີນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະດ້ວຍ ຄວາມກະຕັນຍຮຸ້ນຄຸນ,

ແຕ່ຫາກບໍ່ແມ່ນຈະທຳໄປດ້ວຍຄວາມໂສກ ເສົາແລະອື່ນຕັນໃຈ. {SCL 207.2}

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງ ພວກເຮົາຊົງມີຄວາມເມດຕາກະ ຣຸນາເປັນຢ່າງຍິ່ງ.

ການເຂົ້າມາຮັບໃຊພຣະອົງນັ້ນບໍ່ແມ່ນຈະທຳ ໃຫ້ເປັນງານທີ່ມີລັກສະນະງຽບເຫງົາເສົາໂສກ.

ການເຂົ້າໄປນັບ ໄຫວ້ນະມັສການພຣະເຈົ້າ ແລະການເຂົ້າໄປມີສ່ວນຮ່ວມໃນການ ຮັບໃຊພຣະອົງນັ້ນ

ກໍຄວນຈະເປັນສິ່ງທີ່ທຳໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມຊື່ນ ຊົມຍິນດີ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ປະສົງຢາກຈະໃຫ້ມວນມະນຸດຜູ້ເປັນລູກ ຫລານຂອງ

ພຣະອົງທີ່ພຣະອົງເອງຊົງໄດ້ທຳການເສຍສະຫລະຄັ້ງ

ຍິ່ງໃຫຍ່ເພື່ອໃຜດເອົາພວກເຂົາທັງຫຼາຍໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ

ມານັ້ນໄດ້ພາກັນຖືວ່າພຣະອົງເປັນເໝືອນເຈົ້ານາຍຜູ້ມີຄວາມເຂັ້ມ ງວດກວດຂັບສຳລັບພວກຕົນ.

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຄືມິດສະຫາຍ ຜູ້ປະເສີດເລີດລ້ຳຂອງມວນມະນຸດແລະເມື່ອເວລາທີ່ມະນຸດພາກັນ

ໄຫວ້ອນຫາພຣະອົງ ແລ້ວ ພຣະອົງກໍຈະເຂົ້າມາສະຖິດຢູ່ຄຽງ

ຂ້າງເພື່ອໃຫ້ລຳບໃຫ້ພ້ອມແລະໃຫ້ຄວາມປອບອົກປອບໃຈແກ່ພວກ ເຂົາ,

ເພື່ອທຳໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້ບຽມລົ້ນໄປດ້ວຍຄວາມ ສຸກແລະຄວາມຮັກ.

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະສົງຢາກຈະໃຫ້ພວກລູກ ຫລານຂອງພຣະອົງໄດ້ຮັບ

ເອົາຄວາມປອບໃຈໃນການຮັບໃຊພຣະ

ອົງແລະໄດ້ມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີໃນການທຳງານເພື່ອພຣະອົງແທນ

ທີ່ຈະຄິດວ່ານັ້ນເປັນກິດການອັນໜັກໜ່ວງ. ພຣະອົງປະສົງຢາກຈະ

ໃຫ້ພວກຄົນທີ່ເຂົ້າມານັບອໍມນະມັສການພຣະອົງນັ້ນໄດ້ນຳເອົາ
ຄວາມຄິດຈົນຕະນາການທີ່ປະເສດເລດີລ້ຳກ່ຽວກັບຄວາມຮັກ ແລະ
ຄວາມດູແລຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຈະໄດ້ມັກກຳລັງໃຈແລະມີພະລັງແຮງ
ຈາກຄວາມສັມພັນດັ່ງກ່າວເພື່ອໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດຢູ່ໃນການທຳກິຈ ວັດປະຈຳວັນທຸກຢ່າງ ແລະ
ເມື່ອໄດ້ຮັບມາເຊິ່ງຄວາມມີພຣະເດດ

ພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງນັ້ນແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະສາມາດປະພຶດຕົນໃຫ້
ກາຍເປັນຄົນຜູ້ທີ່ຊື່ສັດສຸດຢູ່ໃນທຸກວຽກງານ. {SCL 208.1}

ຫົວຂໍ້ເພື່ອການຄົ້ນຄົດຈົນຕະນາການ
ພວກເຮົາຄວນຈະມາເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ໃຕ້ພຣະມະຫາວິຣະກັມ ແຫ່ງໄມ້ກ້າງເຂນ.

ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ຖືກພວກເຂົາ
ໄດ້ປະທານຊີວິດຢູ່ໄມ້ກ້າງເຂນນັ້ນເອງທີ່ຄວນຈະເປັນຫົວຂໍ້ສຳ ລັບການຄົ້ນຄົດຈົນຕະນາການ,
ສຳລັບການເວົ້າຈາກສົນທະນາ ແລະ ທັງເປັນສິ່ງທີ່ພາໃຫ້ຄວາມຄິດຈິດອາລົມຂອງພວກເຮົາຕ້ອງເກີດ
ມີຄວາມສັດຊື່ນເບີກບານເປັນຢ່າງຍິ່ງ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງມີຄວາມ
ຈົດຈຳຮັກສາເອົາຄວາມຈະເຣີນພອນທຸກຢ່າງທີ່ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບ ມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ
ໃວ້ຍໃນຄວາມຄິດຈິດໃຈຂອງພວກ ຕົນ ແລະເມື່ອໃດທີ່ພວກເຮົາຫາກເກີດມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃດໃນຄວາມ
ຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງນັ້ນແລ້ວພວກເຮົາກໍຈະເກີດມີຄວາມ ຕ້ອງການທີ່
ຈະມອບຄວາມໄວ້ວາງໃຈເອົາທຸກສິ່ງທຸກປະການ ໃຫ້ມາຢູ່ໃນພຣະຫັດຂອງ

ພຣະອົງຜູ້ເຊິ່ງໄດ້ຖືກເຂົ້າຕອກແຫງປະ ຫານ
ໃສ່ໄມ້ກ້າງເຂນທີ່ໄດ້ກາຍເປັນມະຫາວິຣະກັມແຫ່ງພາຣະກິດ
ເພື່ອການໂຜດຜານເອົາມະນຸດພວກເຮົາທັງຫຼາຍໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມ ລອດພົ້ນນັ້ນ. {SCL 209.1}

ໂດຍອີງໃສ່ພະລັງແຮງອັນໄດ້ມາຈາກການຍ້ອງຍໍສູ່
ເສີນນັ້ນຊີວິດຈິດໃຈຂອງຄົນເຮົາກໍສາມາດທີ່ຈະທະຍານເຫາະຂັ້ນ
ໄປຢູ່ໃກ້ກັບເມືອງສະຫວັນຊັ້ນຟ້ານັ້ນໄດ້. ຢູ່ທີ່ເມືອງສະຫວັນພັນພວກ
ຊາວເມືອງສະຫວັນທັງຫຼາຍກຳລັງນັບໃຫວ້ນະມັສການອົງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍສຽງຂັບລ່າທຳເພງ
ແລະດ້ວຍສຽງດົນຕີມະໂຫ ລີ. ສະນັ້ນ, ໃນເມື່ອເວລາທີ່ພວກເຮົາພາກັນສະແດງຄວາມກະຕັນ
ຍຣຸບຸນຄຸນຕ້ອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ນັ້ນກໍສະແດງວ່າການຂາບໄຫວ້ ນະມັສການຂອງ
ພວກເຮົາໄດ້ກ້າວເຂົ້າໄປສູ່ຄວາມຄ້າຍຄຽງກັບ
ການຂາບໄຫວ້ນະມັສການຂອງພວກຊາວເມືອງສະຫວັນເຫຼົ່ານັ້ນ.

"ຜູ້ໃດທີ່ນຳເອົາການສັນລະເສີນເຂົ້າມາຖວາຍ, ຜູ້ນັ້ນກໍໂຄຣບິນບັ ຖືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" (ເພງສັນລະເສີນ
50:23). ມາເຖີດ, ພວກ ເຮົາຈົ່ງພ້ອມກັນມາສະແດງຄວາມໂຄຣບິນບັຖືແລະຊົມຊືມໃນຢູ່ຕໍ່
ໜ້າພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງໃຫ້ການເນຣະມິດສ້າງຂອງພວກ ເຮົານັ້ນດ້ວຍ
"ຄວາມກະຕັນຍຣຸບຸນຄຸນ ແລະດ້ວຍສຽງດົງຕຣີມະໂຫລີ." (ເອຊາຍາ 51:3)/. {SCL 210.1}

ບົດທີ 12—ຈະທ່າຢ່າງໃດກັບຄວາມສົງສັຍ

ຫຼາຍຄົນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນພວກຄົນທີ່ຫາກໍ່ເຂົ້າມາ ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໃໝ່ນັ້ນ ກໍ່ມັກຈະພົບກັບບັນຫາກ່ຽວກັບຄວາມລະ ແວງສົງສັຍ. ຢູ່ໃນພຣະຄຳພິກຍັງມີຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງທີ່ບໍ່ສາ ມາດຈະໃຫ້ການອະທິບາຍໄດ້ຫຼືວ່າບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ແລະ ຜ່າຍຜຸ້ເປັນສາຕານນັ້ນ ກໍ່ສວຍເອົາໂອກາດອັນນີ້ເພື່ອເຂົ້າມາທ່າ

ລາຍຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະຄຳພີໃນຖານະທີ່ເປັນໜັງສື ສັກສິດເຊິ່ງເປັນເຜີຍອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງພຣະນິມິຕຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພວກເຂົາມັກຈະຖາມວ່າ: “ຂ້ອຍຈະຮູ້ຈັກເສັ້ນທາງ ທີ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ? ຖ້າວ່າພຣະຄຳພີຫາກເປັນ ພຣະວໍຈນະຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວຈະໃຫ້ ຂ້ອຍຫາຍຈາກຄວາມສົງສັຍ ແລະຄວາມສັບສົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ແນວໃດ?” {SCL 212.1}

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ເຄີຍບອກໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນເຂົ້າມາ ຮັບເຊື່ອໂດຍບໍ່ມີຫລັກຖານຢັ້ງຢືນຢ່າງພຽງພໍເພື່ອທີ່ຈະເອົາມາເປັນ ບ່ອນອ້າງອີງເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົານັ້ນ. ການດຳຮົງຄົງ ຢູ່ຂອງພຣະອົງ, ຄຸນລັກສະນະທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ, ຄວາມເປັນ ຈົ່ງແຫ່ງພຣະວໍຈນະຂອງພຣະອົງ- ທັງໝົດກວ່ວນແຕ່ໄດ້ຖືກຮັບຮອງ ດ້ວຍພະຍານຫລັກຖານທີ່ສະຕິບັນຍາຂອງມະນຸດພວກເຮົາສາມາດ ທີ່ຈະຮັບເອົາໄດ້ ແລະ ພະຍານຫລັກຖານເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ມີຢູ່ຢ່າງຖ້ວມ ລ້ວນ.

ແຕ່ເຖິງບາບນັ້ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍ່ຍັງບໍ່ ເຄີຍໄດ້ຖອດເອົາ ຄວາມອາດສາມາດທີ່ຈະພາໃຫ້ຄົນເກີດມີຄວາມສົງສັຍໄດ້ນັ້ນຖ້າ ໄປໃຫ້ໝົດ. ເປັນຄວາມຈິງທີ່ວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາຈະຕ້ອງ ວາງຢູ່ບົນພື້ນຖານຂອງການມີຫລັກຖານພະຍານ, ແຕ່ນັ້ນກໍ່ບໍ່ໄດ້ ໝາຍຄວາມວ່າຈະຕ້ອງມີລັກສະນະປາກົດອອກມາໃຫ້ເຫັນເໝືອນ ດັ່ງຢູ່ໃນງານວາງສະແດງນັ້ນແຕ່ຢ່າງໃດ. ຜູ້ໃດທີ່ຕ້ອງການຢາກ ຈະມີຄວາມສົງສັຍຢູ່ນັ້ນເຂົາກໍ່ຈະມີໂອກາດສົງສັຍໄດ້ທຸກເມື່ອ, ແຕ່ ໃນຂະນະດຽວກັນນັ້ນ, ສ່ວນຜູ້ໃດທີ່ມີຄວາມມັ່ງມາດປາຖນາຢາກ ຈະຮູ້ຈັກກັບສັຈທັມຄວາມຈິງ ດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈນັ້ນເຂົາກໍ່ຈະພົບ ເຫັນຫລັກຖານພະຍານເພື່ອເປັນບ່ອນອີງ ໃຫ້ແກ່ຄວາມເຊື່ອຂອງ ຕົນນັ້ນຢ່າງຖ້ວນລ້ວນ. {SCL 213.1}

ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະທ່າໃຫ້ສະຕິບັນຍາທີ່ມີຄວາມຈຳກັດຮັດ ແຄບຂອງມະນຸດສາມາດທີ່ ຈະມາທ່າຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງເຕັມ ສ່ວນເຖິງຄຸນລັກສະນະທາດແທ້ແລະພຣະກິຈການຕ່າງໆນາໆຂອງ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມອະມະຕະນັ້ນ. ແມ່ນກະທັ້ງວ່າຄົນຜູ້ທີ່ມີສະຕິ ບັນຍາອັນສັງມແຫລມ ແລະ ມີການສຶກສາສູງບານໃດກໍ່ຕາມແຕ່ ເຂົາກໍ່ຍັງບໍ່ສາມາດທີ່ຈະພິສິດເຖິງຄວາມເລິກລັບອັສຈັນທັງໝົດ ຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ສັກສິດນັ້ນໄດ້, “ທ່ານຈະເອົາການຄົ້ນຄວ້ານັ້ນ ມາຊອກຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ທ່ານຈະສາມາດຮູ້ຈັກທຸກສິ່ງ. ຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນໄດ້ບໍ່? ສິ່ງນີ້ກໍ່ສ່ຽງ ສິ່ງເໝາະດັ່ງເມືອງຟ້າສະຫວັນ, ທ່ານຈະສາມາດທ່າສິ່ງ ໃດໄດ້? ນີ້ກໍ່ເລິກຍິ່ງໄປກວ່າອະເວຈນີນີ້ອີກ, ແລ້ວທ່ານ ຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດ?” (ໂຢບ[Job] 11:7,8). {SCL 213.2}

ອາຈານໂບນຜູ້ເປັນອັດສາວົກ ຂອງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວ ເອົາໄວ້ວ່າ: “ ໂອນ, ມຣະດົກຄວາມຮັ່ງມີ, ອະພິບັນຍາ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ ກວ່າງເລິກແທ້! ຈະ ທ່າຢ່າງໃດຈິ່ງຈະສັນລະສຸດໄດ້ເຖິງການພິພາກສາ ແລະ ວຖືທາງອັນຍິ່ງບໍ່ເຖິງຂອງພຣະອົງເຈົ້ານັ້ນໄດ້.” (ໂຣມັນ 11:33). ມີຄຳກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ: “ ໝໍ້ເມກແລະຄວາມມືດກໍ່ ຫມ້ລອ້ມພຣະອົງຢູ່,” “ຄວາມຊອບທັມແລະການພິພາກ ສາກເປັນພື້ນຖານແຫ່ງພຣະຮາຊບັນລັງຂອງພຣະອົງ.” (ເຟງສັນລະເສີນ 97:2). ເທົ່າເຖິງເວລານີ້ພວກເຮົາມີຄວາມເຂົ້າ ໃຈໄດ້ໃນພັນທະກົດຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດແລະວຖືທາງຂອງ

ພຣະອົງເຊິ່ງພາໃຫ້ພວກເຮົາສາມາດເຫັນໄດ້ໃນຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາກະຣຸນາອັນຖ້ວນລົ້ນທີ່ເສື່ອມເຂົ້າກັນກັບຣົດອຳນາດອັນບໍ່ມີຂອງເຂດຈຳກັດຂອງພຣະອົງນັ້ນ. ພວກເຮົາຜູ້ເປັນມະນຸດຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນຄວາມມັ່ງໝາຍຂອງພຣະອົງໂດຍອົງຕາມຄວາມເປັນປະໂຫຍດສຳລັບພວກເຮົາໃນ ການທີ່ຈະມີຄວາມຮູ້ໃນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ນອກຈາກນັ້ນໄປແລ້ວ ພວກເຮົາກຍັງຈະຕ້ອງໃຫ້ຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຫັດອັນຊົງຣົດ ທານພາບ ແລະ ໃນດວງພຣະທັຍທີ່ຖ້ວນລົ້ນໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງ ພຣະອົງ. {SCL 214.1}

ຄວາມອັດສະຈັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່

ພຣະວັຈນະຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍ່ເໝືອນກັນກັບຄຸນລັກສະນະທາດແທ້ຂອງພຣະເທພເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນຜູ້ໃຫ້ການປະພັນຂັດຂຽນພຣະວັຈນະເຫລົ່ານັ້ນຂຶ້ນມາເຊິ່ງລ້ວມແຕ່ບັນຈຸເອົາຄວາມເລິກ ລັບອັດສະຈັນຕ່າງໆ ແລະ ມະນຸດເຮົາກໍ່ບໍ່ມີວິນັດທີ່ຈະທຳຄວາມ ເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງເຕັມສ່ວນ. ຄວາມບາບເກດມີຂຶ້ນມາຢູ່ໃນໂລກມະນຸດນີ້ໄດ້ແນວໃດ. ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າຊົງໄດ້ປະສູດອອກມາເປັນມະນຸດໄດ້ແນວໃດ, ພຣະອົງຟົນພຣະຊົນຄົນມາໄດ້ແນວໃດ ແລະເຮືອງລາວການເປັນມາຕ່າງໆທີ່ໄດ້ຖືກຈັດບັນທຶກເອົາໄວ້ຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີນັ້ນກໍ່ລ້ວນແຕ່ເປັນຕວາມເລິກລັບມະຫັສຈັນເກນໄປກວ່າຄວາມຄິດບັນຍາຂອງມະນຸດທີ່ຈະສາມາດໃຫ້ການອະທິບາຍຫລືວ່າທຳຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ສິ່ງທີ່ໄດ້ຢ່າງເຕັມສ່ວນ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍ່ ຕາມ, ພວກເຮົາກໍ່ບໍ່ມີຂໍ້ອ້າງໃດໆເລີຍທີ່ຈະມາລະແວງສົງສັຍ ໃນພຣະວັຈນະຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ, ເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ສາມາດທີ່ຈະທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້ທັງໝົດ ໃນຄວາມເລິກລັບອັດສະຈັນຕ່າງໆແຫ່ງວິຖີທາງທີ່ມີຄວາມອ່ຣະຫັນຂອງພຣະອົງນັ້ນ. ຢູ່ໃນທຳຊາດແວດລ້ອມ, ທຸກເມື່ອທຸກຍາມພວກເຮົາຖືກຫຸ້ມ ລ້ອມໄປດ້ວຍຄວາມ ອັດສະຈັນຕ່າງໆທີ່ ພວກເຮົາບໍ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້. ແມ່ນກະທັ້ງວ່າຮູບການຂອງຊີວິດທີ່ມີລັກສະນະແບບງ່າຍດາຍປະຖົມປະຖານທີ່ສຸດຢູ່ໃນໂລກນັ້ນກໍ່ຍັງຄົງເກັບຊ້ອນເອົາຄວາມເລິກແລບອັດສະຈັນຂອງມັນໄວ້ເຊິ່ງນັບທັງຜູ້ເປັນຍອດຫົວກະທືຂອງພວກນັກປຣັຊຍາທັງຫລາຍກໍ່ຍັງໝົດບັນຍາ

ທີ່ຈະໃຫ້ການອະທິບາຍຕໍ່ບັນດາປາກົດການເຫລົ່ານັ້ນໄດ້. ທຸກບ່ອນທຸກທີ່ກຳເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມແບກປະຫລາດທີ່ນອກເໜືອໄປຈາກຂອບ ເຂດຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຮົາ. ສະນັ້ນ, ຈຳເປັນຫລືທີ່ພວກເຮົາຈະ ພາກັນມີຄວາມແບກປະຫລາດໃຈໃນຄວາມເລິກລັບອັດສະຈັນທີ່ມີຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງຈິຕວິນິຍານເຊິ່ງກັນອອກເໜືອໄປຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈ ຂອງມະນຸດພວກເຮົາເຊິ່ງກັນນັ້ນ? ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນທັງໝົດ ຢູ່ທີ່ນີ້ກໍ່ອອກມາຈາກຄວາມອ່ຣະຫັນແຮງ ແລະ ຄວາມຈຳກັດຮັດແຄບທາງດ້ານຄວາມຄິດບັນຍາຂອງມະນຸດນັ້ນເອງ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ມີໜັງສືພຣະຄຳພີນີ້ຂຶ້ນມາເຊິ່ງໄດ້ບັນຈຸເອົາຫລັກຖານພະຍານຕ່າງໆຢ່າງພຽງພໍເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮູ້ຈັກເຖິງທາດແທ້ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພວກເຮົາກໍ່ບໍ່ຕ້ອງມີຄວາມລະແວງສົງສັຍໃນພຣະວັຈນະຂອງພຣະອົງ, ເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ສາມາດທີ່ຈະທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້ໃນຄວາມເລິກລັບອັດສະຈັນທັງໝົດແຫ່ງຄວາມອ່ຣະຫັນຂອງພຣະອົງເຈົ້າ. {SCL 215.1}

ອາຈານເປໂຕຣຜູ້ເປັນອັດສະຈັນຂອງພຣະເຢຊູທ່ານໜຶ່ງນັ້ນໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີນັ້ນກໍ່ມີ "ສິ່ງທີ່ເປັນ ການຍາກສຳລັບຄວາມເຂົ້າໃຈ ເຊິ່ງພວກຄົນທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ ແລະບໍ່ມີຄວາມຍືດໝັ້ນ...ພາກັນບໍ່ດີເບືອນ...ອັນຈະນຳໄປສູ່ ຄວາມຈິບຫາຍຂອງຕົນເອງ." (2 ເປໂຕຣ 3:16). ຄວາມ ຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນທີ່ມີຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີນັ້ນກໍ່ໄດ້ຖືກພວກຄົນຜູ້ທີ່

ມັກຊອກຈອບເອົາເລື່ອງພາກັນຍົກຂຶ້ນມາ ເປັນຂໍ້ອ້າງເພື່ອກ່າວ
ສຽດສ໌ໂຈມຕີຕໍ່ໜັງສືພຣະຄຳພີອັນເປັນພຣະວັຈນະຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ.
ຖ້າວ່າໜັງສືພຣະຄຳພີຫາກໃຫ້ຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງ ກ່ຽວກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ພຽງແຕ່ສົ່ງໃດທ່ຽວກະເຮົາສາມາດເຂົ້າ ໃຈໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍທ່ານນັ້ນ. ຖ້າວ່າຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ອະມະຕະແລະ
ຄວາມມີເສນຍານພາບຂອງພຣະອົງຫາກເປັນທີ່ຮັບເອົາ ໄດ້ດ້ວຍ
ຄວາມຄິດບັນຍາອັນມັກສະນະຈຳກັດຮັດແຄບຂອງມະນຸດເຮົານັ້ນ
ແລ້ວໜັງສືພຣະຄຳພີກໍບໍ່ຕ້ອງຈຳເປັນເລີຍທີ່ຈະຍຶດຖືເອົາຕຣາປະ
ທັບອັນແນວແນວຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນເຈົ້າຂອງຜູ້ປະພັນໜັງສືພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.
ກໍແມ່ນຍ້ອນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ອະມະຕະ ແລະ
ຍ້ອນຄວາມເລິກລັບອັດສະຈັນທີ່ມີຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີນັ້ນເອງທີ່ເປັນ
ສົ່ງປກລຸກໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເກີດມີຄວາມເຊື່ອຕໍ່ໜັງສືພຣະຄຳພີນີ້ວ່າ
ເປັນໜັງສືທີ່ບັນຈຸເອົາພຣະວັຈນະຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. {SCL 216.1}
ພຣະຄຳພີທຳໃຫ້ມະນຸດເກີດມີຄວາມປະທັບໃຈ
ພຣະຄຳພີໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນເຖິງສັຈທັມຄວາມຈິງຢ່າງກະທັດລັດແລະຕອບສະໜອງໄດ້ຢ່າງພຽງພໍຕໍ່ຄ
ວາມຈຳເປັນແລະ ຄວາມມັ່ງມາດບາຖຸນາທາງດ້ານຊີວິດຈິດໃຈຂອງມະນຸດ, ພວກຄົນ
ທີ່ມີຄວາມຮຸ້ນສາລະດັບສູງກໍພາກັນມີຄວາມອັດສະຈັນແລະປະ ທັບຈິດປະທັບໃຈ,
ໃນຂະນະດຽວກັນນັ້ນ ພຣະຄຳພີກໍຍັງຊ່ອຍໃຫ້ພວກ ຄົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຖອມຕົວ ແລະ
ພວກຄົນທີ່ດ້ອຍການສຶກສານັ້ນມີຄວາມສາມາດຮູ້ໃດໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງການໃຜດໃຫ້ລັອດຂອງພຣະ
ເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າສັຈທັມຄວາມຈິງເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນທີ່ເຂົ້າໃຈໄດ້ ພຽງໃດກໍຕາມ,
ແຕ່ກໍຍັງມີຄວາມເລິກລັບອັດສະຈັນທີ່ຄວາມຄິດບັນຍາ ຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດຈະທຳການພິສິດໄດ້ເລີຍ ແລະ
ພວກເຮົາ ຈະຮັບຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນເອງທີ່ຊົງເປັນຜູ້ໃຫ້ການແຈ້ງຂ່າວອອກມາໃຫ້ ຮູ້
ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອໃຜດເອົາມະນຸດທັງຫລາຍໃຫ້ລັອດ
ນັ້ນກໍເປັນທີ່ແຈ້ງແຈ້ງຕໍ່ພວກເຮົາຢູ່ແລ້ວເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ເຫັນເສັ້ນ
ທາງທີ່ຕົນຈະກ້າວເດີນໄປສູ່ການກັບຈິດກັບໃຈໄປສູ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
ມີຄວາມເຊື່ອຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູຄຣິສຕ໌ເພື່ອຕົນຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດ
ຕາມເສັ້ນທາງທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ກຳນົດເອົາໄວ້. ເຖິງ ແມ່ນວ່າສັຈທັມຄວາມຈິງເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນທີ່
ເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍພຽງ ໃດກໍຕາມແຕ່ກໍຍັງມີຄວາມເລິກລັບມະຫັສຈັນແຫ່ງຄວາມສະຫງ່າ
ຮາສີຂອງພຣະອົງທີ່ເຊື່ອງຊ່ອນຢູ່ພາຍໃນ-ຄວາມເລິກລັບອັດສະຈັນ ເຫລົ່ານັ້ນ
ກ່ອນກະເໜືອໄປຈາກຄວາມສາມາດທາງດ້ານແນວຄິດ
ບັນຍາຂອງມະນຸດທີ່ຈະທຳການພິສິດຄົ້ນຄວ້າໃຫ້ເຖິງໄດ້. ແຕ່ເຖິງ ຢ່າງໃດ,
ຄວາມຈິງເຫລົ່ານັ້ນກໍຍັງໄດ້ກາຍເປັນສົ່ງຊອກຍຳກຳລັງໃຈ
ຂອງພວກນັກຄົ້ນຄວ້າທີ່ມີຄວາມຈິງໃຈທັງຫລາຍດ້ວຍການທຳໃຫ້ ພວກເຂົາໄດ້ເກີດມີຄວາມເຊື່ອ
ແລະຄວາມໂຄຣບຢຳເກງຕໍ່ອົງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຍິ່ງຄືຄົນເຮົາຄົ້ນຄວ້າສຶກສາ ພຣະຄຳພີມາກຂຶ້ນພຽງ
ໃດກໍຍິ່ງໃຫ້ເຂົາ ເກີດມີຄວາມເຊື່ອໜັ້ນຢ່າງເລິກເລິກເຂົ້າໄປຊັກ
ໃຊ້ວ່ານັ້ນເອງຄືພຣະວັຈນະຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ແລະຄວາມຄິດບັນຍາຂອງມະນຸດກໍຍອມຢູ່ໃຕ້ຄວ
າມຍິ່ງໃຫຍ່ອະມະຕະສະຈັນແຫ່ງ ການເຜີຍພຣະນິມິຕຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນ. {SCL 217.1}
ການຮັບຮູ້ວ່າມະນຸດພວກເຮົາບໍ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງແຕ້ມສ່ວນເຖິງສັຈທັມຄວາ
ມຈິງທີ່ມີຢູ່ໃນໜັງ ສືພຣະຄຳພີນັ້ນກໍເປັນການສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຮົາຍອມ
ຮັບຮູ້ໃນຄວາມຄິດບັນຍາທີ່ຈຳກັດຮັດແຄບຂອງມະນຸດເຮົາທີ່ບໍ່ສາ
ມາດຈະຮັບເອົາໄດ້ໃນສົ່ງທັງໝົດເຊິ່ງມີຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ອະມະຕະ ຢ່າງບໍ່ມີຂອບເຂດຈຳກັດເຫລົ່ານັ້ນ.
ນັກຄົ້ນຄວ້າຮັບຮູ້ວ່າຄວາມຮູ້ບັນ ຍາຂອງມະນຸດບໍ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້ໃນຈຸດ
ມັ່ງໝາຍທຸກຢ່າງຂອງ ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຢູ່ເໜືອກວ່າວິທະຍາສາດວິ ທະຍາການຂອງຄົນ. {SCL 219.1}

ພ້ອມອັນຕະລາຍທີ່ມາຈາກຄວາມລະແວງສົງສັຍ

ພວກຄົນທີ່ບໍ່ ເຊື່ອພຣະເຈົ້າທັງຫຼາຍກໍພາກັນທຳການປະ ຕິເສດຕໍ່ພຣະວໍຈນະຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພາະວ່າພວກເຂົາ

ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໃດໄດ້ໃນຄວາມເລິກລັບອັດຕະໂນມັດຂອງສົງເຫລົ່ານັ້ນ. ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ກໍບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນທີ່ໄດ້ປະກາດ ວ່າຕົນມີຄວາມເຊື່ອ ໃນພຣະຄຳພີນັ້ນຈະມີເສຣີພາບໄປຈາກພ້ອມ ຕະລາຍກ່ຽວກັບບັນຫານີ້. ອັດສາວິກຂອງອົງພຣະ ເຢຊູຄຣິສຕ໌ ທ່ານໜຶ່ງໄດ້ກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ:

"ພວກພີ່ນ້ອງທັງຫຼາຍຈົ່ງມີຄວາມລະວັງຕົວ, ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດເກດມື່ວໃຈອັນຊົ່ວຮ້າຍ ຍ້ອນຄວາມບໍ່ເຊື່ອເພື່ອຕົນຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນທາງອອກໄປຈາກ ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່" (ຮີບຣູ 3:12).

ເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ຢູ່ແລ້ວ ທີ່ຄົນເຮົາທາງການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າໃຫ້ຮູ້ຈັກກັບພຣະຄຳສອນ

ທີ່ມີຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີນັ້ນຢ່າງລະອຽດລະອໍ ແລະ ຄົ້ນຄວ້າອອກ ຫາ

"ສັພສົງສັພການທີ່ເລິກເຊິ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" (1 ໂກຣົນທຽນ 2:10)

ເຊິ່ງໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍອອກມາໃຫ້ເຫັນຢູ່ໃນ ໜັງສືພຣະຄຳພີນັ້ນ. ໃນຂະນະທີ່ "ຄວາມເລິກລັບຍັງຄົງເປັນ ຂອງຜ່າຍພຣະເຈົ້າຢູ່ນັ້ນ." "ສົງໃດທີ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍອອກ ມາແລ້ວກໍເປັນຂອງຜ່າຍມະນຸດເຮົາ."

(ທິບທວນພຣະບັນຍັດ [Deuteronomy] 29:29). ກໍເປັນຜົນງານຂອງສາຕານນັ້ນ

ເອງການທີ່ທຳໃຫ້ຄວາມຄົດບັນຍາຂອງມະນຸດເຮົາຕົກຢູ່ໃນ

ຄວາມອ່ອນສະມັຖພາບໃນການຄົ້ນຄວ້າສຶກສາ. ຄວາມອວດອັງທະ

ນົງຕົວຂອງມະນຸດກໍມັກຈະປາກົດອອກໃນເວລາທຳການຄົ້ນຄວ້າສຶກ

ສາເຖິງສັຈທັມຄວາມຈິງຂອງພຣະຄຳພີນັ້ນ, ສະນັ້ນ, ໃນເວລາທີ່ຕົນ

ບໍ່ສາມາດຈະທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໃດໄດ້ໃນທຸກຂໍ້ຄວາມຂອງພຣະຄຳພີ ນັ້ນແລ້ວ

ເຂົາກໍຈະເກດມື່ວຄວາມບໍ່ອົດທົນ, ກະວົນກະວາຍໃຈຄ້າຍ ດັ່ງວ່າຕົນກຳລັງຕົກຢູ່ໃນທ່າເສຍປຽບ.

ພວກເຈົ້າຖືວ່າການທີ່ຕົນ ເອງຈະມາຍອມຮັບຮູ້ວ່າຕົນບໍ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະທຳຄວາມເຂົ້າ ໃຈໃດໄດ້

ໃນພຣະວໍຈນະທີ່ສຶກສາຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນມັນກໍຈະກາຍເປັນ ການທຳ

ໃຫ້ຕົນເອງຕ້ອງຕົກຢູ່ໃນສະພາບຄວາມຕ່ຳຕ້ອນອ້ອຍໜ້າ ຈົນເກີນໄປ.

ພວກເຂົາທັງບໍ່ມີຄວາມອົດທົນພະຍາຍາມທີ່ຢາກຈະລໍ

ຖ້າໄປຈົນກວ່າເວລາໃດທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອງຈະເປັນຜ່າຍ ຜູ້

ເປີດເຜີຍສັຈທັມຄວາມຈິງເຫລົ່ານັ້ນອອກມາໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາໄດ້ຮູ້ຈັກ. ພວກຄົນປະເພດນີ້

ພາກັນຄິດວ່າພວກຕົນກໍມີສະຕິບັນຍາອັນ

ສຽມແຕ່ລາມພຽງພໍທີ່ຈະທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໃດໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງຕໍ່ໜັງສື ພຣະຄຳພີນັ້ນ ແລະ

ເມື່ອຮູ້ສຶກວ່າຕົນບໍ່ມີຜົນສຳເຣັດໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວ

ແລ້ວພວກເຂົາກໍເລີ່ມທຳການປະຕິເສດຕໍ່ອົດທົນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້

ຊົງເປັນເຈົ້າຂອງນາມບາກກາຂອງພຣະຄຳພີນີ້. {SCL 219.2}

ເປັນຄວາມຈິງທີ່ວ່າມີຫລາຍແນວຄິດທີ່ເສດຖະສາດສາສາດຄວາມ.

ເຊື່ອຕ່າງໆຢ່າງມາກມາຍເຊິ່ງພາກັນຍອມຮັບວ່າພວກຕົນກໍມີທີ່ມາ ຈາກໜັງສືພຣະຄຳພີເຊິ່ງນັ້ນ, ແຕ່ວ່າຢູ່ໃນທິສະດີຄຳສອນຂອງພວກ ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນກໍບໍ່ມີ ສົງໃດທີ່ຈະອົງໃສ່ພຣະຄຳພີມາເປັນຫລັກເລີຍ

ແລະ ໃນຄວາມຈິງແລ້ວມັນຍັງມີທັງລັກສະນະທີ່ກົງກັນຂ້າມບົດ

ເບື້ອງຕົ້ນໃນຄວາມໝາຍທັງໝົດຂອງພຣະຄຳພີນັ້ນອີກດ້ວຍ.

ສົງເຫລົ່ານັ້ນກໍໄດ້ກາຍເປັນສາເຫດທີ່ພາໃຫ້ຄວາມຄົດບັນຍາຂອງຄົນ

ທັງຫລາຍຕ້ອງເກດມື່ວຄວາມລະແວງສົງສັຍແລະຄວາມສັບສົນບົນ ເປກັນໄປ.

ທຸກສົງເຫລົ່ານັ້ນກໍເປັນຄວາມຜິດທີ່ເກດມາຈາກພຣະ ວໍຈນະຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນເລີຍ,

ແຕ່ນີ້ຫາກເປັນຍ້ອນທີ່ມະ ນຸດໄດ້ເປັນຜ່າຍຜູ້ທຳການບົດເບື້ອງຕົ້ນຕໍ່ພຣະຄຳພີນັ້ນຕ່າງຫາກ. {SCL 221.1}

ມີຜູ້ທີ່ສະຫລາດຫລັກແຕ່ລາມເຫໝອນພຣະເຈົ້າ?

ຖ້າວ່າພວກມະນຸດຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ໃຫ້ໄດ້ກ້ານເນຣະມິຕ

ສ້າງຂຶ້ນມານັ້ນຫາກມີໂອກາດທີ່ຈະທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໃດໃນທຸກສິ່ງ
ຢ່າງກ່ຽວກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕະຫລອດໄປເຖິງພຣະກິດການ
ຕ່າງໆຂອງພຣະອົງໄດ້ຢ່າງເຕັມສ່ວນແລ້ວນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ມີ
ໂອກາດທີ່ຈະທຳການຄົ້ນຄວ້າສຶກສາສືບຕໍ່ໄປອີກ, ຄວາມຮູ້ບັນຍາ
ຂອງພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ມີຄວາມຄົບຖ້ວນຂະຫຍາຍຕົວໄປໄດ້, ຄວາມ ຄຶດບັນຍາ ແລະ
ແນວຄຶດຈິດໃຈຂອງຄົນກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຈະເລີນ ກ້າວໜ້າ. ຈາກນັ້ນ,
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຖືກຮັບຮູ້ວ່າເປັນສິ່ງ ທີ່ສົ່ງສັກສິດຢູ່ໃນສາກົນນະໂລກອີກຕໍ່ໄປ,
ສ່ວນຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ທຳ ຄວາມພິສິດເຖິງຈຸດສຸດຍອດແຫ່ງຄວາມຮູ້ແລະຄວາມເພິ່ງພໍໃຈນັ້ນ ແລ້ວ
ເຂົາກໍຈະບໍ່ມີການພັທນາຕົນໃຫ້ກ້າວໜ້າອີກຕໍ່ໄປໄດ້. ເພາະ ສະນັ້ນ,

ພວກເຮົາຈຶ່ງພ້ອມກັນມາສະແດງຄວາມຂອບພຣະຄຸນຕໍ່ ອົງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເສຍເຖິດທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຈັກໝົດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເຫລົ່ານັ້ນ.
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມີຄວາມ ຍິ່ງໃຫຍ່ອະມະຕະ, " ມຣະດົກແຫ່ງອະພິບັນຍາແລະຄວາມ ຮູ້ທັງໝົດ"
ກໍມີຢູ່ໃນພຣະອົງນັ້ນ (ໂກໂລລຽມ 2:3). ຕະຫລອດ
ຊ່ວງການເວລາແຫ່ງຄວາມອະມະຕະນີມະນຸດຈະພາກັນຄົ້ນຄວ້າສຶກ
ສາເພື່ອທຳຄວາມຮູ້ຈັກກັບມຣະດົກແຫ່ງອະພິບັນຍາ,ພຣະເດດພຣະ
ຄຸນແລະຮີດທານພາບຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ທີ່ບໍ່ມີວັນຈະສ້າງ ສຸດລົງໄປໄດ້. {SCL 221.2}

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍມີຄວາມປະສົງຢາກຈະ ໃຫ້ສັຈທັມຄວາມ
ຈິງທີ່ມີຈາກພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງນັ້ນໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍ
ອອກມາໃຫ້ແກ່ໄພພິບັດຂອງພຣະອົງໄດ້ຮັບໄດ້ເຫັນແມ່ນກະທັ່ງເວລາ ທີ່ພວກຕົນຍັງມີຊີວິດຢູ່ໃນຄາວນີ້.
ຄວາມຮູ້ປະເພດນີ້ຈະໄດ້ຮັບມາ ກ່ວຍອົບທຳທາງດຽວພຽງເທົ່ານັ້ນຄື: ພວກເຮົາຈະສາມາດທຳ
ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນພຣະວັຈນະຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກໍໂດຍ
ຜ່ານການສ້ອງແສງມາຈາກພຣະວິນິຍານບໍຣິສຸດຜູ້ເຊິ່ງໄດ້ເປັນຜູ້
ນຳເອົາພຣະວັຈນະດັ່ງກ່າວລົງມາສູ່ໂລກມະນຸດເຮົາພຽງເທົ່ານັ້ນ.
" ສິ່ງທີ່ເປັນເຮືອງຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນກໍບໍ່ມີມະນຸດຜູ້ໃດຈະ
ຮູ້ໄດ້ນອກຈາກພຣະວິນິຍານຂອງພຣະເຈົ້າພຽງເທົ່ານັ້ນ,"
"ເພາະວ່າອົງພຣະວິນິຍານເຈົ້າຊົງເຂົ້າໃຈໃຈໃດໃນທຸກສິ່ງ ຢ່າງ,
ລວມໄປເຖິງສິ່ງທີ່ມີຄວາມເລິກເຊິ່ງຂອງອົງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າ." (1 ໂກຣິນທຽນ 2:11,10).
ພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜໃຫ້ ລອດຊົງໄດ້ໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາຕໍ່ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງເອົາໄວ້ວ່າ:
" ເມື່ອໃດທີ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນພຣະວິນິຍານແຫ່ງຄວາມ ຈິງຫາກຊົງສະເດັດມາແລ້ວ
ພຣະອົງກໍຈະເປັນຜູ້ນຳເອົາ ພວກທ່ານໄປສູ່ຄວາມຈິງທັງໝົດ... ເພາະວ່າພຣະອົງ
ຈະໄດ້ຮັບເອົາຈາກເຮົາພຣະອົງນີ້ໄປ ແລະ ຈະຊົງສະແດງ ສິ່ງນັ້ນອອກໃຫ້ພວກທ່ານ." (ໂຍຫັນ 16:13,14).
{SCL 222.1}

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງມີຄວາມປະສົງຢາກຈະໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຝຶກ ຜົນຄວາມສາມາດທາງດ້ານມັນ
ສະໝອງຂອງພວກຕົນແລະການ ສຶກສາຮຳຮຽນພຣະຄຳພິກໍຈະເປັນການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງ
ແລະຍົກສູງພະລັງຄວາມສາມາດ ທາງດ້ານຄວາມຄຶດບັນຍາຂອງຄົນ
ຍິ່ງໄປກວ່າການສຶກສາຮຽນຮູ້ໃນຂະແໜງການອື່ນໆ. ແຕ່ເຖິງ
ຢ່າງໃດພວກເຮົາກໍຄວນມີຄວາມລະມັດລະວັງຕົວຈາກການທີ່ຕົນ
ຈະຕົກເຂົ້າໄປເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ເຊິ່ງເປັນຕົວການແຫ່ງ ຄວາມອ່ອນແຮງ
ແລະຂາດສະມັຖພາບຂອງມະນຸດທັງມວນ. ເພື່ອ
ຢາກຈະທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງໃນສັຈທັມຄວາມຈິງທີ່ມີ
ຢູ່ໃນພຣະວັຈນະຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນພວກເຮົາກໍຈະຕ້ອງມີ
ຄວາມຖອມຕົວແລະມີຄວາມເຊື່ອຕາມພາສາຂອງເດັກ ແລະ ພ້ອມ ສະເໝີທີ່ຈະຮຳຮຽນສຶກສາແລະ

ຂໍຮອງຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກອົງ ພຣະວິຍານບໍຣິສັດ. ຄວາມຮູ້ສຶກຕໍ່ຮິດອຳນາດແລະອະພິປັນຍາ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະຄວາມຮູ້ສຶກໃນຄວາມໄຮສະມັຖຸພາບ
ຂອງພວກຕົນເອງນັ້ນທຳໃຫ້ໃຈໄດ້ເຖິງຄວາມ
ຍິ່ງໃຫຍ່ອະມະຕະທັງໝົດຂອງພຣະອົງເຊິ່ງຈະຕ້ອງເຂົ້າມາເປັນສັງ
ບຸກລຸກຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາໃຫ້ເກີດຄວາມອ່ອນນ້ອມຖ້ອມຕົວ ແລະ
ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເປີດອ່ານພຣະວັຈນະຂອງພຣະອົງດ້ວຍ
ຄວາມໂຄຣບຢຳເກງບຽບສະເໝືອນວ່າພວກເຮົາກຳລັງເຂົ້າໄປ
ນົບນ້ອມນະມັສການພຣະອົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະພັກຂອງພຣະອົງນັ້ນເອງ. ສະນັ້ນ,
ໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາພາກັນຮ່ຳຮຽນສຶກສາພຣະຄຳພີຢູ່ນັ້ນ ພວກເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ
ຄວາມຄິດປັນຍາຂອງມະນຸດຈະຕ້ອງ ຍອມຢູ່ໃຕ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງມີອິດທິພົນອັນສູງສ່ຽງ, ຫົວຄິດຈິດໃຈ ແລະ
ຄວາມຮູ້ປັນຍາຂອງມະນຸດກໍຈະຕ້ອງຍອມກັບຂາບລົງຢູ່ໃຕ້ພຣະ ອົງຜູ້ຊົງມີຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ອະມະຕະ,
ຜູ້ຊົງມີພຣະນາມວ່າ "ເຮົາ ຄືອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ." {SCL 223.1}
ບາງສັງຄົມກໍຈະຖືກເຜີຍອອກມາໃຫ້ມີຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງ
ຢູ່ໃນໜັງສືພຣະຄຳພີກໍຍັງມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ຍິ່ງມີຄວາມສັບສົນຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ
ຍິ່ງເປັນຄວາມພິສະດານຢູ່, ແຕ່ ວັນໜຶ່ງໃນທີ່ສຸດກໍຈະຖືກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຳໃຫ້ເປັນຄວາມກະ
ຈ່າງແຈ້ງອອກມາ ແລະ ກໍຈະບໍ່ມີຄວາມສັບສົນແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ
ສຳລັບພວກຄົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມບຸກໜ້າບົນຕົວເພື່ອທຳຄວາມເຂົ້າໃຈ ໃນສັຈທັມຄວາມຈິງເຫລົ່ານັ້ນ.
ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າຫາກ ບໍ່ມີການຊີ້ນຳຈາກອົງພຣະວິນຍານບໍຣິສັດ ແລ້ວພວກເຮົາກໍຈະມີ
ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຫລືວ່າໃຫ້ການຕີຄວາມໝາຍຂອງພຣະຄຳພີເຊິ່ງ ເປັນພຣະວັຈນະຂອງ
ພຣະເຈົ້ານັ້ນໄປໃນທາງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ຫລາຍ
ຄົນກໍພາກັນອ່ານຮຽນໜັງສືພຣະຄຳພີໂດຍບໍ່ໄດ້ມາເຊິ່ງຜົນປະ ໃຫຍດອັນໃດເລີຍ ແລະ
ໃນຫລາຍກໍຮະນຶກຍິ່ງເປັນທັງການນຳເອົາ ຜົນຮ້າຍມາສູ່ຕົນເອງອີກຊ້ຳ.
ໃນເມື່ອພຣະວັຈນະຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ຖືກຄົນເຮົາເປີດອອກມາອ່ານໂດຍບໍ່ມີການໄຫວ້ພຣະອະທິຖານ
ແລະຂາດຄວາມໂຄຣບຢຳເກງ, ໃນເມື່ອຄວາມຄິດຈິດໃຈຂອງຄົນ
ຫາກບໍ່ຕົມຕ້ອມຢູ່ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫລືວ່າບໍ່ມີຄວາມປະສານກົມ
ກຽວກັນກັບພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງນັ້ນແລ້ວຄວາມຄິດຈິດໃຈຂອງ
ຄົນກໍຈະຖືກປົກຄຸມໄປດ້ວຍຄວາມລະແວງສົງສັຍ ແລະ ແລ້ວການ
ສຶກສາຮ່ຳຮຽນພຣະຄຳພີຕາມແບບທີ່ກ່າວມານັ້ນ ຈະພາໃຫ້ຄວາມ
ລະແວງສົງສັຍຂອງຄົນນັບມື້ນັບທະວີຄຸນຂຶ້ນ. ສ່ວນສາຕານກໍເປັນ
ຜ່າຍຜັອບຄຸມແນວຄິດຈິດໃຈຂອງຄົນເອົາໄວ້ຢູ່ຕະຫລອດ ແລະ
ມັນກໍຈອບແຕ່ຈະປ້ອນເອົາການຕີຄວາມໝາຍຂອງພຣະຄຳພີແບບ ບໍ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນມາໃຫ້ຢູ່ສະເໝີ.
ໃນເມື່ອຄົນເຮົາຫາກບໍ່ມີການດຳຮົງຊີ ວິດີຢູ່ຕາມທີ່ພຣະວັຈນະໄດ້ກຳນົດເອົາໄວ້ ແລະບໍ່ມີຄວາມເປັນອັນ
ໜຶ່ງອັນດຽວກັນກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລ້ວເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາອາດ
ຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ມາແລ້ວຢ່າງມາກມາຍບານໃດກໍຕາມ ແຕ່ພວກເຮົາ
ກໍຍິ່ງມີໂອກາດທີ່ຈະທຳໃຫ້ຕົນເກີດມີຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຕໍ່ພຣະຄຳ ພີນັ້ນໄດ້ ແລະ
ກໍບໍ່ມີຄວາມປອດພ້ອມເລີຍທີ່ຈະໄປສ້າງຄວາມໄວ້ວາງ ໃຈໃນການອະທິບາຍຂອງພວກກຽວ.
ຜູ້ໃດທີ່ມີແຕ່ພະຍາຍາມ ຍາກຊອກຫາຄວາມຂັດແຍ້ງຢູ່ໃນພຣະຄຳພີນັ້ນພວກເຮົາກໍຈະບໍ່
ມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃດໃນທາງຜ່າຍຈິດວິນຍານນັ້ນເລີຍ. ດ້ວຍທັສນະ
ອັນບົດເບື້ອງນັ້ນພວກເຮົາກໍຈະຊອກຫາແຕ່ ຂໍ້ອ້າງຕ່າງໆເພື່ອມາ ສ້າງຄວາມລະແວງສົງສັຍ
ແລະຄວາມບໍ່ເຊື່ອຕໍ່ສິ່ງທີ່ມີຄວາມກະ ຈ່າງແຈ້ງ ແລະບໍ່ມີຄວາມສັບສົນຢູ່ແລ້ວນັ້ນ. {SCL 224.1}
ຂໍ້ອ້າງເພື່ອເອົາມາສ້າງຄວາມສົງສັຍ
ພວກເຮົາກໍຍິ່ງເອົາ ຂໍ້ອ້າງຕ່າງໆຂຶ້ນມາແກ່ໜ້າຢ່າງ ມາກມາຍ,

ແຕ່ເຫດຜົນທີ່ເຮົາເຮັດຈົງຂອງຄວາມລະແວງສົງສັຍແລະ
ຄວາມບໍ່ຢາກເຊື່ອເຫລົ່ານັ້ນສ່ວນມາກແລ້ວກໍແມ່ນເກີດຈາກ
ການມີຄວາມນິຍົມຊົມຊອບຕໍ່ຄວາມບາບນັ້ນເອງ. ພຣະຄໍາສອນ
ແລະພຣະວັຈນະທີ່ມີຄວາມເປັນມາຕຖານຂອງ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ນັ້ນກໍຈະບໍ່ເປັນທີ່ເຫັນຊອບສໍາລັບພວກຄົນທີ່ມີຄວາມອວດອັງທະ ນົງຕົວ ແລະ
ມີຄວາມອັກທັມຢູ່ໃນຫົວໃຈເຫລົ່ານັ້ນ, ສ່ວນຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ຕ້ອງການຢາກ
ຈະເຊື່ອຟັງປະຕິບັດຕາມພຣະວັຈນະຂອງພຣະເຈົ້າ ນັ້ນ ແລ້ວ
ພວກເຂົາກໍພ້ອມສະເໜີທີ່ຈະມີຄວາມລະແວງສົງສັຍໃນ ການມີອໍານາດຢ່າງຂາດຂັ້ນຂອງ
ພຣະວັຈນະທີ່ໄດ້ມາຈາກອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພື່ອຢາກກ້າວໄປສູ່ສັຈທັມຄວາມຈິງໄດ້ນັ້ນ
ພວກເຮົາຕ້ອງມີຄວາມບາຖຸນາອັນຈິງໃຈທີ່ຈະທໍາຄວາມຮູ້ຈັກກັບ ສິ່ງທີ່ເປັນສັຈທັມຄວາມຈິງ
ແລະຕ້ອງມີຄວາມມັ່ງຫວັງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະ ເຊື່ອຟັງປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງດັ່ງກ່າວ. ທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າມາສຶກສາ
ຮໍາຮຽນພຣະຄໍາພີດ້ວຍນ້ຳໃຈທີ່ກ້າວມານັ້ນພວກເຂົາກໍຈະພົບເຫັນ
ຫລັກຖານພະຍາຍາມອັນຖ້ວມລົ້ນເພື່ອຢັ້ງຢືນວ່ານັ້ນເປັນພຣະວັຈນະ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ
ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດທໍາ ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນສັຈທັມຄວາມຈິງເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຈະທໍາໃຫ້ພວກ
ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ກ້າຍເປັນຄົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດຢູ່
ບົນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນນັ້ນ. {SCL 226.1}
ຈົ່ງເດີນໄປຫາແສງສະຫວ່າງທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບມານັ້ນເສັ້ນເຖິດ
ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າຊົງໄດ້ຕັດກ່າວເອົາໄວ້ດັ່ງນີ້: " ຖ້າວ່າ
ຜູ້ໃດຕ້ອງການຢາກຈະກະທໍາຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະ
ອົງເຈົ້າແລ້ວເຂົາກໍຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບພຣະຄໍາສອນນັ້ນວ່າ ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງຫລືໃດ." (ໂຍຫັນ 7:17).
ແທນ ທີ່ຈະສ້າງຄວາມລະແວງສົງສັຍຕໍ່ພຣະຄໍາພີດ້ວຍການຕັ້ງຄາຖາມ ສະຫລອກກອກຕ່າງໆນາໆ
ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ທ່ານເອງກໍຍັງບໍ່ທັນມີ ຄວາມເຂົ້າໃຈຢູ່ນັ້ນ, ສິ່ງທີ່ເຮົາແມ່ນຢາກຈະໃຫ້ທ່ານໄດ້ສຸມຄວາມ
ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ແສງສະຫວ່າງທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບມາແລ້ວນັ້ນແລະທ່ານກໍ
ຈະໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງທີ່ມາກໄປກວ່ານັ້ນອີກ. ທ່ານຈົ່ງຕັ້ງໃຈປະ
ຕິບັດຕາມລັກສະນະທີ່ເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບທຸກຢ່າງທີ່ທ່ານໄດ້
ມີຄວາມເຂົ້າໃຈແຈ້ງໄປແລ້ວນັ້ນດ້ວຍການອົງໃສ່ພຣະເດດພຣະຄຸນ ຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌,
ຈາກນັ້ນທ່ານກໍຈະສາມາດທໍາຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ
ທໍາສໍາເຣັດໃນໜ້າທີ່ເຊິ່ງທ່ານຍັງມີຄວາມສົງສັຍຢູ່ໃນເວລານີ້. {SCL 227.1}
ຍັງມີຫລັກຖານພະຍານອີກອັນໜຶ່ງເຊິ່ງເປັນທີ່ເຂົ້າໃຈໄດ້
ຕໍ່ທຸກຄົນນັບຕັ້ງແຕ່ຄົນຜູ້ທີ່ຮຽນຮູ້ສູງໄປຈົນເຖິງຜູ້ທີ່ກຶກໜັງສືເຊິ່ງນັ້ນ
ກໍຄືຫລັກຖານພະຍານອັນມາຈາກປະສົບການໃນຊີວິດສ່ວນຕົວຂອງ ຄົນ.
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຮຽກເອົາພວກເຮົາທັງຫລາຍ ໃຫ້ມາ
ເປັນຜູ້ສະແດງຫລັກຖານຮັບຮອງດ້ວຍຕົນເອງກ່ຽວກັບຄວາມເປັນ
ຈິງແຫ່ງພຣະວັຈນະຂອງພຣະອົງແລະຄວາມຈິງທີ່ມີຢູ່ໃນຄໍາໝັ້ນສັນ ຍາຂອງພຣະອົງນັ້ນ.
ພຣະອົງສົ່ງຄໍາຮຽກຮ້ອງຕໍ່ພວກເຮົາທັງ ຫລາຍວ່າ: " ຈົ່ງທົດລອງແລະທ່ານຈະເຫັນວ່າອົງພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າມີພຣະຄຸນພຽງໃດ." (ເພງສັນລະເສີນ 34:8). ແທນ
ທີ່ຈະອົງໃສ່ແຕ່ຄໍາເວົ້າຂອງຜູ້ອື່ນນັ້ນພວກເຮົາກໍຄວນຈະຕ້ອງມີ
ການທົດສອບດ້ວຍຕົວເອງ. ພຣະອົງຊົງຖະແຫລງອອກວ່າ: " ຈົ່ງ ຮ້ອງຂໍເອົາແລະທ່ານຈະໄດ້ມາ." (ໂຍຫັນ
16:24). ຄໍາສັນ ຍາຂອງພຣະອົງຈະຕ້ອງບັງເກີດຜົນເປັນຈິງ. ຄໍາສັນຍາຂອງພຣະ
ອົງບໍ່ເຄີຍເສັຍຫາຍໄປຢ່າງເປົ່າລໍາ ແລະກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເປັນ ຄວາມເປົ່າລໍາໄດ້ຈັກເທື່ອ.
ເມື່ອພວກເຮົາອົງກ່າວເດີນເຂົ້າໄປ ໃກ້ກັບອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າພຽງເທົ່າໃດ ພວກເຮົາກໍຍັງຈະເກີດມີ
ຄວາມສຸກຈາກຄວາມຮັກອັນບໍ່ມີຂັ້ນຂອງພຣະອົງແລະຈາກນັ້ນ

ຄວາມລະແວງສົ່ງສັຍແລະຄວາມມືດມົນຕ່າງໆກໍຈະສູນຫາຍໄປ ເພາະແສງສະຫວ່າງ ທີ່ໄດ້ມາຈາກການສະເດັດເຂົ້າມາປະທັບຢູ່ ຂອງພຣະອົງເຈົ້ານັ້ນເອງ. {SCL 227.2}

ປະສົບການອັນລ້ຳເລີດ

ທ່ານອາຈານໂບນຜູ້ເປັນ ອັດສາວິກທ່ານໜຶ່ງຂອງພຣະ ເຢຊູໄດ້ກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ.

"ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ປັດປ່ອຍ ເອົາພວກເຮົາທັງຫລາຍໃຫ້ເປັນ ອິສະຣາຍໄປຈາກອຳນາດແຫງຄວາມມືດມົນ ແລະ ຊົງໄດ້ຈັດສັ່ງເອົາພວກເຮົາ ໄປສູ່ພຣະຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະບຸຕທີ່ແສນຮັກແລະ ຫວງແຫນຂອງພຣະອົງ." (ໂກໂລຊຽນ 1:13). ທຸກຄົນທີ່

ໄດ້ຜ່ານມາຈາກຄວາມຕາຍມາສູ່ຄວາມມີວິດິນັ້ນກໍສາມາດທີ່ຈະ

"ຖືກປະທັບຕຣາໃຫ້ເຫັນວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນຄືຄວາມ ຈິງ" (ໂຢຫັນ 3:33).

ອາຈານໂບນຫຍັງສາມາດກ່າວຄຳພະຍານ ອອກມາວ່າ: "ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍມີຄວາມຈຳເປັນຕໍ່ການຊ່ວຍເຫລືອແລະກໍໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອມາຈາກ ອົງພຣະເຢຊູ ເຈົ້າ.

ຄວາມຕ້ອນການທຸກຢ່າງກໍໄດ້ຮັບການຕອບສະ ໜອງມາ,

ຄວາມຫອດຫວັດທາງດ້ານຊີວິດຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບການຕອບສະໜອງ ແລະຕົກມາໃນເວລານີ້ພຣະ ຄຳພີສຳລັບຕົວຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວກໍຄືພຣະນິມິຕຂອງອົງພຣະ ເຢຊູຄຣິສຕັ້ນເອງ. ພວກທ່ານຖາມວ່າຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອພຣະ ເຢຊູໄດ້ແນວໃດ?

ກໍເພາະວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ຜູ້ໃຜໃຜໃຫ້ລັອດສຳລັບຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນເອງ. ເປັນຫຍັງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງມີຄວາມເຊື່ອຕໍ່ພຣະຄຳພີ? ກໍເພາະວ່າ ຂ້າ

ພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່ານີ້ເປັນພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນ

ເຈົ້າທີ່ດັ່ງກ່ອນມາສູ່ຊີວິດຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ." ພວກເຮົາ

ກໍສາມາດທີ່ຈະສະແດງຄຳເປັນພະຍານຂອງຕົນເອງອອກໄດ້ວ່າ ພຣະຄຳພີນີ້ມີສັຈທັມຄວາມຈິງແລະ ອົງພຣະຄຣິສຕັ້ນກໍຊົງເປັນພຣະ ບຸຕຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. {SCL 228.1}

ອາຈານເບີໂຕຣໄດ້ບອກວ່າໃຫ້ພວກພີ່ນ້ອງຜູ້ເຊື່ອໃນອົງພຣະ ຄຣິສຕັ້ນທັງຫລາຍຂອງຕົນວ່າໃຫ້ພາກັນ

"ຈະເຮັດເຕີບໃຫ້ຂຶ້ນ ໂດຍພຣະເດດພຣະຄຸນ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຮັກງ່ວກັບອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະອົງພຣະເຢຊູຄຣິສຕັ້ນຜູ້ຊົງເປັນພຣະ ເຈົ້າຜູ້ໃຜໃຜໃຫ້ລັອດຂອງພວກເຮົາ." (2 ເບີໂຕຣ 3:18). ໃນ

ເວລາທີ່ພວກໄພພິນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມີຄວາມຈະເຮັດເຕີບ

ໃຫ້ຂຶ້ນດ້ວຍພຣະເດດພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍຈະມີ ຄວາມເຂົ້າໃຈໃດໃນພຣະວັຈນະຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ແຈ້ງແຈ້ງ ຂຶ້ນ.

ພວກເຂົາກໍຈະເຫັນໄດ້ໃນແສງສະຫວ່າງຄັ້ງໃໝ່ແລະຄວາມ

ສວຍງາມວິາວັນທີ່ມີໃນສັຈທັມຄວາຈິງອັນສັກສິດນັ້ນ. ປະຫວັດ

ສາຕການເປັນມາຂອງພຣະຄຣິສຕັ້ນຈະຢູ່ໃນທຸກຢຸກທຸກສະໄໝກໍເປັນດັ່ງ ນັ້ນ ແລະ ກໍຈະສືບຕໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນຕະຫລອດໄປຈົນເຖິງວັນສຸດທ້າຍ ຂອງໂລກ.

"ເສັ້ນທາງຂອງຄົນຊອບທັມກໍເປັນດັ່ງແສງອາ ຣຸນຂອງວັນໃໝ່ທີ່ສອງແສງຮຸ່ງແຈ້ງຍິ່ງຂຶ້ນຈົນເຖິງຕອນ ກາງວັນ." (ສຸພາສິດ 4:18). {SCL 229.1}

ໂດຍອີງໃສ່ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ ພວກເຮົາກໍສາມາດທີ່ຈະມອງ ໄປສູ່ບັ້ງອົງອະນາຄົດໄດ້ ແລະ

ທຳຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງຄຳສັນຍາ ຂອງອົງພຣະເຢຊູເປັນເຈົ້າທີ່ວ່າເມື່ອເວລາຄວາມຄຶດບັນຍາແລະ ຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດພວກເຮົາຫາກມີການຕົດພັນ

ຢ່າງໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນບໍ່ເກີດຂອງແສງສະຫວ່າງນັ້ນ ແລ້ວມັນກໍຈະມີພະລັງແສງຍິ່ງຂຶ້ນ.

ພວກເຮົາກໍສາມາດທີ່ຈະມີຄວາມເບີກບານໃຈໄດ້ເພາະເຊື່ອວ່າທຸກສິ່ງໃດຢູ່ໃນແນວທາງຂອງ

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ຍິ່ງມີຄວາມສັບສົນຢູ່ນັ້ນກໍຈະມີຄວາມແຈ້ງຂ່າວ ຂຶ້ນມາ ແລະ

ສິ່ງໃດທີ່ຍິ່ງມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສຳລັບຄວາມເຂົ້າໃຈ

ໃນເວລານີ້ກໍຈະໄດ້ຮັບຄຳອະທິບາຍໃນວັນໜຶ່ງຂ້າງໜ້າ ແລະ ຢູ່

ໃນບ່ອນໃດທີ່ຄວາມຄຶດບັນຍາອັນຈຳກັດຮັດແຄບຂອງມະນຸດເຮົາໄດ້ ເຫັນແຕ່ຄວາມສັບສົນ

ແລະຈຸດມັງໝາຍປາຍທາງທີ່ບໍ່ປະສົບຜົນສຳ ເຣັດຢູ່ນັ້ນ ພວກເຮົາກໍຈະເຫັນຄວາມຄົບຖ້ວນບໍ່ຮືບຮູບ
ແລະຄວາມ ປະສານກົມກຽວກັນຢ່າງສວຍງາມວິລາວັນ. "ໃນເວລານີ້ {SCL 230.1}
ເໝືອນດັ່ງວ່າພວກເຮົາມອງເຫັນໂດຍຜ່ານກະຈົກມວີ, ແຕ່
ພໍເຖິງເວລານັ້ນມາກໍຈະເຫັນແບບໜ້າເຊິ່ງໜ້າ, ເວລານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຮູ້ໄດ້ເປັນບາງສ່ວນ
ແຕ່ພໍເຖິງເວລານັ້ນມາ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະຮູ້ເໝືອນດັ່ງທີ່ພິຣະອົງຮູ້ຕົວຂ້າພະເຈົ້ານີ້." (1 ໂກຣິນ 13:12)/.
{SCL 231.1}

ບົດທີ 13—ຄວາມເບີກບານຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າ

ພວກລູກຫລານທັງຫລາຍຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແມ່ນ
 ໄດ້ຖືກຮຽກໃຫ້ພາກັນເຂົ້າມາເປັນຜູ້ຕ່າງໜ້າຂອງພຣະອົງດ້ວຍ
 ການສະແດງອອກໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນເຖິງຄຸນງາມຄວາມດີ
 ແລະຄວາມເມດຕາບານຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ສະເດັດລົງ
 ມາສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນເຖິງຄຸນລັກສະນະອັນແທ້ຈິງຂອງອົງພຣະບົດາເຈົ້າສັນໃດແລະພວກເຮົາກໍ
 ກ່ອນຈະຕ້ອງພາກັນນຳ ເອົາອົງ ພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າອອກໄປສະແດງອອກໃຫ້ໂລກມະນຸດທັງ
 ບໍ່ທັນຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມຮັກໃຈແລະຄວາມຮັກອັນແຕ້ມໄປດ້ວຍ
 ຄວາມເມດຕາສົງສານຂອງພຣະອົງນັ້ນໃຫ້ຮູ້ຈັກກັບພຣະອົງສັນ ນັ້ນ.
 ພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ກ່າວຄຳວົງວອນຕ່າງໆພຣະບົດາເຈົ້າວ່າ:
 "ພຣະອົງເຈົ້າຊົງໄດ້ແຕ່ງໃຫ້ຂ້າພຣະອົງເດດລົງມາ ສູ່ໂລກມະນຸດສັນໃດ,
 ດັ່ງນັ້ນຂ້າພຣະອົງກໍໄດ້ແຕ່ງພວກ ເຂົາອອກໄປສູ່ໂລກມະນຸດສັນນັ້ນ." "ຂ້າພຣະອົງກໍຊົງສະຖິດ
 ຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາທັງຫລາຍແລະພຣະອົງເຈົ້າກໍຊົງສະຖິດຢູ່ໃນຕົວ ຂອງຂ້າພຣະອົງນີ້...
 ເພື່ອໃຫ້ໂລກມະນຸດໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງເຈົ້າຊົງ ໄດ້ແຕ່ງໃຫ້ຂ້າພຣະອົງສະແດດລົງມາ" (ໂຢຫັນ 17:18,23). ອາ
 ຈານໂບນເຄຍໄດ້ກ່າວຕໍ່ພວກທິຖີຕົນວ່າເປັນລູກສົດຂອງພຣະເຢ ຊູນັ້ນວ່າ.
 "ພວກທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ປະກາດຕົນອອກຢ່າງ ເປັດເຜີຍແລ້ວວ່າພວກຕົນຈະເປັນຂ່າວສານຂອງພຣະ
 ຄຣິສຕ໌," "ພວກທ່ານກໍເປັນຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກແລະເປັນທີ່ທຸກຄົນກໍ ອ່ານອອກ." (2 ໂກຣິນໂທ 3:3,2).
 ພຣະເຢຊູໄດ້ສົ່ງຂ່າວສານ ລົງມາສູ່ໂລກມະນຸດນີ້ໂດຍຜ່ານພວກລູກໆຂອງພຣະອົງທຸກຄົນ.
 ຖ້າວ່າທ່ານຫາກເປັນລູກສົດຜູ້ໜຶ່ງຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ແລ້ວພຣະ
 ອົງກໍຈະສົ່ງສານຂອງພຣະອົງໂດຍຜ່ານຕົວຂອງທ່ານອອກໄປຕາມ
 ບ້ານຕາມເຮືອນ, ໄປຕາມຖະໜົນຫົນທາງ ແລະຕາມໝູ່ບ້ານຊົນ
 ນະບົດຕ່າງໆເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ທ່ານກຳລັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ນັ້ນ. ພຣະ
 ເຢຊູຊົງສະຖິດຢູ່ພາຍໃຕ້ຕົວຂອງທ່ານນັ້ນກໍມີຄວາມປະສົງຢາກ ຈະເວົ້າຈາກສົນທະນາຕໍ່ຫົວໃຈຂອງ
 ພວກຄົນທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮູ້ຈັກກັບ ພຣະອົງນັ້ນເມື່ອ. ບາງທຶກຍ້ອນວ່າພວກເຂົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ອ່ານໜັງ
 ສືພຣະຄຳພີນັ້ນເທື່ອຫລືວ່າພວກເຂົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະ
 ເຈົ້າທີ່ກຳລັງໃຫ້ການເວົ້າຈາກສົນທະນາຕໍ່ ພວກກ່ຽວໂດຍຜ່ານໜ້າ ໜັງສືເຫລົ່ານັ້ນ,
 ພວກເຂົາບໍ່ທັນໄດ້ເຫັນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ
 ທີ່ໄດ້ສະແດງອອກມາໂດຍຜ່ານພຣະກິຈການຂອງພຣະອົງ. ແຕ່,
 ຖ້າວ່າທ່ານຫາກເປັນຜູ້ຕ່າງໜຶ່ງໜ້າຂອງພຣະເຢຊູຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວ
 ພຣະອົງກໍຈະນຳໃຈທ່ານໃຫ້ເປັນຜູ້ຊື່ກນຳເອົາພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້
 ເກີດມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນບາງສິ່ງຢ່າງ ທີ່ກ່ຽວພັນກັບຄວາມເມດ ຕາກຣຸນາຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ພວກເຂົາກໍຈະຖືກດຶງດູດເຂົ້າມາ ຫາພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງແລະພວກເຂົາກໍຈະພາ
 ກັນມາຮັບໃຊ້ພຣະອົງເຈົ້າ. {SCL 232.1}
 ບັນດາພວກຄົນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິສຕ໌ທັງຫລາຍກໍມີໜ້າທີ່ຈິງ ຈະຕ້ອງ
 ເປັນຜູ້ນຳເອົາແສງສະຫວ່າງເຂົ້າມາເຢືອງໃສ່ເສັ້ນທາງ ທີ່ນຳໄປສູ່ເມືອງສະຫວັນ.
 ພວກເຂົາກໍຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ເຊິ່ງທ່ານໃຫ້ແສງ
 ສະຫວ່າງຈາກອົງພຣະຄຣິສຕ໌ທີ່ມີຢູ່ໃນພວກຕົນນັ້ນໄດ້ສະທ້ອນອອກ ໄປສູ່ໂລກມະນຸດ.
 ການດຳລົງຊີວິດແລະຄຸນສົມບັດທັສນະຂອງພວກ
 ເຂົານັ້ນກໍຕ້ອງເປັນລັກສະນະທີ່ຈະເປັນແວ່ນແຍງໃຫ້ແກ່ຄົນທັງ
 ຫລາຍໄດ້ມີທັສນະອັນຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ແລະ ພຣະ ກິຈການຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ. {SCL

234.1}

ຖ້າວ່າພວກເຮົາຫາກເປັນຜູ້ຕ່າງໜ້າຂອງພຣະຄຣິສຕ໌ ຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວພວກເຮົາກໍຕ້ອງທຳໃຫ້ການທ່າງານຮັບໃຊ້ພຣະ ອົງໄດ້ເກີດມີລັກສະນະລັບອີກລັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ. ສ່ວນພວກຄົນ ຜູ້ເຊິ່ງມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຄຣິສຕ໌ທີ່ທຳຕົວເປັນຄົນຜູ້ມີຈິດໃຈອັນ ໂສກເສົ້າງ່ວມເຫງົາ ແລະ ທັງເປັນຄົນທີ່ມັກຈົ່ມວ່າຫາແຕ່ເລື່ອງ ມາຟ້ອງຮ້ອງກັນນັ້ນພວກເຂົາກໍກາຍເປັນຜູ້ທີ່ພາໃຫ້ຄົນອື່ນຕ້ອງ ມາເກີດມີຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດກ່ຽວກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ກ່ຽວ ກັບການດຳຮົງຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິສຕ໌ນັ້ນ. ພວກເຂົາ ສ້າງໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍຕ້ອງເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກອັນບໍ່ຖືກຕ້ອງທີ່ວ່າອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ພາໃຫ້ພວກລູກຂອງພຣະອົງໄດ້ພາກັນມີຄວາມສຸກ ແລະ ການກະທຳແບບນີ້ກໍເປັນການສະແດງເຖິງຄວາມ ເປັນພະຍານທີ່ບໍ່ມີຄວາມເທັດຈິງເຊິ່ງຜົນຕ້ອງພຣະເທພບົດາເຈົ້າ. {SCL 234.2}

ຄວາມດີໃຈຂອງສາຕານ ສາຕານຈະມີຄວາມລົ້ນເລີງໃຈທີ່ ຕົນສາມາດຊຸກນຳເອົາ ພວກລູກຫລານຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ພາກັນເຊົາເຊື່ອໃນພຣະອົງ ແລະ ເກືອມຄວາມທັ້ງຖອຍໃຈຂຶ້ນມາ. ສາຕານກໍມີຄວາມລົ້ນເລີງໃຈທີ່ຈະ ເຫັນວ່າພວກເຮົາພາກັນເກີດບໍ່ ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເກີດມີຄວາມສົງສັຍຕໍ່ພຣະປະສົງ ແລະ ຣົດອຳນາດຂອງພຣະ ອົງທີ່ຈະໃຜດເອົາພວກເຮົາທັງຫລາຍໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພັນ. ສາຕານມັກຢາກຈະທຳໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ພາກັນເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກ ວ່າການນຳພາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນຈະສ້າງແຕ່ຄວາມເສັຍ ຫາຍມາສູ່ພວກເຮົາ. ງານຂອງສາຕານນັ້ນກໍຄືການຕົວະຍົວະຫລອກ ລວງໄປໃນທາງທີ່ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເມດຕາ ສົງສານ.

ເຂົາທຳການບົດເບືອນຕໍ່ສັຈທັມຄວາມຈິງຂອງພຣະ ບົດາເຈົ້ານັ້ນພວກເຮົາຊຳພັດພາກັນມັກຈະຄິດຫາ ແຕ່ຄຳຕົວະຍົວະ ຫລອກລວງຂອງສາຕານແລະສະແດງຄວາມບໍ່ນັບຖືຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍການສະແດງຄວາມບໍ່ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ ແລະ ຈົ່ມວ່າ ຄວາມບໍ່ດີຕໍ່ພຣະອົງ.

ສາຕານຍາມໃດກໍຊອກຫາແຕ່ວິທີທາງເພື່ອ ທຳໃຫ້ຊີວິດໃນທາງຄວາມເຊື່ອນັ້ນໄດ້ເກີດມີຄວາມເສົ້າຫໝອງ, ມີຄວາມໜັກໜ່ວງແລະຫຍັງຍາກ, ສະນັ້ນໃນເມື່ອຄຣິສຕະສາສນິກກະ ຊົນຜູ້ໃດຫາກທຳຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ເປັນໄປຕາມລັກສະນະຕາມທີ່ ໄດ້ກ່າວມານັ້ນກໍສະແດງວ່າເຂົາເອງເປັນຜູ້ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນຕໍ່ ຄຳຫລອກຫລວງຂອງສາຕານຜູ້ເປັນພະຍາມານໂດຍຜ່ານຄວາມບໍ່ ເຊື່ອຂອງຕົນເອງນັ້ນ. {SCL 235.1}

ຫລາຍຄົນກໍພາກັນເດີນໄປຕາມທາງແຫ່ງຊີວິດໂດຍການ ສຸມຄວາມເອົາໃຈໃສ່ແຕ່ຄວາມຜິດພາດ, ຄວາມບໍ່ສຳເລັດຜົນ ແລະ ຄວາມເສັຍກຳລັງຂອງພວກຕົນ, ສະນັ້ນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກ ເຂົາກໍຈິງມີແຕ່ຄວາມໂສກເສົ້າແລະຄວາມທັ້ງຖອຍ. ໃນເວລາທີ່ຂ້າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເດີນທາງໄປທະວີບຢີໂຣບນັ້ນ ກໍຍັງມີພົນອງສະຕຣີຜີ ໜຶ່ງທີ່ຮ່ວມຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອອັນດຽວກັນເຊິ່ງເຄີຍກະທຳຄືດັ່ງທີ່ໄດ້ເວົ້າມານີ້, ຄືເຂົາເອງກຳລັງຕົກຢູ່ໃນທຳທີ່ໝົດກຳລັງໃຈ ແລະ ນາງກໍໄດ້ຂຽນໜັງສືມາຫາຂ້າພຣະເຈົ້າເພື່ອຂໍຄຳວ່າທີ່ເປັນການສ້າງກຳລັງໃຈໃຫ້ແກ່ຕົນ. ຄືນຕໍ່ມາ, ຂ້າພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ ອ່ານຈົດໝາຍຂອງນາງ. ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມຜົນວ່າຕົນ ເອງພອມກຳລັງເດີນຢູ່ ໃນສ່ວນແຫ່ງໜຶ່ງແລະເຫັນວ່າມີຄົນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ ຄາດວ່າຈິງຈະເປັນເຈົ້າຂອງສ່ວນທີ່ກຳລັງພາຂ້າພຣະເຈົ້າເດີນ ຜ່ານໄປຕາມທາງຢູ່ກາງສ່ວນແຫ່ງນັ້ນ. ຂ້າພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບ ເອົາດອກໄມ້ ແລະມີຄວາມເບີກບານຊົມຊືມຢູ່ກັບກິນອັນຫອມຫວນ ເຫລົ່ານັ້ນ ຢູ່ເຊິ່ງໃນເວລາດຽວກັນນາງຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຈົດໝາຍທີ່

ກາລັງເດີນໄປຢູ່ຂ້າງໆກັນນັ້ນຊໍາພັດຮ້ອງໃສ່ຂໍາພຣະເຈົ້າ ໃຫ້ແນມ
ໄປເບິ່ງຕົ້ນນາມທີ່ກົດຂວາງທາງເດີນຂອງເຂົານັ້ນຢູ່ ລາວທັງຈົມ ທັງວ່າ
ແລະທັງສະແດງຄວາມເສຍໃຈຕໍ່ສິ່ງດັ່ງກ່າວ. ລາວບໍ່ໄດ້ຢາກໄປຕາມທາງທີ່ຜູ້ເປັນນາຍທາງນັ້ນພາໄປ,
ແຕ່ຊໍາພັດໄປເດີນ ຢູ່ຕາມທາງທີ່ມີສິ່ງໜາມນັ້ນ. ນາງໄດ້ຈົມວ່າດັ່ງນີ້: "ບໍ່ເປັນໜ້າ
ເສຍດາຍຫລືທີ່ສິວນອທະຍານອັນສວຍງາມແຫ່ງມີຮົກ ເຮືອໄປດ້ວຍຕົ້ນໜາມ?"
ຈາກນັ້ນທ່ານຜູ້ເຊິ່ງເປັນຄົນພາທາງ ຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ກ່າວບອກວ່າ. "ເຈົ້າຈົ່ງປະພວກຕົ້ນໜາມນັ້ນເສຍ ເຖິງ,
ເພາະມັນຈະທຳໃຫ້ເຈົ້າຕ້ອງເຈັບປວດ. ຈົ່ງເກັບເອົາ ແຕ່ພວກດອກກຸລາບ,
ດອກລູກແລະດອກຊົມພູເຫລົ່າ ນັ້ນ." {SCL 236.1}

ໃຫ້ທ່ານສົ່ງສາຍຕາໄປສູ່ບ່ອນທີ່ມີແສງສະຫວ່າງນັ້ນເສຍເຖິງ
ຢູ່ໃນປະສົບການແຫ່ງຊີວິດຂອງທ່ານນັ້ນທ່ານບໍ່ເຄີຍເຫັນ ແສງສະຫວ່າງໃດໜຶ່ງພົ້ນຂັ້ນມາຫລໍ່?
ໃນເວລາທີ່ຫົວໃຈຂອງ ທ່ານເກີດມີຄວາມເບີກບານ ຕົ້ນຕົ້ນດ້ວຍການກະຕຸກຈາກພຣະວິນ
ຍານບໍ່ຮູ້ສຸດຢູ່ນັ້ນ ທ່ານບໍ່ເຄີຍພົບເຫັນຊ່ວຍເຫລືອອັນປະເສີດທີ່
ເຄີຍໄດ້ບາກດອກມາເປັນບາງຄັ້ງຫລືບໍ່? ໃນເວລາທີ່ທ່ານທຳ
ການທົບທວນເຖິງອະດີດຕະການທີ່ຜ່ານມາແຫ່ງຊີວິດຂອງຕົນນັ້ນ
ທ່ານສາມາດນຶກເຫັນໄດ້ບໍ່ເຖິງຄວາມສຸກສຸດຊື່ນທີ່ເຄີຍໄດ້ເກີດມີຂຶ້ນ
ເປັນບາງຄັ້ງບາງຕອນຢູ່ໃນຊີວິດຂອງທ່ານນັ້ນ? ບໍ່ແມ່ນເປັນຍ້ອນ
ຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນຫລືທີ່ພວກດວງດອກມາລາ
ທີ່ສົ່ງກັນອັນຫວນຫວນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ພາກັນເກີດຂຶ້ນມາຢູ່ຕາມຂອບ
ທາງເດີນເຊິ່ງທ່ານສາມາດທີ່ຈະເດັດເອົາມາໄດ້ໃນທຸກໂອກາດ? ທ່ານຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຄວາມງາມ
ແລະຄວາມຫວນຫວນຂອງດວງ ດອກມາລາເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ນຳເອົາຄວາມສົດຊື່ນເບີກບານເຂົ້າມາ
ບຽນລົ້ນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງທ່ານນັ້ນຫລືໃດ? {SCL 237.1}

ພວກຕົ້ນໜາມເຫລົ່ານັ້ນມີແຕ່ ຈະທຳຄວາມເຈັບປວດມາ ສູ່ທ່ານພຽງເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ຖ້າວ່າທ່ານຫາກເກັບເອົາຈາກແຕ່ພວກ
ຕົ້ນໜາມດັ່ງກ່າວແລ້ວພັດນຳເອົາໄປມອບໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນນັ້ນມັນກໍ
ຈະບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນການສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນວ່າ ທ່ານຈະເປັນຜ່າຍ
ຜູ້ປະຕິເສດເຖິງຄຸນຄວາມດີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ມີຕໍາຕົວຂອງ ທ່ານພຽງເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ທ່ານທັງຍັງຈະເປັນຜ່າຍຜູ້ສ້າງສິ່ງກົດ
ຂວາງບໍ່ຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ເດີນໄປຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງຊີວິດນັ້ນອີກ ດ້ວຍ, ແມ່ນຫລືບໍ່? {SCL 238.1}

ຈະເປັນສິ່ງອັບປັນຍາໄປເສຍ ແລ້ວທີ່ຈະເກັບກຳຮີບໂຮມ
ເອົາແຕ່ຄວາມບໍ່ລຳບວນທັງໝົດໃນອະດີດຕະການຜ່ານມາແຫ່ງ
ຊີວິດຂອງຕົນນັ້ນໃຫ້ມັນເຂົ້າມາຂົ່ວຢູ່ໃນຄວາມຊົງຈຳ, ບໍ່ວ່າຈະ ເປັນຄວາມຜິດພາດ ແລະ
ຄວາມຜິດຫວັງຕ່າງໆກໍຕາມ ແລະຕໍ່ ຈາກນັ້ນກໍພາກັນເລົ່າເຖິງແຕ່ເລື່ອງຂອງມັນ ແລະເສຍນ້ຳໜູ່ນຳຕາ
ຍ້ອນມັນ ຈົນວ່າໃນທີ່ສຸດຕົນເອງກໍຕ້ອງຕົກໄປເປັນເຫຍື່ອຂອງ ຄວາມເສຍກຳລັງໃຈນັ້ນໄປ.
ສ່ວນຄົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມທ້າຍໃຈນັ້ນ ຄວາມມືດມົນກໍຈະກ້າວເຂົ້າມາເປັນສິ່ງຄຸ້ມຄອງຕົວຂອງເຂົາ,
ເຂົາເອງກໍຈະກາຍເປັນຜ່າຍຜູ້ທີ່ກົດກັນບໍ່ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງຈາກອົງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສາດສ່ອງເຂົ້າໄປສູ່ຊີວິດຈິດໃຈຂອງເຂົາເອງ
ພ້ອມດຽວກັນ, ເຂົາເອງກໍຍັງເປັນທັງຜູ້ສ້າງຄວາມມືດມົນໃຫ້ແກ່ ເສັ້ນທາງເດີນສຳລັບຄົນອື່ນໆອີກດ້ວຍ.
{SCL 238.2}

ມາເຖິງ, ຈົ່ງພ້ອມພາກັນມາສະແດງຄວາມຂອບພຣະຄຸນ
ຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ໃຜດປະທານເອົາພາບພົດອັນ
ເບີກບານແຈ້ມໃສມາໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາທັງຫລາຍ. ມາເຖິງ, ພວກ
ເຮົາຈົ່ງພ້ອມພາກັນມາທົບທວນຫວນຄິດເຖິງຄຸນຄວາມດີມີຄວາມ

ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ຂອງພຣະອົງນັ້ນຢູ່ໃນທຸກວັກທຸກຕອນເພື່ອພວກ
ເຮົາທັງຫລາຍຈະໄດ້ສົ່ງສາຍຕາໄປຫາສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຢ່າງບໍ່ຂາດ.
ໄລຍະພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ ເມື່ອ
ໄດ້ສະເດັດອຳລາຈາກພຣະທີ່ນຶ່ງຂອງພຣະເທພບຶດາເຈົ້າຂອງພຣະ
ອົງໄປແລ້ວກໍໄດ້ນຳເອົາທຳມະຊາດຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດເຂົ້າມາ
ປົກສວມໃສ່ທາດແທ້ແຫ່ງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງເພື່ອ
ພຣະອົງຈະສາມາດໃຜດເອົາມະນຸດໃຫ້ພົ້ນໄປຈາກຮົດອຳນາດ ຂອງສາຕານ.
ໄຊຊະນະຂອງພຣະອົງເພື່ອມະນຸດພວກເຮົານັ້ນກໍໄດ້
ກາຍເປັນສິ່ງທີ່ເປີດອຳເອົາປາກປະຕູເມືອງສະຫວັນໃຫ້ແກ່ມະນຸດ
ທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນນິມິຕຕຸຖົງພຣະຮັສມີອັນສ່ອງແສງແຮງກຳຂອງ
ພຣະອົງຢູ່ທີ່ອ້ອງພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະມະຫານະຄອນຂອງພຣະ ອົງ,
ໄຊຊະນະດັ່ງກ່າວກໍເປັນການຊ່ວຍຊຸກດັງເອົາມວນມະນຸດຊາດ ທີ່ກຳລັງຕົກຢູ່ໃນຄວາມປະລາໄຊນັ້ນ
ໃຫ້ພົ້ນຂຶ້ນມາຈາກເຫວລະກິ ແຫ່ງຄວາມພັງພົນາດເຊິ່ງເປັນຜົນຕາມມາຂອງຄວາມບາບທີ່ໄດ້
ກະທຳລົງໄປ, ໄຊຊະນະນັ້ນກໍໄດ້ກາຍເປັນສິ່ງພົ້ນຟູເອົາສາຍສຳ
ພັນອັນກົມກຽວກັບພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມອະມະຕະນັ້ນໃຫ້ຄົນ ມາເປັນອົກຄັ້ງໃໝ່,
ຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ຜ່ານການທົດສອບໃນຄວາມລັກສະນະ ທາດແທ້
ແຫ່ງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າໂດຍຜ່ານຄວາມເຊື່ອໃນພຣະ ເຈົ້າຜູ້ໃຜດໃຫ້ລອດນັ້ນ
ພວກເຮົາກໍຈະໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຊອບທັມ ຈາກອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ແລະ
ຈະຖືກເຊີດຊື່ໄປສູ່ພຣະຮາຊບັນລັງ ຂອງພຣະອົງ-
ສິ່ງທີ່ກ່າວມານີ້ຄືລັກສະນະພາບພົດທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າປະສົງຢາກຈະໃຫ້ພວກເຮົາທັງຫລາຍ
ໄດ້ພາກັນທຳຄວາມ ເຂົ້າໃຈເອົາໄວ້. {SCL 238.3}
ທ່ານໃດທ່ານໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕ້ອງເສຍພຣະທັຍຫລໍ່ໃດ?
ເມື່ອໃດທີ່ພວກເຮົາຫາກເກີດມາມີຄວາມສົງສັຍໃນຄວາມຮັກ ຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະບໍ່ໄວ້ວາງໃຈໃນຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລ້ວ,
ເມື່ອນັ້ນພວກເຮົາກໍບໍ່ມີຄວາມນັບຖືຕໍ່ພຣະອົງແລະ ເປັນຜ່າຍ
ທີ່ທຳໃຫ້ພຣະວິຍານບໍ່ຮື້ສຸດຂອງພຣະອົງຕ້ອງເສຍພຣະທັຍໄປ. ຜູ້
ເປັນມາດາຜູ້ໜຶ່ງຈະເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງໃດໃນເມື່ອພວກລູກ
ຂອງນາງຫາກມີແຕ່ພາກັນກ່າວຄວາມບໍ່ ດີກ່ຽວກັບຕົນໂດຍເວົ້າ
ວ່າເຂົາບໍ່ມີຄວາມຫວັງດີຕໍ່ພວກລູກໃນຂະນະທີ່ນາງເອງກໍໄດ້ອ້
ທົດໝົດທັງຊີວິດຂອງຕົນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແລະຄວາມສຸກຂອງ ພວກລູກທັງຫລາຍເຫລົ່ານັ້ນຢູ່ແລ້ວ?
ສົມມຸດວ່າພວກເຮົາພາກັນ ສະແດງຄວາມລະແວງສົງສັຍໃນຄວາມຮັກຂອງຜູ້ເປັນແມ່ ແລະ
ນັ້ນກໍເປັນການສ້າງໃຫ້ນາງຕ້ອງເກີດມີຄວາມເຈັບປວດຢູ່ໃນຫົວອົກ ຫົວໃຈຂອງຕົນ.
ໃນກໍລະນີນີ້, ຈະຖືກໃຜກໍຕາມທີ່ຢູ່ໃນຖານະຂອງຜູ້ເປັນແມ່ແມ່ຜູ້ປົກຄອງ
ແລ້ວພວກເພິ່ນຈະເກີດມີທຳທີ່ແນວໃດຕໍ່ພວກ ລູກຂອງພວກຕົນ?
ອົງພຣະເທພບຶດາເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຈະມີທຳ
ທີ່ແນວໃດຕໍ່ພວກເຮົາໃນເມື່ອພວກເຮົາຫາກພາກັນສະແດງຄວາມ
ບໍ່ໄວ້ວາງໃຈໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງເຊິ່ງເປັນຄວາມຮັກທີ່ນຳໃຫ້
ພຣະອົງນັ້ນຕ້ອງໄດ້ເສຍສະລະອົງພຣະບຸດທີ່ແສນຮັກອົງໜຶ່ງອົງ
ດຽວຂອງຕົນເພື່ອຈະໃຫ້ມະນຸດພວກເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຮັບເອົາ ຄວາມມີຊີວິດ?
ອັດສາວົກທ່ານໜຶ່ງຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ມີຂໍ້ຄວາມ ຂຽນບັນທຶກເອົາໄວ້ວ່າ:
"ພຣະອົງຜູ້ບໍ່ໄດ້ຫວັງເອົາພຣະບຸດ ອົງໜຶ່ງອົງດຽວຂອງພຣະອົງເອງ, ແຕ່ຊົງໄດ້ໃຜດປະ
ທານພຣະບຸດເພື່ອພວກເຮົາທັງໝົດນັ້ນ ເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງ

ຈະບໍ່ໃຜດປະທານໝົດທຸກສິ່ງຢ່າງພ້ອມກັບອົງ ພຣະບຸຕນັ້ນ ມາໃຫ້ພວກເຮົາທັງຫລາຍ." (ໂຣມັນ 8:32). ແຕ່ເຖິງບານນັ້ນ ກໍຕາມແຫ້ນວ່າຍັງມີຄົນເປັນຈານວນມາກບໍ່ດ້ວຍຄວາມເວົ້າກໍດ້ວຍ ການກະທຳຂອງພວກຕົນໄດ້ພາກັນກ່າວຫາວ່າ: "ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໝາຍເອົາສິ່ງນີ້ໃວ້ໃຫ້ແກ່ຂ້ອຍດອກ. ບາງທີພຣະອົງ ກໍຮັກຜູ້ອື່ນພົ້ນແຕ່ທາກບໍ່ແມ່ນວ່າຈະມາຮັກຕົວຂ້ອຍນີ້." {SCL 240.1}

ທ່ານນັ້ນເອງເປັນຜ່າຍທີ່ທຳໃຫ້ຕົນຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດ ສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານັ້ນກໍເປັນການສ້າງຄວາມເສຍຫາຍໃຫ້ແກ່ ຊີວິດຈິດໃຈຂອງທ່ານນັ້ນເອງ, ເພາະວ່າທຸກຖ້ອຍຄຳຂອງທ່ານທີ່ ສະແດງອອກເຖິງຄວາມລະແວງສົງໄສນັ້ນກໍລ້ວນແຕ່ ເປັນການ ເປີດເສັ້ນທາງໃຫ້ ແກ່ການລ້ວງຂອງສາຕານ, ມັນເປັນການສົ່ງ ເສີມທ່າອ່ຽງແຫ່ງຄວາມລະແວງສົງໄສຕ້ອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ມີຢູ່ ໃນຕົວຂອງທ່ານເອງນັ້ນໃຫ້ເພີ່ມທະວີຢຶ່ງຂຶ້ນ ແລະ ນີ້ທັງຍັງຈະເປັນ ການທຳໃຫ້ພວກຊາວເທວະທຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ ກຳລັງທຳການຮັບ ໃຊ້ທ່ານຢູ່ນັ້ນຕ້ອງເກີດມີຄວາມເສົ້າໃຈ ແລະ ໃນທີ່ສຸດພວກເພີ່ນກໍຈະ ຕ້ອງປະປ່ອຍພວກເຮົາໄປເສຍ. ສະນັ້ນ, ໃນເວລາທີ່ສາຕານຫາກ ເຂົ້າມາລ້ວງທ່ານນັ້ນຈົ່ງຢ່າໄດ້ຫາຍໃຈເອົາຄວາມລະແວງສົງ ໄສ ແລະ ຄວາມມົດມົນເຫລົ່ານັ້ນ. ຖ້າທ່ານຫາກຫັນມາເລືອກເອົາ ການເປີດປະຕູຮັບເອົາຄຳຄຶດຄຳສະເໜີຂອງສາຕານນັ້ນແລ້ວ ຄວາມຄຶດຂອງທ່ານເອງກໍຈະແຕ້ມໄປດ້ວຍຄວາມລະແວງສົງໄສ ແລະ ແຕ້ມໄປດ້ວຍຄຳຖາມແບບບໍ່ໄວ້ວ້າງໃຈຕ່າງໆນາໆ. ຖ້າທ່ານ ຫາກນຳເອົາຄວາມຮູ້ສຶກອັນບໍ່ດີຂອງທ່ານອອກໄປເວົ້າໃຫ້ຜູ້ອື່ນ ຟັງແລ້ວ, ຄວາມລະແວງສົງໄສທຸກຢ່າງທີ່ທ່ານໄດ້ສະແດງອອກໄປ ນັ້ນກໍບໍ່ພຽງແຕ່ຈະກະທົບໃສ່ຕົວຂອງທ່ານເອງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ທັງຍັງ ຈະເປັນການຫວ່ານໜ່ວຍທີ່ຈະແຕ້ມໃຫຍ່ຂະຫຍາຍໂຕຂຶ້ນໄປໃນ ພາຍພາກໜ້າ ແລະ ພວກມັນກໍຈະນຳເອົາໝາກຜົນອັນບໍ່ດີມາໃຫ້ແກ່ ຊີວິດຂອງຄົນອື່ນອີກດ້ວຍເຊິ່ງໄດ້ມາຈາກຄວາມເວົ້າຄວາມວ່າ ຂອງທ່ານນັ້ນເອງ. ຕົວຂອງທ່ານເອງກໍອາດຈະສາມາດຜ່ານຜ່າ ການລ້ວງ ແລະ ຫລຸດພົ້ນໄປຈາກບັງຄັບຂອງສາຕານໄດ້, ແຕ່ ສ່ວນຄົນອື່ນທີ່ໄດ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມຄອນແຄນຍ້ອນທີ່ສະນະທຳທີ່ຂອງ ທ່ານນັ້ນພວກເຂົາກໍອາດຈະບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຫລົບຫລີກໄປຈາກ ຄວາມລະແວງສົງໄສທີ່ ທ່ານໄດ້ທຳການບຸກຫວ່ານໄປແລ້ວນັ້ນ. ເພາະສະນັ້ນ, ການເວົ້າຈາສົນທະນາເອົາແຕ່ສິ່ງທີ່ຈະເປັນການບຸກ ລຸກກຳລັງໃຈ ແລະ ເສີມສ້າງຊີວິດນັ້ນຈຶ່ງແຫ້ນວ່າມີຄວາມສຳຄັນ ເປັນຢ່າງຍິ່ງ! {SCL 241.1}

ບັນດາທຸດສະຫວັນທັງຫລາຍ ກໍພາກັນລຳພັງວ່າທ່ານຈະນຳ ເອົາຄຳເວົ້າຄຳວ່າແບບໃດ ອອກມາເປັນພະຍານໃຫ້ໂລກໄດ້ຮູ້ກ່ຽວ ກັບພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ເມືອງຟ້າສະຫວັນນັ້ນ. ຈົ່ງ ທຳໃຫ້ການເວົ້າຈາສົນທະນາຂອງທ່ານໄດ້ສະໜິດຕິດພັນຢູ່ກັບພຣະ ອົງຜູ້ດຳຮົງພຣະຊົນຢູ່ ໃນຖານະທີ່ເປັນທະນາຍຄວາມຜູ້ປົກປ້ອງ ເອົາທ່ານຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະພັກຂອງພຣະເທພບິດາເຈົ້າ. ໃນເວລາທີ່ທ່ານ ທຳການສຳພັດມືກັບເພື່ອນມິດຂອງທ່ານນັ້ນຈົ່ງຢ່າລົມພາກັນສັນລະ ເສີນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທັງດ້ວຍຄວາມເວົ້າ ແລະ ທັງດ້ວຍຈິດໃຈ ຂອງທ່ານເສຍເຖິດ, ເພາະນັ້ນຈະເປັນການດຶງດູດເອົາຄວາມຄຶດ ຈິດໃຈຂອງເຂົາໃຫ້ຫັນໄປສູ່ອົງພຣະເຢຊູຄຣິສຕ໌. {SCL 242.1}

ຄົນເຮົາທຸກຄົນກໍລ້ວນແຕ່ປະເຊີນໜ້າກັບການທົດສອບ ຄວາມທຸກໂສກ ແລະ ຄວາມຍ້ວຍວນລ້ວງຕ່າງໆນາໆທີ່ເປັນຂອງ ຍາກລຳບາກສຳລັບການຕໍ່ສູ້ຜ່ານຜ່າ. ແຕ່ຂໍໃຫ້ທ່ານຈົ່ງຢ່າໄດ້ນຳ ເອົາບັນຫາອັນສັບສົນຫຍັງຍາກເຫລົ່ານັ້ນໄປເລົ່າສູ່ເພື່ອນມະນຸດ ຂອງທ່ານນັ້ນເລີຍ, ແຕ່ໃຫ້ທ່ານຈົ່ງນຳເອົາສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານັ້ນໄປ ໄຫວ້ອນອະທິຖານຕ້ອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເສຍເຖິດ. ຈົ່ງສ້າງຣະ ບຽບວິນັຍເອົາໄວ້ກັບຕົນວ່າຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຄຳເວົ້າທີ່ສະແດງອອກ ເຖິງຄວາມລະແວງສົງໄສ

ແລະຄວາມທ້າຍກຳລັງໃຈນັ້ນໄດ້ຫລຸດ ອອກໄປຈາກບາກຂອງທ່ານແມ່ນແຕ່ພຽງຄຳໜັງ.
ຕົວຂອງທ່ານ ເອງກໍສາມາດທີ່ຈະກະທຳໄດ້ຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງເພື່ອຈະນຳເອົາ
ແສງສະຫວ່າງໄປສູ່ຊີວິດຂອງຄົນອື່ນ ແລະສົ່ງເສີມຄວາມຕັ້ງໜ້າ
ພະຍາຍາມຂອງພວກເຂົາດ້ວຍທັດສະນະ ແລະ ວາຈາທີ່ຊື່ສະແດງ
ອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຫວັງແລະດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮືກຮືມຜູດຜ່ອງ. {SCL 243.1}
ຈົ່ງຊ່ວຍໃຫ້ກຳລັງໃຈແກ່ຜູ້ທີ່ກຳລັງຕົກຢູ່ໃນການລ່ວງ
ຫລາຍຄົນທີ່ມີຈິດໃຈອັນເຂັ້ມແຂງເຊິ່ງຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມ
ກົດດັນຈາກກຳລັງລ່ວງໃຈນັ້ນກໍເກືອບຈະເອົາຕົວອອກຈາກນິ້ວໃນ ການຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ
ແລະ ກັບຮົດອຳນາດຂອງມານ ຮ້າຍນັ້ນ. ຂໍທ່ານຈົ່ງຢ່າທຳໃຫ້ຄົນຜູ້ທີ່ກຳລັງຕົກຢູ່ໃນພາວະແຫ່ງ
ການຕໍ່ສູ້ອັນໜັກໜ່ວງຂອງເຂົາດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້ເກີດມີຄວາມທ້າຍ
ໃຈໄປເລີຍ. ຈົ່ງໃຫ້ກຳລັງໃຈແກ່ເຂົາດ້ວຍການເສີມສ້າງຄວາມກັ້ ຫານ ແລະ
ດ້ວຍວາຈາຖ້ອຍຄຳທີ່ໃຫ້ຄວາມຫວັງອັນຈະເປັນການ
ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເຂົາໄດ້ກ້າວເດີນໄປຕາມເສັ້ນທາງຂອງເຂົາ. ການທຳດັ່ງ
ນັ້ນຈະພາໃຫ້ແສງສະຫວ່າງຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ໃຫ້ພົ້ນອອກມາ ຈາກຕົວຂອງທ່ານ. "
ບໍ່ມີຜູ້ໃດຢູ່ໃນພວກເຮົາທີ່ຈະຢູ່ເພື່ອຕົນ ເອງ" (ໂຣມັນ 14:7). ຍ້ອນຜົນສະທ້ອນທີ່ອອກມາຈາກພວກເຮົາ
ນັ້ນເອງເຊິ່ງອາດຈະເປັນໄປດ້ວຍການບໍ່ໄດ້ຄາດຄິດເອົາໄວ້ນັ້ນທີ່
ອາດຈະພາໃຫ້ຄົນອື່ນມີກຳລັງໃຈເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນຫລືວ່າທ້າຍໃຈລົງ ແລະ
ແລ້ວກໍເອົາຕົວຫ່າງເຫັນອອກໄປຈາກອົງພຣະຄຣິສຕ໌ແລະ ຈາກສັຈທັມຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງ. {SCL
243.2}

ມີຫລາຍຄົນທີ່ຍິ່ງມີຄວາມຄິດອັນຜິດພາດກ່ຽວກັບການດຳ
ຮັງຊີວິດແລະຄຸນລັກສະນະທາດແທ້ຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌. ພວກເຂົາ
ຄິດວ່າພຣະອົງຂາດຄວາມອົບອຸ່ນແລະເບີກບານ, ເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມ ເຂັ້ມງວດກວດຂັ້ນ ແລະ
ຂາດຄວາມເບີກບານສຳລານໃຈໃນຊີວິດ. ເພາະສະນັ້ນ,
ຕົກຢູ່ໃນຫລາຍໆກໍຣະນີນັ້ນປະສົບການທົ່ວໄປຢູ່ໃນຊີ
ວິດໃນຄວາມເຊື່ອທາງສາສະນາຂອງຄົນບາງຈຳພວກຈົ່ງໄດ້ບຳ
ກົດອອກມາດ້ວຍທັສະນະອັນເສົ້າໝອງແບບນີ້. {SCL 244.1}
ເຄືອ້ມຄວາມເລົ່າກັນມາຢູ່ເລື້ອງວ່າພຣະເຢຊູກໍເຄືອ້ມຫລັງ
ນ້ຳຕາແຕ່ຊ້ຳພັດບໍ່ກ່າວເຖິງວ່າພຣະອົງນັ້ນບໍ່ເຄືອ້ມຫົວຫລືບໍ່ເປັນຄວາມຈິງແທ້ທີ່
ວ່າພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດີໃຫ້ລັອດຂອງພວກເຮົາໄດ້
ເກີດມາເປັນມະນຸດແຫ່ງຄວາມທຸກໂສກແລະໄດ້ປະສົບກັບຄວາມ ຂົ່ມຂຶ້ນ,
ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້ເປີດຫົວໃຈຂອງຕົນຕໍ່ຄວາມເສົ້າໂສກ ທຸກປະການຂອງມວນມະນຸດ.
ແຕ່ວ່າຕະຫລອດທັງຊີວິດຂອງພຣະ ອົງນັ້ນ ກໍລ້ວຍແຕ່ຊີວິດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເສຍສະຫລະທີ່ສະ
ທ້ອນອອກດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ ແລະການແບກຫາບພາຣະກົດ
ແລະພຣະອົງກໍບໍ່ເຄືອ້ມສຳລັງໃຈໄປເລີຍ. ໂສມໜ້າຂອງພຣະອົງ
ກໍບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍທີ່ສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງ ຄວາມເສົ້າໂສກແລະ ຄວາມຂັ້ນຂ້ອງໜອງໃຈ,
ຫາກມີແຕ່ຄວາມສັນຕິບາກົດອອກຢູ່ທຸກ ເວລາ. ຫົວໃຈຂອງອົງພຣະເຢຊູຍາມໃດກໍໄດ້ກ້າຍເປັນບໍ່
ເກີດແຫ່ງ ຄວາມມີຊີວິດ ແລະເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງຈະເດີນໄປທີ່ ໃດກໍຕາມ
ພຣະອົງກໍຈະນຳເອົາແຕ່ຄວາມສັນຕິ ແລະ ຄວາມເບີກບານສຳ ລານໃຈໄປນຳດ້ວຍ. {SCL 244.2}
ພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດີໃຫ້ລັອດຂອງພວກເຮົາຍາມໃດກໍມີຄວາມ
ເອົາຈິງເອົາຈິງແລະຈຸດມີຈິດມັງໝາຍອັນແນ່ນອນ, ແຕ່ພຣະອົງກໍບໍ່
ເຄືອ້ມຈະສະແດງຄວາມໂສກເສົ້າເຫງົາໃຈນັ້ນອອກມາ. ຊີວິດຂອງ
ພວກຄົນທີ່ເດີນຕາມທາງຂອງພຣະອົງນັ້ນກໍຈະເຕັມໄປດ້ວຍເປົ້າ ໝາຍອັນຕັ້ງໜ້າໃນຊີວິດ,

ພວກເຂົາກໍ່ກາຍເປັນຄົນຜົມຄວາມຮູ້ສຶກຮັບຜິດຊອບສູງ.

ຄວາມຄິດແບບຖືເບົາເບົາຢ່າງຍາກຈະສູນສິ້ນໄປ, ພວກເຂົາກໍ່ຈະມີຄວາມເຮືາຕາຈົນ, ຈະບໍ່ເວົ້າຄວາມຕະຫລົກອັນ ສັກກະປັກ, ເພາະວ່າຄວາມເຊື່ອທາງສາສນາຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ນີ້ຈະນຳມາເຊິ່ງຄວາມສັນຕິເໝອິນດັ່ງສາຍນ້ຳທີ່ກຳລັງລ່ອງໄຫລ ໄປດ້ວຍຄວາມສະຫງົບ.

ຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິສຕ໌ຈະບໍ່ທຳໃຫ້ ຄວາມເບີກບານໃຈຂອງຄົນດັບມອດໄປ, ຈະບໍ່ສະກັດກັ້ນຄວາມຮູ້ສຶກ ອັນເບີກບານມ່ວນຊື່ນ, ຈະບໍ່ນຳເອົາຄວາມຄິດຂົ່ມເຫັງເຂົ້າມາສູ່ໃບໜ້າ ຂອງຄົນ, ເຂົາຈະມີຮ້ອຍຍົມອັນຊື່ນບານອອກມາ. ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ຕັບໄດ້ສະເດັດລົງມາສູ່

ໂລກມະນຸດເພື່ອຈະໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ເຂົ້າມາຮັບ ໃຊ້ພຣະອົງ, ແຕ່ຫາກເພື່ອພຣະອົງເອງຈະໄດ້ເປັນຜູ້ໃຫ້ການຮັບໃຊ້ ແກ່ຄົນທັງຫລາຍ, ສະນັ້ນ ໃນເມື່ອຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຫາກໄດ້ ເຂົ້າມາສະຖິດຢູ່ໃນດວງໃຈຂອງພວກເຮົາແລ້ວ ພວກເຮົາກໍ່ຈະເປັນ ຝ່າຍຜູ້ກະທຳຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະອົງ. {SCL 245.1}

ຢູ່ດ້ວຍການມອງຫາແຕ່ສິ່ງທີ່ມີຄວາມດີລົດ

ຖ້າວ່າພວກເຮົາຫາກຈະພາກັນເກັບກຳເອົາແຕ່ຄວາມບໍ່

ດີແລະການກະທຳທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕ່າງໆນາໆຂອງຄົນອື່ນເຂົ້າມາໃສ່

ໃຈຂອງຕົນຢູ່ຕະຫລອດເວລາແລ້ວພວກເຮົາກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດ ທີ່ຈະ

ມີຄວາມຮັກຕໍ່ພວກເຂົາເໝອິນດັ່ງທີ່ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ຊົງມີຄວາມຮັກ ຕໍ່ພວກເຮົານັ້ນໄດ້,

ແຕ່ຖ້າວ່າຄວາມຄິດຂອງພວກເຮົາຫາກແນບ ຢູ່ໃນຄວາມຮັກອັນໜ້າອັສຈັນ ແລະ

ຄວາມເມດຕາສົງສານຂອງ ພຣະຄຣິສຕ໌ທີ່ມີຕໍ່ພວກເຮົານັ້ນແລ້ວກໍ່ສະແດງວ່າຈິດວິນຍານອັນ

ດຽວກັນນັ້ນກໍ່ຈະສະທ້ອນອອກຄົນໄປສູ່ຄົນທັງຫລາຍເໝອິນກັນ.

ພວກເຮົາຈະຕ້ອງມີຄວາມຮັກແລະນັບຖືເຊິ່ງກັນແລະກັນ ໂດຍບໍ່ຂຶ້ນ ກັບຄວາມຜິດພາດ

ແລະຄວາມຂາດຕົກບົກຜ່ອງຕ່າງໆນາໆທີ່ພວກ ເຮົາໄດ້ຍິນຢູ່ກັບຫຼືໄດ້ຢູ່ກັບຕາຢູ່ນັ້ນ.

ພວກເຮົາຄວນຈະຕ້ອງກໍ່ ສ້າງຕົນໃຫ້ເກີດມີຄວາມຖອມຕົວແລະເຊົາເຊື່ອໝັ້ນຕົນເອງ, ສ້າງ

ໃຫ້ຕົນມີຄວາມອົດທົນແລະນັ້ນມວນຕໍ່ຄວາມຜິດພາດຂອງຜູ້ອື່ນ. ນີ້

ຈະເປັນການທັບມ້າງຄວາມຄັບແຄບເຫັນແກ່ຕົວ, ທັງຈະສ້າງພວກ ເຮົາໃຫ້ກາຍເປັນຄົນທີ່

ມີນ້ຳໃຈອັນກວ້າງຂວາງແລະມີຄວາມເອື້ອ ເພື່ອເພື່ອແຜ່. {SCL 246.1}

ບົດເພງສັນລະເສີນບົດໜຶ່ງຢູ່ໃນພຣະຄຳພີໄດ້ກ່າວເອົາໄວ້ ວ່າ:

" ຈົ່ງໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າແລະຈົ່ງທຳຄວາມດີເອົາ ໄວ້ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຢູ່ໃນພຣະແຜ່ນດິນ ແລະ ທ່ານຈະໄດ້ຮັບ ການລ້ຽງດຸຈົງແທ້" (ເພງສັນລະເສີນ 37:3). " ຈົ່ງໄວ້ວາງ ໃຈໃນພຣະເຈົ້າ"

ແຕ່ລະມິຕິແຕ່ລະວັນຕ່າງກັນມີພາລະແບກຫາບ ຂອງໃຜມັນ,

ມີບັນຫາແລະຄວາມສັບສົນຫຍັງຍາກຂອງໃຜມັນ, ສະ ນັ້ນ,

ເມື່ອພວກເຮົາຫາກມີໂອກາດໄດ້ພົບເຫັນກັນນັ້ນພວກເຮົາກໍ່ ມັກຈະເວົ້າເລື່ອງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ

ແລະການຕໍ່ສູ້ໃນຊີວິດຕາມລັກ ສະນະຕ່າງໆນາໆຂອງພວກເຮົາສູ່ກັນຟັງ. ຈົ່ງແມ່ນມິຕິແຕ່ຄວາມຫຍຸ້ງ

ຍາກສັບສົນ, ມິຕິແຕ່ຄວາມຫວາດຫວ່ນຢ້ານກົວຫລັງໄຫລເຂົ້າມາ

ຈົນທຳໃຫ້ຄວາມເປັນຫວ່າງກັງວົນເຫລົ່ານັ້ນຕ້ອງກັບກາຍມາເປັນ

ຄວາມໜັກໜ່ວງເຂົ້າມາໜີບິດຕັ້ງຈົນພາໃຫ້ບາງຄົນຕ້ອງລົມໄປ ເສຍວ່າພວກເຮົາຍັງມີພຣະເຈົ້າຜູ້

ໃຜດີໃຫ້ລອດຜູ້ເຊິ່ງເຕັມໄປດ້ວຍ ຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາສົງສານເຊິ່ງພ້ອມສະເໜີທີ່ຈະຮັບຟັງທາກ

ຄຳສະເໜີຂອງພວກເຮົາ ແລະ ພ້ອມສະເໜີທີ່ຈະໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອ ໃນເວລາຈຳເປັນທາກຄັ້ງ. {SCL

247.1}

ຈົ່ງຢາເອົາຫົວຊານຳຄວາມຫຍຸ້ງຍາກເຫລົ່ານັ້ນ

ຄົນຈຳພວກໜຶ່ງກິດໃຊ້ຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຄວາມຫວາດຫວ່ນຢ້ານ ກົວຢູ່ສະເໝີ ແລະ

ທັງນຳເອົາແຕ່ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນນັ້ນເຂົ້າມາ ວຽນວາຍຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງຕົນຢູ່ຕະຫລອດ.

ໃນຂະນະດຽວກັນ, ທາກ ເມື່ອທາກຍາມຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ຍັງຄົງພິທີກຮັກສາພວກ ເຂົານັ້ນຢູ່,

ທຸກມື້ທຸກວັນແມ່ນພວກເຂົາໄດ້ຮັບພຣະພອນອັນມັ່ງຄັ້ງ ຈາກການນຳພາຂອງພຣະອົງ,
ແຕ່ພວກເຂົາຊ້ຳພັດແນມກາຍພຣະ ພອນ ອັນມາກມາຍຂອງພຣະອົງນັ້ນໄປ. ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ
ຍາມໃດກວ່ວນວາຍຢູ່ນຳແຕ່ສິ່ງທີ່ບໍ່ເພິ່ງປຣາຖນາເຊິ່ງພວກເຂົາຄິດ
ຢ້ານວ່າວັນໜຶ່ງຂ້າງໜ້າມັນຈະເກີດຂຶ້ນມາ ຫລື ວ່າຄວາມຫຍຸ້ງ
ຍາກບາງຢ່າງກໍໄດ້ເກີດເປັນຄວາມຈິງເຊິ່ງຄວາມຄິດແບບນີ້ໄດ້
ທຳໃຫ້ສາຍຕາຂອງພວກເຂົາຕ້ອງສັ່ນເກີນໄປຈົນວ່າບໍ່ສາມາດທີ່ ຈະມອງເຫັນຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ດີ
ເຊິ່ງເຕືອມໃຫ້ພວກເຮົາ ຕ້ອງສະແດງຄວາມຮຸ້ນຮຸນຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຄວາມຫຍຸ້ງ
ຍາກສັບສົນທີ່ພວກເຂົາກຳລັງປະສົບພົບພໍ້ຢູ່ນັ້ນແທນທີ່ ຈະພາໃຫ້
ພວກເຂົາຕ້ອງຫຍັບໃຫ້ເຂົ້າໄປຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນບໍ່
ເກີດແຫ່ງການຊ່ວຍເຫລືອແຫ່ງໜຶ່ງແຫ່ງດຽວນັ້ນ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ,
ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຊ້ຳພັດແກ່ດັງເອົາພວກເຂົາໃຫ້ຫ່າງເຫີນອອກໄປຈາກ ພຣະອົງຍ້ອນວ່າ
ພວກເຂົາມີຄວາມກະວັນກະວາຍຢູ່ ບໍ່ເລືກບໍ່ແລ້ວ ຈັກເທືອ. {SCL 247.2}
ການທີ່ພວກເຮົາທຳຕົນເປັນຄົນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະ ເຈົ້າແບບນັ້ນມັນຈະເປັນການດີຫລືບໍ່?
ເປັນດ້ວຍເຫດໃດທີ່ພວກ ເຮົາຕ້ອງເປັນຄົນທີ່ ໄຮ້ຄວາມກະຕັນຍຮຸ້ນຮຸນແລະບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ ເຊັ່ນນັ້ນ?
ອົງພຣະເຢຊູນັ້ນຄືເພື່ອນສະຫາຍທີ່ດີລົດຂອງພວກເຮົາ,
ທົ່ວທັງເມືອງຟ້າເມືອງສະຫວັນຕ່າງໆກໍມີຄວາມສົນໃຈໃນຄວາມຜາ ສຸກຂອງມະນຸດພວກເຮົາ.
ພວກເຮົາບໍ່ຄວນທີ່ຈະປະປ່ອຍໃຫ້ຄວາມ ຂັ້ນຂ້ອງໝອງໃຈ ແລະ ຄວາມວິຕົກກັງວົນຢູ່ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ
ເຫລົ່ານັ້ນຕ້ອງເຂົ້າມາສ້າງຄວາມສັບສົນວ່າຍຢູ່ໃນຄວາມ ຄິດມັນສະໝອງຂອງພວກເຮົາ
ແລະຢ່າໃຫ້ມັນໄດ້ກັບກາຍມາເປັນ ເງົາມືດເຂົ້າມາປົກຄຸມຢູ່ ໃນສີໜ້າຂອງພວກເຮົານັ້ນເລີຍ.
ຖ້າບໍ່ທຳຢ່າງນັ້ນແລ້ວຍາມໃດພວກເຮົາກໍຍັງຈະມີແຕ່ສິ່ງທີ່ຈະເຂົ້າ
ມາສ້າງຄວາມສັບສົນວ່າຍຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງຕົນຢູ່ຕະຫລອດ.
ພວກເຮົາບໍ່ຄວນທີ່ຈະປະປ່ອຍໃຫ້ຕ້ອງກາຍມາເປັນຄົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມ
ເປັນຫວ່າງກັງວົນກ່ຽວກັບຕົນເອງຈົນເກີນໄປເຊິ່ງມັນຈະບໍ່ຊ່ວຍ
ພວກເຮົາຫຍັງໃດໃນການຕໍ່ສູ້ກັບຊີວິດປະຈຳວັນ, ນອກຈາກຈະນຳ
ເອົາແຕ່ຄວາມສັບສົນວ່າຍເຂົ້າມາສູ່ຕົນເອງພຽງເທົ່ານັ້ນ. {SCL 248.1}
ທ່ານອາດຈະມີບັນຫາຫຍຸ້ງຍາກຢູ່ໃນການທຣະກົດປະຈຳ ວັນຂອງທ່ານ,
ທາງເບື້ອງໜ້າຂອງທ່ານອາດຈະມີຄວາມມືດມົນ ຈົນວ່າບໍ່ມີຄວາມຫວັງອັນໃດເລີຍ ແລະ
ທ່ານອາດຈະເກີດມີຄວາມ ຕົກໃຈທີ່ສືນເສຍອະນາຄົດຂອງຕົນໄປ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ, ຂໍ
ໃຫ້ທ່ານຈົ່ງຢາໄດ້ທັງຖອຍໃຈໄປເລີຍ, ຈົ່ງນຳເອົາບັນຫາເຫລົ່ານັ້ນ
ຂອງທ່ານເຂົ້າໄປຂາບທຸນຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຈົ່ງວາງຕົວຢູ່ດ້ວຍ
ຄວາມສະຫງົບແລະຕັ້ງອົກຕັ້ງໃຈໃຫ້ດີ. ຈົ່ງຫວພຣະອະທິຖານຂໍ
ໃຫ້ອະພິບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າມາຊ່ວຍຄຸ້ມຄອງແກ້ໄຂບັນຫາ ຕ່າງໆຂອງທ່ານ ແລະ
ນີ້ເອງຄືສິ່ງທີ່ຈະຊ່ວຍສະກັດກັ້ນຈາກຄວາມ ສຸນເສຍແລະໂສກນາຕາກັມແຫ່ງຊີວິດ.
ຈົ່ງທຳທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ທ່ານ ສາມາດທີ່ຈະທຳໄດ້ເພື່ອຈະນຳມາເຊິ່ງຜົນການອັນດີ. ອົງພຣະເຢຊູ
ເຈົ້າຊົງໃດໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາເອົາໄວ້ວ່າຈະຊ່ວຍເຫລືອພວກເຮົາ,
ແຕ່ການຊ່ວຍເຫລືອຂອງພຣະອົງນັ້ນກໍຈະຕ້ອງປະສານສົມທົບໄປ
ກັບຄວາມພາກພຽນພະຍາຍາມຂອງພວກເຮົາເຊັ່ນກັນ. ເມື່ອໃດ ທີ່ທ່ານຫາກໄດ້ໄວ້ວາງໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າ
ແລະ ທຳທຸກຢ່າງໂດຍສຸດ ຄວາມສາມາດຂອງທ່ານນັ້ນແລ້ວ ຈາກນັ້ນທ່ານກໍຈະໄດ້ຮັບເອົາ
ໜ້າກຜົນອັນໜ້າພາກພຽມໃຈຕາມມາ. {SCL 249.1}
ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມປະສົງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລີຍທີ່ຈະ
ໃຫ້ໃຜພົນຂອງພຣະອົງຕ້ອງປະສົບກັບບັນຫາທາງຊີວິດອັນໜັກ ໜ່ວງ.
ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ ຫລອກຫລວງພວກເຮົາເລີຍ.

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ບອກພວກເຮົາວ່າ: " ຢ່າ ພາກັນຢ້ານກົວ, ບໍ່ມີອັນຕະລາຍໃດໆໃນຊີວິດຂອງທ່ານ ເລີຍ." ພຣະອົງຊົງຮູ້ດີວ່າມັນຈະມີອັນຕະລາຍແລະມີການທົດສອບ ຕ່າງໆນາໆ ແລະພຣະອົງກໍໄດ້ບອກໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ເອົາໄວ້ຢ່າງເປັດ ແບນຢູ່ແລ້ວ.

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະເໜີວ່າຈະນຳເອົາໄພພິບັດຂອງພຣະ ອົງໃຫ້ອອກໄປຈາກ ໂລກມະນຸດທີ່ມີຄວາມບາບແລະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ອັນນີ້, ແຕ່ວ່າພຣະອົງຊົງໄດ້ຊີ້ແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນເຖິງຖານ ອົພິບັດທີ່ມີຄວາມປອດພ້ອມ.

ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງໄດ້ໄຫວພຣະອະທິ ຖານເພື່ອພວກສາວົກຂອງພຣະອົງນັ້ນ ພຣະອົງຊົງກ່າວຄວາມ ອອ້ນວອນອອກມາດັ່ງນີ້: " ຂ້າພຣະອົງຂອ້ອນວອນບໍ່ແມ່ນ ວ່າ ຈະໃຫ້ພຣະອົງນຳເອົາພວກເຂົາໃຫ້ອອກໄປຈາກໂລກ ນີ້, ແຕ່ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງຄຸ້ມຄອງຮັກສາພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນ ໄປຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ."

ພຣະອົງຊົງຕັດກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ: " ຢູ່ໃນໂລກນີ້ພວກທ່ານຈະພົບກັບຄວາມທຸກ, ແຕ່ຈົ່ງຕັ້ງໃຈ ໃຫ້ດີ, ເພາະວ່າເຮົາພຣະອົງໄດ້ເອົາຊະນະໂລກນີ້ແລ້ວ." (ໂຍຫັນ 17:15; 16:33) {SCL 250.1}

ບົດຮຽນອັນລ້ຳຄ່າ
ໃນເວລາທີ່ອົງພຣະເຢຊູ ຄຣິສຕ໌ຊົງໄດ້ກ່າວຄຳປະຖະກະ ຖາຢູ່ທີ່ເດີນີເຂົາແຫ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຊົງໄດ້ສອນພວກສາວົກທັງຫລາຍ ຂອງຕົນເຖິງບົດຮຽນອັນປະເສີດຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມຈຳ ເປັນໃນການທີ່ຈະສ້າງຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ບົດຮຽນເລົ່ານັ້ນແມ່ນແນ ໃສ່ເພື່ອເປັນການບຸກລຸກກ່າວລົງໃຈໃຫ້

ແກ່ພວກລູກຫລານທັງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ ແລະ ຕະຫລອດມາເທົ່າເຖິງທຸກວັນນີ້ ບົດຮຽນຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນກໍ ຍັງຄົງເປັນພຣະຄຳສອນ ແລະ ເປັນການບຸກລຸກລົດໃຈຂອງພວກ ເຮົາຢ່າງເຕັມສ່ວນ. ພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຜດີໃຫ້ລັອດຂອງພວກເຮົາຊົງໄດ້ ບອກໃຫ້ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄດ້ພາກັນແນມໄປເບິ່ງພວກນົກ ທັງຫລາຍທີ່ໄບກບົນຢູ່ກາງເວຫານັ້ນວ່າພວກມັນກໍພາກັນສັ່ງສຽງ ຮ້ອງເປັນເພງສັນລະເສີນຕໍ່ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໂດຍບໍ່ມີຄວາມຄິດ ກັງວົນເລີຍເຖິງການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກຕົນເພາະວ່າ " ພວກ ມັນບໍ່ພາກັນບຸກຜົງຫຍັງ, ບໍ່ເກັບກຽວ ແລະ ກໍບໍ່ພາກັນ ເກັບເອົາເຂົ້າໄປໄວ້ໃນເລົ້າເລີຍ."

ແຕ່ວ່າອົງພຣະບໍດີເຈົ້າ ຜູ້ຍັງໃຫຍ່ຊົງເປັນຜູ້ໃຫ້ການອຸປະຖຸມຄຳຊຸກຍູ້ຄວາມຈຳເປັນທຸກ ຢ່າງຂອງພວກເຮົາເຫລົ່ານັ້ນ. ພຣະຜູ້ໃຜດີໃຫ້ລັອດຊົງຕັດຖາມ ວ່າ: " ຄັນຊັ້ນ ພວກທ່ານທັງຫລາຍນີ້ ຈະບໍ່ປະເສີດຍິ່ງໄປ ກວ່າພວກສັດເຫລົ່ານັ້ນຫລື?" (ມັດທາຍ 6:26). ພຣະເຈົ້າຜູ້

ຍັງໃຫຍ່ຊົງເປັນຜູ້ໃຫ້ການອຸປະຖຸມຄຳຊຸກຍູ້ແກ່ມະນຸດແລະພວກສັດ ສາວາສິ່ງທັງຫລາຍ, ພຣະອົງຊົງອ້າອ້ອມແຂນຂອງພຣະອົງອອກ ເພື່ອໃຫ້ ການລ້ຽງດູແກ່ທຸກສິ່ງສັມພັນທັງພຣະອົງຊົງໄດ້ ເປັນຜູ້ໃຫ້ການເສກສັນປັ້ນແຕ່ງຂຶ້ນມາ.

ແມ່ນກະທັ່ງວ່າພວກນົກ ທີ່ຈິດບົນຢູ່ຕາມທ້ອງຟ້າອາກາດເຫລົ່ານັ້ນກໍຍັງບໍ່ ໄດ້ຖືກປ່ອຍປະ ລະໂລໃຫ້ອອກໄປຈາກຄວາມດູແລຮັກຂອງພຣະອົງເຈົ້າ. ພຣະ

ອົງກໍບໍ່ໄດ້ເອົາອາຫານປ່ອນເຂົ້າໃສ່ສົບໃສ່ປາກຂອງ ພວກມັນ ໂດຍຕົງ, ແຕ່ຫາກເປັນຜູ້ຊົງໃຫ້ການອຸປະຖຸມຄຳຊຸກຍູ້ຄວາມຈຳເປັນ ທຸກຢ່າງຂອງພວກເຮົາເຫລົ່ານັ້ນ. ພວກມັນເອງຕ້ອງເປັນຜູ້ເກັບ ເອົາເມັດອາຫານທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ຫວ່ານເອົາໄວ້ສຳລັບພວກເຮົາ ເຫລົ່ານັ້ນ. ພວກມັນຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ຈັດຕຽມຫ້າງຫາວັດຖຸອັນຈຳ

ເປັນສຳລັບການກໍ່ສ້າງເຮືອນຮັງຂອງພວກຕົນ. ພວກມັນຈະຕ້ອງ ເປັນຜູ້ໃຫ້ການລ້ຽງດູແກ່ພວກລູກນ້ອຍຂອງຕົນ. ພວກມັນທັງຫລາຍ ກໍພາກັນກະທຳໜ້າທີ່ ການທັງໝົດຂອງຕົນເຫລົ່ານັ້ນ ດ້ວຍການ ສັ່ງສຽງຮ້ອງເຊິ່ງເປັນສຽງເພງອັນໄພເລາະເພາະວ່າ " ອົງພຣະ

ເທພບໍດີເຈົ້າຂອງພວກທ່ານນັ້ນເອງຊົງເປັນຜູ້ໃຫ້ການລ້ຽງ ດູແກ່ພວກເຮົາທັງຫລາຍ." " ຄັນຊັ້ນ ພວກທ່ານ ຫລືທີ່ຈະບໍ່ມີຄວາມປະເສີດຍິ່ງໄປກວ່າພວກສັດເຫລົ່ານັ້ນ?" ພວກທ່ານ ຫລືທີ່ຈະບໍ່ເປັນຜູ້ໃຫ້ການໂຄຣບບຸຊາຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍ ຄວາມມີສະຕິປັນຍາ,

ພວກທ່ານຫລືທີ່ຈະບໍ່ມີຄືນຄ່າມາກເໝືອນໄປ ກວ່າພວກນັກທີ່ໄບຍບົນຢູ່ຕາມທ້ອງຟ້າອາກາດເຫລົ່ານັ້ນ?
ພຣະ ເຈົ້າຜູ້ຊົງໃຫ້ການເນຣະມັຕສ້າງຂອງພວກເຮົານັ້ນຫລືທີ່ຈະບໍ່ໃຫ້
ການຄຸ້ມຄອງຮັກສາຕໍ່ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຮົາ. ພຣະອົງຜູ້
ຊົງໃຫ້ການເນຣະມັຕສ້າງພວກເຮົາມາດ້ວຍໃຫ້ ພວກເຮົາໄດ້ມີລັກ
ສະນະສາຍະພາບເໝືອນດັ່ງພຣະອົງນັ້ນ ຫລືທີ່ຈະບໍ່ຊົງໃຫ້ການອຸບ
ປະຖຸມຄຳຊຸດຄວາມຈຳເປັນຕ່າງໆຢູ່ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກ ເຮົາ?
ຂໍພຽງແຕ່ໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ພາກັນມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈຕໍ່ພຣະ ອົງນັ້ນເສຍເຖິດ! {SCL 250.2}
ຈົ່ງພາກັນມອງເບິ່ງພວກດອກລືລານັ້ນເສຍເຖິດ
ອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າຊົງໄດ້ບອກໃຫ້ພວກສາວົກທັງຫລາຍ
ຂອງພຣະອົງໃຫ້ພາກັນມອງໄປຍັງພວກດອກດອກພຶກສານາໆພັນ
ທີ່ພາກັນເບິ່ງບານຢູ່ຕາມທ້ອງທົ່ງຫຍ້າເຫລົ່ານັ້ນວ່າພວກມັນພາກັນ
ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມອຸດົມຮຸ່ງມີ ແລະຖືກປະດັບປະດາໄປດ້ວຍ
ຄວາມສວຍງາມວິລາວັນຢ່າງກະທັດລັດງ່າຍດາຍເຊິ່ງ ອົງພຣະ
ບົດາເຈົ້ານັ້ນເອງຊົງເປັນຜູ້ໃຫ້ການໃຜດປະທານແກ່ພວກມັນມາ
ເພື່ອສະແດງອອກເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດເຮົາ. ພຣະອົງຊົງຕັດກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ:
" ຈົ່ງມອງເບິ່ງພວກດອກລືລາ ທີ່ຢູ່ຕາມທົ່ງຫຍ້ານັ້ນເສຍເຖິດວ່າພວກມັນຈະເຮັດເຕີບໃຕ
ຂຶ້ນໄດ້ແນວໃດ." ຄວາມສວຍສົດງົດງາມແບບກະທັດລັດງ່າຍ
ດາຍຂອງພວກດອກໄມ້ໃນທາງທຳມະຊາດເຫລົ່ານັ້ນມັນກໍ
ເລີດລ້ຳຍິ່ງໄປກວ່າຄວາມໂອ້ໂຖງຫລຽກຫລາທາງພາຍນອກຂອງ
ອະດີດກະສັດໂຊໂລມອນນັ້ນອີກດ້ວຍ(Solomon). ສິລປະວິທະຍາ
ກັມທີ່ປະດິດຄົດສ້າງຂຶ້ນມາດ້ວຍສີໄມ້ລ້າຍມີຂອງມະນຸດນັ້ນເຖິງ
ແມ່ນວ່າຈະມີຄວາມເລີດລ້ຳພຽງໃດກໍຕາມ ແຕ່ກໍຍັງບໍ່ສາມາດ
ທີ່ຈະນຳເອົາມາສົມທຽບປຽບປານກັບຄວາມມີຊີວິດຊີວາທາງດ້ານ ທຳມະຊາດ
ແລະຄວາມສວຍງາມແບບຮຸ່ງປະກາຍຂອງ ພວກພຶກ
ສາມາລາພັນທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ຖືກເນຣະມັຕປະດິດສ້າງຂຶ້ນ ມາດ້ວຍ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນເອງ.
ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕັດຖາມວ່າ: " ຖ້າ ວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫາກຊົງໄດ້ ໃຜດປະທານໃຫ້ການ
ນຸ່ງຫົ່ມແກ່ພວກທັງຫຍ້າເຊິ່ງວັນນີ້ມັນຍັງຄົງມີຢູ່ແຕ່ສ່ວນ
ວັນຕໍ່ໄປກໍຈັກຖືກຕັດຖົມກອງໄຟນັ້ນເສຍແລ້ວພຣະຫລືທີ່
ຈະບໍ່ໃຫ້ການນຸ່ງຫົ່ມແກ່ພວກທ່ານຜູ້ເປັນມະນຸດມາກຍິ່ງໄປ ກວ່ານັ້ນອີກ? ໂອນ!
ພວກທ່ານຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອອັນອອນແອ ທັງຫລາຍ." (ມັດທາຍ 6:28-30). ຖ້າວ່າອົງພຣະ ຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າເຊິ່ງເປັນນັກວິຈິຕກັມແຫ່ງເມືອງຟ້າສະຫວັນນັ້ນ ຫາກນຳ
ເອົາສີສັນອັນຄະນານບໍ່ໄດ້ເຫລົ່ານັ້ນມາໃຫ້ການປະດັບປະດາ ແກ່
ພວກດອກດອກມາລາທີ່ຈະຫຽວແຫ້ງລົງໄປຢູ່ໃນເວລາບໍ່ພໍເທົ່າໃດ ວັນນັ້ນ
ແລ້ວເປັນໄປໄດ້ຫລືທີ່ພຣະອົງເຈົ້າຈະບໍ່ໃຫ້ການອຸບປະຖຸມ
ຄຳຊຸດແກ່ພວກມະນຸດຜູ້ທີ່ພຣະອົງເອງຊົງເປັນຜູ້ໃຫ້ການເນຣະມັຕ
ສ້າງຂຶ້ນມາໂດຍອີງຕາມລັກສະນະສາຍະພາບຂອງພຣະອົງ ນັ້ນ?
ພຣະຄຳສອນຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ທີ່ໄດ້ຍົກໃຫ້ເຫັນມານັ້ນກໍເປັນ
ການຕ່ານຶກສ້າງຕໍ່ພວກຄົນທີ່ມີຄວາມຄິດອັນສັບສົນວັນວາຍ, ມີ
ຄວາມລະແວງສົງສັຍແລະມີຄວາມເຊື່ອອັນບໍ່ໜັກແໜ້ນເຫລົ່ານັ້ນ. {SCL 253.1}
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍມີຄວາມປະສົງຢາກຈະໃຫ້ພວກລູກ ຫລານທັງຍິງ
ແລະຊາຍທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງໄດ້ພາກັນມີຄວາມ ສຸກ, ມີຄວາມສັນຕິ
ແລະມີຄວາມເຊື່ອຟັງປະຕິບັດຕາມພຣະຄຳ ສອນຂອງພຣະອົງ. ອົງພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ຕັດກ່າວເອົາໄວ້ວ່າ:

"ເຮົາ ພຣະອົງນຳເອົາຄວາມສັນຕິພາບໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ: ບໍ່ແມ່ນອີນກັນກັບທີ່ທາງຝ່າຍໃຈໂລກນຳເອົາມາໃຫ້. ເຮົາພຣະ ອົງໃຜດປະທານໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ. ຈົ່ງຢ່າທຳໃຫ້ຫົວໃຈ ຂອງທ່ານຕ້ອງສັບສົນວຽນວາຍ ແລະຫວັ່ນກົວໄປເລີຍ" "ເຮົາພຣະອົງໄດ້ກ້າວສົ່ງເຫວົ້ານັ້ນລົງໄປຕໍ່ພວກທ່ານເພື່ອ ຈະໃຫ້ຄວາມສຸກຂອງເຮົານັ້ນໝັ້ນຄົງຢູ່ກັບທ່ານ ແລະ ເພື່ອ ໃຫ້ທ່ານໄດ້ມີຄວາມສຸກຢ່າງເຕັມສ່ວນ" ໂຍຫັນ 14:27; 15:11). {SCL 254.1}

ຄວາມສຸກແບບຈອມປອມ

ຄວາມສຸກທີ່ຄົນເຮົາມັງຫວັງຢາກຈະໄດ້ມາດ້ວຍຄວາມ

ເຫັນແກ່ຕົວແລະໂດຍຢູ່ນອກໄປຈາກຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ ພັນທະ

ຂອງຕົນນັ້ນກຖືວ່າເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສົມດຸນແລະກັບໝັ້ນຄົງແລະກ່ຽວ ຫາຍໄປໄດ້ງ່າຍ,

ສ່ວນຄົນຜູ້ທີ່ຊື່ອກະແຫວງຫາຄວາມສຸກປະເພດ ດັ່ງກ່າວນັ້ນສິດທິທຳມາເຂົ້າກໍຈະກາຍເປັນຄົນໂດດດ່ຽວ ແລະຕົກ ຢູ່ໃນສະພາບອັນເສົ້າໂສກເສຍໃຈ. ສ່ວນການເຂົ້າມາທ່າງານຮັບ

ໃຊ້ພຣະເຈົ້ານັ້ນກໍມີແຕ່ຈະນຳມາເຊິ່ງຄວາມເບີກບານສຳລານໃຈ ແລະຄວາມເພິ່ງພໃຈ.

ຄົນຜູ້ທີ່ຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິສຕ໌ຈະບໍ່ໃຊ້ຊີວິດ

ຢູ່ດ້ວຍການເດີນໄປຕາມເສັ້ນທາງທີ່ບໍ່ມີຈິດໝາຍປາຍທາງອັນແນ່ ນອນ,

ເຂົາຈະບໍ່ທຳໃຫ້ຕົນເກີດມີຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈໄປຢ່າງ ເປົ່າລຳໄຮຄວາມໝາຍ.

ພວກເຮົາຜູ້ມີຄວາມຊື່ອໃນອົງພຣະ ຄຣິສຕ໌ທັງຫລາຍເຖິງແມ່ນວ່າອາດຈະບໍ່ໄດ້ພົບກັບຄວາມສຸກໃນຊີ ວິດນີ້ກໍຕາມ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດພວກເຮົາກໍຍັງຄົງມີຄວາມສຸກດັ່ງ

ເຄື່ອນດ້ວຍການຄອງຄອບຄົວຊີວິດໃໝ່ທີ່ຈະມີມາໃນເບື້ອງໜ້າ. {SCL 255.1}

ຢູ່ໃນຊີວິດນີ້ຜູ້ຄົນທັງຫລາຍທີ່ ຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິສຕ໌ ກໍສາ ມາດທີ່ຈະມີຄວາມສຸກໃຈທີ່

ຕົນໄດ້ມີຄວາມສະໜິດຕິດພັນຢູ່ກັບອົງ ພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ. ພວກເຮົາກໍສາມາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງ ອັນມາຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ຮັບການປະໂລມໃຈຢ່າງ ຕະຫລອດການ,

ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົ້າມາສະຖິດຢູ່ຢ່າງ ໃກ້ຊິດກັບພວກເຮົາ.

ທຸກບາດກ້າວເດີນແຫ່ງຊີວິດກໍສາມາດທີ່ຈະ ນຳເອົາພວກເຮົາໃຫ້ຫຍັບເຂົ້າໄປຢູ່ໃກ້ກັບອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ສາ ມາດທີ່ຈະພາໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບເອົາປະສົບການຈາກຄວາມຮັກ

ຂອງພຣະອົງອັນນັບມື້ນັບເລິກເລິກເຊິ່ງຢັ່ງຂຶ້ນແລະແຕ່ລະບາດກ້າວຢູ່

ໃນຊີວິດແຕ່ລະມື້ຈະວັນກໍຈະພາໃຫ້ພວກເຮົາກ້າວເດີນຫຍັບເຂົ້າ

ໄປໃກ້ກັບພຣະມະຫາຣາຊວັງແຫ່ງຄວາມສັນຕິສຸກທີ່ ບຽມລ້ຽນໄປ ດ້ວຍຄວາມຈະເຣີນພອນ.

ພວກເຮົາມີຄວາມຊື່ອໝັ້ນອັນແຂງ ແກ່ນທີ່ນັບມື້ນັບເພີ່ມທະວີຂຶ້ນຢັ່ງກວ່າເວລາຜ່ານມາ. "ເທົ່າເຖິງ ທຸກວັນນີ້ພຣະອົງກໍໄດ້ຊ່ວຍພວກເຮົາມາ" (1 ຊາມເອນ 7: 12)ແລະ

ພຣະອົງກໍຍັງຈະຊ່ວຍພວກເຮົາໄປຕະຫລອດຈົນເຖິງວັນ

ສຸດທ້າຍ. ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຈົ່ງພາກັນມອງໄປເຖິງເບື້ອງຫລັງທີ່ຜ່ານ ມາຂອງຊີວິດຕົນນັ້ນເສຍເຖິດ,

ຈົ່ງຫວນຄືນຄວາມຊົງຈໍາເສຍເຖິດ ວ່າມີສິ່ງໃດແດດທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ກະທຳມາເພື່ອທຳການ ປອບໃຈໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ ແລະ ເພື່ອປັດປ້ອຍໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຫລຸດ

ພົ້ນອອກໄປຈາກກຳມຂອງສັດຕູຜູ້ມັງຫວັງທຳລາຍເຮົາ. ຂໍໃຫ້

ພວກເຮົາຈົ່ງພາກັນເກັບຮັກສາເອົາໄວ້ໃນຄວາມຊົງຈຳທີ່ບໍ່ມີວັນຈະ ຈົດຈາງໄປ

ໄດ້ເຖິງຄວາມເມດຕາກະຣຸນາທັງໝົດທີ່ພຣະອົງຜູ້ເປັນ

ເຈົ້າຊົງໄດ້ໃຜດສະແດງອອກມາໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນ: ບໍ່ວ່າຈະ

ເປັນທຸກຢຸດຢາດນຳຕາທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ເຊັດມັນໃຫ້ແຕ່ງໄປ, ບໍ່ວ່າ

ຈະເປັນຄວາມເຈັບປວດຢູ່ໃນຊີວິດທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ຊ່ວຍບັນເທົາປັດ ເປົ່າໃຫ້ມັນຫາຍໄປ,

ນັບທັງຄວາມຫວາດຫວັ່ນກັງວົນໃຈທີ່ພຣະອົງ ຊົງໄດ້ຖອດຖອນອອກໄປ,

ຄວາມສະຫ້າມຢ້ານກົວທີ່ພຣະອົງໄດ້ຂັບ ໄລ່ມັນອອກໄປ, ຄວາມຈຳເປັນຢູ່ໃນຊີວິດປະຈຳວັນທີ່ພຣະອົງຊົງ

ໄດ້ໃຫ້ການຕອບສະໜອງມາ, ຄວາມຈະເຣີນພອນທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ ໃຜດປະທານມາໃຫ້-

ສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ກໍລ້ວນແຕ່ເປັນການສ້າງ

ກຳລັງໃຈຂອງພວກເຮົາໃຫ້ມີພະລັງອັນເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນເພື່ອສືບຕໍ່ກ້າວ ເດີນໄປໃນຊ່ວງລະຍະທາງ
ບັນບາຍແຫ່ງການພະເນຈອນຂອງ ພວກເຮົາຢູ່ໃນຊີວິດນີ້. {SCL 255.2}

ພວກເຮົາກໍບໍ່ອາດສາມາດທີ່ຈະມອງເຫັນເຖິງຄວາມສັບ

ສົນຫຍັງຍາກຂອງການຕໍ່ສູ້ໃນຊີວິດທີ່ຈະມີມາໃນເບື້ອງໜ້າ, ແຕ່

ພວກເຮົາກໍສາມາດທີ່ຈະມອງຄົນໄປສູ່ເບື້ອງຫລັງຜ່ານມາແຫ່ງຊີວິດຂອງຕົນ,

ສະນັ້ນສຳລັບສິ່ງໃດທີ່ຈະມີມາຢູ່ໃນເບື້ອງໜ້າຂອງຊີວິດນັ້ນ ພວກເຮົາກໍຈະສາມາດກ່າວອອກໄດ້ວ່າ:

"ເທົ່າເຖິງທຸກ ວັນນີ້ພຶ້ນຮະອົງກຍັງໄດ້ຊົດຊ່ວຍພວກເຮົາມາຢູ່ແລ້ວ"

"ເໝອນດັ່ງການເວລາຂອງພຣະອົງເຈົ້າ, ຈົ່ງຂໍໃຫ້ຮັດທາ ນຸພາບຂອງພຣະອົງຈົ່ງຈະເຮັດ"

(ທິບທວນພຣະບັນຍັດ 33:25). ຊ່ວງເວລາແຫ່ງການທົດສອບນີ້ຈະບໍ່ຍຶດຍາວໄປເກີນ ກວ່າການົດ,

ພຣະອົງເຈົ້າຈະຊົງເປັນຜູ້ໃຜດປະທານໃຫ້ພວກເຮົາ ໄດ້ມີພະລັງແຮງຕໍ່ສູ້ຜ່ານຜ່າຕໍ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້.

ເພາະສະນັ້ນ ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາທັງຫລາຍຈົ່ງພ້ອມພາກັນທຳໜ້າທີ່ ການງານຂອງໃຜມັນ

ຕາມບ່ອນທີ່ຕົນພວມສັງກັດຢູ່ນັ້ນດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ອັນເຂັ້ມແຂງ ແຮງກ້າວ:

ເຖິງແມ່ນສິ່ງໃດຈະເກີດມີຂຶ້ນກໍຕາມ, ແຕ່ພວກເຮົາ

ກຍັງຈະໄດ້ຮັບການໃຜດປະທານພະລັງແຮງມາຢ່າງພຽງພໍເພື່ອ ຈະຕໍ່

ສູ້ຜ່ານຜ່າກັບການທົດສອບນາໆປະການເຫລົ່ານັ້ນ. {SCL 257.1}

ຄວາມສຸກທີ່ຈະຕາມມາ

ຍັງອີກບ່ອນພຽງເທົ່າໃດ ປະຕູແຫ່ງເມືອງສະຫວັນຊັ້ນຟ້າ

ກໍຈະເປີດອ້າອອກມາເພື່ອຕ້ອນຮັບເອົາພວກລູກຫລານທັງຫລາຍ ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ແລະແລ້ວກໍຈະມີພຣະສຣະສຽງທີ່ດັງກ້ອງ

ອອກມາຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະມະຫາກະສັດຜູ້ເຊິ່ງມີຄວາມຮຸ່ງ

ເຮືອງເຫລືອງເຫລື້ອມໄປດ້ວຍຣັສມີສີແສງອັນພັງປະກາຍ, ພຣະ

ອົງຈະຊົງບ່າວປະກາດອອກມາດ້ວຍຄຳວ່າ: " ຈົ່ງພາກັນເຂົ້າ ມາເຖິດ,

ພວກເຈົ້າຜູ້ມີພຣະພອນຂອງອົງພຣະບໍດີເຈົ້າ ຂອງເຮົາທັງຫລາຍ, ຈົ່ງພາກັນເຂົ້າມາເປັນຜູ້ສືບທອດ

ມຣະດົກແຫ່ງພຣະຣາຊານາຈັກທີ່ໄດ້ຖືກຈັດຕຽມເອົາ ໄວ້ສຳລັບພວກເຈົ້າທັງຫລາຍນັບຕັ້ງແຕ່ວັນທີ່

ໄດ້ສະຖາ ປະນາໃຫ້ມີໄລກມະນຸດນິເກດຂຶ້ນມາ." (ມັດທາຍ 25:34). {SCL 258.1}

ຕໍ່ຈາກນັ້ນ, ພວກໄພພິນທີ່ໄດ້ຖືກໃຜດໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມ

ລອດພົ້ນທັງຫລາຍກໍຈະຖືກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮຽກໃຫ້ເຂົ້າໄປໃນ

ຫໍຜາສາດຣາຊມົນທຽນທີ່ອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າເອງຊົງເປັນຜູ້ໄດ້ຈັດ ຕຽມເອົາໄວ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ.

ຢູ່ແຫ່ງນັ້ນຜູ້ເປັນເພື່ອນ ຮ່ວມຊາຕຮ່ວມຣາຊດອນແຫ່ງພຣະມະຫານະຄອນກໍຈະບໍ່ແມ່ນມາ

ຈາກພວກຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງໂລກມະນຸດ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ແມ່ນພວກ ຄົນທີ່ຕົວະຍົວຫລອກຫລວງ,

ຈະບໍ່ແມ່ນພວກຄົນທີ່ໂຄຣບິບຊາຮຸບ ຫຸນວັດຖຸ, ຈະບໍ່ແມ່ນພວກຄົນທີ່ຂາດຄວາມບໍຣິສຸດແລະບໍ່ເຊື່ອໃນ

ພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຢູ່ແຫ່ງນັ້ນຈະແມ່ນພວກໄພພິນທີ່ໄດ້ຄອຍໄດ້ຮ່ວມກັນຕໍ່

ສູ້ຜ່ານຜ່າຍາດເອົາໄຊຊະນະຈາກສາຕານຜູ້ເປັນພະຍາມານ, ນັ້ນ

ຄືພວກໄພພິນທີ່ໄດ້ອົງໃສ່ຮະເດດພຣະຄຸນຂອງອົງ ພຣະຜູ້ເປັນ

ເຈົ້າເພື່ອທຳການຜົນຜົນຫລໍ່ຫລອມກໍ່ສ້າງຕົນໃຫ້ມີຄຸນລັກສະນະອັນ ປະເສດິບຣິບຸນ.

ທ່າອ່ຽງຂອງຄວາມບາບທຸກປະການ, ຄວາມບໍ່

ຄົບຖ້ວນບໍຣິບຸນທຸກຢ່າງເຊິ່ງຄອຍທຳໃຫ້ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຕ້ອງ ໄດ້ຮັບຄວາມຂົມຂຶ້ນໃຈຢູ່ໃນໂລກນີ້-

ພໍດົກເຖິງເວລານັ້ນມາກໍຈະ ຖືກຖອດຖິ້ມອອກໄປດ້ວຍພຣະໄລທົດຂອງອົງພຣະຄຣິສຕ໌ເຈົ້າ.

ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍຈະໄດ້ຮັບເອົາຄວາມສະຫງ່າຣາສິຈາກ ພຣະ

ອົງເຈົ້າເຊິ່ງຄວາມຮຸ່ງປະກາຍຂອງແສງຕາເວັນກຍັງບໍ່ສາມາດ ທີ່ຈະນຳເອົາມາສົມທຽບບຽບບານໄດ້.

ຄວາມງາມທາງດ້ານສິລ ທັມປະຈຳໃຈ ແລະ ຄວາມປະເສດິບຣິບຸນ ທາງດ້ານຄຸນສົມບັດ

ທັດສະນະຂອງພຣະອົງເຈົ້າທີ່ສ້າງແສງສະຫວັນອອກມາໂດຍຜ່ານ
ພວກຄົນທັງຫລາຍທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະອົງນັ້ນກໍຈະມີຄຸນຄ່າມາກ
ຍິ່ງໄປກວ່າຄວາມຫລຸຫລາໂອໂຖງແຕ່ພຽງຮູບນອກ. ພວກເຂົາກໍ
ຈະພາກັນເຂົ້າໄປເຜົາພຣະອົງເຈົ້າໂດຍການສະເໜີຕົວຢ່າງຕໍ່ໜ້າພຣະ ມະຫາຣາຊບັນລັງແຫ່ງ
ຄວາມບໍ່ຮືດຂອງຜ່າຍຜີທີ່ບໍ່ມີຄວາມ ຜິດຕິດຕົວແຕ່ຢ່າງໃດ, ໂດຍທີ່ເປັນຜ່າຍຜີມັກຽດສັກສີ ແລະມີ
ສົດໝອນດັ່ງ ພວກຊາວເທວະທຸຕທັງຫລາຍຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ. {SCL 258.2}

ເມື່ອມາມອງເຖິງຮັສມີແຫ່ງຄວາມສະຫງ່າຮາສີທີ່ຈະກັບ
ກາຍມາເປັນຂອງຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການໃຜດໃຫ້ລອດນັ້ນ, ຢູ່ໃນພຣະ ຄຳພີເຮືອງຂອງມັດທາຍບົດທີ 16:26,
ໄດ້ມີຂໍ້ຄວາມບັນທຶກເອົາ ໄວ້ວ່າ: " ມະນຸດຈະນຳເອົາສິ່ງໃດເພື່ອມາເປັນຂອງແລກ
ປ່ຽນກັບຊີວິດຂອງຕົນ?" ເຂົາອາດຈະເປັນຄົນທຸກຈົນຜູ້ໜຶ່ງ,
ແຕ່ວ່າເຂົາສຳພັດເປັນຄົນຜູ້ທີ່ມີຄຸນຄ່າທາງດ້ານຈິດໃຈອັນສູງສົ່ງ
ສົມສັກສີເຊິ່ງໂລກນັ້ນບໍ່ສາມາດທີ່ຈະແບ່ງປັນໃຫ້ເຂົາໄດ້ເລີຍ. ຄົນຜູ້
ທີ່ໄດ້ຮັບການໃຜດໃຫ້ລອດແລະໄດ້ຮັບການສະສາງລ້າງສ່ວຍຕົນ
ໃຫ້ພົ້ນໄປຈາກຄວາມສົກກະປົກຂອງຄວາມບາບນັ້ນແລະ ໄດ້ຫັນ
ມາອາທິດກາລັງວັງຊາຍອັນຍອດຍິ່ງທັງໝົດຂອງຕົນເພື່ອການຮັບໃຊ້
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນກໍມີຄຸນຄ່າສູງຕໍ່ສາຍຕາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ສ່ວນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພ້ອມທັງບັນດາພວກທຸຕສະຫວັນ ທີ່ຢູ່ເມືອງສະຫວັນຊັ້ນຟ້ານັ້ນ
ກໍຈະພາກັນສະແດງຄວາມຊົມຊືມເບີກ ບານຕໍ່ທຸກໆຊີວິດທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນແລະ
ຄວາມຊົມຊືມເບີກ ບານນັ້ນກໍຈະສະແດງອອກໂດຍຜ່ານບົດເພງແຫ່ງໄຊຊະນະອັນສັກ
ສົດຄັ້ງມະຫາການ./. {SCL 259.1}

* * * * *